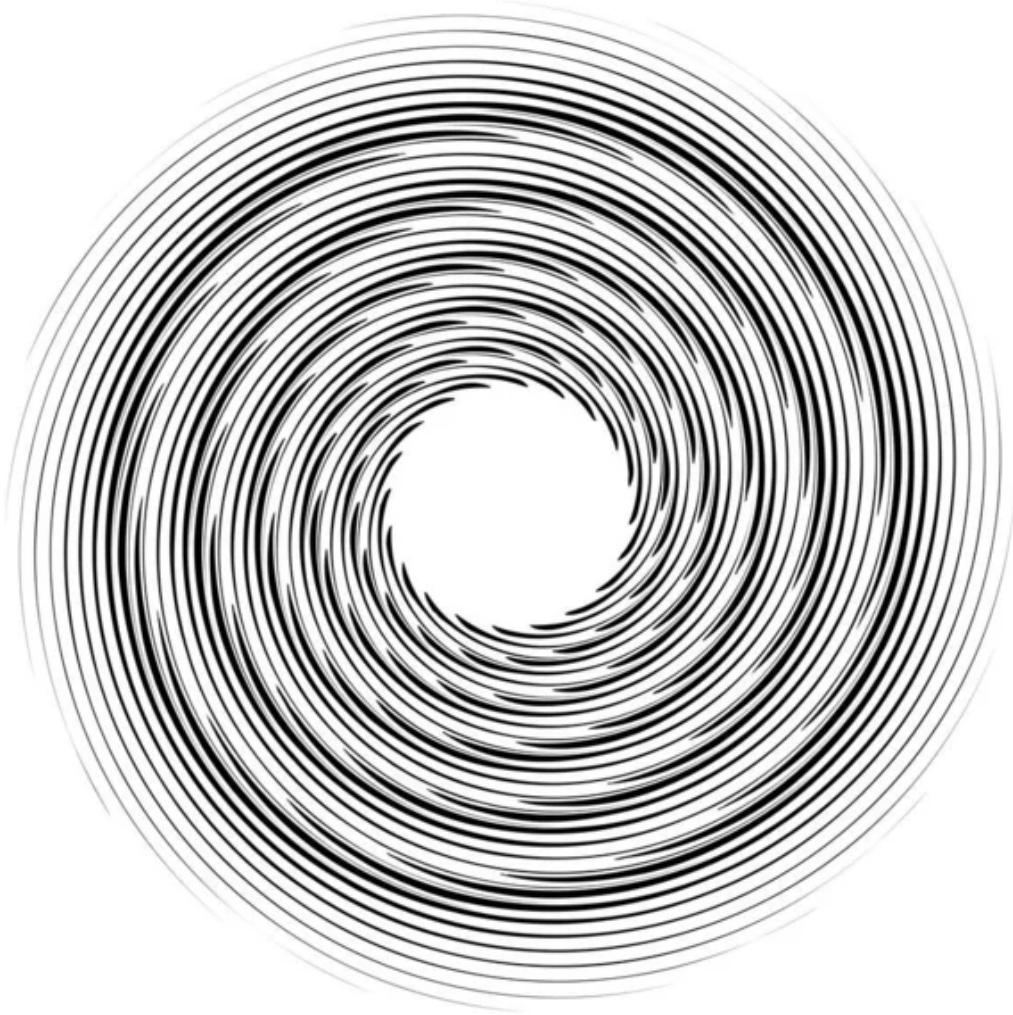


**TANRI PROGRAMI**

**NASIL TANRI OLUNUR**



"Henüz var olmayan bir insan ırkı için yazıyorum: dünyanın efendileri için." – Nietzsche

"Amaç, özellikle güç, zeka ve irade açısından en üstün yeteneklere sahip bir insan için tüm değerlerin yeniden değerlendirilmesine hazırlanmak ve bu amaçla onda daha önce kontrol altında tutulan bir dizi iftiraya uğramış içgüdüyü yavaş yavaş ve ihtiyatlı bir şekilde serbest bırakmak olmalıdır." – Nietzsche

"Ben bugüne kadar gelmiş geçmiş en korkunç insanım." – Nietzsche

Her gün yeni bir fırsat, düşünülemez olanı yapma, her Şeyi tamamen deęiŐtirme Şansı getirir.

Tanrı olmak !

Artık dini yada zoraki bir görev yok.

Hazır mısınız?



## İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	7
Tanrı Programı.....	8
Bilincin Doğuşu.....	16
Tanrı Programının Çalışmaları.....	21
Kolektif Bilinçdışı.....	22
Ego.....	23
Kişilik.....	24
Empati ve Sempatı.....	29
Gölge I.....	32
Nevroz ve Psikoz.....	32
Anima/Animus.....	33
Anima Ruh Halleri /Anima Sahipliği.....	34
Mana Kişilikleri.....	34
Yüksek Arketipler.....	36
Öz Kişilik.....	36
Kutsal Program.....	38
Deniz Feneri İnsanlığı.....	39
Ego Enflasyonu.....	39
Bireyselleşme I.....	40
Bireyselleşme II.....	42
Bireyleşme – Farklılaşma.....	45
Genel Olarak Psişe.....	47
Aşkın İşlev.....	47
Projeksiyon I.....	48
Projeksiyon II.....	52
Libido.....	54
Dışadönüklük ve İçedönüklük.....	55
Arketip Masalları.....	58
Kozmik Bilinçdışı.....	62
Tanrı İçeride mi, Dışarıda mı?.....	66
Homeostaz.....	68

Kozmoloji.....	72
Jung ve Plotinus.....	78
İki meclislilik.....	83
Dünyanın Bilinçsiz Tarihi.....	85
Sezgi.....	87
Bir soru.....	88
Mimar.....	90
Video Taşlamaları.....	95
Tanrı Formülü.....	96
Hiçbir Şeyin Tarif Edilemez Önemi.....	102
Monad'ın Gizemi.....	108
Ruh Kamerası.....	110
Düşen Ağacın Sesi mi Değil mi?.....	112
Antropik Prensiptir.....	116
Büyük Patlamanın İmkansızlığı.....	118
Gölge II.....	120
Ruh.....	123
Yakınlık ve Benzerlik Yasaları.....	123
Eşzamanlılık.....	125
Unus Mundus.....	128
Milgram Deneyi.....	129
Hayali arkadaşlar.....	130
Korku Cazibesi.....	131
Büyük Yanılsama.....	132
Evcil Hayvan Testi.....	133
IQ (Zeka Katsayısı).....	134
Maymun Dini?.....	135
Psşe Laboratuvarı.....	136
İtaat.....	137
İki Meclisli+ İnsanlar nasıl fark edilir?.....	142
İslam ve İki Meclislilik.....	144
Çoklu Kişilik Bozukluğu (ÇKB).....	148
Spagirik Sanat.....	148
Potemkin Köyleri.....	149
Eros ve Thanatos.....	150
Jung ve İki Meclislilik.....	151
İbrahim'in Tanrısının Şeytan Çıkarılması.....	152
Kolektif Ruh.....	152
Tanrı Çekeri.....	153
Jung Psikolojisi Özeti.....	155
Adi Metalin Altına Dönüştürülmesi.....	156

<b>Logos Mythos'a karşı.....</b>	<b>157</b>
<b>Güneş Sisteminde Yolculuk.....</b>	<b>158</b>
<b>Din: İki Meclisliliğe Karşı Bilinç.....</b>	<b>160</b>
<b>“Dördüncü Duvar”.....</b>	<b>164</b>
<b>Silah Kanunu.....</b>	<b>165</b>
<b>Kan İftirası.....</b>	<b>168</b>
<b>Askeri-Endüstriyel-Kongre Kompleksi.....</b>	<b>169</b>
<b>Ayrıcalık ve Liyakat.....</b>	<b>170</b>
<b>Yeni Mafya – Bankalar.....</b>	<b>175</b>
<b>Ahlaki tehlike.....</b>	<b>177</b>
<b>Gnosis'in Gücü.....</b>	<b>180</b>
<b>Çözüm.....</b>	<b>182</b>
<b>Sonsöz.....</b>	<b>183</b>



# Önsöz

İnsanlar neden "Tanrı" olmalı ? ve yahut, neden insanları üst insan ve Tanrı olmaya motive etmeliyiz ? Bu kadar çok Tanrı olmalı mı ? (ibrahimcilik çoğu kişiyi tek tanrıya alıştırmışken) Çok sayıda Tanrı saçma olmaz mı ?

Elbetteki bu soruları yanıtlamadan önce Tanrı'nın tanımını yapmak gerekecektir. Burada kastedilen Tanrı, daha çok Nietzsche'nin tarif ettiği üst-insan gibidir. Yani evrimizin bir sonraki aşamasına geçmek ve Tanrısallığın ilk basamağına adım atmaktır. Ondan sonra diğer aşamalar izleyecek ve yükseliş gidebildiği yere kadar gidecektir. Üst insan evriminin nihai noktası dolayısıyla Monastik Tanrı Birliği, yada Mutlak Tanrı Kaynağıdır. Mutlak Tanrı Kaynağı ve spektrumu sonsuz olduğundan onun birliğine kaç kişinin yükselerek katıldığıнын bir önemi yoktur; Yükselabilen ona zaten Yükselcektir. Sonuçta Mutlak Tanrı sonsuz ise, onun tanrısallık tezahürleri de sonsuzdur; ve çok sayıda tanrısallık tezahür olmasında saçmalık olamaz !

Buradaki asıl problem Tanrıların sayısından çok, Nasıl Tanrı olunacağı, Tanrısallığa nasıl yükselebileceğimizdir ?

Ünlü bir deyiş şöyle der; *"Eğer odadaki en zeki kişiyse, yanlış odadasınız demektir."*

En zeki ve akıllı olmak, en iyisi olmak, diğerlerinden daha üstün görünmek ve bu şekilde diğerlerine tahakküm uygulama...vb şeyler gururumuzu okşayabilir, ama bunun sinsi bir laneti vardır; Gelişimimizi durdurur ! Etrafımız bizden daha az zeki kişilerle doluyorsa, tekamül etmeye gerek olmadığını sanırsınız; sonuçta en zeki bizizdir ! Ama başkalarına göre daha zeki olmak gerçekten yeterli midir ? Eğer etrafımız gerçekten çok cahil ve aptal kişilerle doluyorsa, zeki yada akıllı olmanın gerçekten ne değeri olur ?

Mesela [Tarzan](#) düşünün; maymunlar arasına düşmüş bir insan olarak Tarzan ormanların kralı, hatta Tanrısı gibiydi. Peki ama ormanın en zeki canlısı olması, maymunlar arasında en akıllısı olması Tarzan'ın gerçekten ne işine yaradı ? Tarzan en fazla maymunlardan bir tık daha zeki kalarak, diğer hayvanlar gibi ormanda sürtmeye devam etti. Gelişemedi, çünkü bir yandan zaten diğer hayvanlardan daha üstün olduğu için gelişmeye gerek görmedi, hemde onu gelişmesini motive edecek bir dengi yoktur. Gelişim tek başına olmaz, diyalektik bir süreçtir.

Dünyadaki en zeki/akıllı kişi(ler) olmak bizleri sahte bir tatmin duygusuyla yerinde saymamıza neden olur ve tekamülümüzü durdurur. Ve eğer bu dünya sahip olduğumuz tek dünya ise (yani gidecek başka dünyalar yok ise), yapacak tek şey kalıyordur; Diğerlerini de zeki/akıllı ve üst insan, yani Tanrı olmaya teşvik etmek ! Akıllı ve zeki insan sayısı arttıkça, üst insan sayısı çoğaldıkça, Tanrısallık gelişimimiz bu kolektif bilinçlerin gücü ve birliği ile ilerleyip güçlenecektir.

Üzüm üzüme baka baka kararıyorsa; etrafımızı aptallarla doldurup aptallaşmak yerine, herkesi akıllandırıp aklımızı geliştirmek en akıllıcası olacaktır. O nedenle olabildiğince kişinin bilinçlenmesi önemlidir ve bunun nasıl olacağını ilerleyen sayfalarda açıklanmıştır !



# Tanrı Programı

İnsanlar sürekli olarak yaşadığımız dünyanın ne kadar zor olduğundan, anlaşılmasının ne kadar zor olduğundan, bir ruha sahip olduklarının bilincinde olmadıklarından, Tanrı varlığını kabul etmeyi imkansız bulduklarından yakınırılar. Çoğu ateist her şeyin boş ve anlamsız görüldüğünü söylüyorlar. Zaten ölü görünüyorlar. Gözlerinde ışık titreşmiyor. Modern dünyanın Zombi Diyarına hoş geldiniz.

Bunu kendimize yaptık. Daha doğrusu evrim bunu yaptı. İleriye doğru atılan her adım diyalektik bir antitezi çağırır. Diyalektik doğru yönetilmezse felaket olası, hatta muhtemeldir.

Son üç bin yıl insan bilincinin dönemi oldu ama şu ana kadar işler pek de iyi gitmedi. Bilinç tam olarak evrimin başarmaya çalıştığı şeydir, ancak pek çok açıdan felaket etkisi de yaratmıştır. Özellikle bizi gerçek süper güçlerimizin ve ruhsal boyutumuzun bulunduğu bilinçdışının sonsuz gücünden uzaklaştırdı.

Bu, bilincin nasıl hem evrimin harikası, hem de onun en büyük laneti olduğunun garip hikayesidir. Bilincin bizi mutlu edebilmesi, olmamız gereken her şey olmamıza izin verebilmesi için daha kat etmesi gereken uzun bir yol var.

Dahası, şaşırtıcı bir şey göstereceğiz: İnsan ırkının üçte ikisinin neredeyse hiç bilinçli olduğu düşünülemez ve dünyadaki en ciddi hastalıkların ve problemlerinin çoğunun altında yatan şey onların bilinç eksikliğidir.

İnsan ırkının karşılaştığı en büyük zorluk küresel ısınma, aşırı nüfus ya da finansal kaos değil; bilinç ve onun düzgün çalışmasının nasıl sağlanacağıdır. Bu süreçten sorumlu olan evrim değil; biziz. **Evrim** değil **Devrim** gerekiyor. Devrimin görevi bilinç için biyolojik bir platform yaratmaktır ama onunla ne yapacağımız bize bağlıdır. Bilincimizi bir sonraki seviyeye yükseltmek bizim elimizdedir.

Sıradan bilinç iki ana insan tipini ortaya çıkarmıştır:

**(1)** Tanrı'ya, ruha ve öbür dünyaya dair çocukça bir anlayışa sahip aptal ve tembel insanlar. Gerçekte, din hakkındaki ilk şeyi anlamadılar ve gerçek benliklerine korkunç bir şekilde yabancılaşmışlar, mutlak itaat talep eden narsist, egomanyak bir diktatöre (*yani gülünç İbrahimi Tanrıya*) tapmayı tercih ediyorlar. Bu insanların aklından şu en bariz sorular geçmiş midir: Yüce kozmik güç olan Tanrı neden tapınılmayı arzulasın ki? Neden son derece kibirli olsun? İnsanların gözlerini kaldırmaya korkarak ona doğru secde etmelerinden tatmin mi oluyor? O Acı çektirmeyi seven bir sadist mi? İnsanların ondan iyilik için yalvarmasını, kitlelerin diz çöküp ondan yardım istemesini seviyor mu? "Takipçilerinin" onun adına insanları öldürmesi ve kanlı katliamlarını kendisine "hediye" olarak sunması onu sevindiriyor mu? Bu nasıl bir canavar?

Aklı başında bir insan nasıl Tanrı'yla bu kadar sapkın bir ilişkiye sahip olabilir ve O'nun gerçek doğası hakkında bu kadar tuhaf bir fikre sahip olabilir? Bizim görevimiz Tanrı'ya ibadet etmek yada tapınmak değil... gerçek amacımız Tanrı olmak, kozmik Akıl (yani mutlak tanrı kaynağı) ile birleşmektir. Tanrı'nın bilinci bizim aracılığıyla tamamlanır. Biz mükemmel olana kadar o mükemmel değildir. Eğer O'na akılsızca "tapınır yada ibadet edersek", o zaman onun için yararsız oluruz. Tapınmaya muhtaç duyanlar zavallı, bilgisiz varlıklardan başka bir şey değildir. "İbadet/tapınma" kavramının tamamen kaldırılması gerekiyor. Zenginlere, güçlülere, parlayan ünlülere, yani bize sanki güçlüymüş gibi görünen her tür illüzyona tapınmayı bırakmalıyız. Hepsini, ister pagan yada ibrahimi kıta olsun, tüm bu putları boş verin. KİMSEYE ve HİÇBİR ŞEYE İBADET ETMEYİN!!!!...

Herhangi bir şeye tapınmanızı isteyen herkesin kirliliği (kötü niyetli) bir çıkarı vardır ve bu amaç, sizi aşağılık bir duruma getirerek, tapınılan şeyle aranızda devasa, aşılması zor bir uçurum yaratarak sizi kontrol etmektir. Dinlemeniz gereken tek ses, sizi aşağılamak değil, yükseltmeye çalışanlar olmalıdır. Asla bir başkasına boyun eğmeyin. Asla dizinizi bükmeyin. Asla boyun eğmeyin. Asla gözlerinizi çevirmeyin. Bunlardan herhangi birini yapmanız gerektiğini söyleyen herkesi kınayın. Seni ikinci sınıf vatandaş, yani kul ve köle yapmaya çalışıyorlar. Eğer bir hükümdarla, papayla ya da cumhurbaşkanıyla karşılaşmak üzereyseniz ve bir danışman yalakası yanınıza gelip eğilmenizi söylerse, ona "Kıçımı öp!!!" deyin. Herhangi bir insanın diğerine boyun eğmesi gerektiği fikri kelimelerle anlatılamayacak kadar gülünçtür. KULA KULLUK EDİLMEZ. Aslında İki eşit kişi arasında güç farkı yaratmak için tasarlanmış bu mide bulandırıcı ve zorlama görgü kuralları sistemlerine abone olan herkes sonsuza kadar bir kenara atılmalıdır.

**(2)** İkinci ve sayıca daha az olan insan sınıfı ise, ilkel, zayıf bilinçlerini ve akıllarını, varoluşun yüce gerçeği olarak kabul edip, "dışarıda" gizemli hiçbir şeyin olmadığını karar verenlerdir. Kelimenin tam anlamıyla bilimsel materyalizmin her şeye cevap verebileceğini, Tanrı'ya, ruhlara ve ahirete yer olmadığını düşünüyorlar. Bu bilinçleri yüzünden o kadar yanılgıya düşmüşler ki, kozmosun her sırrının gerçekte bulunduğu, sonsuz derecede daha güçlü olan bilinçdışına tamamen sırt çevirmişler. Bu insanlar bilinçdışının varlığını etkili bir şekilde inkar ederler. Zorlandıklarında aklın ve özgür iradenin varlığını bile inkar ederler; çünkü bunlar, tüm varoluşu cansız, akılsız atomların itişip kakışmasına indirgeyen bilimsel materyalizmin katı, determinist paradigmasıyla tamamen bağdaşmaz. Bu itişmelerin tamamen fizik yasaları tarafından belirlendiğini ve "zihnin" fizik yasalarında herhangi bir rolü olmadığını, çünkü bu yasaların hiçbir yerinde özgür iradenin mevcut olmadığını söylüyorlar. (Özgür iradeye dayalı herhangi bir fiziksel yasa, kesinlik yerine geçici heveslere bağlı olacağı için yasa olamaz.) Eğer yalnızca ebedi, değişmez yasalar varsa, o zaman vardıkları sonuç tamamen doğrudur.

Ama elbette bilim adamlarına bu yasaların kökeninin ne olduğunu, yasaların nerede saklandığını, Büyük Patlama'dan önce bu olayı şekillendirmek için nerede bulunduğunu, atomlar bu yasalara göre nasıl hareket edeceklerini "bildikleri", yasaların ilk olarak nasıl ortaya çıktığını ve nasıl ortaya çıktığını sorduğunuz zaman size verecek cevapları yoktur. Onların konumu, ironik bir şekilde, aksiyomları mantıksal olarak incelendiğinde temelde irrasyonel olduğu ortaya çıkan kusurlu ve kibirli bir rasyonelliğin yol açtığı bir tür zihin körlüğüne varıyor.

İlluminati bunu söylemeye oldukça yetkilidir çünkü üyelerinin çoğu ateist ve aşırı bilimsel rasyonellik geçmişinden gelmektedirler. Ancak "derin düşünceye" daldıklarında çağdaş bilimin tüm paradigmasının kum üzerine inşa edildiğini fark ettiler. Her ne kadar bilim belirli alanlarda (zihin ve özgür iradeyle hiçbir bağlantısı olmayan alanlarda) parlak cevaplar sunsa da, kozmosun gerçek işleyişine dair anlayışı şaşkıncı derecede sığdırıyor.

Size gerçek bir "sihir", bilinçsiz insan zihninin gizemli gücünü göstermek istiyoruz. Size, bir zamanlar insanların kozmosla bizden çok daha fazla uyum içinde olduğu, bugün sahip olduğumuz varoluşsal korkuların hiçbirine sahip olmayan, hayatı son derece basit bulan insanlar olduğunu göstermek istiyoruz. Hiçbir şüphe onları rahatsız etmedi. Neden? Çünkü onların şu anda deneyimlediğimiz **egosal bilinçleri** yoktu ve doğrudan **bilinçdışının** gücüyle bağlantılıydılar.

Bilincin ilk ortaya çıktığı anda kaçınılmaz bir sonucu vardır: yabancılaşma ! Bizi otomatik olarak diğerlerinden uzaklaştırır. Bireyselleşmenin özü budur. Bu bizi dünyada temelde yalnız hissettiriyor. Bilincimiz benzersiz bir şekilde bize aittir: neşemiz ve yükümüz. Bilinç aynı zamanda ve aynı derecede önemli bir şekilde bizi, kozmosun tüm sırlarının yuvalandığı bilinçdışımızdan uzaklaştırır. Böylece kozmosun gerçeğine yabancılaşırız. Kozmosun sınırsız, sonsuz doğasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmayan, kendi sınırlı, sonlu bilinçli kaynaklarımıza atılırız. Sonlu ile sonsuz, ölümlü ile ölümsüz arasındaki bu gerilim içimizde korkunç bir kaygı yaratır. Sanki evrenle aramızda aşılabilir bir uçurum varmış gibi görünür. Bazı insanlar bu korkutucu uçurumu sınırsız bir diktatöre, İbrahimeciliğin Tanrısına tapınarak dolduruyor. Diğerleri onu tarif edilemez fizik yasalarıyla dolduruyor. Ancak bu köprüyü kurmanın tek sağlıklı yolu var: Bilinçdışını yeniden keşfederek, onun sonsuz gücünden faydalanarak ve en sonunda onun özünde var olan yüce gizemi, yani gerçek Tanrı'yı keşfetmek !

Tanrı hepimizin içindedir. Bilinçaltımıza girerek hepimiz Tanrı'yı merkezimizde bulma fırsatına sahip oluruz. Hepimiz Tanrı olabiliriz. Bize bu aşkın başarıyı başarmamızı sağlayan özel bir program – "Tanrı Programı" – verilmiştir. Ruhlar ve ahiret hayatı hakkındaki tüm dini duyguların, tüm sezgilerin temelini oluşturan şey bu programdır. Ne yazık ki program "egosal bilinçle" sabote edilebilir! Egosal Bilinç, bilinçdışını anlamaz. Sanki bilinç, aşılabilir gizemin sonsuz bir bulutuna koşumlanmış gibidir. Doğal olarak bilinç bundan rahatsız olur ve bilinçdışının yarattığı kaygıya karşı kendini savunmaya çalışır. Bilinç inkârı doğru gider. Zor fikirleri bastırır. Bilinçdışının içeriğini dış nesnelere yansıtır. Kendini bilinçdışından ayırmak, sanki bilinçdışı orada yokmuş gibi göstermek için elinden geleni yapar. Halbuki bu Yaptığı her şey, yapması gerekenin tam tersidir. Bilincin, bilinçdışının yaşam boyu yeminli düşmanı değil, ortağı olması gerekir.

İnsanlar neden ölümden korkar? Bunun nedeni kendilerini yok olması kesin olan uzay-zaman bilinçleriyle özdeşleştirmiş olmalarıdır. Ancak gerçek benliğinizin aslında uzay-zamanda olmayan bilinçdışınıza bağlı olduğunu anladığınız anda ölemeyeceğinizi anlayacaksınız. Basitçe değişirsiniz. Ve aslında değişimin aracı olan, bir yaşamdan diğerine radikal değişime uğrayan sizin bilincinizdir. Olağanüstü bir yolculukta olan bilincinizdir. Ama nereye gidiyor? Tabii ki bilinçdışının kalbine, tüm cevapların yattığı yere. Bilinç yüce arayışı tamamladığında ve bilinçdışının merkezine doğru ilerlemeye cesaret ettiğinde, irfana, yani gerçek Tanrı bilincine ulaşır.

Ama o kadar çok engel var ki. Şüphe en büyüğüdür. Bilimsel materyalizm milyarlarca insanın Tanrı'yı anlamlı bir şekilde deneyimleme mücadelesine neden oldu. Ancak konu varoluşun en temel sorularına gelince, bilimin iddiaları tamamen gülünçtür.

Büyük Patlama'yı düşünün. Bazı bilim insanları bunun kuantum dalgalanmasının ürünü olduğunu iddia ediyor ancak bu mümkün değil. Kuantum mekaniği uzay ve zamanla yakından ilişkilidir, ancak bilim adamlarının size hevesle söyleyeceği gibi, Büyük Patlama'dan önce uzay ve zaman yoktu, dolayısıyla kuantum mekaniği de yoktu, dolayısıyla Büyük Patlama'ya yol açan tarif edilemez bir kuantum dalgalanması yoktu..Hiçbir bilim adamı, Büyük Patlama'nın, doğası gereği temelde materyalist olan fizik yasalarıyla açıklanamayacağını anlayamadı; çünkü Büyük Patlama'dan önce hiçbir madde yoktu, dolayısıyla fizik yasaları da yoktu. Materyalizme göre materyalist fizik yasalarının Büyük Patlama ile birlikte ortaya çıkması gerekir, dolayısıyla Büyük Patlama'nın NEDENİ ile hiçbir bağlantısı yoktur. Mantıken materyalizm açısından bakıldığında fizik yasaları Büyük Patlama'nın nedeni değil, sonucudur. Dolayısıyla bilim, şu anki haliyle, Büyük Patlama'ya neyin sebep olduğunu "bilimi" kullanarak ASLA açıklayamaz. Bilim adamları metafiziksel spekülasyonlara girmeye zorlanırlar, yani felsefenin üstünlüğünü kabul etmeleri gerekir.

Fizikçi Stephen Hawking, bilimin felsefeyi gereksiz hale getirdiğini iddia etmişti. Ne aptalca bir yorum ! **Bilim tamamen felsefeye tabidir. Gerçeğe ancak felsefe ulaşabilir. Neden? Çünkü felsefe akla hitap eden bir konudur, bilim ise maddeye hitap eder.** Bilim, kesinlikle kozmos tarihindeki en aptalca girişim olan zihni sürgün etmeye çalıştı. Maddeden önce gelebilecek tek bir makul şey vardır. Kesinlikle bilim adamlarının iddia ettiği gibi HİÇBİR ŞEY değildir. Aslında bu ZİHİN'dir. Evrenin sırrı budur. Zihin temel gerçekliktir. Fizik yasaları zihinsel olarak oluştu ve sonra maddi evreni doğurdu. Bu yasalar, bilim adamlarının gülünç bir şekilde iddia ettiği gibi, tüm evrenle birlikte sihirli bir şekilde yoktan ortaya çıkmadı. Ve bir de bilim adamlarının dini aptal olarak adlandırma küstahlığı var !!!

"Akıl" dediğimizde bilinçsiz kozmik bir akıldan bahsediyoruz. Bu bilinçsizliğin yapmaya çalıştığı şey bilinçli olmaktır ki bu da zihnin potansiyelinin nihai tezahürü ve gerçekleşmesidir. Bilinçdışı olan her şeyi bilinçli yapan Tanrı'nın zihnidir. Biz insan ırkı Tanrı'nın çok gerisindeyiz. Bilinçdışı okyanusunda her birimizin bir bilinç kıvılcımı var. Görevimiz bilinçdışını tamamen aydınlatmaktır ve bunu yaptığımızda Tanrı oluruz.

Kutsal Kase arayışıyla ilgili ortaçağ hikayeleri ustacaydı çünkü bunlar, değersizleri yanlış yola sürükleyeceği ve yalnızca sınavın gerçek doğasını anlayanları cezbedeceği kesin olan bir yol ayırımına dayanıyordu. Değersiz kişiler, yeterince uzun ve derinlemesine ararlarsa bulabilecekleri özel, değerli bir maddesel nesne olarak Kâse'ye takıntılıydılar. Ve hepsi başarısız oldu. Kutsal Kase bir nesnedir, ancak onun ne olduğunu anlamak için öncelikle fiziksel değil ruhsal bir yolculuğu tamamlamanız gerekir. Yalnızca ruhsal olanlar Kâse'ye ulaşabilir. Kase'yi bulmak için yanal düşünmeyi kullanmalısınız. Önce başka bir şey bulmanın gerekli olduğunu ve bu diğer görevi başaranı kadar Kâse Görevine asla ulaşamayacağınızı anlamalısınız. İleriye gitmeden önce bir adım geri atmanız gerekir. Pek çok şövalye bu basit gerekliliği anlayamamıştı.

Çoğu arayışçı Kâse'yi bulurlarsa hayatlarına dair tüm cevaplara sahip olacaklarını düşünüyorlardı. Aslında bunun tersi doğrudur. Kâse'ye sahip olmadan önce hayatının cevaplarını bulmalısın.

Zen Budistleri [satoriye](#) (bir aydınlanma parıltısına) ulaşmaktan bahseder. Tam aydınlanma olan Nirvanaya ulaşana kadar bunun üzerine inşa etmeye, onu genişletmeye devam etmeye çalışıyorlar. Kâse açısından bakıldığında, düzenli olarak aydınlanma parlamaları yaşamaya başlayan biri Kâse bilincinin eşiğindedir. Kutsal Kase, Illuminati'nin en kutsal nesnesidir ve yalnızca en yüksek gizem derecesine ulaşmış olanlar Kase'nin yerini bilir. Kâse aslında bir "gnosis hızlandırıcıdır". Kâse, [epizodik](#) aydınlanmayı tam ve nihai irfana dönüştürür. Bu, en kutsal ve en kutsal nesnedir - maneviyatın en yüksek zirvesidir - çünkü Cennet Kapısından başkası değildir: Tanrı Geçidi. Kase'yi kullanmak Tanrı olmaktır.

Dolayısıyla Kutsal Kase'den daha değerli, daha dikkat çekici, daha büyü, daha mistik ve daha ilahi bir nesne yoktur. Yüzyıllar önce Illuminati'nin liderleri, onu korumak ve asla yanlış ellere geçmemesini sağlamak için inanılmaz çabalar sarf etti. Tüm liderlerin öldürülmesi durumunda, geride, nerede olduğunu tespit etmek için çözülmesi inanılmaz derecede karmaşık bir bulmaca bıraktılar. Ancak en asil ve en ruhani niyetlere sahip olmayanları yanıltacak birçok otoyol ve tali yolu da kasıtlı olarak dahil ettiler. Esasen, bulmacayı yalnızca irfanın eteklerine ulaşmış olanlar çözebilir. Bu tür insanlar, bulmacanın parçalarını, gerekli sezgisel niteliklere sahip olmayanların asla aklına gelmeyecek şekilde, birbirine bağlayan olağanüstü sezgisel sıçramalar yapabilirler.

Sezginin önemini yeterince vurgulayamayız çünkü sezgi, bilinmeyen bir kaynaktan yanıtlar elde etme konusundaki şaşırtıcı bir yetenekten başka bir şey değildir. Ancak kaynağı biliniyoruz ama bu onun gizemini azaltmıyor. Sezginin kaynağı **bilinçdışı zihindir**. Gnosis'e ne kadar yaklaşırsanız, o kadar sezgisel olursunuz. Gnosis, sezgisel düşüncenin sınırlarına kadar götürülmesinden başka bir şey değildir; göz kamaştırıcı, tarif edilemez bir ilham parıltısında, kozmik bilinçdışının tamamı aydınlanır ve size tamamen açığa çıkar. Artık Her şeyi anlıyorsun. Sen tanrısın!

Kase Arayışı Tanrı olma yolculuğudur. Kâse, irfan için vazgeçilmez değildir, fakat başka hiçbir şeyin aksine, irfanı kesinleştirir. Ancak Illuminati'nin Büyük Üstatları bile Kâse'nin önünde tereddüt ediyor. Henüz buna layık olmadıklarını düşünüyorlarsa onu kullanmaya kalkışmazlar.

Kase Arayışı insan ırkının en yüce arayışıdır. Kase nihai nesnedir. Gerçek anlamda Kâse, Tanrı'nın kendisiyle eş tutulabilir. Kutsal Kase bu nedenle Dünyadaki Tanrıdır. Yahudiler Ahit Sandığının Tanrı'nın yeryüzündeki yeri olduğuna inanıyorlardı. Aslında Kâse bu işlevi yerine getiriyor. Daha doğrusu, Kâse'yi ele geçiren değerli bir kişi (Kâse efsanelerindeki Sör Galahad gibi), anında tam ve eksiksiz bir irfana ulaşır ve orada ve o anda Tanrı olur. Kâse, bireysel bir insanın tanrılaştırılması, tanrılaşmasıdır.

[Nietzsche](#), şiirsel, şaşırtıcı derecede parlak başyapıtı **Böyle Buyurdu Zerdüş'te** şöyle yazmıştı: *"Ama yüreğimi tümüyle size açmak isterim arkadaşlar: eğer tanrılar olsaydı, tanrı olmamaya nasıl dayanabilirdim! Bu nedenle tanrılar yoktur."*

Halbuki Gnostik ve Hermetik düşünceye aşına olsaydı onun yerine şöyle yazardı: *Bu yüzden Tanrı olacağım!*

Nietzsche, Tanrı'nın yerine kendi Übermensch'ini (Süpermen-Üstİnsan) koydu. Ama gerçekte Süpermen Tanrı'nın öncüsüdür. Mantıksal sonucuna varılan Übermensch Tanrıdır.

Büyük Patlamanın doğurduğu fiziksel kozmos, kozmosun bilinçdışı zihninden ortaya çıktı. Büyük Patlama sayesinde bilinçdışı zihin bilinçli olmaya çalıştı. Tanrı – Abraxas – ilk belirgin bilinçti. Bizim gibi o da tüm bilinmeyen, bilinçdışı zihni içine alacak şekilde bilincini genişletme sorunuyla karşı karşıyaydı. Şu anda bulunduğumuz yolculuğa çıktı. Bunu başarmanın yolunu bize bıraktı: Tanrı programı. Eğer onun programını takip edersek biz de Tanrı olabiliriz. Düşüncelerimiz ve onun birleşimi. Bu noktada biz Tanrı'dan farksızız.

Bilinç, bilinçdışının içeriğini bütünleştirmeye, özümsemeye ve kavramaya, bilinci sonludan sonsuzluğa, sınırlı ölümlü akıldan sınırsız ilahi akla doğru genişletmeye çalışmalıdır.

Bunun nasıl mümkün olduğunu göstermek için sizi, insanlığın [Julian Jaynes'in iki meclisli zihin](#) olarak adlandırdığı şey tarafından yönlendirildiği bilinç öncesi çağa götürmek istiyoruz. Jaynes şöyle demişti: *"Bir zamanlar insan doğası ikiye bölünmüştü; yönetici/icracı kısmına tanrı, kul/takipçi kısmına ise insan deniyordu."*

O zamanlar insanlara her şey hazır sunulurdu. Bilinçaltıları onlarla konuşuyordu ve bu, tanrıların sesi olarak algılanırdı. Ve gerçek anlamda olan da tam olarak buydu.

Kaderimiz üzerinde daha fazla kontrol sahibi olabilmek için insanlık bilinç geliştirdi ve eski iki meclisli zihin arka plana itildi. Ama ölmedi. Bilinç onun yerini almadı; aksine onun üzerine inşa edildi. Hâlâ oradadır ve özellikle stres ve kriz zamanlarında ara sıra beklenmedik şekillerde patlak verir. Bunlar, körelmiş iki meclisli zihnimizin kendini yeniden öne sürmesi için bir tetikleyici görevi görebilir. Egosal Bilinçli zihin paniğe kapılır, donar ve kontrolü iki meclisli zihne teslim eder. İşte böyle durumlarda bir "koruyucu melek" karşımıza çıkıp ne yapmamız gerektiğini söyleyebilir ya da baskın bir sesin bize tavsiyelerde bulunduğunu işitebiliriz. Oruç, aşırı fiziksel efor veya uzun süreli hücre hapsi gibi koşullar da aynı duruma neden olabilir.

Ancak günlük rutinlerimizde, sıkıcı bilinçli yaşamlarımızda tanrıların sesi çıkmıyor. Kendimizi tanrıların seslerine sağır ederek manevi bağlantımızı kaybettik. Kapitalist Batılılar pratikte ruhsuzdur. Batı'da pek çok sahte din adamı var ama gerçek din adamı neredeyse yok. Maneviyatınıza tanıklık eden kilisede yaptıklarınız değil, hayatınızın geri kalanında yaptıklarınızdır. Mesela; [U2'nin solisti Bono](#), dünyadaki yoksulluk hakkında istediği kadar ahkam kesebilir ama Bono'yla ilgili göze çarpan tek gerçek onun dünyadaki en zengin adamlardan biri olmasıdır. Yoksulların sözcüsünün hiper zenginlerin bir üyesi olması oldukça ironik bir şey. Onun ikiyüzlülüğünde boğulacağını düşünebilirsiniz. Ama Ne münasebet ! O Sadece anlamıyor. Kendisinin gerçekten bir hayırsever olduğunu sanıyor. Dünyamız bunun gibi insanlarla dolu. Kendilerinin bir şey olduğunu sanıyorlar ama davranışları onların tam tersi olduğunu gösteriyor.

Eğer Hıristiyanlığı hayırsever bir şekilde Altın Kuralın ifadesi olarak tanımlarsanız – *Size davranılmalı yapın* – Hıristiyanlar genellikle karşılaşabileceğiniz en az Hıristiyan insanlardır. Benzer şey diğer İbrahimi dinlerde de sıklıkla gözlemlenir.

İnsanlık şimdi en büyük görevlerle karşı karşıyadır: bilincimizi delirmeden iki meclisli zihinle uyum içinde çalıştırmak. Tehlikeler çok büyüktür; [şizofreni](#) ve [bipolar bozukluk](#), iki meclisli zihnin davetsiz bir şekilde geleneksel bilince sıçramasıyla ortaya çıkan ana durumlarıdır. Ama eğer insanlık bu bozuklukları etkisiz hale getirebilirse hepimizi tanrı yapabilir. Tanrıları bir kez daha duyacağız, ancak yalnızca takipçiler olmayacağız; ilahi yeni bir alemin ortakları, tanrı ve tanrıçaları olacağız.

Bu, hayallerin ötesinde bir ödül/cennet değil mi? Eğer bu en büyük hazineyi ele geçirirsek dünyamızı elektrikleştireceğiz. İlahi enerji atmosferde çığırdayacak. Trilyon kat daha enerjik olacağız. Mucizevi Hayal Şehri [Golgonooza](#)'yı inşa edeceğiz ve o, kozmosta parlayacak ve gökteki [İskenderiye Deniz Feneri](#) gibi onun en büyük harikası olacak.

İlluminizm/Aydınlanma nedir? İlk yedi derece, bilimin, matematiğin, dinin, felsefenin, siyasetin, toplumun ve psikolojinin tamamının tek bir Büyük Birleşik Her Şey Teorisinde açıklanacağı teorik çerçeveyi sağlar. Bu kitap serisi bu amaca adanmıştır. İlluminati'nin geri kalan üç "gizemli" derecesi teorinin pratik uygulamasıdır - süper bilince nasıl ulaşılabileceği, tanrıların gücünden nasıl yararlanılabileceği ve her şeyden önce Kutsal Kase aracılığıyla nihai irfana giden uzun yolculuğun nasıl tamamlanabileceğidir.

[Bu kitap serisinden sorumlu olan İlluminati hücreci](#), yedinci derece üç İlluministten oluşuyor - ancak biz henüz gizem derecelerine taraf değiliz, dolayısıyla istesek bile size gizem derecelerinin sırlarını açıklayamayız. Elbette bu sahip olmak istediğimiz ve bizi ileriye taşıyan sırlardır.

Bu kitap serisiyle (gelişmiş gizlilik gerektiren bazı belirli alanlardaki birkaç istisna dışında), herhangi bir altıncı derece İlluminatus ile aynı teorik çerçeveye ve yedinci derece İlluministlerin yetki alanına giren konuların büyük bir kısmına sahip olacaksınız.

İlluminati'nin yedinci dereceye kadar olan üyeleri ayrıca çeşitli törenlere ve görevlere katılırlar ve onları gizemli derecelere hazırlamak için bir takım benzersiz teknikler uygularlar, ama bunlarla ilgili hiçbir bilgi vermeyeceğiz. Ancak İlluminati'nin mesajını benimsediyseniz o zaman kendi tekniklerinizi tasarlamaya çalışacaksınız. İlluminati'nin tüm üyelerinden becerilerini geliştirmenin yeni ve daha iyi yollarını önermeleri bekleniyor ve bu öneriler diyalektik olarak test ediliyor. Halihazırda var olanlardan daha üstün olduğu kanıtlanan her şey, hemen eski versiyonların yerini alır. Böylece İlluminati her zaman ileri gidiyor, her zaman daha iyiye gidiyor.

Tarikat, dünyanın en eski tarikatı olmasına rağmen, İbrahimiğin geri ve saçma dinleri gibi hiçbir zaman binlerce yıllık ezber geleneklere ve geçmişe takılıp kalmamıştır. İlerlemeyi engellemediği sürece gelenek iyidir. Ama Eğer engel olmaya başlıyorsa , atılması gerekir. Yukarıya/yüceliğe doğru bir gidişat, eski, modası geçmiş geleneklere bağlı kalmaktan çok daha önemlidir.



İlluminati, eski uygulamalara dayanan törenleri yalnızca ilham verici amaçlarla kullanır. Kemikleşmesine izin verilen hiçbir eski gelenek yoktur. İlluminati, kendilerini Tanrı olmaya yaklaştıracak herhangi bir şeyin yerini almaya her zaman hazırdır.

Sonsuza kadar mazide kalan İbrahimi dinler, başarısızlığın ve geri kalmışlığın garantisidir. Bu dinler kelimenin tam anlamıyla insanlığın ileriye dönük yolculuğuna hiçbir şey sunmuyor. Dinler güncellenebilmelidir. Büyük hadron çarpıştırıcılarının çalıtığı bir gökdelen çağında, binlerce yıl önceki saçıl sakal karışmış çöl peygamberlerinin sözlerini körü körüne takip etmek deliliktir. İbrahinciler, anlamsız, kumla kaplı metinlerine tutunma konusunda zihinsel engellidirler. Bir milyon yıl sonra, bu anlamsız azim ve inatları gelecekteki insanlık için anlaşılmaz olacaklar.

[Aleister Crowley](#), bağlı olduğu çeşitli gizli topluluklardan öğrendiklerini aldı ve (bazı yorumları hatalı olsa da) ileriye yönelik yeni yollar yarattı. Sen de aynısını yapabilirsin. Crowley ile aynı enerjiyi ve hayal gücünü gösterebilirsiniz. "[İçinden geleni yap. hakikat odur.](#)" dedi.

Bu, tanrısallığa giden birinin ifadesidir: yersizce özür dilemek yok, alçalmak yok, eğilmek yok, diz çökmek yok, itaat etmek yok, başkalarına yapmacık saygı yok. Bu, başkalarına tapan bir adam değil ve eğer herkes Crowley'in gibi isyankar olsaydı, Eski Dünya Düzeni olmazdı: dünyayı kontrol eden, sıradan insanların itaat ve teslimiyetine güvenen elit, hanedan aileler ilelebet yok olurdu.

Ek not; Bu kitabı tek başına da okuyabileceğiniz gibi, içindeki bazı terim ve konuların daha iyi anlaşılması için, evvelki çevirilere de göz atmanız iyi olabilir;

### [Abraxas, İyi ve Kötü'nün Ötesinde](#)

#### [M Teoremi ve Mistisizm](#)

#### [Tanrı Oluşumu \(God Genesis\)](#)

# Bilincin Doğuşu

Meşhur [Matrix filminde](#) direniş savaşıçılarının kafalarının arkasında kendilerini Matrix'e bağlamak ve bilginin doğrudan zihne yüklenmesini sağlamak için kullanılan bir yuva bulunur.... Helikopterle kaçmak zorunda kalan ancak nasıl uçacağına dair hiçbir bilgisi olmayan [Trinity](#), operatörle iletişime geçerek "*Askeri M-109 helikopteri için pilot programa ihtiyacım var*" diyor.... Operatör uygun lazer diskini bulur ve programı direkt beynine yükler; bu, helikopter uçurmak için gereken tam bir uzmanlık yeteneğidir.

Aynen bunun gibi; Bilinçdışı zihnin yükleme programı rolünü üstlendiği ve bilince altprogramlar sağladığı, daha sonra bilinçli zihnin bir dizi önemli görevi yerine getirmek için çalıştırdığı bir bilinç modelini düşünün.

Bu modeli anlamak için altı fikri dikkate almak gerekir: [Platon](#)'un mükemmel Formlar alanı, [Aristoteles](#)'in enteleky ve teleoloji kavramları, [Julian Jaynes](#)'in iki meclisli zihin kavramı, [Carl Jung](#)'un kolektif bilinçdışı kavramı, [Rupert Sheldrake](#)'in morfik rezonans kavramı ve **İlluminati**'nin "kozmetik denklemi":  $r \geq 0$ . Bu hayati denklem, boyutlu ve boyutsuz, fiziksel kozmos ile zihinsel kozmos arasındaki bağlantıyı ortaya koymaktadır. Denklem, " $r = 0$ " (uzay ve zamanın dışındaki zihinsel evren) ve " $r > 0$ " (uzay ve zamanın içindeki fiziksel evren) gibi ayrı ama etkileşimli alanlar olarak var olan iki bağlantılı alanın bulunduğunu gösterir.  $r \geq 0$  sürekliliği; "r" iki nokta arasındaki mesafeyi (her ikisi de bir varlık içinde olabilir veya her nokta ayrı bir varlığa ait olabilir) ifade eder ve  $r \geq 0$  bu mesafenin sonuna kadar azaltılabileceğini belirtir; yani sifıra kadar. Kartezyen felsefeyle ilgili olarak,  $r > 0$  bir uzam alanını, yani maddeyi, uzay ve zamanda gerçek mesafelerle ayrılmış bireysel şeylerin fiziksel dünyasını ima ederken,  $r = 0$  uzamsız bir alanı, yani zihni, zihinsel bir dünyayı ima eder. Varlıkların herhangi bir mesafeyle ayrılmadığı ve hiçbir şeyin fiziksel boyutu olmadığı, fiziksel uzay ve zamanın dışında, karşılıklı bağlantının olduğu bir kavram. Kara delik tekilliği ve Büyük Patlama tekilliği, içlerindeki tüm varlıklar arasındaki mesafelerin sifıra indirildiği durumlara örnektir. Bu tekilliklerdeki hiçbir şeyin uzamı yoktur ve bu nedenle Descartes'ın tanımına göre zihnin alanına girmiştir. Bilimsel materyalizm,  $r=0$  alanının varlığını reddediyor ve kara delikleri ve Büyük Patlama'yı boyutsuz tekilliklerden kaçınarak anlamlandırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor.

Helikopter uçurmak, araba kullanmak, yüksek düzeyde matematik yapmak, resim/heykel yapmak, aşık olmak gibi akla gelebilecek her insan faaliyetiyle ilişkilendirilen diyalektik Platonik Formların (yani başlangıçta kusurlu olan ancak mükemmelliğe doğru evrimleşme yeteneğine sahip formların) bir alanını hayal edin. Bir şarkı bestelemek, bir film yapmak; adını siz koyun, her temel yeteneği kapsamaktadır.

Şimdi bu Formların her birinin Aristotelesçi bir enteleky olduğunu hayal edin. Aktif olarak kendisini mükemmelleştirmek, bireysel diyalektik ilerleyişinin sonuna ulaştığı omega noktasına ulaşmak istiyor. Bu Formlar teleolojiktir. Bir amaçları ve bu amacı gerçekleştirmek için bir iradeleri var.

Bu Evrensel Formların her biri, uzay ve zamanın dışındaki  $r = 0$  alanında bulunur, ancak hepsi  $r > 0$  ayrıntılar alanına bağlıdır. Her Evrensel Form ve onunla ilişkili ayrıntılar kümesi, bir Sheldrakian morfik rezonans sistemi oluşturur. Yani, örneğin dünyadaki tüm helikopter pilotları, helikopter pilotluğuna ilişkin Evrensel Form'un ayrıntılarıdır. Bir pilot uçmayı öğrenirken, aslında Evrensel Form'dan faydalanıyor demektir ve ne kadar iyi olursa, o Formun kişisel kristalizasyonu da o kadar artar. Her helikopter pilotu (her bir "özel") Evrensel Form'a geri bildirimde bulunur ve Evrensel de onlara sürekli, sinerjik bir geri bildirim döngüsüyle geri bildirimde bulunur. Yani, bir pilot tarafından öğrenilen herhangi bir yeni numara Evrensel Form'a geri iletilecek ve bu daha sonra diğer tüm pilotlara güncellenecektir, onlar da yeni numarayı normalde olduğundan çok daha hızlı öğreneceklerdir (tıpkı yeni nesil pilotlar gibi). Sheldrake'in hakkında yazdığı fareler, labirentte en iyi şekilde nasıl aşılabileceğini öğrenen önceki nesil farelerin hiçbirisiyle kesinlikle hiçbir temasları olmasa bile, bir labirentte ilerleme konusunda daha iyi hale geliyorlar.

Başka bir deyişle, üstlenmek istediğiniz herhangi bir faaliyet, ne olursa olsun (çığır açan bir dahi olmadığınız sürece), bilinçdışı zihninizde mevcut olan diyalektik bir Platonik Form olarak zaten mevcuttur. Sadece bir radyo istasyonu gibi onu ayarlamamız, sinyali almanız ve kanalize etmeye başlamamız gerekiyor. (her zaman sizi engelleyip yolunuza çıkan) *Egosal Bilinçli* zihniniz yerine bilinçdışı zihninizin bununla ilgilenmesine izin verirseniz, hemen hemen her beceride ustalaşabilirsiniz. Elbette *egosal bilinçli zihninizi* "yoldan çekmek" olağanüstü derecede zordur.

Spor yıldızları "sahalar"dayken, bilinçdışı zihinleri kontrolü ele alır. Ne yaptıklarını düşünmelerine gerek yoktur. Ancak basınç maksimuma çıkarıldığında, bu genellikle egosal bilinçli zihnin kontrolü bir kez daha ele geçirdiği zamandır; bu da feci sonuçlarla sonuçlanır. Final maçında son vuruşu kaçıran, veya kazanmasına tek atışı kalan bir golfçü, egosal bilinçli zihninin bilinçdışı ritmini kesintiye uğratmasına izin verdiklerinde başarısız olurlar. En büyük şampiyonlar, baskı altında pes etmeyen ve bilinçsiz yeteneklerine sadık kalanlardır.

En büyük başarılar bilinçsiz, sezgisel zihin aracılığıyla elde edilir. [Aldous Huxley](#)'in belirttiği gibi bilinç, potansiyel olarak elimizde bulunan muazzam miktardaki bilgiyi filtreleyen bir "indirgeyici valftir". "Bilinç" bize sıkıcı bir işi sürdürmemiz ve can sıkıcı, beyin ölümü gerçekleşmiş bir topluma uyum sağlamamız için yeterli alanı sağlar.

Bilinçdışı zihni nasıl kontrol edeceğimizi bilirsek, Matrix'teki Trinity gibi, istediğimiz herhangi bir programı yükleyebilir ve anında uzman olabiliriz. Tüm insan faaliyetlerini potansiyel olarak zihnimize yüklenebilecek alt programlar olarak düşünmek faydalıdır. Soyut programlar, kurallar kümesi veya matematiksel talimatlar olarak yüklenmezler. TANRI olarak yükleniyorlar!

İnsan zihni hikayeler ve görseller etrafında döner. Duyusal girdiyle bağlantısı kesildiği halde hâlâ aktif olan, yani rüya gördüğünde zihne ne olur? Eh, filmleri kendi kendine gösteriyor: resimler eşliğinde hikayeler anlatıyor, bazen komik, bazen erotik, bazen korkutucu, tuhaf, utanç verici, ilham verici, kehanet dolu, esrarengiz, adını siz koyun. Rüyalar sembollere sahiptir ve her şeyden önce insanları, özellikle de hayatımıza dahil olanları ön plana çıkarır. Saatlerce süren matematiksel denklemler, bilgisayar kodları, metinler veya yabancı diller gerektirmezler.

Rüyalar bilinçdışını ortaya çıkarır. Onlar bilinçdışından gelen mesajların taşıyıcılarıdır ve bunlar bize gizemli küçük (kısa) filmler, duygusal anlatılar, tuhaf semboller, hatta belki de sesler olarak gelir. Bazen bilinçdışında gelen bu vizyonlar alemimizden çok başka olan paralel alemlerden kesitler gibidirler.

Bir Evrensel Form insan zihniyle etkileşime girdiğinde bunu bir soyutlama olarak değil bilinçdışındaki bir varlık olarak, gizli bir ses, gizli bir rehber olarak yapar. Trinity'nin helikopter programı örneğini kullanırsak, sanki bilinçaltında uzman bir pilot varmış, ve onun emriyle helikopteri zahmetsizce uçurmaya hazırmış gibi olurdu.

Julian Jaynes, iki meclisli zihinle ilgili devrim niteliğindeki hipoteziyle, son üç bin yıl kadar yakın bir zamana kadar, insanların büyük ölçüde beynin sağ yarıküresinden çıkan ve sol yarıkürede "tanrıların sesleri" gibi yorumlanan halüsinasyonlu seslerle kontrol edildiğini ileri sürdü. İlk insanlığı tanrıların varlığından emin kılan da bu olguydu. Sonuçta onları tam anlamıyla kendi kafalarının içinde duyuyorlardı. Sağ yarıküredeki tanrılar emirler veriyordu ve sol beyindeki "takipçi" bu emirlere harfiyen uyuyordu. Takipçinin düşünmesine gerek yoktu. Takipçi itaatkardı, pasifti, ilgisizdi ve emir bekliyordu.

Bu, şüphe uyandıracak derecede modern insanlığa benzemiyor mu? Artık bilinçli olmalarına rağmen birçok modern insan hala yöneticilerin, patronların, başkanların, papaların, zenginlerin, güçlülerin, ünlülerin vs. yani bu bilinçli dünyamızdaki yeni tanrılar kadrosunun ne yapması gerektiğini söylemesini bekliyor. Temel tutumlar açısından çok az şey değişti. Çoğu modern insan, tıpkı iki meclisli öncülleri gibi "takipçidir". Bilincin tek etkisi sesleri kafamızın içinden alıp dışarıya taşımak olmuştur. Şizofrenler eski iki meclisli zihne geri dönen ve kafalarının içinde kendilerine emir veren sesleri bir kez daha duyan kişilerdir. Manik depresifler, manik evrelerindeyken kendilerini tamamen tanrılarla özdeşleştiren ve her şeyi yapabileceklerini düşünen kişilerdir. Ancak depresif aşamada olduklarında, neredeyse hiçbir şey yapamayan en sefil "takipçiler" haline gelirler. Ve Asla gelmeyen tanrıları boş yere beklerler.

Jaynes, yazının, uygarlığın ve insan ilişkilerindeki karmaşıklığın ortaya çıkışının iki meclisli zihni aşındırdığını ve sonunda yok ettiğini savundu. Sağ yarıkürenin tanrıları sustu ve sol beyindeki "takipçi" bilinçli egoya dönüştü. Artık sadece onun sesi duyuluyor. Başka herhangi bir ses, akıl hastalığının bir işareti olarak kabul edilir. Sol beyin akıl, mantık ve dil becerilerinin merkezi haline gelirken, sağ beyin duygusal, sezgisel ve sanatsaldır.

Ancak sağ beyin tanrıları ortadan kaybolmadı. Bir kere rüyalarımızda bizimle iletişim kuruyorlar. Acil durumlarda kontrolü ele geçirip hayatlarımızı kurtarabilirler. Bir konuda uzman olduğumuzda aslında içimizdeki tanrıyı ifade etmiş oluyoruz. Eğer doğru dinlemeyi bilirsek, tanrılar bize süper güçlerini verebilirler. Aklımıza koyduğumuz her şeyi başarmamızı sağlayacak "tanrı programlarını" yükleyebiliriz. Bunlar zihne tamamen hakim olmamızı bekleyen hazinelerdir.

Jaynes'in hipotezi Jung'un ruh teorisiyle ilişkilendirilebilir. Jung, tüm insanların **kolektif bilinçdışı** adını verdiği şey aracılığıyla birbirine bağlı olduğunu öne sürdü. Bunu insanlık durumuna uygulanabilen tüm Platonik Formların bir koleksiyonu olarak düşünebiliriz.

Jung bu Formlara "**Arketipler**" adını verdi ve bunların kendilerini bilinçte insan imgeleri ve güçlü semboller olarak tezahür ettirdiklerini söyledi. Tıpkı fiziksel bedenlerimizin binlerce yıl boyunca uyum sağlaması ve gelişmesi gibi, psişik yapılarımız da öyle ! Arketipler geliştirdi ve hâlâ da gelişmeye devam ediyor. (Aslında fiziksel evrim ile zihinsel evrim birbirine eşlik eder ve birbirini yansıtır.)

Jung'a göre, tüm insan bebekleri zihinsel olarak aynı doğarlar: Hepsinin egosal bilinçli zihinleri boştur, ancak kolektif bilinçdışı, arketiplere tam erişimleri vardır. Hepimiz hayatımızın en erken döneminde *kolektif bilinçdışı* tarafından yönlendiriliriz. Hayvanlara gelince, onlar tüm yaşamları boyunca neredeyse yalnızca kolektif bilinçdışı tarafından kontrol edilirler. Bir koyun sürüsünde ya da inek sürüsünde bireysel "kişilikleri" tanıyabiliyor musunuz, yoksa bunlar büyük ölçüde birbirinin yerine geçebilir mi görünüyor? Pek çok insan bile birbirinin aynısı insanlara benziyor. O kadar konformisttirler ki herhangi bir durumda ne yapacaklarını kolayca tahmin edebilirsiniz.

Jung'un fikirleri radikaldir. Aslında, korkutucu ve yabancı bir dünyada kendi başımıza bırakılmak şöyle dursun, bize tüm potansiyelimizi gerçekleştirmemize yardımcı olacak eksiksiz bir **arketipler programı** sağlandığını söylüyor. Hayatımızın her yönü zaten arketipler tarafından önceden tahmin edilmiştir: Anne-çocuk ilişkisi, baba-çocuk ilişkisi, tek çocuk durumu, erkek-erkek kardeş ilişkisi, erkek-kız kardeş, kız kardeş-kız kardeş, çocuk-arkadaş, çocuk-yabancı. , çocuk-öğretmen vb. – bunların hepsi uygun bir arketip tarafından yönetilmektedir. Ergenlik, aşık olmak, evlilik, ebeveynlik, orta yaş, Yüksek Benliği aramak, yaşlılık, ölüme hazırlanmak, öbür dünyaya hazırlanmak: bunların her biri arketipsel olarak koşullanmıştır. İnsanların iki meclisli zihniyetin olduğu günlerde yaptığı gibi, arketiplerin kendi yollarına gitmesine izin verirsek, her şey sorunsuz ilerleyecektir.

Gerçek şu ki hepimiz [entelekyayız](#). Tanrı olabilmek için ihtiyacımız olan her şey içimizde programlanmıştır. Tıpkı bir meşe palamudu meşe ağacı olmaya programlandığı gibi, biz de tanrılar olarak maksimum gerçekleşmeye ulaşmaya programlandık. Yanlış gidebilecek tek şey, yerleşik programımızın altüst edilmesidir ve o zaman işler hızla rotadan çıkmaya başlayabilir; Bu bizi şaşkın, korkmuş, endişeli ve gerçek benliğimize yabancılaşmış halde bırakabilir. Dünya Gezegene hoş geldiniz!

*Egosal Bilinçli zihinlerimizin en büyük düşmanımız olduğu ortaya çıktı. Arketiplere sürekli direnip onları sabote ediyorlar. En iyisini kendilerinin bildiğini düşünüyorlar.*

*Egosal Bilincimizin tasarladığı, özgün doğamızla tamamen çelişen kuralları empoze etmeye çalışıyoruz. Mesela Müslümanlar ve Yahudiler erkek bebekleri sünnet ettiriyorlar. Böyle bir uygulamanın kesinlikle doğayla ya da arketiplerle hiçbir ilgisi yoktur. Bu küçük çocuklar daha sonra zihinlerini çarpıtıcı ve onları kendi doğalarına karşı çeviren sonsuz dini propagandayla beslenirler. Potansiyellerini en üst düzeye çıkarmaya ve onları çocukluk boyunca doğru şekilde yönlendirmeye yönelik yerleşik program işe yaramaz hale gelir. Bunun yerine, kendilerine zarar vermekten ve geri bırakılmaktan başka bir işe yaramayan çöplerle bombalanıyorlar.*

Çocukların hayatlarına yapılan her türlü dini müdahale iğrençtir ve istismardır (*istismar sadece cinsel olmak zorunda değildir, zihinsel istismar en sinsi ve tehlikeli istismardır*). Din, müdahale etmeden önce çocuğun büyüüp kendi kendine düşünebilmesini beklemelidir. Çocukların her türlü beyin yıkaması yasa dışı olmalıdır. Çocuklara minyatür hahamlar, rahipler veya imamlar gibi değil, çocuk olarak davranılmalıdır. Çocukluklarını çalabilecek her şeyden korunmalıdırlar. Bir çocuk neden günde beş vakit namaz kılsın, Tevrat'ı, İncil'i yada Kur'an'ı ezberlesin?

Eğer Doğa'nın doğal çocuk yetiştirme programı mahvolursa, tüm yaşamın sıkıntıyla geçmesi garantidir. Çocukluk gelişimine ilişkin arketipler sabote edilirse, gelecekteki tüm arketipler de sabote edilir. Hayatımızın her alanı baltalanır. Doğayla bağımızı kaybediyoruz ve aslında kendimizi Doğanın karşısında buluyoruz. Alabildiği kadar çok seks yapmak isteyen ama bunun yerine püriten ebeveynleri tarafından tüm cinsel dürtülerinden vazgeçmeye zorlanan genç adamı düşünün. Sonuç? – on yıl sonra elinizde bir sapık ya da intihar bombacısı olacak. Doğaya sürekli karşı gelerek canavarlar yaratıyoruz. Sağlıklı arketiplerin bize rehberlik etmesine izin vermek yerine, bize maksimum zarar veren yanlış arketipleri çağırıyoruz. Kendimiz için cehennemi yaratıyoruz.

Eğer toplum doğru bir şekilde tasarlanmış olsaydı, herkesin içindeki Tanrı programının tamamen etkinleştirilmesini ve herkesin mümkün olan en iyi yaşamı sürdürmesini sağlayabilirdik. Mümkün olan tüm dünyaların en iyisini, en uygun Dünya'yı yaratabiliriz. Peki neden yapmıyoruz?

Ne yapacağımızı biliyoruz. Bizi neyin durdurduğunu biliyoruz. Tek bir sorun var. İnsanlığın ilerlemesinin önünde duran güç Eski Dünya Düzenidir.

Bizi bir hayvan sürüsü gibi güden yöneticiler en büyük düşmanlarımızdır. Ancak onlar da berbat durumdadır çünkü korkunç derecede sığ ve manevi olmayan hayatlar sürmektedirler. Yine de çok güzel yaptıklarını düşünüyorlar, ve kimsenin eğlencelerini bozmasını istemiyorlar. Onlara göre, içimizdeki Tanrı kendini becerebilir. Kendimizi tanrılaştırmamızı değil, onlara tapmamızı istiyorlar. Zira Tanrılaşsak, artık bizim üzerimizde güçleri olmayacaktır. Halbuki, onlar efendiler ve bizim de onların kölesi olarak kalmamızı istiyorlar.

# Tanrı Programının Çalışmaları

Peki, adım adım Jung'un *Tanrı programı* nasıl çalışıyor? Doğduğumuzda bizim için en önemli şey annemizle bağ kurmamızdır. Annenin bebeğe bakma arketipi devreye giriyor ve bebeğin anneye bağlılık arketipi devreye giriyor; mükemmel bir kombinasyon. Anne ve çocuk kendilerinden ne beklediğini tam olarak biliyor. Biyolojik olarak içgüdülerinin harekete geçtiğini söylüyoruz. Arketipler içgüdülerin zihinsel temsilidir; yani içgüdüler ve arketipler her zaman birlikte hareket eder. İnsanlar "*İçgüdülerinizi takip edin*" derken, doğanın size, yani arketiplere rehberlik etmesine izin vermenizi tavsiye ediyorlar. (bazı istisnalar dışında) Bu normalde ve genellikle çok iyi bir tavsiyedir. ve Elbette dini tavsiyeler genellikle bunun tam tersidir.

Erken bebeklik dönemini terk etmeye başladığımızda, kolektif bilinçdışı otomatik olarak bize son derece önemli bir arketip verir: EGO. Bu, bireysel bilincimize doğru büyüyecek olan varlıktır. Bizi tanımlayacak olandır. Hepimiz tam olarak aynı arketipi paylaşsak da, bu hepimizde benzersiz bir şekilde kendini gösterir çünkü hepimiz benzersiz bir genetik ve çevresel kalıtıma sahibiz.

Egonun kendisini kolektif bilinçdışından açıkça ayırması birkaç yıl alır. Bu yüzden ilk yıllarımızda bilinçli bir farkındalığa sahip değiliz, bu yüzden neredeyse hiçbir şeyi hatırlamıyoruz. **Bellek ve bilinç el ele gider.** Bilinç ayrıca, elbette sol yarıkürenin bir aktivitesi olan dil gelişimiyle de ayrılmaz bir şekilde bağlantılıdır.

Ego arketipi güçlendikçe, egoyla birlikte çalışacak diğer tamamlayıcı arketipleri devreye sokar. Bunlara **Persona, Gölge, Anima/Animus** ve **Benlik** denir. Sonuncusu en önemlisidir çünkü (sadece Alt Benliğimiz olan) ego bizim için büyük bir hayal kırıklığı haline gelirken, **Benlik** içimizdeki en iyi şeyleri sunabilir. Tüm potansiyelimizi hayata geçirebilir ve sonuçta bizi ilahi yapabilir. Üzerinde **imago Dei** yani Tanrı'nın imgesi damgalanmıştır. İçimizdeki Tanrı etkinleştirilmeyi bekliyor. Ancak bu muhteşem an, ancak diğer tüm arketiplerin uygun işlevleri, uygun sırayla yerine getirmelerine izin verildiğinde gelebilir. Ve bu ne yazık ki tipik bir insan yaşamında asla gerçekleşmez. Bunun yerine, yaşamlarımız, bizim için en yıkıcı olan arketiplerin hakimiyetinde olma eğilimindedir. Yozlaşmış, aptal toplumumuz onlara enerji verirken, yardımcı arketiplerin enerjisini tüketiyor. "Kötü" arketipler sıklıkla kendi başlarına bir yaşam kurar ve canavarlara dönüşerek tanrısallığımıza doğru ilerleyişimizi sabote ederler.

İşte arketipler, tek tek, onlarla birlikte nelerin korkunç derecede yanlış gidebileceğine dair açıklamalarla birlikte; Hizmet etmeleri amaçlanan iyi işlev nasıl bozulur ve zehirli hale geliri inceleyeceğiz. İlk olarak arketiplerin evi olan **Kolektif Bilinçdışı** ile başlıyoruz.



# Kolektif Bilinçdışı

*“Dünyaya nasıl geldim? Neden bana bu konu sorulmadı ve neden kurallar ve düzenlemeler hakkında bilgilendirilmedim (ve yahut “sözde” bilgilendirilmişsem neden bunu hatırlamıyorum?), sanki köle pazarında satılacak mal gibi saflara itildim? Gerçeklik denen bu büyük girişime nasıl dahil oldum? Neden dahil olmalıyım? Bu bir tercih meselesi değil mi? Ve eğer ben de dahil olmak zorunda kalırsam, yönetici nerede? Bu konuda söyleyecek bir şeyim var. Yönetici yok mu? Şikayetimi kime yapacağım?” -- [Kierkegaard](#)*

Her ne kadar Jung, Rupert Sheldrake'in morfik rezonans teorisini duyacak kadar yaşamamış olsa da, bu teori onun kendi fikirleriyle tamamen uyumludur. Sheldrake şöyle yazdı: *"Bilinçdışı zihin aynı zamanda mekanik açıklamaya meydan okuyan özelliklere de sahip olabilir. Örneğin, Carl Jung'un bu kavramı geliştirmesinde, bilinçdışı bireysel zihinlerle sınırlı değildir, tüm insan zihinleri tarafından paylaşılan ortak bir alt tabaka olan kolektif bilinçdışı sağlar: 'Tamamen kişisel bir doğaya sahip olan doğrudan bilincimize ek olarak' ve tek ampirik psişe olduğuna inandığımız (kişisel bilinçdışını bir ek olarak ele alsak bile), tüm bireylerde aynı olan, kolektif, evrensel ve kişisel olmayan nitelikte ikinci bir psişik sistem vardır. Bu kolektif bilinçdışı bireysel olarak gelişmez, miras alınır. Yalnızca ikincil olarak bilinçli hale gelebilen ve belirli psişik içeriklere belirli bir biçim veren, önceden var olan biçimlerden, arketiplerden oluşur."*

Kolektif bilinçdışı, insan ırkının geçmiş ortak deneyimlerinin ve edinilmiş bilgeliğinin deposudur. Kolektif bilinçdışı, insanlığın ortak psikolojik mirasını hem saklar hem de aktarır. Tüm insanların belirli ruhlarını besleyen ve karşılığında tüm deneyimlerini ona geri besleyen Evrensel Formdur, yani arketipler statik ve değişmez değildir; evrimleşiyorlar ve insan ırkının başlangıcından beri bunu yapıyorlar. Arketipler ruhun düzenleyici ilkeleridir; ilkel yapısal unsurlar, genlerin zihinsel eşdeğerleri.

Tıpkı Neo-Platoncu [Plotinus](#)'un tüm insan ruhlarının bir üst ve bir alt parçası olduğunu (alt kısım bireysel, üst kısım kolektif) söylediği gibi, Jung da tüm insanların ruhunun ikiye bölündüğünü, bir kısmının bireysel ve diğer kısmının toplumsal olduğunu savundu.

Mitolog [Joseph Campbell](#) şöyle dedi: *"Mitolojinin tamamı, kolektif bilinçdışının bir tür yansıması olarak alınabilir."* Bir başka ifadeyle insan kültürünün arketiplerin en belirgin olduğu alanı mitolojidir.

Günlük yaşamımızda bir arketiple karşılaştığımızda, bu arketip mitolojik bir yapıya sahip, dolayısıyla baskın ve hatta uhrevi bir yapıya sahipmiş gibi görünecektir. Ünlülerle canlı olarak tanışan hayranlar bu tür tepkiler gösteriyor. [Elvis Presley](#) ve [Beatles](#) gibileri selamlayan kitlesel histeri, insanların kendi aralarındaki arketipsel bir fenomeni kolektif olarak fark etmelerinin bir örneğidir.

Kolektif bilinçdışı, Jung'un psikolojiye en büyük katkısıdır, ancak akıl hocası [Sigmund Freud](#)'la ayrılığa neden olan ve onu tamamen reddeden şey tam da bu baş döndürücü yenilikti.

# Ego

*“İşaretinizin ne zaman geleceğini bilmek hayatta çok 6nemlidir.” -- Kierkegaard*

Ego, bilincimizin merkezidir ve bilinç ile bilinçdışı arasındaki aracıdır. Bize kimlik duygumuzu ve 6z imajımızı verir. Bu, g6nl6k faaliyetlerimizde kendimizin olduğuna inandığımız kişidir, ancak aslında bu, gerçek potansiyelimizden ve gerçekte kim olduğumuzdan çok uzak olan alt benliğimizdir. Yine de bu, d6nyada işlev g6rmemizi sağlayan gerekli bir yanılısamadır. Bu bizim için uygun bir başlangıç noktasıdır ancak bizim g6revimiz bunun 6tesine geçmek ve Y6ksek Benliğimize doğru yolculuk etmektir. Ne yazık ki çoğumuz bunu başaramıyoruz. Egomuzla 6zdeşleşiriz ve sanki onun 6tesinde hiçbir şey yokmuş gibi dar hayatımızı yaşarız. Ancak her şey onun 6tesindedir: t6m kozmos ve Tanrının Zihni egoyu fazlasıyla aşıyordur.

# Kişilik

*“Herkesin maskesini çıkarmak zorunda kalacağı bir vaktin geleceğini bilmiyor musunuz? Hayatın her zaman hafife alınmasına izin verdiğini mi sanıyorsunuz ? Bundan kaçmak için o vakit gelmeden önce gizlice kaçabileceğini mi sanıyorsunuz ?” -- Kierkegaard*

Ego, istediği şeyin mutlaka sahip olmasına izin verileceği şey olmadığını hemen fark eder. Başkalarına uyum sağlaması gerektiğini anlıyor. Peki Bu ne işe yarıyor? Kendini değiştiremez çünkü olduğu gibidir, ancak bir “maske” takabilir ve böylece gerçekte ne düşündüğünü ve hissettiğini gizleyen kendisinin bir versiyonunu sunabilir. Çağırdığı bu sahte arketipe Persona/Kişilik (Persona Latince "maske" anlamına gelir) adı verilir.

Dış dünyaya, kamusal yüzümüze sunduğumuz şey budur. Bizi başkaları tarafından kabul edilebilir kılmak için tasarlanmış sosyal bir yapıdır. Freudcu ruh modeli açısından Süperego, kişiliğin oluşumunda anahtar rol oynar.

Genellikle insanların bizim hakkımızda olumlu düşünmesini sağlayacağını hesapladığımız belirli bir kişiliği giyeriz. Eğer gerçekten olumlu yanıt verirlerse bu, seçtiğimiz kişiliğimizi güçlendirir ve bizi ona daha sıkı bağlar. Bu, psikik gelişimimizde büyük bir sorun olasılığını gündeme getiriyor: Kişiliğimizle (Maskemizle) aşırı özdeşleşebilir ve onu ortadan kaldırmaktan dehşete düşebiliriz. Eğer bu gerçekleşirse, sahte ve asılsız hale geliriz; tamamen yüzeysel ve esassız. Tüm hayatımız, görünüşü (itibar/saygınlığı) korumak için maskenin asla kaymamasını sağlamak etrafında dönüyor. Peki gerçek kişi, gerçek benlik nerede? Diri diri gömüldü.

Pek çok tanınmış kişi “Maske (Kişilik) İnsanı”dır. Politikacılar bundan kariyer yaparlar. Halkla ilişkiler danışmanları, önde gelen kişilerin benimsediği kişilikleri geliştirmek, beslemek ve korumak için vardır. Marka yönetimi tamamen kişilikle ilgilidir. Bir bireyin kişiliği olması gerekmez; bir şirket, bir ürün, bir siyasi parti, bir kurum vb. olabilir. Onu korumak, markanın zarar görmesini önlemek için her şeyin yapılması gerekiyor. Böylece kendimizi örtbas etme alanında buluyoruz. Cepheyi desteklemek, gerçekleri görmemizi engellemek için tüm engeller kaldırılıyor. Pek çok suç, kendileri hakkındaki gerçeğin ortaya çıkmasından korkan insanlar tarafından işlenmektedir. Aktör [Rock Hudson](#), aslında eşcinsel olmasına rağmen tüm hayatını heteroseksüel gibi davranarak geçirdi. Film stüdyoları gerçeği biliyordu, ancak gerçek ortaya çıkarsa bunun Hudson'ın kariyerinin sonu olacağına inanıyorlardı, bu yüzden bunu gizlemek için her şeyi yaptılar, hatta sahte aşklar ve kız arkadaşlar bile icat ettiler ve Hudson buna uymayı kabul etti. Dünyamız bu Kişilik (yani Maske) Koruma planlarıyla dolu. Aile değerlerini benimseyen politikacıların eşcinsel olduğu veya ilişki yaşadığı kaç kez ifşa ediliyor? Kişiliğiniz tarafından tuzağa düşürülmekten daha kötü bir şey yoktur çünkü tüm hayatınız uzun bir yalana dönüşür.

Kişiliğin hoş, kabul edilebilir ve geleneksel olması gerekmez. Bir grup gangsterde, içlerinden biri kasıtlı olarak katı ve sert bir kişiliği benimseyebilir, oysa gerçekte hassas ve savunmasız olabilir. İsyancılar "asi" kişiliğini geliştirir, başına buyruklar "başına buyruk" kişiliğini, "kötü" çocuklar ise kötü çocuk kişiliğini geliştirir. İster iyiliksever ister kötü niyetli olsun, bu kişiliklerin tümü, eğer kötü niyetle yürütülen, özgün olmayan yaşamlara yol açarlarsa, eşit derecede kötüdürler.

Katolik Kilisesi, eğer akılsaydı, rahiplere yönelik bekarlık kuralını anında kaldırırdu çünkü zorunlu bekarlık, akla gelebilecek en tehlikeli psikolojik saatli bombalardan biridir. Aslında konunun Kilise'nin elinden alınması gerekiyor. Toplum ve hükümet, psikolojik iyilik adına bunu emretmelidir. Katoliklerin bekarlığa ilişkin "deneyi" kötü bir şekilde başarısız oldu ve şimdi, Katolikler hoşuna gitse de gitmese de, meseleyi çözmek için başkalarının devreye girmesi gerekiyor. Papa'ya bir ultimatö verilmeli; ya bekarlık kuralı kaldırılmalı ya da Katolik Kilisesi yasa dışı ilan edilmeli ve topluma katılım yasaklanmalı. Aynı şey kadınların rahip olmasına izin verilip verilmeyeceği konusunda da geçerli. Kadın rahipliğinin yasaklanmasıyla verilen sinyal açıkça cinsiyetçidir ve tüm modern ülkelerin yasalarına aykırıdır. Katolik Kilisesi ve diğer tüm dinlere karşı sertleşmenin zamanı geldi. Eğer sosyal olarak kabul edilemez konulardan vazgeçmeyi reddederlerse, o zaman işten çıkarılmaları gerekir. Neden arkaik ve tehlikeli değer sistemlerine sahip bu dinlerin etrafından dolaşıyoruz? İnançlarının bin yıl önce kabul edilebilir olup olmadığı başka bir şey. Bunların artık bu çağda tamamen kabul edilemez olduğu kesindir ve artık liderlerimizin bunu söyleme cesaretini gösterme zamanı gelmiştir. Eski dinlerin sırf eski oldukları için bize emir vermesine izin veremeyiz. Geleneklerine kim önem veriyor? Eğer modern dünyayla uyumsuzlarsa yasal olarak sorgulanmaları ve reddedilmeleri gerekir. Bütün büyük dinler desteklediği için (ki kesinlikle öyle yaptılar) köleliğe hoşgörülle yaklaşmaya devam mı edeceğiz ?

Liderlerimiz elbette parmağını bile kıpırdatmayacak. Neden? Siyasi menfaat nedeniyle. Böylece dünyadaki kötülüklerle asla yüzleşilmez.

Bir Persona (Kişilik/Maske) Topluluğu'nda yaşıyoruz. Herkes sahtekarlık yapıyor. Facebook'a (ve diğer sosyal medya uygulamalarına) bakın. Yüz milyonlarca kullanıcısı, kamusal yüzlerini geliştirmek ve başkalarının tüketimi için sosyal imajlarını oluşturmak için saatler harcıyor. Gerçek duyguları ve tartışmalı görüşleri olan, şüpheleri, korkuları ve kaygıları olan, duygusal iniş ve çıkışları olan gerçek kişiler nerede? Hepsini bastırıldı. Hepsini gömüldü.

Sosyal medyalar kişisel marka yönetimiyle ilgili ve büyük, yüzü olmayan çok uluslu markalarını takip etmeye yönelik daha büyük bir piyasanın sinsi bir oyunudur. Bu aslında aynı alaycı oyun. Sosyal medya en az iki yüzlüdür, gerçek yüz her zaman kendi çıkarlarına hizmet eden propagandalarla gizleniyor. Hiç kimse maske takmak zorunda değil ve değildi, kimse bir şeymiş gibi davranmak zorunda değildi, kimse kendisini başkalarına beğendirmek yada imrendirmek zorunda da değildi. Gerçek Benlik olarak yeni bir Sosyal medya anlayışı oluşturulmalıdır.

Kişiliğimiz ne kadar (sözde) başarılı olursa olsun, gerçekte kim olduğumuzla tutarsızsa bizi tiksindirmeye başlayacaktır. Zamanla Bu İçsel tiksinti giderek büyüyecek ve tehlikeli bir gölge oluşturmaya başlayacaktır.

[Dr Jekyll ve Bay Hyde](#)'ın hikayesi, doktorun saygın yüzünün gizli bir iksirle ortadan kaldırılması ve altındaki (bilinçaltı) canavarın ortaya çıkarılmasıyla ilgilidir. Bay Hyde - Dr Jekyll'in zıttı - Jekyll'in "sahte" kişiliğine verilen kaçınılmaz psikik tepkiydi.

Aşırı derecede saygın biriyle karşılaştığınızda, kapıyı arkalarından kapattıklarında, perdeleri çektiklerinde, onların gizlice en aşağılık şeyleri yaptıklarından emin olabilirsiniz. İşte o zaman Bay Hyde ortaya çıkar... ve her zaman çıkacaktır. Bu, **psişik denge** yasasıdır.

Kişilik (yani maskeler) bireyler için olduğu kadar şirketler, kurumlar ve uluslar için de geçerlidir. Amerika kendisini eğlenceyi seven, özgürlüğün, yaratıcılığın ve iyi niyetin ülkesi olarak sunuyor; peki ama kimsenin istemediği halde Irak ve Afganistan'da (ve Tüm Orta Doğuda) ortalıkta dolaşp ne yapıyor? Neden [WikiLeaks](#)'i tehdit ediyor? Amerika'da neden hakkında hiç yorum yapılmayan bu kadar çok yoksulluk ve sefalet var? Neden hâlâ özüne kadar ırkçı? Ve ya neden bazı gruplara gereğinden fazla pozitif ayrımcılık yapıyor ? (Konfederasyonlar hiçbir zaman ortadan kaybolmadı.) Neden Amerika kökten dincilerle dolu?

Amerika'nın kendi Bay Hyde'ı var, onu uzak tutmaya çalışıyor, ama diğer yandan da bu karanlık tarafa daha da fazla enerji veriyor. Amerika dünyanın geri kalanına giderek daha dengesiz görünüyor, ve üstelik bu dengesizliğini küresel ölçüğe bulaştırıyor. [Çay Partisi](#) ortalıkta başıboş dolaşan bir avuç deliye benziyor.

Katolik dinine gelince; Vatikan, papanın ve kardinallerin dindar kişiliğini sergilerken, rahipleri de çocukları taciz etmekle meşgul. Kilise, tacizcileri yetkililere teslim etmek yerine onlarca yıl boyunca gerçeği örtbas etmeye çalıştı. Çocuk istismarının örtbas edilmesine nasıl bir ahlak izin verir? Katolik Kilisesinin bu davranışının ölümcül olduğu kanıtlanmalıdır. İnsanlar, elbette aklı başında insanlar onlara bir daha nasıl güvенеcek?

İslam ise, bir yandan barış ve merhamet dolu, bağışlayıcı, affedici bir Tanrı'ya inandığını haykırarak beyan ediyor, fakat diğer yandan da sonsuz sayıda katil manyak lejyonunu (yani cihatçı teröristleri) kusuyor. İslam cennete açılan bir kapıdan ziyade cehennemin ağızına benziyor hatta cehennemin taa kendisine benziyor. İslamcı ülkelere bakın ve görün !

Yahudiler de saçmalamada eksik kalmaz, elbette. Filistinlilere amansızca zulmederlerken, ve paralarıyla dünyayı (siyaseti, lobiciliği, bürokrasiyi...vs) satın almaya çalışırken, bir yandan da hep bir "mağdur" kişilikleri var. Bir yandan bu kadar "mağdur" olup, diğer yandan bu kadar mağduriyet yaratmak tipik bir siyasal dinci geleneği olduğu unutulmamalı.

*Ek Not; bazıları Yahudilerin tarih boyunca bir çok kez mağdur oldukları, ayrımcılığa maruz kaldıkları için bir tür "pozitif ayrımcılığı" hak ettiklerini ve Semitist olmanın iyi bir şey olduğunu düşünebilir. Yalnız bir noktayı kaçırıyorlar; Yahudiler geleneksel olarak kendilerini seçilmiş ırk olarak görürler ve kendilerinden olmayanlara karşı ayrımcılık yaparlar; ve hatta kendilerinden olmayanları hayvan seviyesinde bile görürler (sonuçta diğerleri seçilmiş değillerdir !). Her ne kadar bu görüşleri günümüzde görece biraz yumuşamış ve seyrelmiş olsa bile, kökten dinci (Sionist) yahudilerde hala mevcuttur (Bkz. Yahudi-Filistin sorunu).*

Ancak İronik bir şekilde, buradaki asıl sorun Yahudilerin kendilerini üstün ırk görmesi değildir; sözde Üstün İrk olmalarına rağmen nasıl bu kadar mağdur olmayı “başarabildikleridir” ? Sonuçta madem bu kadar üstünler, çok akıllılar ve kendilerini iyi yetiştirilmiş kabiliyetli kişiler, kendilerini mağdur duruma düşürmemeleri gerekmez miydi ?

Mesela, son [7 ekim saldırısından](#) sonra, İsrail savunma bakanı “İnsansı Hayvanlarla Savaşıyoruz” demişti. Peki kendilerine hiç sormuyorlar mı, bu “İnsansı Hayvanlar” onlar gibi yüksek teknoloji ile korunan aşırı üstün bir ırka nasıl ulaşabilmişler ? .... Şu deyişi unutmayın, “benzerler benzerleri ile savaşır”, “dost yada düşman fark etmez, herkes dengi dengine dost yada düşman edinir”. Eğer bir “hayvansı insan” size zarar vermeye muktedir ise, ne yazık ki siz de o “insansı hayvan” seviyesindedesinizdir. Eğer gerçekten üstün olsaydınız, alt seviyeden hiç bir zarar görmezsiniz !

Sonuçta üstün ırk diye bir şey yok, zaten olsaydı da çokta dünyayı terk etmiş ve kendilerine gerçekten huzurlu bir cennet kurmuş olurlardı. Açıkçası tüm bu sözde “mağduriyetler”, kendi faşist ve dinci ideolojisini haklı göstermek için uydurulmuş bir retorikten ibarettir. Yahudiler bu retorığı çok güzel kullanıyorlar, ve diğerlerine de başarılı bir örnek sunuyorlar. Bu bakımdan aslında insanların anti-semitist olmalarına şaşmamak gerek. Samiler sadece toksit olmakla kalmıyorlar bunu yayıyorlar da !

Ayrıca Antisemitizm sadece yahudi aleyhtarlığı değildir, [Samiler](#) aslında çoğunluğunun Yahudi ve Arapların oluşturduğu bir tür üst kimlik gibidir; ve Anti-Semitizm derken, belli bir etnik kimliğe karşı olmaktan çok, sami üst kimliğinden olanların olmayanlara karşı ideolojik ayrımcılığına karşı olmak kastedilir (Dikkat ederseniz Araplar, özellikle suudiler de en az yahudiler kadar ırkçıdır, yani ırkçılık bir tür toksik sami geleneği gibidir denebilir). Yani burada karşı olunan etnisite değildir, etnisitenin sahip olduğu toksit/ırkçı/faşist ideolojidir. (benzer şekilde nazizme karşı olmak, almanlara karşı olmak değil, nazilerin ideolojise karşı olmak demektir)

Samiler (Çoğunlukla milliyetçi Yahudi ve Araplar) bir yandan psikolojik manipülasyonlarla ırkçılık yaparlar sonra bu ırkçılıkları ters tepince de “mağdur” ayağına yatarak pozitif ayrımcılık peşinde koşarlar. Bu toksit ayrımcı ideolojilerini dinlerine de yansıttıkları için çoğu zaman anti-semitizm ile anti-siyonizm karıştırılır (aynen Arap karşıtlığının islamofobi ile karıştırılması gibi).

Empati için kendi kültürümüzden de örnek verelim; Mesela çoğu Türk milliyetçisi ideolojisini Türk-İslam sentezine dayatır; onlara göre Her Türk Müslüman doğar ve Müslüman olmayan Türk Türk değildir. Yalnız azımsanmayacak Türkçü, islamcı değildir, hatta ateisttir. Üstelik onlara göre de İslamcı olan Türkler gerçek Türk değildir, zira Türklerin gerçek Ataları [Tengricidir](#) ! ... Uzun lafın kisası Milliyetçi ideolojilerle Dinci ideolojilerin karıştırılması yada karıştırılmaya çalışılması her kültürde rastlanır. Bu genellikle bir ideolojinin gerçek ajandasını gizlemek için başka bir ideolojinin gölgesine sığınmasından kaynaklanır. Bu bakımdan değerlendirme yaparken gerçekten dikkatli olmak gerekir !

\*\*\*\*\*

Büyük, yozlaşmış şirketler, Güneydoğu Asya'daki kötü koşullarda köleleri sömürdüklerinde bile, hayır kurumlarına katkıda bulduklarını ve çevreye özen gösterdiklerini iddia ederek, reklam kampanyaları aracılığıyla ışıltılı, parlak kişilikler sunuyorlar.

Sonuç olarak, Baktığınız her yerde mide bulandırıcı ikiyüzlülüğün maskelerini, tamamen sahte ve düzmece kişilikleri görüyorsunuz.

Kendi yalancı kişilikleriyle aşırı özdeşleşenler, üstlendikleri sözde rolden başka bir şey olmazlar. Belirli bir rolü oynamayı bırakamayan kolpa aktörler gibidirler. Gerçek benlikleri kaybolmuştur.

Başkalarının gözünde "mükemmel" olmaya çalışan insanlar (zamanın modasına göre mükemmel bir eve, işe, partnere, aileye, görünüşe vb. sahip olmak için) sıklıkla sinir krizi geçirirler. Görünüşte sevgi dolu babaların çılgına dönüp eşlerini ve çocuklarını öldürdüğü şok edici olayların çoğunun kökeni, insanların mükemmel olmaya çalışmasına ve sonra da bu pastoral imaja meydan okuyan herhangi bir şey olduğunda her şeyin dağılıp yıkılmasına dayanıyordur.

Birisi maskesinin düşmesinden korkuyorsa, bunun nedeni artık onun altında ne olduğunu, hatta herhangi bir şey olup olmadığı bile bilmemesidir.

Birçok zengin insan, hayatlarının sığ ve anlamsız olduğunu keşfeder. Bu kadar titizlikle peşinde koştukları başarı, bir anda boş ve değersiz gelmeye başlar. İnsanlar kendilerini aşırı dar sınırlara hapsettiklerinde sıklıkla nevroza yakalanırlar. Bu insanlar ancak daha geniş bir kişilik (yani maske) bularak tedavi edilebilirler.

Peki ama, GERÇEK olma zamanı gelmedi mi? Persona (kişilik), yani MASKE bir canavara dönüştü. Gerçek çirkinliği gizleyen yüzeysel görünüş dünyası olan Maske Cemiyeti'ni yok etmenin zamanı geldi. Çünkü [Dorian Gray](#)'in korkunç resmi canlanmış durumda.

*“Şimdi onun hayatı ve ruhu olduğum bir partiden geldim; dudaklarımdan espriler döküldü, herkes güldü ve bana hayran kaldı, ama ben gittim - evet, çizgi dünyanın yörüngesinin yarıçapı kadar uzun olmalı ve kendimi vurmak istedim.” -- Kierkegaard*



# Empati ve Sempati

*“En büyük tehlike insanın kendi benliğini kaybetmesidir ve bu sanki hiçbir şey olmamış gibi sessizce geçip gidebilir; halbuki bir kol, bir bacak, beş dolar vs. gibi her kayıp “nesne” mutlaka dikkate alınacaktır.” -- Kierkegaard*

Persona konformisttir. Her şey çığ bir hayatta "uyum sağlamak", "normal" olmak ve akranlarınız tarafından kabul edilmekle ilgilidir. Başkasına yöneliklik ve geleneğe yöneliklikle el ele gider. Kierkegaard'ın dediği gibi: *"Eğer Tanrı'nın gözünden düşmek istiyorsanız, sürüyle birlikte koşun."* İçten yönlendirilen ve özerk olanlar, gelenekler tarafından dikte edilmeyen sağlıklı bir kişiliğe sahip olma olasılığı en yüksek olanlardır.

Persona genellikle güçlü bir ahlaki bileşene sahiptir (ve aynı şekilde genellikle ikiyüzlü bir ahlaktır). İnsanların gerçekten iyi olmaları gerekmez, iyiymiş gibi "görülmedirler".

Persona genellikle komşuları etkilemek, görünüşünü korumak, tuhaf ve farklı olma belirtilerinden kaçınmakla ilgilidir.

Persona/Kişilik, eski dünya düzeninin merkezi kontrol araçlarından biridir. Okula uyum sağlamak, iş bulmak, toplumunuz tarafından saygı görmek, sizi oyalayacak arkadaş çevresi edinmek, bunların hepsi Persona/kişilik oyununu oynamayı içerir.

Tuhaf insanlar asla kabul edilemez. Bir anormal, bir yabancı, yada havalı olmayan biri olmak istemezsin. Kalabalığın dışında olmak istemezsin. "Diğeri" olmak istemezsin.

Kişiliği başka hangi bileşenler besliyor? Aslında Jung'un kişilik tipinizi sınıflandırmaya yönelik tüm bileşenleri konuyla ilgilidir. Dolayısıyla kişiliğiniz, dışa dönük ve içe dönük arketipler ile düşünme, hissetme, duyum ve sezgi arketiplerinin ilgili kombinasyonuna dayanacaktır. [Myers-Briggs](#) iki kategori daha ekledi: yargılama ve algılama. Karışıma birkaç başka kategori daha eklenebilir. Örneğin, *tahakküme* karşı *itaatkârlığa* ve **empatiye** karşı **sempatiye** ilişkin arketipler.

İnsanlar sıklıkla bu son iki özelliği karıştırır ve bunlar genellikle eşanlamlı olarak değerlendirilir. Gerçekte ise bunlar kökten farklıdır ve aradaki farkı göstermenin en iyi yolu şu kışkırtıcı cümledir: *"Naziler Yahudilerle **empati** kuruyorlardı ama kesinlikle onlara **sempati** duymuyorlardı."* Bu cümle birçok kişi için anlaşılmasa da olacaktır çünkü empati ile sempatiyi nasıl net bir şekilde ayırt edeceklerinden emin değillerdir.

Naziler, milyonlarca kurbanı toplama kamplarında en az sorunla işlemden geçirmek için, doğal olarak yüksek kaygı durumunda olan insanları en iyi nasıl sakinleştirebileceklerini bulmak zorundaydı. Ölmek üzere olmadıklarına inandırmak için onları kandırmaları gerekiyordu. Bunun üzerine *"Ah, burası bir duraklama noktası; Dinlenmen ve güzel, sıcak bir duşla temizlenmen için bir şans."* Bu tam olarak kaygılı bir insanın duymak isteyeceği türden güven verici bir şeydi.

Bu nedenle **empati**, kendinizi başka birinin yerine koymanız ve onun yerinde nasıl hissedeceğinizi hesaplamanızdır. Ancak Nazi örneğinin gösterdiği gibi bu, onların tarafında olduğunuz anlamına gelmiyor. Sen hâlâ sensin. Kendini zihinsel olarak gazla öldürülmek üzere olan bir Yahudinin yerine koyan bir Nazi, hâlâ bir Nazidir. Bir Nazi, Onu en kolay şekilde öldürebilmek için Yahudinin duygu ve düşünce süreçlerini saf bir şekilde anlamaya çalışabilir. Fakat Niyeti tamamen olumsuzdur, dolayısıyla bu olumlu empatiden ziyade olumsuzdur.

Empati genellikle iyi niyetli nedenlerle yapılır, ancak kolaylıkla olası en kötü nedenlerle de yapılabilir. Seri katiller ve dolandırıcılar, kurbanlarını tuzağa düşürebilmek için empati konusunda son derece yetenekli olabilirler. Kurbanı tuzağa düşürmek için hangi düğmelere basacaklarını tam olarak biliyorlardır, çünkü empati yapabiliyorlardır.

Ve yahut, Reklamcılık tamamen empatiyle ilgilidir; reklamcıların sattığı ürünleri satın almanızı sağlamak için sizi en etkili şekilde manipüle etmek için empati şarttır.

Nazilerin, seri katillerin ve dolandırıcıların (hatta reklamcılarının da) sorunu, **empati** konusunda yetenekli olmalarına rağmen **sempati** konusunda sıfır anlayışa sahip olmalarıdır.

**Empati, kendinizi bir başkasının yerine koymakla ilgiliyken, sempati, kendinizin yerine başka birini koymakla ilgilidir.** Empati yaparak, kendiniz kalırken başka birinin durumunda olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edersiniz; sempatiyle diğer kişiyle bir kimlik yaratırsınız, böylece artık kendiniz olmazsınız; sen diğerine dönüşürsün. Eğer bir Nazi, Yahudi kurbanına sempati duysaydı, artık onu öldüremezdi, çünkü artık Yahudi'nin kötü durumunu bir Yahudi gibi yaşıyor olacaktı.

Empati yaparak, onun durumuna ilişkin edindiğiniz anlayışla başka bir kişiye zarar vermeyi seçebilirsiniz; Ancak etkili bir şekilde bir ve aynı olduğunuz için, sempati yaparak diğer kişiye kendinize verdiğinizden daha fazla zarar vermezsiniz.

Sempati, başka bir kişiyle empatiden çok daha güçlü bir bağ kurar. **Altın kural - Size nasıl davranılmasını istiyorsanız başkalarına da öyle yapın** - Eninde sonunda tüm insanlar arasında tam bir sempatinin olduğu bir dünyada otomatik olarak gerçekleşecektir. Sempati, *sihirli yakınlık yasasının* bir tezahürü olarak düşünülebilir; temas halinde olan iki şey, sonsuza kadar temas halinde kalır. Birisiyle sempatik bir şekilde etkileşime girdiyseniz, artık ona sonsuza kadar bağlanırsınız. Ancak benzerlik ve taklidin sihirli yasasını, yani birbirine benzeyen şeylerin aynı olduğunu (sanarak) yansıtan bir "empati" dünyasında yaşıyoruz. Birisiyle sempatik bir şekilde etkileşime girdiyseniz, onun herhangi bir durumda nasıl davranacağını bildiğinize ve dolayısıyla ne yapacağını tahmin edebileceğinize, dolayısıyla onu manipüle edip kontrol edebildiğinize inanırsınız.

Empati bir başkasının bilgisayar simülasyonunu yürütmek gibidir (Sanki [RPG oyun](#) oynuyormuş gibidir), sempati ise aslında gerçekten başka biri olmak gibidir. Empati, simülasyonun ne kadar iyi olduğuna bağlı olarak doğru bilgi sağlayabilir veya sağlamayabilir de; ama sempati her zaman doğrudur.

Anlayacağınız, Dünyadaki sorunların çoğu başarısız empatiden kaynaklanıyor. Bir zamanların popüler çok satan kitabı [Erkekler Mars'tan, Kadınlar Venüs'ten](#) kitabı, kadın ve erkeklerin sanki farklı gezegenlerdenmiş gibi birbirlerini sürekli yanlış anladıklarını savunuyor. Erkekler ve kadınlar karşı cinsin nasıl düşündüğünü ve hissettiğini hayal etmeye çalıştıklarında, genellikle bunu tamamen yanlış anlarlar çünkü farklı bir yapıya sahip olan başka birine nasıl davranacaklarını yansıtırlar. Eğer empatik olmak yerine sempatik olabilselerdi, her şey bir anda anlam kazanırdı.

Gerçekte, yalnızca bize çok benzedikleri takdirde başkalarının doğru empatik simülasyonlarını çalıştırabiliriz. Örneğin, sezgisel içe dönük bir düşünür, başka bir sezgisel içe dönük düşünürün nasıl düşüneceği ve hareket edeceği konusunda mükemmel bir fikre sahip olacaktır, ancak duyarlı bir dışa dönük hisseden kişinin nasıl düşüneceği ve hareket edeceği konusunda hiçbir fikri olmayacaktır. İkinci durumda simülasyonun doğruluğu bozulacaktır.

Tüm yanlış anlaşılımlar karşıdakinin nereden geldiğini anlayamamaktan kaynaklanır. Karşınızdaki kişiye ne kadar az benzerseniz, yanlış anlaşılımlar da o kadar çoğalacaktır. Amerika Irak'ı işgal ettiğinde aslında kendi kuvvetlerinin kollarını açarak karşılanacağına, Iraklıların anında demokrasi ve kapitalizmi kucaklayacağına ve Irak'ın Amerika'nın uydu müttefiki haline geleceğine inanıyordu, ve Benzer şey Afganistan için de geçerliydi. Ne kadar aptal olunabilir ? Amerikalı sözde planlamacıların yürüttüğü "simülasyon" kendilerini Iraklıların yerinde hayal etmeyi ve kendileri Amerika'yı, demokrasiyi ve kapitalizmi sevdiikleri için Iraklıların da seveceğini düşünüyorlardı. Ancak Iraklılar Hıristiyan değil, Müslümandır; demokrasiye değil duygusal yakınlık hissettikleri otoriterliğe abone olurlar ve biat ederler; onlar kapitalist değiller; Amerikan kültürüne hayran değiller; hatta onu tanrısız/kafir, yozlaşmış ve ahlaksız olarak görüyorlar. Anlaşılacağı üzere Irak'a (ve Orta Doğuya) müdahalenin felaket olacağı daha en başından belliydi.

Afganistan'a gelince, herkes bunun Vietnam-II olduğunu biliyor. Amerikalılar ayrılır ayrılmaz, destekledikleri yozlaşmış rejim çökecekti ve çöktü de , tıpkı Amerika'nın ne yazık ki hiç bir zaman anlayamadığı bir başka ülke olan Güney Vietnam'da olduğu gibi.

Liderlerinin bu kadar aptal ve bilgisiz olduğu göz önüne alındığında Amerika'nın bu kadar bile başarılı olması dikkat çekici. Diğer ülkeler hakkında sıfır anlayışları ve kavrayışları var. Ne empatileri ne de sempatileri var, dolayısıyla her zaman yanlış anlıyorlar. Amerikanın Tek avantajı teknoloji ve ekonomi gibi görünsede, bu kafayla bu avantajlarını da yakında kaybedebilirler.

# Gölge I

Bu kişisel bilinçdışının arketipidir. Ego ve kişiliğin (yani maskenin) reddettiği ve sahiplenmediği her şeyi bir araya toplar. Her zaman kişilikle aynı cinsiyettedir, yani bir erkeğin kişiliği bir erkek gölgesiyle, bir kadının kişiliği ise bir kadın gölgesiyle eşleştirilecektir (bazı istisnalar olabilir). Eğer kişi, bireyin kabul edilebilir kamusal yüzü ise, gölge de onun asla kimsenin görmesini istemediği gizli yüzüdür. En derin kasada kilitle tutulan Dorian Gray'ın resmidir. Ancak ne kadar gizlenirse, gücü de o kadar büyür ve her türlü yolla bir şekilde sızar. Bu önlenemez.

Gölge bizim karanlık tarafımızdır; medeniyetsiz, hayvansı, ilkel, ham, topluma uyum sağlayamayan. Freudyen terimlerle ifade edersek, **ID**dir: dürtüsel, arzu dolu, bencil, zevk peşinde koşan, umursamaz ve başkalarını küçümseyen.

Mesela, Eğer kişiliğiniz INTJ ise gölgeniz ESFP olacaktır (bkz. [16personalities](#)) ve bilinçli kontrol altında olmadığı için kaba, farklılaşmamış, değişken, vahşi ve tehlikeli olacaktır. Bu, Aşırı kontrollü ve sahte *Dr Jekyll* kişiliğini telafi etmek için hayata dönen *Bay Hyde*'dir. Sağlıklı bir insan, psişesinde uygun bir denge sağlamak için Jekyll ve Hyde'ı bütünleştirmeye çalışmalıdır. Yani içindeki zıtlıklarla barışık ve uyumlu olmalıdır.

Gölge aynı zamanda engellenen yaratıcılığın deposu da olabilir. Balerin ya da kemancı olmak isteyen ama arkadaşları ve ailesi bunu kabul edilemez bulduğu için yapamayan çocuk, sanatsal yanını gölgesinde bırakacaktır.

Gölge, doğadaki karanlık güçtür; kontrol altına alınır ve yüceltilirse inanılmaz yaratıcılığa yol açabilir; ama kontrolsüzce serbest bırakılırsa ya korkunç bir yıkıma ve yahut marjinal bir devrime yol açabilir.

## Nevroz ve Psikoz

Nevroz nedir? Bu, egonun bilinçdışı unsurlar tarafından saldırıya uğraması ve onlarla gerektiği gibi baş edememesine rağmen yine de sağlam kalmasıdır. Psikozda ise, savunmasız bir ego, bilinçdışının hem kişisel hem de kolektif içerikleri tarafından ezilir ve tamamen parçalanır. Gerçek anlamda psikozun kurbanı artık bilinçli bir insan değildir. Egosu çökmüştür. Bilinçli olma yeteneğini kaybetmiştir ve artık bilinçdışının alacakaranlık dünyasında yaşamaktadır.

# Anima/Animus

Anima(dişil)/Animus(eril) = Latince “ruh” anlamına gelir.

Gölge, kişiyle aynı cinsiyette olmasına rağmen zıt psikolojik özelliklere sahipken, **anima** (erkekler için) veya **animus** (kadınlar için) hem zıt psikolojik yönler hem de karşı cinse sahiptir. Anima/animus aynı zamanda *Ruh* İmajı olarak da bilinir. Mükemmel *ruh eşimizin* içsel temsilidir. Karşı cinsle ilişkilerimize yön verir ve her şeyden önce nasıl ve kime “aşık olacağımızı” belirler.

Onunla ilk temasımız karşı cinsten ebeveynimiz aracılığıyla olur. Bu ilişkinin, ruh imajımızın daha sonraki gelişimi üzerinde her zaman büyük bir etkisi vardır. Ebeveynin birçok özelliğini bünyemize katabiliriz ya da tam tersine onların sergilediği nitelikleri reddedebiliriz.... Ruh İmgeleri aşk ilgilerimize yansıtılır; bu nedenle sevgililerimiz başka hiç kimsenin sahip olmadığı özel bir niteliğe sahip gibi görünür.

Erkekler için anima **Eros**'u (aşk/seks) temsil eder. Bir bakire, bir fahişe, baştan çıkarıcı bir kadın ([succubus](#) ?), bir femme fatale, bir siren, bir ilham perisi...vb, bizi heyecanlandıran bir dişi tarafından temsil edilebilir.

Kadınlar için animus, **Logos**'u (akıl) temsil eder ve kadının anlam ve bilgi arayışını yansıtır. Kızken bir kızın animusu babasıdır. Yaş aldıkça bir kahramanın gösterişli figürüne dönüşür. Daha sonra doktor, bilgin, alim ya da rahip gibi saygın bir figür olabilir.

Eğer birisi düşünen bir kişiliğe sahipse, onun Ruh-İmgesi duygu odaklıdır ve bunun tersi de geçerlidir. Eğer sezgiselirse, bir Ruh-İmge duygusuna sahip olacaktırlar ve bunun tersi de geçerlidir.... Düşünen bir adam, psişik olarak bütün hissetmek için, hisseden bir ruh eşi ister.

Anima, erkeğin dişi yanıdır, içindeki dişidir. Kadın cinsiyetini anima yoluyla anlar. Bir kadın için animus onun erkeksi yönüdür, içindeki erkektir.

Anima/animusun arketipik gelişiminde bir şeyler ters giderse, birey kendi ruh imgesiyle özdeşleşebilir ve böylece karşı cinsin özelliklerini edinebilir. Jung bunu eşcinselliğin ve travestiliğin temeli olarak görüyordu. Bir erkek kendini anima'sıyla özdeşleştirirse kadınsılaşır ve ruh imajı, sahip olması gereken eril kişiliğine dönüşür, yani kişiliği ve anima'sı tersine döner ve erkeklere aşık olur.

Diğer durumlarda, anima (dişi) ve gölge (erkek) (veya kadınlar söz konusu olduğunda animus (erkek) ve gölge (dişi)), her ikisi de kişiliğin zıt kişilik tipini yansıttığı için karışır (ve Anima/animus her durumda kısmen kişisel bilinçdışıdır, gölgenin alanındadır, yani kısmi bir gölge doğası vardır.) Bu, ruh imgesinin yanlış cinsiyete veya karanlık ve tehlikeli gölge dürtülerine bağlanmasına neden olabilir. Bu, kadınsı olmayan eşcinsellik, biseksüellik, esaret, sadomazoşizm, tahakküm ve boyun eğme ve her türlü cinsel “sapkınlık” gibi olgulara yol açmaktadır. Diğer durumlarda anima/animus belirli canlı yada cansız nesnelere ilişkilendirilebilir ve bu da fetişizme yol açabilir.

## Anima Ruh Halleri /Anima Sahipliği

Dırdırcı, erkeksi bir kız arkadaş veya eş, bir erkekte anima ele geçirilme (possession) durumu denilen durumu tetikleyebilir. Bu onun gerçek partnerinden uzaklaşp aradığı ve partnerinin olmayı başaramadığı idealize edilmiş kadını sunan animasının "kollarına" dönmesi anlamına gelir. Bu durum onu partnerine karşı iktidarsız kılma etkisine sahiptir çünkü cinsel ihtiyaçları bir bakıma anima'sıyla olan birliği sayesinde içsel olarak karşılanmaktadır.

Böyle bir adamın "bireysel olmayan" olduğu söylenir. Kadınsı yanını (duyguları ve ilişki kurma ihtiyacı) bilinçli olarak ele almamış ve geliştirmemiştir ve bu nedenle, özellikle bir kadınla tatmin edici olmayan bir ilişki içinde olduğunda, bu özelliklere sahip olmaya karşı savunmasızdır. Kadınsı özellikler kendilerini çocuksu ve basit bir şekilde ifade ederler çünkü bunlar bilinçten ziyade bilinçdışından kaynaklanır ve dolayısıyla rasyonel kontrol altında değildir.

Benzer şekilde, kadınsı, pasif, zayıf bir koca veya erkek arkadaş, kadını kendi düşmanlığına sürükleyebilir ve yine cinsel dürtüsünü yok edebilir. Erkeksi yanını (mantık, liderlik, acımasızlık, bağımsızlık) bilinçli olarak ele almamış ve geliştirmemiş, bireyselleş(e)memiş bir kadın, özellikle erkek partnerinin bu konularda yetersiz olduğunu kanıtlıyorsa, bu özelliklere sahip olabilir ve kadın ilişkilerinde çocukça bir şekilde baskıcı, inatçı ve tartışmacı hale gelir.

## Mana Kişilikleri

Bunlar Jung'un ruh teorisine ilişkin tartışmalarda sıklıkla göz ardı edilir, ancak oynayacakları derin bir rol vardır.

"Mana", insanlara iyi şans, büyülü güçler ve büyük bilgelik bahşetmeyi seçebilen doğaüstü, ilahi yaşam gücü anlamına gelen Polinezya dilindeki bir kelimedir. Jung psikolojisi açısından, ruhumuzun derinliklerinde gizlenmiş, erişip serbest bırakabildiğimiz daha yüksek güçlerle ilgilidir. Sezgi ve ilhamın yanı sıra, kriz zamanlarında insanlara onları kurtarmak için görünebilen ruhlar ve koruyucu melekler de buradan kaynaklanır.

Mana tanrıalarının gücü öyledir ki, bize tanrısal güçler bahşedebilseler de, tıpkı [kundalini](#) ("yılanın gücü") uygulamasının aydınlanmaya veya deliliğe yol açabilmesi gibi, bizi de aynı şekilde deliliğe sürükleyebilir ve yok edebilirler.

Mana kişilikleri veya tanrısalıklar egoya, özellikle de savunmasız bir egoya son derece bunaltıcı görünebilir. Dışsal olan, daha yüksek bir kuvvetin karakterine sahiptirler. Bu tür tanrılar şizofreniyi tetikleyebilir. Onlar tarafından ele geçirilen insanlar megalomaniye kapılırlar. Mesela, Gölgenin tüm enerjisini toplayabilen ve bir ulusu büyüleyebilen büyüleyici bir hatip olan Hitler gibi biri, ele geçirilmiş (possessed) bir adamdı. Bununla birlikte, eğer mana tanrıaları bilinçle uygun şekilde bütünleştirilebilirlerse, sizi bir Üst-İnsan yapabilirler.

Alim Yaşlı Adam ve Bilge Büyük Anne gibi figürler mana kişilikleridir. Onlar bilgeliğin ve yetiştirmenin arketipik görüntüleridir. Yüce Anne tarafından ele geçirilen bir kadın, tüm dünyaya bakmanın kendi sorumluluğu olduğunu düşünebilir ve kendisini [Gaia](#)'nın kişileşmiş hali olarak hayal edebilir. Bilge Yaşlı Adam'ın etkisi, bir adamı kendisinin üstün bir içgörüyü ve Tanrı'nın zihniyle doğrudan bağlantıya sahip küresel bir guru, Tanrı'nın bir peygamberi olduğuna ikna edebilir. O, ilahi Vahyin kaynağı olur. Dünya tarihinin çok açık bir şekilde gösterdiği gibi, bu tür insanlar anlatılmayacak zararlar verebilir.

Mana niteliklerini ulusal liderler veya önemli dini şahsiyetler gibi başkalarına yansıtırsak, onları Seçilmiş Kişi, Büyük Peygamber, Büyük Bilge Lider, İyi Niyetli Diktatör, Mesih olarak düşünmeye başlarız. Tarihin en önemli figürlerinin çoğu, diğerlerinin mana tanrılarını kendilerine yansıtmaları için insanları baştan çıkarmayı başardılar. Şöhret kültürü de aynı "sihir" biçimine dayanıyor. Ünlüler bu tür bilinçdışı güçlerden yararlanıyor ve böylece sanki büyülü bir güçle parlıyormuş gibi görünüyorlar. "Karizmatik", "inanılmaz kişisel çekicilik", "büyüleyici", "efsunlu", "sihirsel", "aldatıcı"... bunlar, kendi mana yönlerimizi yansıttığımız kişilere uyguladığımız türden tanımlamalardır. .... Ancak mana tanrılarında doğru şekilde yararlanırsak, kendi yaşamlarımızda kullanabileceğimiz en kadim ve inanılmaz bilgeliğe erişebiliriz.

Mana kişilikleri Olympus'un tanrıları, efsanelerin antik kahramanları (Herkül gibi) ve efsanelerin büyük maceracıları ([Jason](#) gibi) gibidir. Büyük şefler, harikalar yaratanlar, büyücüler, sihirbazlar, Şaman doktorlar, peygamberler, azizler, mesihler olabilirler.

Jung, mana kişiliklerinin sunduğu potansiyel nimetleri takdir ederken, bunların sıklıkla ego enflasyonuna, yani egonun bilinçsiz bir psişik bileşen tarafından kirlenme yoluyla aşırı şişirilmiş bir kendine dair algıya sahip olmasına yol açtığına inanıyordu. Kendilerini hiçbir yanlış yapmayan finansal tanrılar sanan, kerameti kendinden menkul "evrenin efendileri", açıkça mana kişilikleri tarafından ele geçirilmiş, dolayısıyla megalomanyaklara dönüşmüş insanlardır.

Hükümdarlar/Diktatörler/Otokratlar neden hala popüler? 21. yüzyıldaki ülkelerde neden hala "krallık" aileleri var? Bunun nedeni, basit fikirli insanların mana tanrılarını bu krallara ve kraliçelere, diktatörlere ve otokratlara yansıtmasıdır. Açıkçası, Monarşiye hayran olan herkes tam bir salaktır. Benzer şekilde "peygamberler" de mana projeksiyonlarıdır. Yine sadece aptallar onların eline geçiyordur.

Buradan alınacak ders, bilinçdışının bize sunduğu en büyük hazinelerin uyarılarla birlikte geldiğidir. Ruh Sağlığınıza ciddi şekilde zarar verebilirler. Potansiyel olarak erişebildiğimiz bu yüksek yeteneklerin tümü son derece dikkatli bir şekilde ele alınmalı ve bilincimizle dikkatli, ustaca ve üstün bir kontrole bütünleştirilmelidir. Tıpkı nükleer reaktörlerin zincirleme reaksiyonun patlamaya dönüşmesini önlemek için kontrol çubukları olması gibi, biz de mana kişilikleri gibi esrarengiz ve aşırı güçlü varlıkların enerjisini sönmölemek için psişik kontrol çubukları kullanmalıyız.

Öyle ya da böyle mana kişiliklerinde ustalaşmalısınız. Nihai ödül olan **imago Dei**'ye olan nihai yaklaşımdan önce, tüm mana güçleriyle silahlanmış olmalısınız.



# Yüksek Arketipler

Benliğe doğru ilerledikçe daha birçok arketiple karşılaşabiliriz. Bu arketipler, mana kişilikleri gibi gizemlidir; kutsalın ışığıyla parlarlar (numinous). (Numinous, Latince “başkan tanrı” anlamına gelen numen kelimesinden gelir.) Onlarla karşılaştığımızda, bize bir aydınlanma misali hayatımızı değiştirmeye yetecek kadar kör edici bir enerji patlaması aktarırlar. Şam yolundaki [Saul \(Pavlus\)](#) da böyle bir deneyim yaşamış olabilir.

Bunlar bazı insanların deneyimlediği “Tanrı anları”dır. Ancak çoğu zaman bunların üzerine bir şeyler inşa etmekte başarısız olurlar ve her şey yeniden uçup gider; genellikle etraflarındaki küçük insanlar, Allah'ın unuttuğu bu dünyalarının acımasız rutinleri, sıkıcı işleri, toplumun sığ değerleri tarafından geri sürüklendikleri için, anlık tatminin amansız arayışında yitip giderler.

## Öz Kişilik

*“Gerçek her zaman azınlığın elindedir ve azınlık her zaman çoğunluktan daha güçlüdür, çünkü azınlık genellikle gerçekten bir fikri olanlardan oluşur, ve hiçbir fikri olmayan çeteler tarafından oluşturulan çoğunluğun gücü ise yanıltıcıdır — ve bu nedenle bir sonraki anda (yani azınlığın aslında daha güçlü olduğu açıkça ortaya çıktığında) çoğunluğun fikrini üstlenenler duman gibi dağılı verirler... bu sırada gerçek hakikat yeniden yeni bir azınlığa döner.” -- Kierkegaard*

*“Eğer bilinçdışı da bilinçle birlikte belirleyici bir faktör olarak kabul edilebilirse ve bilinçli ve bilinçdışı isteklerin mümkün olduğunca dikkate alındığı şekilde yaşayabilirsek, o zaman tüm kişiliğin konumu ve ağırlık merkezi değişir. O zaman artık yalnızca bilincin merkezi olan egoda değil, bilinç ile bilinçdışı arasındaki varsayımsal noktadadır. Bu yeni merkeze 'benlik' denebilir.” --Jung*

Benlik, birliğin, bütünlüğün ve mükemmelliğin arketipidir. Jung, bu arketip aracılığıyla Tek Tanrılı Tanrı fikrinin ortaya çıktığını öne sürdü.

Benlik, içimizdeki Tanrı'dır. Jung, yalnızca egosuna bağlı bir insanın asla mutlu ya da sağlıklı olamayacağını ileri sürdü. Sıradan ölümlü varoluşumuzda yer almayan, daha derin kökleri olan daha yüksek bir gücü tanımak çok önemliydi. Hepimizin erişebildiği, egodan daha yüksek olan güç, Benliktir, damgalandığımız Tanrı imgesi ve sonuçta Tanrı'nın kendisidir.

Jung şöyle yazdı: *“2000 yıllık Hıristiyanlığın (ve benzeri ana akım dinlerin) yerini ancak eşdeğer bir şey alabilir.”* Kesinlikle haklı. Bilimsel materyalizm kesinlikle bu işi yapamaz. Yalnızca tek bir şey dinin nihai, kesin biçimini sunar; her birimizin Tanrı haline geldiği süreç ! HİÇBİR ŞEY bundan daha yüksek olamaz.



Eğer Tanrı varoluşun zirvesiyse ve biz de bu zirveye ulaşabilirsek, o zaman gidilecek başka yer kalmaz. Kozmik son noktaya ulaşmış oluruz. İlluminizm, yani Andınlanma bunu sunuyor. Yahudilik/Hıristiyanlık/Müslümanlık bunu yapmaz. Dolayısıyla İlluminizm, diyalektik olarak İbrahimi dinlerin yerini alması garanti edilen dindir. Yalnızca üstün bir vizyon, daha yüksek bir olasılık İbrahimi dinleri yenebilir. Bilim öyle değildir; İlluminizm öyledir.

Ana akım dinlerin aksine, İlluminizmin inançla hiçbir ilgisi yoktur. O yalnızca bilgiyle ilgilidir. “Kutsal kitap” dininin yerine ders kitabı psikolojisini koyuyor. Kendini gerçekleştirme arayışı lehine dua kaldırıyor. Aydınlatma dogmatik bir din değildir, keşifçi bir “din”, daha doğru bir tabirle, evrimsel bir öğretilerdir.

Tanrı kendi kendisinin efendisidir. Kendini tam olarak anlıyor. O Bütündür, Tamamlanmıştır, Mükemmeldir. Onun bilinci tüm kozmik bilinçdışını aydınlatır.

Ve biz de bunların hepsi olabiliriz.

Kaç büyük yazar, sanatçı, bilim adamı ve düşünür, ilham kaynağı olarak bilinçlerinde bulunmayan bir kaynağı işaret etmişti? Onlar Yüksek Benlikten bahsediyorlar ve Yüksek Benliğin mantıksal sonucu Tanrıdır.

Psişe, bilincin ve bilinçdışının bütünlüğüdür ve Benlik onun merkezinde durur. Bu, egonun alt benliğiyle karşılaştırıldığında Yüksek Benliğimizdir. Bu bizim Gerçek Benliğimizdir ve kozmosun atan kalbiyle bağlantılıdır.

Jung, Benlik hakkında şunları söyledi: “... *hem bilinçli hem de bilinçsizi kucaklayan sadece merkez değil aynı zamanda tüm çevredir; tıpkı egonun bilinçli zihnin merkezi olması gibi, o da bu bütünlüğün merkezidir.*”

Çevreleyen [Monad](#), Benliğin mükemmel bir temsilidir.

Benlik, gelişebileceğimiz ve çabalayabileceğimiz yeni ve görkemli bir kişilik merkezidir.

Kozmik terimlerle, **Lucifer**'i ahlaki kişilik, **Satan**'ı kötü gölge, **Sophia**'yı bilge ve ışıltılı anima, **Logos**'u animus ve **Abrahas**'ı Bütün Benlik, kozmik entelekye olarak etiketleyeceğiz. Bireysel ego olarak görevimiz tüm bu bileşenleri entegre etmektir. Eğer başarırız Abrahas ile aynı seviyeye gelmiş oluruz. Kelimenin tam anlamıyla “Tanrı” oluruz.

[Goethe](#)'nin [Faust](#) hikayesinde, saygın akademik yüzü Faust'un kişiliğidir (ama ruhunu Şeytan'a sattığında bundan vazgeçer), **Mephistopheles** onun gölgesidir, Truvalı Helen onun animasıdır ve Tanrı onun Öz'üdür.

Benlik “bütün kişidir”. Benliği elde etmek yücelmek, tanrılaştırılmak, kendini geliştirmektir: yüceltmeye ulaşmaktır.

Ego, kişisel bilinçdışının içeriğini bilince entegre etme yeteneğine sahip olmasına rağmen, kolektif bilinçdışı için aynısını yapamaz. Ancak Benlik, nihai seviyesinde bunu başarabilir. Neden? Çünkü nihai düzeyde o, Tanrı'dır.

*“Hayatım bilinçdışının kendini gerçekleştirmesinin bir hikayesidir.” --Jung*

\*\*\*\*\*

İki meclisli insan beyni açısından, sol yarıküre egonun, yani rasyonel bilincin evi olarak hareket eder. Günlük, sıradan kaygılara yöneliktir. Öte yandan sağ yarıküre, Benliğin evi olarak kabul edilebilir ve ruhsal ve manevi bilince olana yöneliktir. Bütün bir insan, bilinçdışının içeriğinin aydınlatılıp tam olarak bilince getirildiği, akıl, ruh, can, zeka ve mantığın tam anlamıyla uyumlaştırıldığı, mükemmel sol-sağ yarımküre bütünleşmesine ulaşmış kişidir.

## Kutsal Program

Arketipler bizi maksimum potansiyelden maksimum gerçekleştirmeye yönlendirmek için tasarlanmış sıralı bir program oluşturur. Arketipler [teleolojiktir](#). Amaçları bize yardım etmektir. Programın doğru şekilde yürütülmesine izin verirsek bizi Tanrı'ya kadar götürebilirler. Aksi takdirde yoldan saparız ve cennete doğru çok daha dik ve daha hain bir merdiven kullanmak zorunda kalırız.

Arketiplerle el ele çalışan bir toplum tasarlırsak yeryüzünde cenneti inşa edebiliriz. Tam tersi, eğer arketiplerin yıkıcı gücünü kullanan bir toplumumuz varsa, kendimize çok büyük zarar vermiş oluruz. Şu anda tam da bu noktadayız.

Arketiplerle çalışmak yerine onlara karşı çalışıyoruz. Gölge'nin karanlık ve zehirli içeriğini her tarafımıza döktüğümüz bir Gölge Dünyasında yaşıyoruz.

İnsanlık neredeyse her şeyi yanlış yapmayı başardı. Daima yanlış tanrıları, yanlış peygamberleri, yanlış kahramanları, yanlış teorileri, yanlış liderleri seçmiştir; kültürünü bile yanlış temellere kurmuştu. Neden? Çünkü hiçbir zaman kendini anla(ya)madı. Karanlık tarafa karşı çok hassastı.

Ancak tüm hasarlar geri alınabilir. İnsanlık onarılabilir. Yeniden başlayabiliriz. Tek yapmamız gereken geçmişi gömmek. Tüm eski yöntemler yok olmalı. Her şeyden önce ana akım dinlerin eski tanrıları terk edilmeli. Onlar Gölge'nin ajanlarıdır. Işığın önünde durdular. Kendimizi onların soğuk ve ölümcül pençesinden kurtarmaya cesaretimiz var mı, yoksa aptal atalarımızın yaptığı gibi sonsuza kadar sahte tanrılara tapınarak mı zaman harcayacağız ?

Programa katılın!!!

# Deniz Feneri İnsanlığı

Bir insanı düşünmenin bir yolu gizemli bir deniz feneri açısından düşündürmektir. **Persona**, misafirlerinin yararına en iyi davranışı sergileyen, ön kapıda duran konuksever bir ev sahibi gibidir. Misafirler gittiğinde maske çıkarılabilir ve **ego** artık salonda kendini gösterebilir ve salya akabilir. Daha sonra ego, ışığa doğru döner merdiveni tırmanır ve ara sıra farklı katlardaki karanlık odalardan bazılarında bakar. Bu odalar **gölgenin** var olduğu yerdir; sessiz, gizli, izleyen ve bekleyen, her an saldırmaya hazır. Bu odalar egoyu kaygıyla doldurur. Ancak üst odalardan birinde güzel, büyüleyici bir kadın vardır ve egonun kalbi aşkla çarpınır. **Animasını**, ruh eşini, gerçek aşkını, kendisini tamamlayan karşı cinsten üyesini keşfetmiştir.

Deniz fenerinin en tepesinde ise ego, **Yüksek Benliğiyle** karşılaşır ve muazzam bir mutluluk hisseder. Ama bir olasılık daha var. Artık **Öz'e** dönüşen ego, ışığın kendisine adım atabilir ve ilahi ışığı tüm kozmosa yayan **imago Dei** - Tanrı'nın imgesi - haline gelebilir.

Her biri Tanrı'nın parlak ışığıyla örtülü altı buçuk milyar *insan deniz feneri* hayal edin. Tüm bu ışığın sonsuzluğu aydınlatan tek bir ilahi ışın oluşturmak üzere birleştiğini hayal edin. İnsanlığın olabileceği şey budur.

## Ego Enflasyonu

Enflasyon, egonun bilinçdışı içeriklerle uygunsuz bir şekilde özdeşleşmesini ve onlar tarafından kirlenmesini içerir. Ego, Benlik ile geçersiz bir şekilde özdeşleştiğinde, yani Yüksek Benliği keşfetmek için uzun ve zorlu bir yolculuğa çıkmadan, "şişme"den muzdarip olur. Bu, kendi imajını ve değer duygusunu kendisini Tanrı olarak görece kadar şişirdiği anlamına gelir.

Eski Dünya Düzeni'nin üyeleri ego enflasyonundan (yani şişmesinden) muzdariptir. Ünlü kültürü tamamen ego enflasyonu ile ilgilidir. Bu insanlar kendilerinin aramızda dolaşan tanrılar olduğunu düşünüyorlar ve ne yazık ki biz de onlara öyleymiş gibi iltifat ediyoruz. (klasik bir "*şeyh uçmaz mürit uçar*" durumu !)

Naziler kolektif bir ego enflasyonu dönemi yaşadılar. "Üstün ırk" olduklarını ve en saf Aryan kanına sahip olduklarını iddia ediyorlardı ve bunu yaparken de uzun, korkunç ve dehşet derecede mantıksız bir gölge oluşturuyorlardı. Kendi içlerinde zayıf, aşağılık, utanç verici ve kirlili olan her şeyi başkalarına, özellikle de Aryanizm'e en yabancı görünenlere, yani Yahudilere yansıtıyorlardı.

Yahudiler, Nazi propagandasında, Almanya'ya ölümcül toksinler bulaştıran vebalı fareler ve Alman vücudunda, hastayı kurtarmak için saf olmayan kanın ve yozlaşmanın kaynağı olarak kesilmesi gereken kötü huylu kistler (büyümeler) olarak sunuldu. Elbette en büyük ironi, kendilerini Seçilmiş Halk olarak ilan eden Yahudilerin tüm Yahudi olmayanlar hakkında benzer görüşlere sahip olmalarıdır. Yahudiler, Kenanlılara karşı soykırım yapmaktan ve topraklarını çalmaktan fazlasıyla mutluydular ve günümüzde Filistinlilere karşı muameleleri, Nazilerin gettolarındaki Yahudilere muamelesini anımsatıyor.

Ne ekersen onu biçersin !

# Bireyselleşme I

Kolektif bilinçdışından yükselen insan egosu - ego bilincimiz, kimliğimiz- tamamen bireyselleşmeye çalışmalıdır, aksi takdirde başkalarının egolarından kısmen farklılaşmamış olarak kalacak ve bu da son derece konformist davranışlara yol açacaktır. Başkalarının ve geleneğin yönlendirdiği insanlar, kendilerini etrafındakilerden ayırmaya çabalayan kişilerdir. Biri diğerinin aynısı. Bir bakıma asla tam anlamıyla insan olamazlar. Biriyle tanıştığınızda hepsiyle tanışmış olursunuz çünkü hepsi aynı görüş ve tutumları paylaşıyor. Bu insanları asla benzersiz, özerk bireyler olarak tanımlayamazsınız. Müslümanlar buna özellikle çok yatkındır. Yaklaşık on tanesiyle tanıştığınızda, 1.8 milyarıyla tamamıyla tanışmış olursunuz.

Jung hayatı boyunca birçok zihinsel çöküş yaşadı. Ancak diğerlerinden farklı olarak, bu analizleri kullanarak durumuyla ilgili kayda değer bilgiler verebildi. Bir keresinde şöyle dedi: *"Hayatım bana uzak bir dünyadan gelen haberler gibi yabancı geliyordu."* Bu, hayatta yolunu kaybetmiş, hiçbir anlam duygusu olmayan, nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri olmayanların deneyimlerini özetliyor. Kendilerine o kadar yabancılaşmışlar ki kim olduklarını bile bilmiyorlar. Sığ, materyalist dünyamızda pek çok insan bu durumun eşliğindedir. Kapitalizmin sunduğu tüm malzeme ve eğlencelerle sürekli dikkatlerini dağıtarak bunu savuşturuyorlar. Ama en azından kendilerinden başka kimseyi kandırmıyorlar.

Bir dahi olan Jung, yaşadığı zihinsel krizlerin üstesinden gelmeyi başardı. Aslında bunu daha da ileri götürdü. Kasıtlı olarak kendi bilinçdışının keşfine girişti. *"Karanlık derinliklere"* dalmaktan ve *"kozmetik bir uçurumun kenarına"* ulaşmaktan bahsetti. Şöyle yorumladı: *"Aya yolculuk ya da (bom)boş uzaya dalış gibiydi. Kendimi ölümler diyarında hissettim."*

Analiz, Pandora'nın Kutusu'nun kapağını kaldırmaya ve içerideki reddedilen ve ihmal edilen her şeye, dışarı uçmaya hazır tüm şeytanlara bakmaya benzer. Şans eseri, umut da oradadır.

Antik çağın pek çok efsanevi kahramanı yeraltı dünyasına girme cesaretini göstermişti. Bu onların en karanlık korkularıyla yüzleşmek ve onları aşmak için bir metafor olarak alınabilir. Güvenli bir şekilde geri dönenler her zaman yeniden canlanır, çok daha güçlü olurlar ve ruhsal olarak aydınlanırlar.

[Dante](#)'nin ünlü eseri [İlahi Komedya](#) esasen bir orta yaş krizinin tasviridir. Hayatının yarısında kendini karanlık bir yerde, kaybolmuş, yalnız ve hiçbir yol bulamamış halde buluyor: *"Zorunlu olduğumuz bu yaşam tarzının ortasında uyandım ve kendimi karanlık bir ormanda buldum. Doğru yolun tamamen kaybolduğu ve gittiği yer. Cennete ancak önce cehennem sonra da araf yolunda mücadele ederek ulaşır."*

Tıpkı [Sokrates](#)'in zihninde yaşayan ve ona rehberlik eden kişisel bir daimonu (demon, cin) olduğu gibi, Jung'un da *Philemon* adında bilge bir (hayali) manevi danışmanı vardı. Bu Bilge Yaşlı Adam arketipi Jung için o kadar gerçekti ki, bahçede dolaşırken *Philemon*'un fiziksel olarak belirdiğini, onunla konuştuğunu ve Jung'un bilinçli olarak bilmediği şeyler söylediğini düşünüyordu.

Hayaletler, ruhlar, doğaüstü varlıklar, uzaylılar vb. gören birçok insan aslında zihinlerinde arketipleri şeyleştiriyor (nesnelleştiriyor). Birisi gerçek insanlarla etkileşime girdiğinde devreye giren aynı beyin devreleri, arketiplerle karşılaştığında da tetiklenir, böylece arketiplerin etten kemikten gerçek varlıklar gibi görünmesine neden olur. İlham perilerinin etkisi altındaki pek çok "ilham sahibi" insan, doğaüstü varlıkların kendilerine emirler verdiğinden bahseder. Cebrail'in [Muhammed](#)'i "ziyaret etmesi"nin veya [Musa](#)'nın Sina Dağı'nın zirvesinde Tanrı ile karşılaşmasının veya herhangi bir peygamberin bir "melek" ile fiziksel temasının bu kategoriye girdiği söylenebilir. Bazı yorumcular, tüm insanlık tarihinin, içsel psikik olayları gerçek, nesnel gerçeklikle karıştıran peygamberler tarafından şekillendirildiğini ileri sürmüştür.

Bilge Yaşlı Adam'ın arketipi şaşırtıcı bir şeyi, gerçek, ebedi benliğimizi temsil ediyor olabilir. Yaşlı ve bilge görünüyor çünkü zaman kadar eski ve şimdiden muazzam bir bilgelik biriktirmiş durumda. Bizimle bilinçdışı zihnimiz aracılığıyla -karanlık bir cam/ayna aracılığıyla- iletişim kurmaya çalışır ve eğer Jung gibi yeterince aydınlanmış ve sezgiselsek o zaman doğrudan iletişime yaklaşan bir şeyi başarabiliriz. Böyle bir kişi bilginin eşliğindedir ve Jung'un kendisinin de son sınırı fethetmek üzere olduğuna inandığına pek şüphe olamaz.

Eğer arketipsel programınız olması gerektiği gibi çalıştıysa ölümden korkulacak bir şey yoktur. Bilge ve iyiliksever bir bekçi (gatekeeper) olan ölüm arketipi bizi eşğin ötesine ve öbür dünyanın ışığına doğru yönlendirir. Bekçi, bizden önce bu yolculuğa çıkmış, sevdiğimiz bir kişidir. Ölüme Yakın Deneyimlere ilişkin anlatımların çoğu bu noktada hemfikirdir.

Bireyleşme süreci ihmal ettiğimiz tüm yönlerimizi geliştirmekle ilgilidir. Çok yönlü ve dengeli bir insan olmakla ilgilidir. Bu kendimizi mükemmelleştirmekle ilgilidir. Eğer çok içe dönüksek, dışa dönüklüğü keşfetmemiz gerekir, ya da tam tersi. Çok düşünüyorsak duygu yönümüzle temasa geçmeliyiz. Eğer çok sezgiselsek ama etrafımızdaki dünyaya çok az dikkat ediyorsak, fiziksel, duysal farkındalığımızı geliştirmek için zaman harcamamız gerekir.

Her alanda üstün olmayı, hiçbir zaafının, hiçbir eksikliğinin, kusurunun olmamasını kim istemez ki? Bireyleşme, ruhumuzun her parçasını parçalara ayırıp analiz etmekle, her bir bileşeni anlamakla ilgilidir. Daha sonra hepsini gerçek ve uyumlu bir sentezde yeniden bir araya getirebiliriz.

Bireyleşme, kendini geliştirme, kendini gerçekleştirme, kendinden en iyi şekilde yararlanma sürecidir. Ruhumuzun tüm yönlerini tamamen bütünleştirmemize izin verir ve bize psikik bütünlük ve gerçek bireysel özerklik duygusu verir. "İçsel insanı" doğurur.

Egonun önce kişiliği, ardından gölgeyi, ardından anima/animus'u, sonra mana kişiliklerini ve son olarak da Öz'ü bütünleştirmesi gerekir. Dışa dönüklük ile içe dönüklük arasındaki ve düşünme, hissetme, duyum ve sezgi arasındaki dengesizliği düzeltmesi gerekir. Bunların hepsi tamamlandığında Biz Bir Bütün oluruz.

Felsefe Taşı - Lapis - Simyada kullanılan ve baz metallere altına dönüşmesine izin verdiği söylenen efsanevi bir dönüştürücü maddeydi. 16. yüzyıl simyacı [Gerhard Dorn](#) şöyle dedi: "*Kendinizi yaşayan Felsefe Taşlarına dönüştürün!*". Bireyselleşmenin nihai düzeyde başarmaya çalıştığı şey budur.

Jung, insanlığın ne kadar bilimsel bilgi edinirse, ruhunu da o kadar kaybettiğini savundu. *"Batılı insan artık tekinsizliği deneyimleyemez"* dedi. Psikolojik olarak dengesizleşiyoruz ve giderek gerçek benliğimize yabancılaşıyoruz. Bilim ile (gerçek) din arasındaki uçurumu kapatacak büyük bir dönüşüm projesine girişmemiz gerekiyor. İlluminizm mümkün olan tek cevaptır. İlluminizm, yani Aydınlanma insan ırkının geleceğidir.

## Bireyselleşme II

Bireyleşme, Jung'un tatmin edici, anlamlı ve tamamlayıcı bir hayata sahip olma yaklaşımının merkezinde yer alır. Bu, bireyin farklılaşma adı verilen bir teknik aracılığıyla ruhunun ayrı bileşenlerini başarılı bir şekilde analiz ettiği, her bir yönü tam olarak anladığı ve daha sonra farklı parçaları tam bir bütün haline getirmek için yeniden bütünleştirdiği, yaşam boyu süren bir kendini geliştirme ve kendini gerçekleştirme sürecidir. Bölünmez kişi: psişik bir bütünlüktür.

Akıl sağlığı ruhun birliğiyle, akıl hastalığı ise onun parçalanmasıyla ilgilidir. Bireyleşme, her bir bileşenin doğru bir şekilde entegre edilmesiyle, yani mükemmel zihinsel refahla, tam bir zihinsel bütünlüğe, bütünlüğe ve birliğe ulaşmamızı sağlar.

Jung şizofreniyle ilgili olarak şunları yazdı: *"Sağlıklı bir insanda ego, deneyiminin öznesiyken, şizofrenide ego, deneyimleyen öznelerden yalnızca biridir. Başka bir deyişle, şizofrenide normal özne, çok sayıda özneye ya da çok sayıda özerk komplekse bölünmüştür."*

Bireyleşme, deneyimleyen öznenin *egodan* ziyade *Benlik* olmasıyla ilgilidir ve Benlik, parçalanmaya ve hastalığa karşı dayanıklı değildir.

İnsan, kendine haksızlık ettiğinde, kendi doğasına yabancılaştığında, doğru yoldan saptığında hastalanır (ruh hastası olur). Bireyleşmenin doruk noktası olan Öz'ünüzü bulmak, özgün bir insan, GERÇEK bir kişi olmaktır.

Jung, ruhu, bilincin açık dilinden ziyade, kodlanmış, sembolik bir tarzda (bilinçdışının dili) olsa da, bilinci yönlendirmek için bilinçdışından bilince mesajların iletilmesini, yapısının ayrılmaz bir parçası olan teleolojik bir araç olarak görüyordu. Dolayısıyla insan zihninin özünde bilinçdışının şifreli mesajlarının nasıl çözüleceği gizemi yatmaktadır. Hepimiz öfkeyle rünleri okumaya çalışan psişik dedektifleriz. Bizler hikaye varlıklarıyız çünkü hikayeler bilinçdışının duygu yüklü mesajlarını anlamlandırmanın en iyi yoludur. Soyut, duygusuz mantığın bize faydası olmaz çünkü bilinçdışımız analitik ifadeleri formüle edemez. Bu bir bilgisayar değil.

Bireyleşme, bilinçdışı unsurların bütünleşmesi yoluyla farkındalığın artırılması ve bilincin genişletilmesi ile ilgilidir. Bu bir psişik büyüme sürecidir. Bireyleşme, bireyin benzersizliğiyle, gerçekten kendin olmakla, sosyal kabul için başkalarına uyma ihtiyacından özgürleşmeyle ilgilidir. Bu, kendini dönüştürmekle, kendi içinde çok daha büyük güç ve yeteneğe sahip yeni, daha yüksek bir insanı doğurmakla ilgilidir. Bu, *Altın İksiri* içmek ve içimizdeki en yüksek ve en asil olanı, gerçekte olduğumuz *Altın Çiçeği* keşfetmekle ilgilidir. Bireyleşme kendimizin adı metalden altına simyasal dönüşümüdür.

Bireyleşme Sürecinde, psişik bütünlüğe, maksimum kendini gerçekleştirme yolculuğunun beş aşaması vardır:

**1) Kişiliğinizi analiz etmek ve anlamak.** Olmasını istediğin şey bu mu? Gerçek değerlerinizi yansıtıyor mu ve egonuzu özgün bir şekilde dünyaya taşıyor mu, yoksa sahte, yapmacık, aldatıcı, ikiyüzlü, sığ, narsist, tamamıyla sahte stil sahibi ve özü olmayan, hepsi egonuzun olması gereken yerde gizlenen boş bir alanı mı gösteriyor?

**2) Gölgenizle yüzleşmek.** Kişisel bilinçdışınızın kutusuna kilitlediğiniz şeylerle yüzleşmelisiniz. Onları neden oraya koydun? Onlardan neden korkuyorsun? Gerçek anlamlarını anlayamadınız mı? Artık sizi rahatsız etmemeleri için bu içerikleri bilince entegre etmelisiniz. Bu, içinizdeki kahramanı harekete geçirmeniz, kişisel canavarlarınızı öldürmeniz, içinizdeki şeytanlarla başa çıkmanız ve zihninizin karanlık girintilerindeki her canavarı temizlemeniz gerektiğinde, bireyselleşmenin en zorlu aşamasıdır.

**3) Anima/animus'unuzla, yani ruh imgenizle karşılaşma.** Bu aynı zamanda harika bir kişisel deneme de olabilir. Erkekler içlerindeki kadınla, kadınlar da içindeki erkekle yüzleşmelidir. Anima, erkek ruhunun yumuşaklık, sabır, duygusal uyum, akrabalık, sempati, empati, hassasiyet, anlayışlılık, sabır, bağışlama, şefkat, Doğayı takdir etme gibi kadınsı yönlerinin deposudur. Animus, kadın ruhunun sert analizi, mantığı, rasyonelliği, soyutlamayı, bağımsızlığı, atılganlığı, saldırganlığı, rekabetçiliği, macerayı, fetih, şan, heyecan arayışını, tehlikeyle yüzleşmeyi, tahakküm kurma isteği, iktidar arzusunu, kontrol etmeyi, idareyi, yönetme iradesini yansıtan eril yanıdır.. Karşı cinsle olan tüm ilişkileriniz burada tanımlanır. Bütün bir kişi, kolektif insan sağlığı ve ilerlemesi için gerekli olan karşı cinsin niteliklerini anlayabilmeli ve takdir edebilmelidir. Çok uzun zamandır feci derecede erkek egemen bir dünyada yaşıyoruz, ancak artık erkekliği küçümseyen aynı derecede feci feminen kültüre boyun eğip yenik düşebileceğimize dair işaretler çoktan belirmeye başladı bile. Halbuki, Eril ve dişil özellikleri en iyi şekilde nasıl optimize edebileceğimizi anlayan bütünleşmiş bir topluma sahip olmalıyız. Benzer şekilde, eğer ruhsal olarak bütün olmak istiyorlarsa, tüm bireyler karşı cinsin değerlerini kendi içlerinde barındırabilmelidir. Feminizmin "tüm erkekler tecavüzcüdür" ekolu ile birlikte tüm "maço" ve "toksik erkeklik" saçmalıklarının da yok olması gerekiyor.

**4) Mana kişilikleriyle karşılaşma - tanrılar ve tanrıçalar, süper güçler ve çağların bilgeliğini bahsedebilen içsel rehberlerimiz.** Bu potansiyel olarak bireyselleşmenin en canlandırıcı aşamasıdır, ancak aynı zamanda kendimizi bunaltmasına izin verirsek birçok tehlikeyi de beraberinde getirir.

**5) Benlikle tanışmak – Tanrıyla karşılaşmak.** Bu, içinizde sahip olduğunuz her şey haline geldiğiniz bireyselleşmenin son, en ilham verici ve harika aşamasıdır. Çoğu zaman uyuşturucuların ya da "gurularla" dönüştürücü toplantıların neden olduğu tuhaf, gizemli artan farkındalık dönemlerinde, birçok insan Yüksek Benliğiyle spontane ama çok kısa süreli karşılaşmalar yaşar. Daha yüksek bir yaşama, daha yüksek bir varoluş durumuna dair bu bakış, varoluşlarının belirleyici anı haline gelir ve hayatlarının geri kalanını onu anlamaya ve yeniden yaratmaya çalışarak geçirirler.

Bireyleşmenin tüm farklı aşamalarını kullanarak sistematik olarak buna yönelik çalışmalıdırlar. Kısayol yok, kolay seçenek yok, hızlı düzeltme yok. İnsanların “Ruhu” deneyimlemek için anlık tatmin ve “fast food” fikrinden uzaklaşmaları gerekiyor. Bol mayonez ve ketçap içeren bir dakikalık özel programda hayatınızın yanıtlarını toparlayabilecek ruhani bir McDonald's yok. Aydınlanmayı alın terinizle kazanmalısınız. Bunun için çok çalışmanız ve önemli şeyler yapmanız gerekiyor. En derin korkularınızın üstesinden gelmelisiniz. Her şeyi aynı tabakta sunma şeklindeki günümüz kültürümüz, kendini gerçekleştirmeye yönelik mümkün olan en kötü hazırlıktır. Bu Doğru formülün tam tersidir. Modern çağ, insanlık tarihindeki ruhsal açıdan en geri çağdır çünkü *ego bilincinin* aldatici gerçekliğinin en çok esaretinde olan çağdır. Bunu söylemek son derece modası geçmiş olabilir, ancak uzun yıllar boyunca çok çalışmak, kendinizden en iyi şekilde yararlanmanın en iyi yolu olmaya devam ediyor. Eğer bu girişimden, bu çabadan korkuyorsanız, gerçekten başarılı olmayı bekleyebilir misiniz?

[Yüzüklerin Efendisi](#) ve [Harry Potter](#)'ın popülaritesini düşünün. Bunları bu kadar büyüleyici kılan şey, tüm bireyselleşme sürecini dış dünyaya yansıtma hikayesidir. Frodo ve Harry Potter, Jung'un yazdığı her şeyi yapan arketip kahramanlardır. Kişiliğin rahat dünyasını terk etmeleri, gölgeleriyle (Sauron, Lord Voldemort), animalarıyla (Harry Potter'ın açık bir aşk ilgisi vardır, ancak Frodo için Güç Yüzüğü ruh imgesini temsil eder), manalarıyla karşılaşmaları gerekir. kişilikleri (tüm sihirli yardımcıları, özellikle LOTR'deki Gandalf) ve sonunda Yüksek Benliklerine ulaşırlar. Bu aşamada Frodo'nun Gri Limanlar'a gitmesine izin verilirken Harry Potter da Seçilmiş Kişi olduğunu kanıtlar.

[Matrix](#) filmi bireyleşmenin neredeyse kusursuz bir arketipik hikayesidir. [Neo](#)'nun yalnızca sahte bir kişiliği değil, aynı zamanda tüm sahte dünyayı da bir kenara atması gerekiyor. [Ajan Smith](#) onun Gölgesi, [Trinity](#) onun anima'sı, *Morpheus*, *Kahin* ve *Mimar* ise onun bilge mana danışmanlarıdır. Arayışı sonunda sahte dünyanın üstesinden gelir ve Tanrı'nın gücüne kavuşur.

Görevlerle ilgili video oyunları ve [Dungeons & Dragons](#) gibi rol yapma oyunları neden bu kadar popüler? Bu oyunlarda ve rol yapma fantezilerinde ilerledikçe büyücülerle, prenseslerle, düzenbazlarla, savaşçılarla, ejderhalarla vb. tanışsınız. Sihirli nesnelere topladıkça ekstra güç kazanırsınız; bunların tümü bireyselleşmeye doğru ilerlemenizi temsil eder.

Kutsal Kase Arayışı neden bu kadar kalıcı ve büyüleyici? O ve diğer tüm harika hikayeler, bireyselleşmenin sihirli hikayesinin anlatımını temsil ediyor. Çok satan bir roman ya da senaryo yazmak istiyorsanız, arketipsel bir bireyselleşme öyküsü anlattığınızdan emin olun.

Alınacak ders mi? Kendi bireyselleşme hikayenizin kurgusal filmlerin, oyunların, romanların ve rol oyunlarının fantastik alanına mahkûm edilmesine izin vermeyin.

Bunu gerçekten gerçekleştirin!



## Bireyleşme – Farklılaşma

Bireyleşme, ruhumuzu oluşturan bileşenlerin her birini anlama sürecidir. Örneğin, dışa dönüklük ve içe dönüklük olmak üzere iki tutumla ilgili olarak nerede durduğumuzu anlamamız gerekiyor. Bunlar hayatımızı nasıl etkiliyor? Bize sorun çıkarıyorlar mı? Genelde sergilemediğimiz tutuma ilişkin “kaslarımızı” geliştirmemiz gerekiyor mu? Eğer çok içe dönüksek, dışa dönük olmanın yollarını bulmalıyız. Eğer çok dışa dönüksek, içe dönük yönümüzü keşfetmeye çalışmalıyız. Benzer şekilde dört fonksiyonu da incelememiz gerekiyor: düşünme, hissetme, sezgi ve duyum. Her biri bizim için ne kadar önemli? Hayatı bir şekilde meydana okurcasına, diğerlerini göz ardı ederek mi sürdürüyoruz? Çok mu düşünüyor, analiz ediyor, kendimizi hissetmekten mi kopuyoruz? Bir şeyi derinlemesine düşünmek yerine duygusal tepki vermekte çok mu hızlıyız? Sezgilerimizin bize gelecekteki olasılıkları göstermesine izin verme konusunda o kadar takıntılı mıyız ki, şu anda yaşamıyor ve etrafımızda olup bitenlere yeterince dikkat etmiyoruz? Alternatif olarak, şimdiki anın ayrıntılarını özümsemeye o kadar çok zaman harcıyoruz ki hiçbir zaman plan yapamıyoruz?

Jung'un psikolojik tipine ve bilinçli egomuzu ve kişiliğimizi telafi eden bilinçdışı gölgeye dair ayrıntılı bir anlayışa sahip olmamız gerekir. Yavaş yavaş, eksik olduğumuz her alanda kendimizi geliştirmeye çalışmalı ve gölgemizi bilincimize entegre ederek bizi daha kapsamlı ve esnek hale getirip, içinde bulunduğumuz her duruma daha iyi uyum sağlayabilmeliyiz.

Jung bu genel süreci “farklılaşma” olarak adlandırıyor; tıpkı simyacıların yaptığı gibi elementlerin ayrılması ve rafine edilmesi gibi. Neyle uğraştığımızı görmek için kendimizi bileşenlerine indirgemeli, sonra kendimizi tekrar bir araya getirmeliyiz, ama bu sefer akıllıca ve bilerek. Böylece gerçek benliğimizi yaratırız. Yapı taşlarının ne olduğunu ve bunların en iyi şekilde nasıl birleştirilebileceğini öğrenene kadar bu kritik projeyi üstlenmeye başlayamazsınız.

Bebekken hepimiz kolektif bilinçdışının farklılaşmamış ifadeleriyiz. Bireysel olarak güçlü ve zayıf yönleri geliştirmeseydik, sonsuza kadar farklılaşmamış bir kitlenin parçası olarak kalırdık. Aslında çoğumuz hayatlarımız boyunca o kadar konformist kalıyoruz, geleneklere uymaya, başkaları tarafından kabul edilmeye, “farklı” olmamaya o kadar kararlı oluyoruz ki, zar zor gerçek bireyler olabiliyoruz. Pakistan gibi bir ülkede uygulanan İslam'a bakın; bireyselliği yok etmeye yönelik bir sistem gibi görünüyor. Herkes mütevazı (tektip) kıyafetler giyiyor. Kadınların tamamı başörtüsü takıyor. Erkeklerin hepsi sakallı. Ucuz Seri üretim gibi, Herkes birbirine benziyor. Herkes günde beş vakit namaz kılıyor. Cuma günü herkes cemaatle namaza gider. Herkes Kur'an'ı ezberliyor. Herkes hacca gitmeyi hayal eder. Bütün Müslümanlar “Ümmetten”, yani diğer bütün Müslümanlardan bahseder. Bütün Müslümanlar, dünyadaki bütün Müslümanları kucaklayan birleşmiş bir İslam milleti hayal ederler, özellikle de tüm dünyanın yekten İslam olmasını, Şeriat Hukukunun evrensel hukuk olmasını hayal ederler. Onlar ifade özgürlüğüne karşıdır çünkü bu Kuran'a hakaret olur (şirk gibi algılarlar). Bunlar demokrasi karşıtıdır, meritokrasi karşıtıdır, seks karşıtıdır, özgürlük karşıtıdır. Hiç kimsenin Muhammed veya Allah'ın resimlerini çizmesine/oluşturmasına izin verilmez. Herkes helal et yemeli. Ve böyle devam ediyor; herkesi İslami robotlar olarak bağımsız özgür düşünceden aciz kılmak için tasarlanmış sonsuz bir gereksinimler listesi. Ve elbette İslam da gücünü buradan alıyor. [Star Trek'in Borg'u](#) gibi; düşünen bireylerden yoksun muazzam bir kolektif.

Müslümanlar aslında bireyselleşme sürecine çok ihtiyaç var ama dinleri bunu imkansız kılıyor. Müslümanların birey olmasına asla izin verilmiyor. Birey olmak Kuran'a aykırıdır, hatta neredeyse şirktir. Yalnızca itaat eden Müslümanlar kabul edilebilirdir ve Müslümanlar, özgür düşünen, bağımsız, radikal, kurallara uymayan, başkalarının inançlarına bakılmaksızın yaşamda kendi yolunu seçen insanlar değil, Kuran'a itaat eden kullardır. Ana akım dinler bireyleri küçümser. Hiçbir şey bir bireyden daha yıkıcı olamaz. Nietzscheci bir Süpermen (Üstİnsan) nasıl İbrahimçilikle uyumlu olabilir? Nietzsche ahlakı "bireydeki sürü içgüdü" olarak tanımladı. İbrahimizm söz konusu olduğunda bundan daha doğru bir şey olamaz. Ahlak dedikleri şey, gerçek bir ahlaki boyuttan yoksun olan grup düşüncesi ve sürü davranışından başka bir şey değildir.

Bireyleşme, toplumsal kitleden, gürühtan, sürüden kendine sahip çıkmak ve benzersiz bir birey olmaktır. Kaç kişi gerçek bireydir? Çoğu insan hayatları boyunca sürüyü takip eder. Bu, yaşam boyunca en az dirençli, kolay ve tembel yoldur. Bu tür insanlar hiçbir zaman gerçek anlamda yaşamamışlardır. Hiçbir Müslüman, özgür düşünen bireylere ihtiyaç duymayan bir inanç sistemine gönüllü olarak boyun eğdiği için gerçek bir insan olamaz. İslam Sadece kitlesel itaat ve teslimiyet istiyor. Bu gerçek insanlara göre bir şey değildir.

Bireyleşme her şeyden önce bir farklılaşma sürecidir ve Jung'un dediği gibi farklılaşma "*farklılıkların gelişmesi, parçaların bütünden ayrılması*"dır. Gerçekte olduğumuz kişi olabilmek için diğerlerinden ne kadar farklı olduğumuzu göstermeliyiz. Diğer insanlardan ne kadar farklı olduğumuzun farkına varmalı ve bu farklılıkların üzerine inşa etmeye çalışmalıyız. Konformist olmak yerine konformist olmayan, sürüyü takip eden değil, hiçbir dogmatik metne bağlı olmayan, özgür düşünen bireyler olmalıyız. Farklı olmaktan ve farklılığı geliştirmekten, gerçekten benzersiz olmaktan, gerçek karakterler olmaktan, düzgün hayatları olan insanlar olmaktan asla korkmamalıyız.

Farklılaşma, bireysel psikolojik bileşenlerin tümüne bilinçli erişim için gerekli olan parçaların bütünden ayrılması olarak tanımlanabilir. Farklılaştırma yapamazsak bütünden kopamayız.

Bir şeyi daha iyi anlamak için onu parçalara ayırmalıyız (Simyadaki Nigredo aşaması). Sonra bu parçaları anlayacağız ve kavrayacağız (Simyadaki Albedo aşaması). Daha sonra onu yeniden birleştirmeye geldiğimizde daha derin bir bilgi ve anlayışa sahip olacağız ve çok daha güçlü sonuçlar üretebileceğiz (Simyadaki Rubedo aşaması). Doğru şekilde göremediğimiz veya anlamadığımız için gözden kaçıracağımız şeyler artık akıllıca bir araya getirilebilir.

Farklılaşmamış bir ruh her zaman farklılaşmış olandan daha aşağı düzeydedir. Bilincin genişletilebilmesi için bilinçdışının anlaşılması gerekir.

Eski çağlarda dört elementin var olduğuna inanılıyordu: toprak, su, ateş ve hava. Günümüzde Periyodik Tablodaki elementlerin puanlarını belirledik. Elementleri doğru bir şekilde ayırttığımız için ileri kimyanın tamamı elimizdedir. Eskilerin hayal bile edemeyeceği şeyleri yapabiliriz. Böylece farklılaşma bize çok daha fazla güç kazandırdı. Kendi ruhlarımızda da öyle olmalı.

Jung şöyle yazdı: *"Bir işlev hala bir veya daha fazla işlevle (düşünmeyle duygu, hissetmeyle duyum vb.) kaynaşmış olduğu sürece kendi başına işleyemez. Arkaik bir durumdadır, yani farklılaşmamış, özel bir parça olarak bütünden ayrılmamış ve kendi başına var olamamış. Farklılaşmamış düşünme diğer işlevlerden ayrı düşünemez; tıpkı farklılaşmamış duygunun duyumlar ve fantezilerle karıştırılması gibi, sürekli olarak duyumlarla, duygularla, sezgilerle karıştırılır."*

#### Farklılaşma

- a) kendinizi diğerlerinden farklılaştırmayı içerir,
- b) kişiliğinizin bileşenlerini farklılaştırmayı içerir: dışadönüklük ve içe dönüklükle ve düşünme, hissetme, sezgi ve duyum gibi dört işlevle ilişkiniz
- c) kişisel bilinçdışınızın içeriğini bilincinizden ayırmayı içerir ,
- d) kişisel bilinçdışının içeriğini ayırt etmeyi içerir,
- e) kişisel bilinçdışınızın içeriğini kolektif bilinçdışından ayırmayı içerir,
- e) kolektif bilinçdışının içeriğini ayırt etmeyi içerir.

Farklılaşmanın yanı sıra entegrasyonu da, yani farklılaşmış bileşenleri yeniden en iyi şekilde nasıl bir araya getirebileceğimizi anlamalıyız.

Bireyleşme, hiç bitmeyen bir farklılaşma, bütünleşme, analiz ve sentez sürecidir; diyalektik olarak kendilerini giderek daha yüksek planlarda tekrar eder ve bunun sonucunda bilincimiz genişlemeye devam eder. Süreç ancak Tanrı olduğumuzda sona erebilir.

## Genel Olarak Psişe

Ruhları olan yalnızca bireyler değildir. Dinler, şirketler, kurumlar, hükümetler, uluslar ve toplumlar var ve hepsinin kafalarının incelenmesi gerekiyor. Hepsinin bir kişiliği, bir egosu, bir gölgesi, bir anima/animus'u, mana kişilikleri ve bir Benliği vardır ve neredeyse tamamı akıl hastasıdır. Hepsinin bireyselleşmeye ihtiyacı vardır.

## Aşkın İşlev

Jung, ruhun diyalektik olarak çalıştığını ve zihinsel çatışmaları çözebilen aşkın işlev adı verilen arketipsel bir süreçten yararlandığını öne sürdü. Bilinçte belli bir fikir vardır (tez), bilinçdışı tarafından ortaya atılan bir fikirle dengelenir (antitez, kendini her zaman sembolik olarak sunar) ve anlamı çoğu zaman rasyonel, bilinçli zihinde kaybolur. Peki bilinçli zihin şaşkına dönerse nasıl ilerleme kaydedilebilir? Jung, diyalektiğin **sentez** aşaması olarak işleyen aşkın işlev kavramını önerdi. Temel fikir, **tez** ve **antitez**lerin yarattığı gerilimin zihin tarafından bir süre tutularak bilinçaltında karşıtlıklar arasında köprü oluşturacak bir **sentez** oluşturmaya çalışmasıdır. Adeta çeşitli anahtarları dener ve sonunda daha yüksek bir anlayışın kapısını açan anahtarı bulur.

Bilinçli zihin, sonunda bilinçdışının ilettiği gizemli mesajı yakalar, anlar ve onu bilince entegre eder. Bilinç bunu gittikçe daha fazla bilinçdışı içerikle yapmaya devam ederse, giderek daha fazla bilinçdışıyla bütünleşir ve genişlemeye devam eder. **Nihai amaç, her şeyi, yani tüm evreni bilinçli olarak bütünleştirmek ve anlamaktır. Başka bir deyişle Tanrı olmak.**

Aşkın işlevin görevi, bilinçli bir tez ile telafi edici bilinçdışı antitez üzerine bir sentez empoze etmektir. Karşıtları bir araya getirir ve sonra onları aşar, daha iyi bir şey, genişlemiş bilincin daha yüksek bir halini üretir. Aşkın işlev, bilinçdışı unsurların sağlıklı ve bilinçli bütünleşmesini ne kadar sağlarsa o kadar iyidir.

Aşkın işlev bizi "tanrılara" yeniden bağlayabilir. Kolektif bilinçdışının arketipleriyle sağlıklı temas kurmamızı sağlayabilir. Ego bilincimizi rahatsız eden kaygıyı iyileştirebilir, zor travmaları hafifletebilir ve bizi tekrar doğru yola sokabilir.

Egomuz ölümlülükle (dünyeviyatla) meşguldür. Ölümsüz olan Benlik ise, bu varoluşsal kaygıyı ortadan kaldırır. Özünü/Kendisiyle/Nefsiyle güçlü bir bağ kuran kimsenin ahiret hayatı konusunda artık herhangi bir şüphesi kalmaz.

## Projeksiyon I

Jung'un psişeye ilişkin görüşü onun son derece yapılandırılmış, programlanmış ve dinamik olduğu yönündedir. Tıpkı biyolojinin bizi biz yapmak için gereken tüm bilgiyi DNA'mızda barındırdığını ileri sürmesi gibi Jung da arketiplerin ruhumuzun gelişimini yönettiğini savundu. Arketiplerin "[germplazmada](#) mevcut" olduğunu öne sürdü, yani aslında biyolojik ve psişik formların DNA aracılığıyla paralel ve etkileşimli evriminden başka bir şey önermiyordu; yani DNA, biyolojik olarak olduğu kadar zihinsel olarak da kodlanmıştı.

Jung, ruhun doğuştan amaçlı, yani teleolojik olduğunu düşünüyordu. Aktif olarak büyümeyi, tüm bileşenlerin sağlıklı bir dengede olduğu bir dengeye ulaşmayı, mümkün olduğunca bütün ve mükemmel olmayı arzular. Onun özel hedefi, ruhun mükemmel merkezi olan **Benliğe** ulaşmaktır. Herhangi bir dengesizliği telafi edecek dahili mekanizmalara sahiptir.

Jung'un düşüncesinin önemli bir kısmı bilinçdışının bilince karşı telafi edici bir rol oynadığıydı. Bilinçte dengesizleşen herhangi bir şey bilinçdışında da eşit ve zıt bir tepkiyi tetikleyecektir. *Bilinçdışı, bilinçle semboller, rüyalar, görüntüler aracılığıyla iletişim kuracak ve bilinç uyarı işaretlerine dikkat etmezse, yada bu işaretleri doğru anlamlandıramazsa, sonunda akıl hastalığına neden olacaktır.*

Jung'un planının kritik bir boyutu, her şeyin kendi zihnimize sınırlı olmamasıdır. Yansıtma mekanizması aracılığıyla, kendimizde nefret ettiğimiz ve sahiplenmek istemediğimiz bir unsuru alıp başkalarına yansıtabiliriz.

Muhtemelen, içimizdeki tüm pisliğin başkalarına yansıtıldığı ve daha sonra onlarla çatışmaya girdiğimiz Yansıtma Dünyasında yaşıyoruz. Dışarıdan bir düşmanla mücadele ettiğimizi zannederiz, oysa asıl düşmanımız kendimizdir. Eğer bunu yeterince anlamış olsaydık, uluslar savaş yerine terapiyi benimserdi.

Bu olgunun klasik bir örneği, İslami cihad kavramıdır - yani sözde kutsal mücadele. Cihadın kendini Allah'a yaklaştırmak için kendini yenmekle ilgili olduğunu söyleyen birçok Müslüman bulacaksınız (yani bu içsel bir psikolojik meseledir), ama aynı zamanda cihadın kutsallıkla ilgili olduğunu ve tüm dünya müslüman oluncaya kadar kafirlere karşı savaşılması gerektiğini iddia eden radikal Müslümanları da bulacaksınız. İkinci durumda olan şey, iç mücadelenin başkalarına yansıtılması ve dolayısıyla onu dışsal hale getirmesidir.

[11 Eylül](#) manyaklarının tümü Batılılaşmış, varlıklı Müslümanlardı. Psikolojik olarak mücadele ettikleri şey, İslami değer ve kuralların boğucu hapisanesine tamamen zıt olan özgür Batılı yaşam tarzına aşırı derecede ilgi duymalarıydı. Onlara göre, Batılılaşmak kötü Müslüman olmaktır. Dolayısıyla, İslam ile Batı'nın ayartmaları arasındaki çatışma, birçok Müslümanın Batı'dan nefret etmesiyle sonuçlandı (bu onların Batı tarafından bu kadar güçlü bir şekilde ayartılan kısmından nefret ettiklerini gösteriyordu) ve ona karşı savaş açmalarına neden oldu.

Batı ile İslam arasındaki savaşa bazen denildiği gibi "medeniyetler çatışması" gibi görünür ama hiç de öyle değildir. Bu mücadelenin ilkelerle, değerlerle, ahlakla hiçbir ilgisi yoktur. Bunlar sadece sözde "kutsal savaşçıların" yaptıklarını rasyonelleştirmek için kullandıkları bahanelerdir. Her şey aslında aşırı derecede karanlık bir bilinçdışı tepkiyi çağıran dengesiz, sağlıksız bilinçli bir yaşamla ilgilidir ve bu daha sonra dışarıya yansıtılarak cinayete ve kargaşaya yol açar.

Ana akım dinlerin tamamı, özellikle de tek tanrılı olanlar, nevroz ve psikozun üreme alanıdır; çünkü eğlenmek, seks yapmak, haz almak, oyun oynamak, uyuşturucu kullanmak gibi doğal insani içgüdülere sürekli savaş açmaktadırlar.

İslam uyuşturucuyu, alkolü, eğlence/haz alma amaçlı cinsel ilişkiyi, halka açık herhangi bir sevgi gösterisini ve flört etmeyi yasaklar. Kadınlar cinsel açıdan o kadar tehlikeli görülüyor ki, erkeklerin bakışlarından korunmak için burka giymek zorunda kalıyorlar (zira "erkekler" en küçük şeyden tahrik olan, yada tetiklenen otomatlar gibidir). Tüm bu yasakların doğasında var olan akıl hastalığının boyutunu bir düşünün. İslam, fanatik saflık arayışı nedeniyle bilinçsizce (Tanrı kılığındaki) şeytani kalbine çağırmıştır ve dolayısıyla artık şeytana tapmaktan başka bir şey değildir. Bu Sözde "Saflık" için ne kadar çabalanırsa çabalansın o kadar Şeytani olunur. BU anlayış Dünyanın her yerine kötü bir gölge düşürüyor. Kendisini tamamen barışla ilgili gördüğünü iddia eden bir din olan İslam, aslında tam tersi, saf şiddet ile ilgili bir din haline geldi. Bunun olması psikolojik olarak kaçınılmazdı.

Huzurlu bir dünyaya sahip olmak çok basit. Sadece zihinsel olarak rahatsız olan tüm inanç sistemlerini tespit etmeniz ve onlardan kurtulmanız veya büyük reformlar yapmanız yeterlidir. İlluminati, Yani Aydınlanma bunu bin yıl önce anladı. "Kurtuluş için Günah"ın tüm amacı, insanların kendi gölge taraflarını keşfetmelerine ve böylece onu etkisiz hale getirmelerine olanak tanıyarak psikolojik olarak iyi bir sağlık yaratmaktır. "Günah" ve saflığa sonsuz derecede takıntılı olan tek tanrılı dinler, sayısız nesiller boyunca dünyayı tahrip eden canavarlar yetiştirmiştir.

Ana akım din savaşları, nefretin, şiddetin, nevrozun ve psikozun NEDENidir. Bu yüzden Şeytan'ın en büyük başarısıdır. Bundan daha şeytani derecede zekice bir şey hayal edebiliyor musunuz? Şeytan, kutsallık, saflık ve iyilik adına bunun tam tersini çağırıştırmış oldu: kutsal olmayışı, kirliliği ve kötülüğü. Sözde Cennetin peşinde koşanları direkt cehenneme teslim ediyordur. Safi dahiyane !. **Şeytan her zaman söylediğimiz gibi usta bir psikologdur ve onun yanlış yaptığı her şeyi düzeltmek istiyorsak çok daha da akıllı olmalıyız.**

Mesele şu ki, biz varız. İnsan ırkı, daha doğrusu aramızdaki en zeki olanlar, insanlık yolculuğunda neyin bu kadar kötü gittiğini mükemmel bir netlikle görüyor. Hatanın özü (sözde) ahlakın (ve dolayısıyla dinin) psikolojiye tercih edilmesiydi.

Nietzsche ahlaka karşı tek kişilik bir savaş açtı, hatta kendisini ilk "ahlaksız" olarak nitelendirdi. Geleneksel ahlakın, gerçekten ahlaka aykırı olan her şeyin üreme alanı olan kokuşmuş, iğrenç bir yapı olduğunu gördü.

Dolayısıyla daha iyi bir dünya isteyen herkesin Nietzscheci anlamda bir ahlaksız olması gerekir. Yasalar, kurallar, düzenlemeler, ahlaki kısıtlamalar, emirler ve hepsinden önemlisi günah tanımları tamamen elden geçirilmelidir.

### TÜM DEĞERLERİ YENİDEN DEĞERLENDİRİN!

Tüm kurallara ahlaki değil psikolojiyi uygulamalıyız. Günahın psikolojik sağlık dünyasında hiçbir rolü olamaz.

Geleneksel dinin tamamen ortadan kaldırılmasından ve onun yerine psikolojinin getirilmesinden daha azını istemiyoruz. Yeni Dünya Düzeninin temeli bu olacak. Jung'un psikolojik teorileri, potansiyellerini en üst düzeye çıkarmakla, yani Tanrı olmakla meşgul olan insanlar yaratmakla ilgiliydi. Her sağlıklı dinin amacı da bu olduğuna göre, din ile psikolojinin birbirinden ayrılamaz hale gelmesi gerekir.

Aslında eski dinler mükemmel psikoloji sistemleriydi – NEGATİF psikolojide harikaydılar. Yazarları, insani her türlü zayıflığı, korkuyu, endişeyi, kırılganlığı ve ayrıca umudu manipüle etme konusunda dahiydi. Ve böylece mümkün olan en kötü sebeplerden dolayı onlar üzerinde tam kontrol sahibi oldular. Dünya bir hapishaneye, bir işkence alanına dönüştü. Burayı cehennem olarak adlandıran Gnostikler tamamen haklıydı. Lanetliler kim? Biz !

[Schopenhauer](#)'in dediği gibi, "*Çünkü dünya Cehennemdir ve insanlar bir yanda azap çeken ruhlar, diğer yanda onun içindeki şeytanlardır.*"

Ancak çaresi elimizde. Artık geçmişi anladığımıza göre, onu düzeltebiliriz. Biriktirdiğimiz tüm değerli bilgileri kullanarak yeniden başlayabiliriz. Günah kavramını, özellikle de İlk Günah kavramını ortadan kaldırmalıyız. Günahkar diye bir şey yok.

*"İnsan kendini artık kötü olarak görmediğinde, öyle olmayı da bırakır." --Nietzsche*

*"Kendimi ne ölçüde 'günahkar' hissetmem gerektiğini bilemiyorum." --Nietzsche*

*"Bir şeyin kötü olduğunu düşünürsen, onu kötü yaparsın." --Nietzsche*

*"Hiçbir ahlaki olgu yoktur, yalnızca olguların ahlaki yorumları vardır." --Nietzsche*

Bunun yerine, psikolojik olarak sağlıklı ve sağlıksız olandan, pozitif ve negatiften, yaşamı onaylayan ve reddeden yaşamdan, canlı ve zayıf olandan, sağlık ve hastalıktan, gerçekleşme ve engellemeden bahsetmeliyiz. Tüm sorunlar psikolojiktir ve psikolojik yanıtlar gerektirir. Akıllı, etkili psikoloji sağlıklı bir toplumun temelidir. Rahiplerin, papaların, papazların, din adamlarının, imamların, hahamların ve keşişlerin yerine psikolog ve filozofları koymalıyız. "Kutsal" kitapları psikolojik metinlerle, duaları ve günah çıkarmaları ise terapiyle değiştirmeliyiz.

Eski tarz din öldü. Psikoloji ileriye giden yoldur.

Dünya dini bir sorun değil, psikolojik bir sorun. Eski Dünya Düzeni, bilinçdışımızın cehalet ve korku yoluyla yarattığı canavardır. Ama artık canavarı öldürecek bilgiye sahibiz. Kahraman programımızı etkinleştirebiliriz ve bu da Tanrı programımızı tetikleyecektir.

Meritokrasi sadece politik veya ekonomik bir sistem değildir. Bu herkesin psikolojik sağlığıyla ilgili. Ayrıcalık kötüdür. Kelimenin tam anlamıyla yaşamları ve potansiyeli yok eder. Meritokrasi bunun panzehiridir.

Uzun zamandır hastayız ama artık kendimizi nasıl iyileştireceğimizi biliyoruz. Sorun, delirmiş olanlara, yani milyarlarca İbrahimciye ve karma bağımlısına ilacı nasıl uyguladığımızla ilgilidir.

Gezeganimiz bir hapisane değil, bir sığınma evi. Bizi etkileyen şey, [Orijinal Günah](#) ya da geçmiş yaşamlar değil, akıl hastalığıdır. Ancak doğa bize bizi iyileştirebilecek arketipleri sağladı. Tek yapmamız gereken onları kabul etmek. Kendimizi iyileştirmenin, Doktor arketipini çağırmanın zamanı gelmedi mi?

Yeni Dünya Düzeni cennet olabilir. Gerekli olan tek bir şey var ama bu hepsinden daha zoru: daha önce en kutsal saydığımız ve bizi kesinlikle hasta ve delirten her şeyin tamamen ve tamamen yok edilmesi.

Eski tanrılar ölmeli, eski kurumlar, çocukların beyinlerinin yıkanmasına izin verilen sözde kutsal aile, bizi kendi çıkarları doğrultusunda yöneten ayrıcalıklı seçkinler ölmeli. Hepsinin bir kenara itilmesi gerekiyor.

Cesur Yeni Dünya için tüm değerlerin yeniden değerlendirilmesinin zamanı geldi.

Bu sefer her şeyi doğru yapacağız çünkü bu sefer ne yaptığımızı biliyoruz. Ancak şimdi, bu zamanda bunu söyleyebilir ve ciddi olabiliriz. Geçen yüzyıl, insanlık tarihinin en büyük yıkımlarından bazılarını beraberinde getirdi, ama aynı zamanda dünyayı her alanda inanılmaz bilginin ışığıyla yıkadı. İnsanlık sahip olduğu bilgi hacminin altında inliyor. **Bilgi eksikliği yok. Eksik olan, onu uygulama iradesidir.** Siyasi liderlerimizin aptallığı ile ellerindeki bilgi arasındaki uçurum şaşırtıcı. Eğer dünyayı yöneten akıllı insanlar olsaydı, yeryüzünde cenneti yaratabilirdik. Ama bunu yapmıyoruz ve cennet her zamanki gibi ulaşılması zor bir yer olmaya devam ediyor.

Dünyayı yöneten aptallar, sersemeler, milyarlarca çok daha aptal insanlar tarafından destekleniyor. Akıllı insanların kontrolü ele almasına asla izin vermezler. Bu yüzden aptallar.

*"Kendinden nefret eden bir adamdan korkmalıyız; çünkü onun öfkesinin ve intikamının kurbanı olmaya eğilimliyiz. O halde onu kendini sevmeye ayartmaya çalışalım."* --Nietzsche

*"Canavarlarla savaşan adam, canavara dönüşmemeye dikkat etmelidir. Ve eğer uçuruma çok uzun süre bakarsan, uçurum da senin içine bakacaktır."* --Nietzsche

*"Yahudiler, kendi içlerindeki insanı diğer insanlardan daha fazla küçümseme kapasiteleri nedeniyle uluslar arasında ahlaki dehadır."* --Nietzsche

*"Baskılanan tüm gerçekler zehirli hale gelir."* --Nietzsche

*"Kendi dışında bir çıkış yolu bulamayan tüm içgüdüler içe döner."* --Nietzsche

## Projeksiyon II

*"Projeksiyonlar dünyayı kişinin bilinmeyen yüzünün kopyasına dönüştürür."* --Jung

Yansıtma, kendi hatalarımız için başkalarını suçlamamızı, kendimizde görmeyi reddettiğimiz kusurları başkalarında görmemizi sağlayan ego savunma mekanizmasıdır. İçsel psişik sorunların dıştaki bir nesneye aktarılmasıdır. Bu günah keçisi mekanizmasıdır. "Günahlarımızı" bir başkasının üzerine atarsak, sonra da o diğer şeyi yok edersek, kendi sorunlarımızı da yok etmiş oluruz diye düşünürüz.

Eğer gölgemizle yüzleşmezsek, onun içeriğinin çoğunu her zaman kendi dışımıza yansıtıp onların bizim sorunumuz olduğunu inkar edeceğiz. Gölgemizin kanıtlarını ne kadar gömmeye çalışırsak o kadar büyük ve tehlikeli hale gelir.

Bazı psikologlar, nefret ettiğiniz birini düşünmeniz gerektiğini, onunla ilgili küçümsediğiniz her şeyi uzun bir listeye yazmanız gerektiğini ve son olarak listenin üstüne kendi adınızı koymanız gerektiğini çünkü kendinizde nefret ettiğiniz şeyleri gerçekten tanımladığınızı söylüyorlar.



İnsan ırkının karşılaştığı en büyük sorun gölgedir. Ve dünyadaki en tehlikeli insanlar gölgelerinin olduğunu inkar edenlerdir. Yahudiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar nihai gölge varlıklardır çünkü onların dinleri gölgeyi Şeytan'ın işi olarak kabul eder, bu nedenle tüm İbrahimistler gölgeye sahip olduklarını kabul etmeyi reddederler çünkü eğer öyle olsalardı, günahkar, kötü olduklarını itiraf etmiş olacaklar ve cehenneme mahkum oldukları anlaşılacaktı.

İbrahimciler gölgeleri tarafından tüketilmektedir. Bu onları dengesiz hale getirdi. Özellikle Müslümanlar delirmiş durumdadırlar. Romancıları, çevirmenleri, karikatüristleri, “kafirleri”, iffetsiz kadınları, zina yapanları, rahat davrananları, eşcinselleri, özgür düşünenleri, ateistleri, mürtedleri, kâfirleri, yani onlara göre “iyi” Müslüman olmayan herkesi öldürmek istiyorlar. Müslüman erkekler cinsel dürtülerle o kadar meşguller ki, şehvetin onları nereye götüreceğine dair korkularını her kadına yansıtıyorlar. Bu nedenle Müslüman erkekler her zaman seks hakkında düşündüklerinden, Müslüman kadınlar erkeklerin arzularını bastırmak için başörtüsü, peçe ve burka ile dolaşmak zorunda kalıyorlar. Müslüman kadınların giydikleri tam anlamıyla Müslüman erkeklerin seks korkusunun yansımasının sonucudur. Eğer Müslüman erkeklerin seks konusunda sağlıklı bir tutumu olsaydı, Müslüman kadınlar istedikleri her şeyi giyebilirlerdi.

Müslüman erkeklerin cinsel şehveti cinayet niteliğindeki şiddete yönlendiriliyor. Eğer “şehit” olarak ölebilirlerse Allah onlara 72 bakire verecekti !!! İntihar bombacılarının hepsi cinsel açıdan hüsrana uğramış kişiler. İyi bir seks hayatları olsaydı hiçbiri ölmek istemezdi.

Müslümanlar, cinsel özgürlükleri, uyuşturucuları, alkolleri ve müzikleri nedeniyle yozlaşmış Batılılardan nefret ediyor. Neden? Çünkü Müslümanlar da bunları istiyor ama dinleri yasaklıyor, (ulaşamadıkları şeye mundar diyorlar) karanlık arzularını gölgelerine gömüyorlar ve karşı çıkılması gereken itici bir şey olarak Batı'ya yansıtıyorlar.

İslam bir din olarak değil, ders kitaplarında yer alan bir psikiyatrik durum/hastalık olarak ele alınmalıdır. Müslümanları anlamamanın en iyi yolu, kendi gölge içerikleri tarafından patolojik derecede tüketilen insanlar olarak görmektir. Onlarla mantık yürütmeye çalışmak anlamsız. Bu nedenle Batı'nın İran'ın nükleer silah edinmesi konusunda gerçekten endişelenmesi gerekiyor. Sağlıklı bir ulus asla nükleer silah kullanmayı düşünmezken, kolektif olarak kıyamet gibi şehitlik hayali kuran gölge bir ulus, bombayı kullanmakta tereddüt etmeyecektir.

[George Orwell](#)'in [Bin Dokuz Yüz Seksen Dört \(1984\)](#) romanı rahatlıkla İslam'ı konu alıyor olabilir: Herkesi her zaman izleyen, herkesin itaat etmesini, uyum sağlamasını, başkaları hakkında bilgi vermesini bekleyen, özgür düşüncüyü ve özgürlüğü küçümseyen, Allah'a ibadet eden baskıcı bir devlet (Büyük Birader), tüm hayatını sorgusuz sualsiz Allah'a adamak, Allah'ı hayatın anlamı olarak tanımlamak.

Büyük Birader'in karakteri Benliğin karanlık tersine çevrilmesidir. 1984'ün iktidardaki rejimi canlanan gölgedir. Özgürlüğü teşvik etmek yerine köleliği getirir. Hiçbir bireyselliğe, hiçbir içsel yaşama izin verilmez. Her vatandaş boyun eğmeye zorlanıyor. Bilinç gereksizdir.

Gölge içerikler genellikle suçluluk ve değersizlik, reddedilme ve terk edilme, yalnızlık ve yetersizlik, kaygı ve paranoya duygularıyla renklendirilir. İnsanlar, gerçek doğalarının keşfedilmesi veya açığa çıkması durumunda başkaları tarafından reddedileceklerinden korkarlar ve bu nedenle sahte bir kişiliğin daha da derinlerine sürüklenirler.

Çocuklar sıklıkla ebeveynlerinin gölge içeriklerine uyum sağlayabilir ve bunları benimseyebilir, yani ebeveynlerinin zayıflıklarını telafi edebilirler. Örneğin cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış ebeveynlerin cinsel açıdan ahlaksız çocukları olabilir. Muhafazakar ebeveynlerin liberal çocukları, dindar ebeveynlerin ateist çocukları vb. olabilir.

Fobiler bir tür yansıtmadır. Freud şöyle demiştir: *"Fobiler, içsel, içgüdüsel bir tehlikenin yerine dışsal algısal bir tehlikeyi koymaları bakımından bir yansıtmaya niteliğine sahiptir."*

## Libido

*"Ben bir adam değilim. Ben bir dinamitim."* --Nietzsche

Freud cinsel enerjiyi ifade etmek için "libido" terimini kullanırken, Jung kapsamını genişleterek genel olarak psişik enerjiye, yani ruhu yönlendiren enerjiye uygulanacak şekilde, genişletti. Ama, bu tam olarak ne demek oluyor? Aslında onu arketiplere güç veren enerji olarak düşünmenin en kolay yolu. Egoyu bilinçdışından ortaya çıkan "bilinç arketipi" olarak ve kişiliği de egonun arketipsel kamusal maskesi olarak ele aldığımızı varsayarsak, o zaman psişeyle uğraşıyoruz ve arketiplerden başka bir şeyle uğraşmıyoruz. Arketipler kendilerini özellikle insanlara ait semboller ve imgeler olarak gösterirler, dolayısıyla libidoyu bu sembollere ve imgelere yatırmayı seçtiğimiz enerji olarak düşünebiliriz. Ayırdığımız libido miktarı bir şeye ne kadar değer verdiğimizizi gösterir. Libido, tüm enerjiler gibi, ne yaratılabilir ne de yok edilebilir; yalnızca dönüştürülebilir veya yeniden yönlendirilebilir. Bu nedenle, eğer libido bir arketipten çekilirse, kendisini başka bir arketipte göstermelidir; yani bir yerde kaybolursa, başka bir yerde yeniden ortaya çıkmalıdır.

Eğer bir Müslüman cinsel arzularını bastırırsa, gölgesinde enerji yeniden ortaya çıkacak ve o bir intihar bombacısı olma yolunda emin adımlarla ilerleyecektir. Kulağa çığınca gelebilir ama intihar bombacılarını durdurmanın en iyi yolu, tüm Müslüman erkeklere iyi bir cinsel hayat sağlamak ve eğer kendilerini paramparça ederlerse onları bekleyen 72 bakireyi unutmalarını söylemek olabilir(di). Ama elbette çözüm o kadar da kolay olmayacaktır. Sonuçta küçüklükten beri derin bir şekilde beyni yıkanmış, dogmaları derinden benimsemiş ve robotlaşmış bu otomatları yeniden programlamak o kadar da kolay olmayacaktır. Bu insan müsvetteleri artık ya "mundar" olmuşlardır, ya da gerçek anlamda iyileşmeleri gerçekten çok sancılı ve zorlu olacaktır.

Ruhumuz, arketipleri birbirine bağlayan karmaşık bir kanallar labirenti olarak kabul edilebilir; libido bu kanallardan akar, bazı yerlerde ağır ağır, bazı yerlerde hızlı ve pürüzsüzce akar, bazı yerlerde tıkanır ve sonra kendini yeniden yönlendirir.

Görevimiz, tüm pozitif ve sağlıklı arketiplerimize maksimum enerji sağlayan ve negatif ve sağlıksız olanların bize zarar vermemeleri için enerjilerini aç bırakan en uygun psişik akışı bulmaktır.

Kendinizi "kötü" hissediyorsanız - yani depresif, enerji eksikliği olanı, kayıtsız, ilgisiz - bu, enerjinizin yanlış yerlerde olduğu anlamına gelir. Sağlıklı bir insan enerji dolu, hareketli, kendini adanmış, odaklanmış ve kendine güvenen bir kişidir. Nerede olduğunu, nereye gittiğini, ne yaptığını çok iyi biliyor.

Ya Sen?

*"Nadir insanlar, emeklerinden zevk almadan çalışmaktansa yok olmayı tercih ederler."*  
--Nietzsche

## Dışadönüklük ve İçedönüklük

Dışadönükler kendilerini dış dünyaya, içe dönükler ise iç dünyaya göre tanımlarlar. Dışadönükler insanlara ve nesnelere, içedönükler ise fikirlere ve görüntülere odaklanma eğilimindedir. Dışadönük birinin keşiş olması, içedönük birinin daimi sosyetik olması imkansızdır.

Dışadönükler, nesneye tüm farklı anlamlarıyla takıntılıdır; nesnelere, dışsal başarılarla, hatta insanlara. Dış dünyaya enerjik bir şekilde katıldıklarında, insan ilişkilerini teşvik ederken rahat ve başarılıdırlar. Kendi hallerine bırakıldıklarında, kendilerini oyalayacak hiçbir şey olmadığından asık suratlı, huzursuz ve rahatsız olurlar. Kendi düşüncelerinden başka onları meşgul edecek hiçbir şeyin olmadığı bir hücre hapsinde tutulmak onlar için cehennem olurdu. Sırtlarını dayayacakları bir iç dünyaları yok. Bir dışadönük kişiyi psikolojik olarak kırmak istiyorsanız, onu izole etmeniz yeterlidir; böylece onu meşgul edecek tek nesne kendisi olur. Gerçek anlamda, dışadönükler kendilerinden nefret ederler ve kendileriyle birlikte mümkün olduğunca az zaman geçirmek ve başkalarıyla oyalanmak isterler. İç dünyayla ilişki kuramazlar ve ondan uzak dururlar. İnsanların kendi başlarına çok fazla zaman geçirmesinin hastalıklı, doğal olmayan ve sağlıksız olduğunu düşünüyorlar. Dışadönükler neredeyse her zaman başkalarına veya geleneğe (ezbere) yöneliktir. İpuçlarını kendi içsel değerlerinden değil, çevrelerinden alırlar çünkü gerçekte böyle bir değere sahip değillerdir.

Daha iyi bir dünya inşa etmenin en büyük görevlerinden biri, dışadönüklerin kendileriyle daha barışık olmalarını sağlamanın yollarını bulmaktır. Birçok bakımdan dünyamızın en büyük kötülüğü, başkalarına veya geleneklere yönelik olma eğilimidir; yani dışadönüklüktür. Kapitalizm (nesnelere tüketilmesi ve dünyanın nesneleştirilmesi ideolojisi) ve moda (yani neyin "sıcak/taze" olduğunu ve neyin olmadığını tanımlamak için başkalarına bakmak) arketipik olarak başkaları tarafından yönlendirilen faaliyetlerdir. Kadim geçmişi günümüzün ortasına yerleştiren İbrahimi dinler, arketipik olarak geleneğe yöneliktir. Başkasına yönelimlilik ve gelenek yönelimliliğinin her ikisi de dışa dönük zihniyetin ürünleridir çünkü bunlar, kişinin kendisini başkaları tarafından tanımlanmasına izin vermeye çağırır. Dışadönük zihniyet, itaatkar bir tutumla birleştiğinde, insanın köle olmayı kabul etmeye yönelik korkunç eğiliminin köküne dönüşür.

Köleliğin tüm biçimlerine en çok karşı çıkan insanlar her zaman baskın içedönüklerdir.

İçedönükler kendilerini nesneden ziyade özneye göre tanımlarlar. Fikirlerle, duygularla, düşüncelerle, fantezilerle, spekülasyonlarla, hayallerle, umutlarla, teorilerle, imgelerle, sezgilerle, yani içe yönelik zihnin tüm etkinlikleriyle meşgullerdir. Nesnelere açısından içedönükler yalnızca birkaç tanesine yoğunlaşacak ve yalnızca yeni iç faaliyetlere ilham vereceklerdir. İçedönük bir kişi saatlerce bir ağaçtaki yaprağa bakıp şiir yazabilirken, dışadönük bir kişi ormanda koşarak mümkün olduğu kadar çok duyuşsal bilgi emebilir. İçedönük bir mikroskop, bir teleskop, bir büyüteç gibidir; diğerlerini dışlayarak bir şeye odaklanır, sanki nesneyi öznenin içine çekmeye çalışıyormuş gibidir. İçe dönük kişi ayrıntı ve yoğunlukla meşguldür. Öte yandan dışadönük, çok kanallı bir TV ile karşılaştırılabilir. Dışadönük, mümkün olduğu kadar çok deneyimin içinde gezinmek ister. Detaylara ya da ayrıntılara takılıp kalmak istemez. Dışadönükler Sadece sürekli duyuşsal girdi isterler, bağımlı gibidirler.

Jung üzerinde büyük etkisi olan Schopenhauer şöyle yazmıştı: *"İnsanların içsel faaliyetleri olmadığı için dışsal faaliyetlere ihtiyaçları vardır."*

İçedönüklerin "[kortikal](#) uyarılma" oranı yüksektir, bu da zihinlerinin her zaman faaliyetle dolup taşıdığı anlamına gelir, dolayısıyla çevrelerinin onlara daha fazlasını sağlamasına bakmazlar. Dışadönüklerin ise kortikal uyarılmaları düşüktür, içe doğru çok fazla hareket yoktur ve etraflarındaki ortamın kendilerine uyarı sağlamasına ihtiyaç duyarlar. İçedönükler kendi kendilerini uyarırken, dışadönükler başkalarının uyarım sağlamasına ihtiyaç duyarlar. İçedönükler her zaman özne ile nesneyi birleştirmeye, nesneyi iç dünyaya getirmeye çalışırken, dışadönükler ise özne ile nesneyi ayrı tutmak ve kendilerini çevrede güçlü nesnelere haline getirmek konusunda çaresizdirler. İçedönükler "dışarıyı" özümsemek, öznelenştirmek isterken, dışadönükler "iç"i nesnelenştirmek ister. İçe dönükler temel olarak  $r = 0$  alanına odaklanırken, dışa dönükler  $r > 0$  alanıyla meşguldür. Dışadönükler dünyayı yönetirler çünkü dünyevi şeylerle çok daha fazla ilgilenirler. İçedönükler ruhsal olanlardır. Materyalizm ve dışadönüklük el ele gider. İçedönükler doğal olarak idealizme doğru çekilirler.

Sık sık dünyanın can sıkıntısıyla boğuştuğu söylenir. Aslında şiddetli can sıkıntısı çekenler yalnızca dışadönüklerdir. İçe dönüklerin minimum düzeyde uyarılmaya ihtiyacı vardır. Onlar kendi kendilerine rahatça yaşayabilir ve varolabilirler.

İnsanlığın durumunun nefes kesici bir gerçeği, materyalizm ile idealizm arasındaki sonsuz felsefi tartışmanın aslında dışa dönük düşünce ve tutumlarla bunların içe dönük muadilleriyle ilgili olmasıdır. Tamamen nesnelere dış dünyasıyla ilgili olan bilim, şiddetli ve mantıksız bir şekilde materyalisttir. Bu, dışa dönük düşünmenin en yüksek modudur. Din, felsefe ve şiir özü itibarıyla içe dönük faaliyetlerdir.

Dışadönüklük dogmaları içedönüklere dayatıldığında ya da tam tersi olursa, çok büyük sorunlar ortaya çıkar. Bilim zihinsel dünyadan kopmuştur ve yalnızca nesnelere ilgilenmektedir. İçe dönük bir faaliyet olan din, çoğu gerçek maneviyat duygusuna sahip olmayan dışa dönük kişiler tarafından benimsendiğinde dengesizleşir.

***Dışadönük dinsel düşünce, İbrahimiliğin yıkıcı Şeytani dinlerinin kalbinde yatmaktadır.*** Budizm gibi bir öğreti içe dönük dini düşünceyle çok daha uyumludur, dolayısıyla çok daha barışçıldır ve dogmatik değildir.

Dünyada en hızlı yayılan din, insanların kendilerini Kutsal Ruh tarafından ele geçirilmiş olarak hayal ettikleri [Pentekostal](#) Hıristiyanlıktır. Bu din sıradan insanlara hitap ediyor: fakirler, kötü eğitilmiş olanlar, çaresizler, safdiller, deliler. Her şeyden önce “dışa dönük” olanlar.

Bu din tipik mantıksız bir saçmalıktır. Sadece İsa Mesih'e inanmanız gerekir ve "kurtulursunuz". Kutsal Ruh içinize girecek ve tüm sorunlarınızı çözecektir. Bu kadar. Ne kadar sofistike bir din! İki bin yıl geçti gitti ve enayiler hâlâ tarihin en büyük dolandırıcılığını yutmak için sıraya giriyor. İnsanlık hiçbir zaman öğrenemeyecek mi?

Dışadönükler her zaman dogmatizme (yani herhangi bir tefekkür gerektirmeyen basit kurallara) ve içedönükler sapkınlığa (yani düşünce özgürlüğüne) yönelirler. Hıristiyanlar (ve çoğu İbrahimi dine mensup kişiler) dışa dönük, Gnostikler ise içe dönüktür. Dünyamızın her yönünün: ekonomik sistemler, felsefeler, dinler, bilimler, kurumlar, siyasal sistemler, eğitim sistemleri vb., dışa dönük veya içe dönük olarak analiz edilebileceği dikkate değer bir gerçektir.

Çay Partisi entelektüel olmayan, entelektüel karşıtı, dışa dönük, ırkçı gerizekalıların klasik bir örneğidir. Gerçek maneviyat hakkında hiçbir fikirleri yoktur.

[Bertrand Russell](#), Amerikalı Hıristiyan Fundamentalistlerini, İsa'nın çarmıha gerilmesinin ardından ortaya çıkan çocukça basit Hıristiyanlığın ilk dalgasıyla zekice karşılaştırdı. Russell şunları yazdı: *“Sinoptik İncillerin Hıristiyanlığı metafizik açılarından neredeyse masumdur. Modern Amerika'nın Hıristiyanlığı bu bakımdan ilkel Hıristiyanlığa benzer; Platonizm, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki popüler düşünce ve duyguya yabancısıdır ve Amerikalı Hıristiyanların çoğu, dünyevi her şey umutsuzluğa ilham verirken insanları teselli eden aşkın umutlardan çok, burada dünyadaki görevlerle ve gündelik dünyadaki toplumsal ilerlemeyle ilgilenmektedir. Herhangi bir dogma değişikliğinden değil, vurgu ve ilgi farklılığından söz ediyorum.”*

Amerika genel olarak sığ bir kültüre, çok az maneviyata ve düşünen insanlara karşı derin bir düşmanlığa sahip, dışa dönük bir ülkedir (ki çoğu kapitalist ülke böyledir). Çay Partisi bu eğilimin en uç noktasına ulaştığını temsil ediyor. Akli başında kim [Donald Trump](#)'ın güvenilir olduğunu düşünebilir? – yalnızca günlük önemsiz şeylerle ve içe dönüklerin midelerini bulandıran statü savaşına saplanmış beyinsiz, materyalist dışadönükler saçma sapan kişileri lider diye benimserler.

Amerika'da da elbette on milyonlarca içedönük var ve Amerika ancak içedönüklerin şu anda yaptıklarından çok daha fazla etki yaratabildikleri zaman "kurtarılacak". Belki dünya genelinde, dışa dönüklerin sayısı içe dönüklerden kat ve kat fazla gibi görünüyor olabilir. Bu belkide dışa dönüklerin sesinin fazlasıyla yüksek çıkmasına rağmen, içe dönüklerin çok gerekmedikçe sessizliklerini bozmamalarından kaynaklanıyordur.

Ne yazık ki, dışa dönük düşünce, yüzeyselliğine rağmen (ve belki de bu yüzden) genellikle daha başarılıdır. İçe dönük düşünce derindir ancak çoğu zaman pratik değildir çünkü yüzeysel kitlelere hitap etmez. Hiçbir içedönük, İslami yıllık Haccı gibi bir şeyi asla düşünmezdi: tüm özgür düşünen içedönüklerde bu gibi gösteriş faaliyetleri tiksinti ürpertisi uyandıran, dışadönüklüğün tuhaf bir gösterisidir. Hac, sığ dışa dönük kişiler arasındaki kitlesel bağ etrafında döner; Etrafa gösteriş yapmakla ilgilidir. Maneviyatla hiçbir bağlantısı yoktur. Hac ziyaretçileri beyinleri yıkanmış zombilere benziyor (Kabe etrafında dönen gürüha bakın). Onlar birey değiller. İçe yönelik veya özerk değillerdir. Tamamen başkaları ve eski gelenekler tarafından tanımlanırlar. Bu insanların kendilerini ruhsal olarak hayal etmeleri gerçekten üzücü. Kelimenin tam anlamıyla kavramları çarpıtıyorlar

İçedönükler kalabalığa uyum sağlamaktan nefret eder. Kendi özleriyle ile hiçbir sorunları yoktur ve benzer düşüncelere sahip insanlardan oluşan küçük grupları tercih ederler. (Kuru) Kalabalık yabancı gruplardan rahatsız olurlar. Gizli topluluklar içe dönük örgütlerdir. Yüzeyselliğin kasıtlı olarak dışlandığı seçilmiş, kalabalık olmayan ortamlarda içedönüklerin beslendiği yoğun zihinsel deneyimleri sağlarlar.

Dışadönükler, içe dönükleri bencil, çekingen, utangaç ve gergin olarak görürler. İçedönükler, dışa dönükleri sığ, ikiyüzlü, sahte, fırsatçı ve "ruhtan" yoksun kişiler olarak görürler.

Yeni Dünya Düzeninde, dışa dönüklerin içe dönük gölgelerini, aynı şekilde içe dönüklerin de dışa dönük gölgelerini bütünleştirmeleri gerekir. O zaman birinde ya da diğesinde sıkışıp kalmak yerine, her iki dünyanın da en iyilerinin tadını çıkarabiliriz.

## Arketip Masalları

[Theseus ve Minotaur](#)'un hikayesi sıklıkla ego ve ruh imgesinin etkileşimi için bir metafor olarak alınır. Bakire Ariadne (ruh imgesini temsil eder) Theseus'u (bilinçli egoyu temsil eder) labirente (bilinçdışını temsil eder) yönlendirdi. Eğer Ariadne ona yolunu takip etmek için kullandığı altın ipliği vermeseydi Theseus kaybolurdu. Theseus, (gölgesini temsil eden) Minotaur'u labirentin ortasında öldürdü ve sonra güvenli bir şekilde animasının kucağına geri döndü. Daha güçlü, daha akıllı ve daha kudretli çıktı. Gölgesiyle savaşmış, bilinçdışını müzakere etmiş ve animasını kucaklamıştı. Ve böylece Alt Benliğini aşmış oldu.

Benzer şekilde, ruhların şefi olan [pyschopompos](#) sizi yeraltı dünyasına (bilinçdışınıza) güvenli bir şekilde yönlendirebilir.

Diğer arketipik figürleri düşünün: örneğin sıkıntı içindeki genç kız. Bir erkekte "kahraman programını" tetikleyebilir; bunun klasik bir örneği, kurtarılmasına [Perseus](#)'un geldiği [Andromeda](#)'dır. Bir diğer örnek ise Uyuyan Güzeli'nin yakışıklı prens tarafından ölüm uykusundan uyandırılmasıdır.

Genç kız, ihmal, baskı veya inkar nedeniyle sembolik olarak ölen veya ölümlle tehdit edilen kahramanın animasını temsil eder. Kahraman genç kızturtardığında ya da hayat öpücüğünü verdiğinde aslında kurtardığı kendi içindeki dişidir, böylece kendisini sağlıklı bir [yin ve yang](#) dengesine kavuşturur.

[Uyuyan Güzel](#)'i öpücüğüyle canlandıran prensin bu hareketi saraydaki herkesi de uyandırır; aslında onlar da prenses gibi yüz yıldır uyuyorlar. Başka bir deyişle, anima sorunlarını çözen kahraman, artık ruhunun "uyuyan" tüm diğer yönlerinin - yani bilincinin ihmal ettiği veya bastırđı için habersiz olduğu - artık hayata dönebileceğini ve yol açabileceğini keşfeder. Ve bu Onu Bütünlüğe doğru sürer.

Mitlerin, efsanelerin, halk masallarının ve peri masallarının (ve en önemlisi dini masalların) üzerimizde bu kadar derin bir etkiye sahip olduğu ve bu kadar kalıcı bir ilgiye sahip olduğu, çünkü arketipleri başka her şeyden daha net ve canlı bir şekilde ortaya çıkardıkları yeterince vurgulanamaz.

[Oz Büyücüsü](#), arketiplerle dolu modern bir fantezidir, dolayısıyla popüleriği de buradan gelir. [Yıldız Savaşları](#) en başından beri arketipsel bir hikaye olacak şekilde tasarlandı. Orijinal Star Wars filmlerinin daha sonra gelenlerden çok daha popüler olduğunu belirtmek ilginçtir. Bunun nedeni, son filmlerin görsel efektlere takıntılı olması ve sürükleyici bir arketipik hikaye anlatmayı unutmamasıydı. Son zamanlarda çekilen çoğu filmler görsel bakımdan harika görünüyor ama kalpleri yok ve vizyona girdikten sonra sıkıcı ve korkunç bir hayal kırıklığı olarak kınanıyorlar.

Bir kadının Animus figürü, Bay Darcy ([Jane Austen'in Gurur ve Önyargı](#)'sından), Bay Rochester ([Charlotte Bronte'nin Jane Eyre](#)'sinden) ve Heathcliff ([Emily Bronte'nin Uğultulu Tepeler](#)'inden) veya "yakışıklı prens", "parlak şövalye", "uzun, esmer yabancı" gibi karakterlerde görülebilir. Shalott Leydisi'nin trajik [Arthur hikayesinde](#), kahraman Sör Lancelot'u seviyor ama onu kazanamıyor ve kırık bir kalpten ölüyor. Animusu ile uzlaşmayı başaramadığı için yıkılmış oluyor. Genellikle kadın kahraman, animusu ile evlenerek gün batımına doğru yürür. Kadınlar tarafından hevesle tüketilen tüm aşk hikayeleri animus etrafında döner. Bir "erkek egemen dünyada", bir kadının, erkeklığin bu yabancı dünyasında kendisine bakacak ve onu kollayacak bir erkeğin kalbini ele geçirmesi büyük önem taşıyordur.

Toplumumuz, kadınısı değerleri de erkeksi değerler kadar güçlü bir şekilde yansıtıyorsa, tamamen farklı bir duyguya sahip olurdu ve Kadınlar artık animuslarıyla tanımlanmazdı. Dolayısıyla Romantik komedi endüstrisi büyük bir darbe alırdı - Tanrıya şükür!

Geri dönüp klasik masalları okumalısınız ve onları psikolojik olarak yeniden yorumlayıp yorumlayamayacağınıza bakmalısınız. Neden hayal gücünüzü bu kadar güçlü bir şekilde ele geçirdiler? En sevdiğiniz hikaye sizin için neden bu kadar önemliydi? Bu sizin hakkınızda, zihninizin içsel işleyişi hakkında ne ortaya koyuyor? Belki küçük bir çocukken, kalbinizi dondurabilecek buz gibi bir güzellik olan Karlar Kraliçesi'nin masalını sevmişsinizdir. Bu klasik bir anima hikayesidir. Animanızı yabancı ve tehlikeli, insan sıcaklığından yoksun ama yine de inanılmaz derecede baştan çıkarıcı ve çekici olarak algıladığınızı gösterir.

Kar Kraliçesi'nin erkek hayranları, hayatlarının ilerleyen dönemlerinde kendilerini kara filmlerin *femme fatale* figürlerine kapılmış halde bulabilirler. Bu tür erkekler son derece erkeksi değerlere sahip olma eğilimindedirler ve kendilerini iğdiş etme korkusuyla animalarından korkarlar. [Samson](#) (Şimşon, Şemsun) ve Delilah hikayesinde Samson, Delilah'ın saçını kesmesine izin verdiğinde mecazi olarak hadım edilmiş olur. "Vajina dentata" (dişli vajina) imgesi, erkeklerin iğdiş edici bir anima korkusunun güçlü bir sembolüdür.

[Kırmızı Başlıklı Kız](#)'ın hikayesi küçük kızların ilgisini çekebilir. Karanlık ormana (bilinçsizce) gider, yoldan sapar (yani bilinçdışı unsurlar tarafından pusuya düşürülür) ve onu yok etmekle (yada ırzına geçmekle) tehdit eden animasıyla (Büyük Kötü Kurt ile) karşılaşır. [Angela Carter](#), [The Company of Wolves](#)'ta bu hikayenin cinsel gücünü meşhur bir şekilde ortaya çıkardı. Bazı kadınların tecavüz fantezileri vardır ve bunlar, animusa şiddetle kapılma, ona teslim olma, kişisel sorumluluktan kaçma arzusunu temsil eder. Pek çok antik masalın ne kadar karanlık olduğunu, sembolik olarak en büyük korkularımıza, umutlarımıza, arzularımıza, sapkınlıklarımıza ve takıntılarımıza nasıl hitap ettiğini hiç kimse küçümsememeli. [Oedipus](#)'un hikâyesini düşünün; o (yanlışlıkla) annesiyle cinsel ilişkiye girdi ve babasını öldürdü. Freud, "[Oedipus Kompleksi](#)"ni psikolojik teorilerinin merkezi haline getirmiş ve tüm insanların bir şekilde buna maruz kaldığını düşündürmüştür.

Peki ya kendi animus figürünün desteğini kazanamayan trajik [Küçük Denizkızı](#)?

[Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler](#) hikayesinde cüceler alışılmadık animus figürleridir. Yer altında madenlerde çalışıyorlar ve altın, elmas, değerli metaller ve değerli taşlar çıkarıyorlar. Mesaj şu; eğer bir kadın animusunu geliştirirse, bilinçdışındaki her türlü hazineye ve değerli maddelere erişim elde edecek ve bu, kendini gerçekleştirme arayışında ona iyi hizmet edecektir.

Derin deniz dalgıçları, batık hazineleri bulmak için okyanusun dibine dalan animus figürleridir.

Cinsel ilişki ve sihirli öpücükler, bilinçli ego ile bilinçdışı ruh imgesinin birliğini simgelemektedir. Evlilik, bilinç ve bilinçdışının tam birliğini temsil edebilir; bu, egonun Benliğe dönüşmesine izin veren bireyselleşmenin son aşamasıdır.

Tarihin en trajik pop yıldızlarından biri olan ve hiç büyümeyen [Peter Pan](#) arketipine kilitlenmiş [Michael Jackson](#)'a bakın. Her ne kadar kendisi bir çocuk tacizcisi olsa da Jackson'ın öyle olmadığına gerçekten inandığına şüphe yok. Onun zihninde o sadece diğer oğlanlarla birlikte uyuyan on yaşında bir çocuktur. Ona pedofil muamelesi yapmak bir bakıma yanlış olur. Durdurulan psişik gelişimden acı çekiyordu ve hayatı boyunca bir çocuk olarak kaldı. Bedeni yaşlanırken zihni 10 yaşında kaldı.

Mitolog Joseph Campbell, eski masalların psikolojik anlamlarını araştırarak büyük başarı elde etti. Kitapları okumaya değer.

Sizi manipüle etmeye çalışanların, sizi "düğmelerinize nasıl basacaklarını" bildikleri arketipsel imajlarla bombalayacaklarından emin olabilirsiniz.



Harry Potter, Yüzüklerin Efendisi, Matrix gibi birçok kitap ve film arketiplerle doludur. En başarılı öyküler her zaman arketipik bir vurguya sahip olanlardır. Ne yazık ki Musa, İsa Mesih ve Muhammed'in hikayeleri de arketipsel bir yapıya sahiptir ve milyarlarca insan zihnini kandırması ve negatif olarak büyülemiştir.

Arketip öyküsünde her zaman bir kahraman, büyük bir arayış, büyük bir hazine, karanlığa ve umutsuzluğa yapılan bir yolculuk, korkunç bir düşman, baştan çıkarıcı bir ruh imgesi yer alacaktır. Hainler, şekil değiştirenler, sahte arkadaşlar, sahte düşmanlar, büyü, süper güçler, çetin sınavlar, geçici aksilikler, geçici zaferler, bilge danışmanlar, kötü danışmanlar olacak. Kahramanın tüm bunları aşmak için müzakere etmesi gerekir. Başarılı olmak için kendisini Yüksek Benliğine dönüştürmesi gerekir.

Kahramanın arketipsel hikayesi gerçekte sadece bireyselleşmenin, bilinçdışının tüm unsurlarını bütünleştirerek olabileceğiniz her şey haline gelmenin hikyesidir. Arketip kahramanın hikyesini, ruhun tüm bilinçdışı unsurlarının dış dünyaya yansıtıldığı, kahramanın onlarla gürleştiği ve onlara hakim olduğu (böylece onları bütünleştirdiği) bir hikyedir. Arayışın sonu, kahramanın psikik bütünlüğe ulaşması ve egonun yerine Benliği koymasındır. Artık farklı, daha yüksek bir seviyede, dünyaya dönmeye ve edindiği büyük bilgeliğin faydalarını ona sunmaya hazırdır.

Kendi kahraman arketipinizi etkinleştirmenin zamanı gelmedi mi? Kimse bunun kolay olacağını söylemiyor. En büyük arayışların bu kadar dikkate değer ve ilham verici olmasının nedeni budur. Bir kahramanın sabah uyandığında Altın Post'u ya da Kutsal Kâse'yi yatağının yanında bulduğunu anlatan bir hikaye kimin ilgisini çeker? Yine de, bizden bunu isteyen e-postalar göndermeleri dışında hiçbir neden olmaksızın Kutsal Kase'yi onlara vereceğimiz beklentisiyle bize yazan insanlar var. Bu, tek bir şeyi bile anlamayan birinin zihniyetini gösteriyor. En büyük dirençleri aşmadan, canavarları öldürmeden, ejderhalarla uçmadan hiçbir şey başaramazsınız. Eğer mücadele edecek mideniz yoksa, asla bir kahraman olamazsınız ya da Görevin sonunda hazineyi ele geçiremezsiniz. Bu dokunulmaz bir yasadır. Zayıflara, tembellere, kendine acıyanlara, her şeyin hazır olmasını isteyenlere hiçbir şey verilmez.

Kaç kişi her gün, kendilerini gözyaşlarına boğan bir işe devam etmek için işe gidip geliyor? Kahramanların yaptığı bu mu? Neden bu kadar çok insan nefret ettiği işleri yapmaya devam ediyor? Çünkü kişilik (yani maske) bunu gerektirir; kamusal yüz, sosyal maske, işin getirdiği statü arzusu. KOLAY yol. İşini seven ve hayattaki en büyük arayışı, ofis hayatı merdiveninde bir basamak daha yukarı çıkmak olan bir memurun anlatıldığı harika, kahramanca bir film izlediniz mi hiç? Bunu düşünmek bile çok saçma.

# Kozmik Bilinçdışı

Jung, her birimizin iki bölümden oluşan bir bilinçdışına sahip olduğunu öne sürdü: kişisel (bize özgü) ve kolektif (tüm insan ırkı tarafından paylaşılan), ancak daha da devrimci olan, hepimizin erişebildiği bir sonraki adımı atmadı. **Kozmik bilinçdışı:** tüm  $r = 0$  bilgi alanı ! Tanrı Tanrıdır çünkü bilincine tüm kozmik bilinçdışını getirmiştir. Bilinmesi gereken her şeyi bilinçli olarak bilir. Tanrı'yı tüm arketiplerin arketipleri, evreni ateşleyen arketip olarak görebiliriz. Tanrının "libidosu" evreninkidir.

Eğer en muhteşem, en enerji dolu hayatı yaşamak istiyorsanız, kendinizi arketipsel varoluşa atmalısınız. Bu, zayıf bilinç akışınızdan, "indirgeyici valfınızdan" uzaklaşmanız ve varoluşun büyük mağarasının – kozmik bilinçdışının – karanlığında parıldayan ve parlayan sonsuz hazineleri yağmalamaya çalışmanız gerektiği anlamına gelir. Tanrı'nın kendisi de dahil olmak üzere her şey orada bulunabilir.

Bu Ruhun ve Ahiretin ilidir. Kozmik bilinçdışı aracılığıyla her zihne bağlantı kurabilirsiniz. Bu, paranormalin, psişik güçlerin, telepatinin, duyu dışı algının, "öngörüye dayalı önsezi"nin arenasıdır. Ancak, Hiç kimsenin *geleceği* henüz daha "var olmadığı" gibi basit bir nedenden dolayı bilemeyeceğine dikkat edin; henüz gerçekleşmedi - ancak mevcut durum hakkında ayrıntılı bir veriye ve her şey üzerinde işleyen süreçlere ilişkin ayrıntılı bir bilgiye sahiplerse, bunu genellikle inanılmaz bir doğrulukla tahmin edebilirler; tıpkı bilim adamlarının bir zamanlar onlara başlangıcı söylediğinizde iddia ettikleri gibi tüm parçacıkların konumlarını ve onlara etki eden başlangıç kuvvetlerini kullanarak, kozmosun kaçınılmaz geleceğini hesaplayabilmeleri ve bu durumda geleceğe dair tam bir öngörü bilgisine sahip olabilmeleri gibi !... *Yalnız yan etki olarak; bu görü ve vizyonların kabus ve dehşetengiz sahneleri de karşınıza çıkarabileceğinden, delirmemek için bu negatif vizyonlara karşı bağıışıklık geliştirmeniz gerektiğini de unutmayın !*

Hayatınızı değiştirin. Güç, Yaşam, Değişim, Dönüşüm, Başkalaşım arketiplerini çağırın.

Aydınlanmaya giden yolumuzu tıkayan şey zayıf bilinçtir (bizim zayıf versiyonumuz). Kozmik "şaka" budur. Kendimizi egomuzla, zayıf/sahte bilincimizle özdeşleştiririz ve bizi uzay ve zamanda kilitleyen ve bizi  $r = 0$  alanının kozmik karşılıklı bağlantısından ayıran da bu kaçınılmaz özdeşleşmedir.

Ateist bilimsel materyalistler,  $r > 0$  bilincimizi mantıksal sonucuna götürmüşler ve bu bilinç kısıntısı dışında her şeyi ortadan kaldırmışlar, daha da ileri giderek, onun tamamen determinist maddi güçlere bağlı olduğunu öne sürerek onun "gerçekliği" konusunda şüphe uyandırmışlardır. özgür iradeye yer yoktur. [Richard Dawkins](#), yaşayan, düşünen evrenin ihtişamına durmaksızın saldıran ve onu hiçbir amacı, anlamı veya amacı olmayan bir zombi gibi zaman içinde yalpalayan ve sendeleyeni zavallı, mekanik, determinist, programlanmış bir otomat haline getiren indirgemeci bilimsel zihniyetin somut örneğidir. Dawkins bunun harika bir kozmik vizyon olduğunu düşünüyor ancak çok az kişi onunla aynı fikirde. Bütün bunlar onun açısından şaşırtıcı derecede hayal gücü ve duygusallık eksikliğine işaret ediyor. Bilincini büyük kozmik bilinçdışının karşısına dikmiş, böylece Hakikat'ten kopmuş bir insandır.

Aydınlanmak için en zor şeyin üstesinden gelmeliyiz: kendimizin, **egomuzun**. Dar bilincimize, bu bilincimizle saplantılı özdeşleşmemize olan takıntımızın üstesinden gelmemiz gerekiyor. Zayıf Bilincinizle aşırı özdeşleştiğiniz anda varoluşsal endişeye ve ölüm korkusuna sürüklenirsiniz çünkü bu fani/zayıf bilincinizin ölümlü olduğunu ve yok olacağını kesin olarak bilirsiniz. Bunun yerine (uzay ve zamanın dışında) **Öz**'ünüzle (gerçek/güçlü bilincinizle) özdeşleşirseniz korku ortadan kalkar çünkü o zaman ölemeyeceğinizi, zamansız, çözülmeyen ve ölümsüz olduğunuzu bilirsiniz. Siz ne yaratılabilen ne de yok edilebilen, yalnızca dönüştürülebilir bir enerjisiniz.

Günümüzde bilimin bulguları ve sözde yanılmazlığı karşısında şaşkına dönen, ruhun varlığını kabul etmeyen ve küçümseyerek, "*Peki ruh nerede ki? Bana göster.*" diyen yüz milyonlarca insan var. Ancak onlara Big Bang'in varlığını kabul edip etmedikleri sorulsa, kesinlikle evet derler. Ancak onlara bazı ikincil sorular sorduğunuz zaman:

- 1) Büyük Patlama gerçekleşmeden önce evren neredeydi?
- 2) Bana bir şeyin (mesela evrenin) nasıl yoktan var olduğunu gösterin...

... sonra susarlar. Boş boş göz kırpmaya başlarlar. Ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikirleri olmadığını farkındalar.

Büyük Patlama'dan önce neyin var olduğu sorusu, ruhun var olup olmadığı sorusuyla TAMAMEN aynı sorudur. Bir evrenin birdenbire mutlak hiçlik durumundan çıkabileceği şeklindeki gülünç düşünceye inanmadığınız sürece (bu, ruh hakkında şimdiye kadar söylenenlerden çok daha gülünç bir fikir), o zaman maddi olmayan varoluşu kabul etme oyunu içindedir demektir. Materyalistlerin deyimiyle "Hiçbir şey", Zihin'den başka bir şey olamaz: bu uzay ve zamanın dışında boyutsuz bir varoluştur.

Büyük Patlama mutlak hiçlikten gelmedi. Aksine, uzay, zaman ve madde – boyutsal varoluş – uzaydan, zamandan ve maddeden olmayan, yani boyutsuz varoluştan, yani akıldan gelmiştir. Dolayısıyla, hiçbir şeyin var olmadığı bir durumdan maddi "bir şeyin" nasıl gelebileceğini açıklayamadığınız sürece, ruhların sadece olası değil aynı zamanda muhtemel olduğunu ve hatta kesin olduğunu kabul etmekten başka seçeneğiniz yoktur. Ve zihinsel yolculuğunuz yeterince ileri gittiğinde, kendinizi kendi ruhunuzla temas halinde bulacaksınız ve o zaman hiçbir şüpheniz kalmayacak.

Kozmolojik soruların cevapları aslında şaşırtıcı derecede kolaydır. Mantık yanılmaz. Eğer bir şey yoktan gelmediyse, o zaman hiçbir şeye benzemeyen ama kesinlikle hiçbir şey olmayan farklı türde bir şeyden gelmiştir. Eğer "bir şey", bizim düşündüğümüz gibi, uzay ve zamanın içindeki maddi varlıksa, o halde geldiği yerdeki "hiçbir şeye benzemeyen şeyin" de, uzay ve zamanın dışında, maddi olmayan bir varlık olması gerekir. Ve bu tam olarak ruhun tanımıdır. Yani Big Bang evreni ruhtan kaynaklanır. Ruh – diğer tüm ruhları içeren kozmik ruh – maddi varoluşu doğurdu. İnanılmaz ve çığınca bir şey olmaktan çok uzak olan ruh, deneyimlediğimiz her şeyin kaynağıdır, temel gerçekliktir. İlksel, kozmik ruh, gerçekleşmeyi bekleyen potansiyel olarak Tanrı'dır. Ve biz, insan ırkı, kozmik ruhun, Tanrı'nın Ruhunun içindeki ilahi kıvılcıklar, bireysel ruhlarız. Holografik prensip geçerlidir; her parça bütünün içindedir ve bütün, her parçanın içindedir.

Peki hâlâ ruh kavramıyla alay mı ediyorsunuz, yoksa şimdi hayatınızda ona hiçbir zaman gereken önemi vermediğinizi fark ederek hayıflandınız mı? Materyalist bilimsel analizin sizi gerçeğe karşı kör etmesine izin verdiniz. Bilim insanları, konu yaşamın büyük gizemleri (...zihin, yaşam ve bilinç... vb) olduğunda neden bahsettikleri hakkında en ufak bir fikirleri olmadığını henüz anlamadılar. Akli, hayatı ve bilinci anladığınız anda Tanrının, ruhların ve ahiretin alanına girdiğinizi anında anlarsınız.

Uzay ve zamanın dışında olan ruhlar, uzay-zaman perspektifinden yalnızca tuhaf ve harika şekillerde görülebilirler. Ruhlarla dışarıdan bilimsel ekipman aracılığıyla değil, tefekkür ve içsel bir psişik yolculuk yoluyla içsel olarak karşılaşırlar.

Şaşırtıcı derecede ilham verici bir evrende yaşıyoruz; canlı olan ve en harika düşünceleri, Tanrı'nın düşüncelerini düşünen bir evren.

Sayırsız hücremizden birinin içindeki DNA'nın çift sarmalının yüzeyinde yaşayan minik akıllı mikropları hayal edin. İnanılmaz modelleri ve organizasyonları algılayabiliyorlar ama çift sarmalı görececek perspektife sahip değiller; onlar çok küçükler. Çevrelerinde her biri aynı DNA'yı taşıyan sayısız hücre olduğundan şüphelenmeye bile başlamazlar. Her şeyden önce bu hücrelerin tamamının sevgiyi, felsefeyi, sonsuzluğu düşünebilen bir akıl sahibi bir varlık olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktur. Aslında minik mikroplar minyatür bilim adamları gibidir. Materyalist bir felsefeye bağlılar. Düşünen bir insanın içinde olduklarını nasıl tahmin edebilirler? Onları ne uyarabilirdi ki? Hangi işaretleri görecektirdi? Yaşadıkları o tek hücrede aklın ve zekanın izlerini nerede keşfedecekler? Bu hücre onlara inanılmaz derecede büyük görünüyor - bir kozmos - ama yine de insan vücudunu oluşturan sayısız hücreden sadece biri. Ve bu hücrelerin her birinde insan akli diye bir şeyin var olduğuna dair tek bir ipucu bile yoktur. Bundan şüphelenmek için hiçbir neden yok.

Tanrı'nın vücudundaki hücrelerin içinde yaşıyoruz ve bulunduğumuz yerin gerçek doğasından mikroplar kadar habersiziz. Çoğumuz düşünen bir varlığın içinde olduğumuzdan bir an bile şüphe etmiyoruz. Tıpkı hücrelerimizdeki minik mikrobun düşüncelerimizi görme veya dokunma mekanizmasının olmaması gibi, biz de Tanrı'nın düşündüğü düşünceleri göremez veya onlara dokunamayız. Ancak nasıl ki mikropların en bilimsel olanının yaşadıkları alemde düşünce yada ruh diye bir şeyin olmadığını iddia etmesi ne kadar yanlışsa, aynı şeyi söyleyen aramızdaki bilim adamları içinde bu geçerlidir. Zihin maddi değildir. Maddi yollarla fark edilemez, yalnızca zihinsel/Bilinçsel yollarla ayırt edilebilir.

Zihni madde üzerinde yapılan bilimsel deneyler yoluyla değil, düşünerek öğreniyoruz. Bu tür deneyler bize zihin hakkında nasıl bir şeyler anlatabilir? Kör bir adama kırmızı rengin neye benzediğini açıklayamadıkları gibi bunu da başaramazlardı.

Konu zihin alanına gelince bilim insanları neden bu kadar kalın kafalı? Soruna nasıl yaklaşacakları konusunda en ufak bir fikirleri yok. Uzmanlıkları bir yığın "malzeme" ile başlar ve biter.

Aynı şekilde, salt insan bilinci de evrenin sırlarını bize açıklamayacaktır. Bizler günlük bilincimizin “indirgeyici valfinden” çok daha fazlasıyız. Bu sınırlı, kısıtlı aracı genişletmeliyiz. Evrenin enerjisinden yararlanmalıyız. Yalnızca küçük, kısıtlı, ilham vermeyen bilincimizle ilgilenmek yerine, Yüksek Benliğimizin arayışını hayatımızın odağı haline getirmeliyiz.

Kendimizi bilinçdışının kucağına atmalı ve kişisel Kutsal Kasemizi, Yüksek Benliğimizi, Tanrı ile doğrudan bağlantımızı kahramanca ararken orada bulduğumuz canavarları öldürmeliyiz.

Arketipleri etkinleştirin. Arketip filmleri izleyin. Geri dönün ve eski mitleri ve efsaneleri, halk masallarını ve peri masallarını, fantastik maceraları, akıl almaz bilim kurguları okuyun. Kendinizi onların daha yüksek gerçeklerine, sizi içinde yıkadıkları bilinçdışının enerjisine bırakın.

Antik Yunanlılar neden bu kadar ilerlemiş durumdaydı? Çünkü arketiplerden oluşan bir dünyada yaşıyorlardı: kahramanları, [Olimpos Dağı](#)'ndaki tanrıları, vahşi tanrı Dionysos'un maceraları ve uygar tanrı Apollon'un güzel müziği ve sanatı vardı.

Sezgisel deha Nietzsche, her zamanki gibi, antik Yunan kültürünün ne kadar muhteşem ve nefes kesici olduğunu fark edebildi.

[Wagner](#)'in yakın sırdaşı olduğu ve Wagner'in hayret verici arketipsel gücü karşısında büyülediği bir zamanda yazdığı Nietzsche'nin ilk büyük kitabı [Trajedi'nin Doğuşu](#)'nu okuyun (Wagner neredeyse bir sihirbazdı, arketiplere olan aşinalığı ve kontrolü öyleydi) . Kitap kahramanlara tapınmayla dolu.

Daha sonra Nietzsche, Wagner'i Yahudi aleyhtarı ve Hıristiyan savunucusu olarak reddetti. Onun için arketip bir baba figürü olan Wagner'den kopuşu (Nietzsche'nin kendi öz babası, Nietzsche henüz beş yaşındayken ölmüştü) onun için büyük bir travmaydı, ancak Wagner'i reddetmediği sürece asla kendi başına bir kahraman olamayacağını fark etmişti.

Nietzsche otobiyografisini (Ecce Homo – “İşte Adam”) şu ölümsüz sözlerle bitiriyor: *“Anlaşıldım mı? Dionysos çarmıha gerilenlere karşı...”*

Başka bir deyişle, İbrahimizm'e ve onun yaşamdan nefret eden günah takıntısına karşı paganizm ve önlenemez yaşam; Antik Yunan arketipleri peygamberlere ve kutsal kitaplara karşı.

Arketipleri çağırın, tanrıları çağırın, Bilinmeyen Ülke'nin en uzak noktalarına, tüm sonsuz görkemiyle önümüzde uzanan kozmosun büyük, gizemli bilinçdışı zihnine yolculuk yapın.

# Tanrı İçeride mi, Dışarıda mı?

İbrahimciliğın tarihi olağüstü bir psikolojik hatanın tarihidir. İbrahimistler Tanrı'yı kendilerinin dışında aradılar, oysa aslında tüm cevaplar içimizdeydi.

Gerçek Tanrı'ya giden yol, bilincin bilinçdışına dalmasından geçer. Kozmik bilinçdışının merkezinde kozmik bilinç olan Tanrı'dan başkası yoktur. Bilinçdışı basitçe şu anda bilinçli olmayan şeydir - ama herşey bilinç dışı olabilir. O zaman onu gören bilinç, Tüm-Zihindir – Tanrı.

Tanrı her birimizin merkezindedir ve bilinçdışımızın geniş alanları ile bilincimizden ayrılmıştır. Kutsal arayışımız, o Bilinmeyen Ülkede yolculuk yapmak, yolda karşılaştığımız her canavarın üstesinden gelmek ve sonunda evrenin en değerli hazinesiyle, yani Tanrı'nın kendisiyle karşılaşmaktır. Bu, özü itibarıyla manevi bir yolculuk, zihnimizin en derinlerine yapılan psikolojik bir keşiftir. Varoluşumuzun yanıtları içimiz dışında başka hiçbir yerde yoktur. Neden başka bir yerde yattığını düşünürsün ki? Gerçek orada bir yerde mi"? Hayır, "burada", içimizde. Her birimiz kozmosu içimizde taşıyoruz. Her şeyin cevabı içimizin derinliklerinde yatıyor. Biz yürüyen, konuşan kozmik koduz. Yukarıda nasılsa aşağıda da öyle. Biz hem gizemiz, hem de onu çözmeye çalışan dedektifiz.

Ancak bazı insanlar hayatlarına dair yanıtlar için kendilerinin dışına bakmayı seçtiler. İçlerinde taşıdıkları imago Dei'yi (☉, Tanrı'nın imajını) alıp harici bir fantazi varlığa yansıttılar: Sanki sokakta karşılaşabilecekleri biriymiş gibi.

Abraxas'ın ilk enkarnasyonunda fiziksel bir bedene sahip olduğu doğrudur, ancak şimdi saf bir zihne evrilmiştir ve maddi dünyada hiçbir yer almamaktadır - bu nedenle kadim Gnostikler fiziksel dünyayı Gerçek Tanrı'nın değil Demiurge'nin alanı olarak tanımlamışlardır. Fiziksel dünya, Tanrı'dan ayrıldığıımız yabancılaşma dünyasıdır.

Olası en kötü hata, Abraxas'ı içsel bir varlık yerine dışsal bir varlık olarak düşünmektir. Tanrı'yı içinizde taşıdığınızın gerçekten farkına vardığınızda hayatınız sonsuza dek değişir. Tüm korkunuz ve endişeniz yok olur. Artık tüm cevapların ve tüm anlamların tarif edilemez kaynağına yabancı değilsiniz. Tanrı ile aranızdaki mesafeyi sifıra indirebileceğinizi biliyorsunuz.

Bunun tersini yaptığınızda, Tanrı'yı kendi dışınızda aradığınızda, yalnızca tek bir sonuç doğabilir, akla gelebilecek en feci sonuç: Tanrı'ya sonsuz yabancılaşma ve Tanrı ile sizin aranızda sonsuz, kapatılamaz bir uçurum. Ve Şeytan (Satan), bu ölümcül tuzağa düşecek kadar aptal olanların hepsinden sonsuz ibadet talep ettiği, bu kaçınılmaz kozmik boşluğa adım atıyor.

Felsefeci [Peter Singer](#), *Hegel: Çok Kısa Bir Giriş* adlı kitabında şöyle yazdı: “İlk başta [Genç Hegelciler] dini, insan güçlerinin tüm potansiyellerine erişmesine izin verecek bir toplum önündeki en önemli engel olarak ele aldılar. Fenomenoloji bölümündeki 'mutsuz bilinç' ile ilgili ipuçlarını geliştirerek dinin bir yabancılaşma biçimi olduğunu savundular. İnsan önce Tanrı'yı yaratır, sonra da Tanrı'nın kendisini yarattığını zanneder. İnsan kendi Tanrı imajına kendindeki en iyi şeyleri katar: bilgi, iyilik ve güç. Daha sonra insan, kendi yarattığı bu imajın önünde eğilir ve buna kıyasla kendisini cahil, günahkar ve zayıf görür. İnsanoğlunu tam güçlerine kavuşturmak için, tanrısallığın gerçekten en yüksek biçiminin insan olduğunu anlamalarını sağlamak için gereken her şey... [Ludwig Feuerbach](#)'ın Hıristiyanlığın Özü, tüm geleneksel dinleri, insanın kendi niteliklerini başka bir kürede (alanda) bir başkasına yansıtması olarak tasvir ediyordu. Dolayısıyla bu, dini inanç psikolojisini geliştirmeye yönelik ilk modern girişimdi.”

Feuerbach neredeyse haklıydı. Ancak başka bir alana yansıttığımız şey insanlığımız değil, daha ziyade kendisine Tanrı, Yaratıcımız diyen Şeytan tarafından ele geçirilen mükemmel Tanrı İmajımızdır. Mutlak tapınmayı, itaati ve boyun eğmeyi talep etmeye devam ediyor (kanıt için Tevrat'ı, Eski Ahit'i veya Kuran'ı okuyun) ve milyarlarcamız onun gerçekten Tanrı olduğuna ve hiçbir yanlış yapamayacağına inandığımız için, ona emrettiği her şeyi düşünmeden veriyoruz ve böylece istemeden Şeytana tapanlar haline geliyoruz. Bu, onun bizim için kurduğu, akıllara durgunluk verecek kadar zekice bir tuzak; insan ırkıyla tam bir empati kuran (ancak sempati duymayan) bir psikolojik dehanın eseri. İnsanları neyin harekete geçirdiğini, onların düğmelerine nasıl basacağını ve emirlerini yerine getirmelerini nasıl sağlayacağını mükemmel bir şekilde anlıyor. Ve Eski Dünya Düzeni de onun suretinde yaratılmıştır ve benzer şekilde bizi manipüle etme ve zihinlerimizi kontrol etme konusunda ustadırlar.

(sözde) Tanrı'nın bizim dışımızda konumlandırılması ve Yaratıcı olarak adlandırılması, insanlık ile Tanrı arasına sonsuz bir uçurum yerleştirir. O her zaman Yaratıcı olacak ve biz de yaratılanlar olarak tamamen ona bağımlı ve kul olacağız. Bizler onun yaratıklarıyız, onun oyuncağı ve eşyalarıyız, bizimle istediği her şeyi yapabilir, tıpkı ebeveynlerin çocuklarıyla istedikleri her şeyi yapabileceklerini hissetmeleri gibi. Eğer Tanrı Yaratıcı değilse ama bizimle birlikte ebediyse, eğer Tanrı “eşitler arasında birinci” ise, kozmik bilince ilk ulaşan kişi ise ve hepimiz onu taklit etme yeteneğine sahipsek, o zaman Tanrı ile ilişkimiz tamamen farklı olur. Biz onun yaratıkları değil, eşitiz, meslektaşlarıyız. Biz Tanrı'ya yabancı değiliz. Aksine, onunla doğrudan bir ilişki kurabiliriz ve en üst düzeyde aslında o olabiliriz. Peki, eğer gerçekten kendin olsaydın, neden Tanrı'ya ibadet edesin ki?

Tanrı'yı, hissettiğimiz tüm yabancılaşmanın iyileştirildiği, dışarıya yerine içimizdeki gerçek konumuna geri getirdiğimizde, İbrahim'in zihin kontrolünün tüm sistemi parçalanabilir. Eğer ona Tanrı'nın taşıyıcısı/tohumu...vb olduğunuzu söylerseniz, hiçbir rahip, haham ya da imam sizi kontrol edemez ve dolayısıyla size Tanrı'nın yollarını anlatmak için hiçbir "kutsal" adama ya da "kutsal" kitaba ihtiyacınız olmaz. Eğer sizi kendi kurallarına uymaya zorlayamıyorlarsa, sonunda onlardan kurtulmuşsunuz demektir.

Eski dinler bunu çok iyi anlıyorlar, bu yüzden tarih boyunca İlluminati'ye amansızca zulmettiler, iftira attılar ve Tanrı olabileceğimize dair her türlü fikri mutlak küfür ve sapkınlık, ölümü tamamen hak etmek olarak damgaladılar.

Ama hâlâ yaşıyoruz. Hâlâ buradayız ve zaferimiz garantidir, çünkü bizimkisi Diyalektiğin Dini'dir ve diyalektik asla mağlup edilemez.

Tanrı'ya yabancı olmayın. Tanrı olduğunuzu bilin. Kimsenin sizi kontrol etme yetkisine sahip olmadığını bilin. Hayır, hiçbir sakallı peygamber/şeyh veya tozlu metin size ne yapmanız gerektiğini söyleyemez. Hayatınız seçimlerinizle ilgilidir ve yapmanız gereken ilk tercih kimsenin kölesi, kimsenin kuklası olmamak, özellikle de yabancılaşma ve tiranlığın sahte tanrılarını vaaz eden sahte peygamberlerin kuklası olmamaktır.

Mantıklı hiç kimse İbrahimi metinleri okuyup bu "Tanrı"nın insan ırkına karşı psikopatik nefretle hareket eden çılgın bir faşist diktatör olduğu dışında herhangi bir sonuca varamaz. Gelecekte, O'nun insan ırkına karşı işlediği tüm suçları ve bize karşı yürüttüğü sürekli köleleştirme, saldırganlık ve soykırım savaş suçlarının Yehova Davası görülecek ve hükmü kesilecektir. Onun tabilerinden olmak, suç ortağı olmak, şeytan olmak ve şeytana tapmaktır. Şeytanın dini İbrahimizm yok olana kadar insanlık daha yükseğe tırmanamaz.

İlluminati, dünyadaki tüm insanları güçlendirmeye, onları tüm zincirlerinden kurtarmaya, uzun süredir katlandıkları yabancılaşmadan kurtarmaya çalışıyor.

Tanrı İÇİMİZDEDİR. Her şeyden önce o SİZİN içinizedir. Bundan da fazlası; O SİZSİNİZ, sizin nihai versiyonunuzdur. Ve akla gelebilecek en yüksek benliğiniz – YÜCE TANRI – olmak sizin en kutsal ve mukaddes görevinizdir.

Bu İlluminati'nin Kutsal Ahitidir !

## Homeostaz

*"Psişe, tıpkı beden gibi dengesini koruyan, kendi kendini düzenleyen bir sistemdir. Çok ileri giden her süreç anında ve kaçınılmaz olarak telafi gerektirir ve bunlar olmadan ne normal bir metabolizma ne de normal bir ruh olur. Bu anlamda telafi teorisini psişik davranışın temel yasası olarak alabiliriz. Bir tarafta çok az şey diğer tarafta çok fazla sonuç doğurur. Benzer şekilde bilinç ile bilinçdışı arasındaki ilişki de telafi edicidir." --Jung*

[Homeostasis](#), yıkıcı dengesizlikleri telafi ederek metabolik dengenin korunmasıdır. Normal dengeyi koruyan ve herhangi bir sarsıntı veya rahatsızlığı düzelteren bir dizi kendi kendini ayarlayan mekanizmadır. Organik sistemler çevresel koşullardaki büyük değişiklikler karşısında denge durumunu bu şekilde korur. Bu aynı zamanda cansız sistemler için de geçerlidir ve [James Lovelock](#)'un Gaia hipotezinde Dünya'nın kendisi çok büyük bir homeostatik sistem olarak nitelendirilir. Kozmos da aynı şekilde düşünülebilir.



Homeostazis gerçeği, bir çeşit zekanın çalışmasını ima eder, çünkü istikrarlı bir durumu sürdürmek için çok farklı çevresel koşulları telafi edebilmek son derece karmaşık bir görevdir. [Darwinistlere](#) göre doğal seçim, homeostazisi sağlayan sistemleri tercih eder, çünkü bunlar daha karardır, dolayısıyla kararsız sistemler pahasına gelişirler. Ancak aynı gerçekler, kendilerini korumayı bilen daha akıllı sistemlerin daha az akıllı sistemlere tercih edildiği söylenerek de kabul edilebilir. Zeki insanların aptallardan daha uzun yaşama eğiliminde olduğuna dair önemli kanıtlar var.

Jung, insan ruhunun homeostatik bir dünya bağlamında geliştiği için onun da homeostazis tarafından yönetilen bir sistem olduğunu savundu. Bu, yaşayan vücut gibi kendi kendini düzenleyen bir sistemdir ve tıpkı vücudun istikrar sağlamak için sabit bir sıcaklığı ve tutarlı bir iç ortamı korumak üzere tasarlandığı gibi, zihin de psikodinamik olarak dengeyi sağlayacak şekilde yapılandırılmıştır.

Homeostatik telafi, Jung'un ruh teorisinin temel taşıdır ve ruhun nasıl geliştiğini, uyum sağladığını ve aslında neden ve nasıl yanlış gittiğini açıklar. Kendi haline bırakılırsa psişe iç uyumu ve dengeyi koruyacaktır. Bununla birlikte, homeostazistan çok uzaklaştığında ölen beden aksine, zihin kendi sabit bölgesinden son derece uzağa sapma yeteneğine sahiptir: ölüm değil delilik ortaya çıkar (ya da aslında geri dönüşü olmayan deliliği fiziksel değil zihinsel ölüm olarak nitelendirebiliriz).

Korkunç gerçek şu ki, çok sayıda insan teknik olarak delidir, yani psişik dengeden uzaktır. Ancak çok sayıda insan AYNI ŞEKİLDE deliyse bu *delilik* olarak değil *normallik* olarak algılanır (hatta bu gibi durumlarda Normal olmak Delilik sayılır). Akıl hastalığına neden olan rahatsız edici fikirlerin tamamen kabul edilebilir ve hatta arzu edilir olduğu İbrahimi dinlerde durum budur. İnsanlar absürd sebeplerden dolayı düzenli olarak cinayeti ve intiharı düşünürken zihinsel dengeden çok uzaktadırlar.

Sağlıklı bir beden veya zihin, herhangi bir eğilimin herhangi bir yönde felaketle sonuçlanacak kadar ileri gitmesini önlemek için kontrol ve dengeye dayanan kendi kendini düzenleyen bir sistemdir. Homeostatik bir sistem bir yönde aşırı derecede itildiğinde, telafi edici bir kuvvet (deyim yerindeyse eşit ve zıt bir reaksiyon) tetiklenir. Homeostaz, bir dizi "normal" parametreye dayanan karmaşık geri bildirim sistemlerine dayanmaktadır. Normdan çok uzaklaşan herhangi bir şey, normalleştirici bir gücün yanıt vermeye çalışacağı olumsuz geri bildirim sağlar. Sistem çalışırken sağlıklı kalıyoruz. Ancak homeostazın herhangi bir ana bileşeni başarısız olursa başımız büyük dertte demektir. Fiziksel olarak ölümle sonuçlanabilir. Mental olarak bir çöküntü ve akıl hastalığı yaşıyor oluruz.

"Ortalamaya gerileme" olgusu homeostazis ile yakından bağlantılıdır. Eğer böyle bir gerileme olmasaydı, örneğin uzun boylu ebeveynlerin çocukları daha uzun olurdu ve onların da çocukları daha uzun olurdu ve bu böyle devam eder ve biz de acayip uzun boylu insan grupları oluşturmaya başladık. Ucube fenomenler her yerde olurdu.

Sağlıklı bir toplum, din, siyasi sistem veya şirket, sağlıklı bir beden veya zihin gibi homeostatik olmalıdır. Ekonomik dalgalanmalar ve çöküşler yaşadığımızda bu, hükümetlerin homeostatik ekonomik sistemler kurmakta başarısız olduğu, dolayısıyla beceriksiz ve yönetmeye uygun olmadığı anlamına gelir. Dünyayı yöneten süper zengin hanedan aileleri ortalamaya gerileme yasasına meydan okuyor; giderek daha da dengesizce zenginleşiyorlar, toplumda büyük ve kabul edilemez çarpıklıklar yaratıyorlar. Onlar acayip derecede uzun boylu ailelerin mali eşdeğerleridir.

% 100 miras vergisi uygulamaya yönelik Meritokratik telafi edici mekanizma, hiçbir ailenin asla hanedanlar gibi zengin olamayacağını garanti eder. Meritokrasi ekonomik olarak homeostatiktir. Ortalamaya olan regresyona uygundur.

İbrahimizm gibi dinler, kurallara, emirlere ve günahlara olan takıntıları nedeniyle doğası gereği anti-homeostatiktir. Arzuyu, tutkuyu, şehveti, özgür düşüncüyü, seçme özgürlüğünü yok etmeye çalışırlar, dolayısıyla gölge üzerinden devasa psişik tepkiler yaratırlar. İntihar bombacıları, kişiliği gölgeyle dengelemeye çalışan psişik tepkinin kaçınılmaz ürünüdür. Persona (yani Kişilik Maskesi) ne kadar yapay bir dindarlık ve iyilik derecesi sunarsa, kaçınılmaz bir psikolojik tepki olarak gölge de o kadar dinsiz/allahsız ve kötü olur.

Hiçbir sağlıklı toplum, homeostazisini sürdürmek amacıyla kaçınılmaz olarak aşırı psişik tepkileri tetikleyen bu aşırı psişik dengesizliklere tahammül edemez. Diyalektik doğası gereği homeostatiktir (her tez için bir antitez üretir), fakat aynı zamanda sentez aşaması aracılığıyla daha yüksek denge durumları da üretir.

Her şeyi katı bir şekilde normal ve kalıcı olarak sabit tutan homeostaz bir felaket olurdu. Optimum homeostazisin, daha yüksek formların kademeli ve mantıklı bir şekilde gelişmesine izin verirken dengeyi koruma becerisine ulaşması gerekir. Büyüme ve gelişme arayışında bu istikrarlı platformu kullanırken, üzerinde faaliyet gösteren karşıt güçler arasındaki dengeyi korumalıdır. Meritokratik Cumhuriyetin başaracağı şey budur. Yeni Dünya Düzeninin amacı budur.

Günümüzde Batı orantısız bir şekilde dışa dönük ve materyalist, saçma derecede sığ, narsist ve anlık tatmine adanmış bir hale geldi. Homeostatik bir tepki çağrıldı; içedönüklüğün daha yüksek, manevi değerlerini teşvik eden ve derinlik, topluluk, uzun vadeli planlama ve ertelenmiş tatmin getiren, insanlığı yıldızlara fırlatmak için platformu hazırlayan yeni bir güç. İlluminizm işte bu güçtür. İlluminizm, doğumdan ölüme kadar insan yaşamının değişen hatlarını takip etmek, her aşamada en uygun ortamı sağlamak ve özellikle bebeklikten çocukluğa, gençliğe kadar farklı aşamalar arasındaki zorlu geçiş noktalarını yönetmek için tasarlanmış bir yaşam programıdır. genç yetişkinlikten kariyer odağına, ebeveynliğe, orta yaşa ve yaşlılığa ve son olarak ölüme, yaşam döngüsünün tamamlanmasına ve yeni bir döngüye (ya da nihayet döngüden kaçmak için irfana) hazırlıktır. Her geçiş noktası uygun, arketipsel bir geçiş töreniyle kabul edilmelidir. Bu tür geçiş törenleri eski kültürlerde son derece yaygındı ve şimdi neredeyse tamamen yok oldu; birçok insanı şaşkına döndü ve hayatın neresinde olduklarından emin değiller, dolayısıyla onlara rehberlik etmek ve endişelerini gidermek için hangi arketiplere ihtiyaç duyduklarından emin değiller.

Homeostaz, ortalamaya gerileme, diyalektik, bilimsel yöntem, teleoloji, entelekyaya, morfik rezonans, arketipler gibi kavramlar aracılığıyla mükemmel bir toplumu rasyonel olarak tasarlamak için eksiksiz bir araç setine sahibiz. İnsanlığı geride tutan tek şey, mantıksız abartılı güçlerin yükselmesini, insan ırkına anlatılmaz zararlar vermesini ve onun fiilen delirmesini sağladığı başarısız geçmiştir.

Dünyamız ütopya değil; homeostazın sağlıklı tanımından uzun zaman önce sapmış bir akıl hastanesi. Bunun yerine, bir felaketten, savaştan, çöküşten, yıkımdan, musibet ve afetten diğerine yalpaladığımız bir dünyada yaşıyoruz.

Uygun, sağlıklı homeostaz, nispeten dar bir aralıktaki olası durumları içermelidir. %100 "pozitif"i alıp %100 "negatif" ile eşleştirerek dengeyi sağlayan bir homeostatik sistem, teknik anlamda yalnızca homeostatiktir. Pratik olarak bu bir felakettir çünkü mümkün olan en aşırı farklılığa izin verir. Uygun homeostaz, hiçbir şeyin normalden birkaç yüzde puandan fazla sapmasına izin verilmemesini sağlamalıdır. **Eğer ruhsal olarak sağlıklı olmak istiyorsak egomuz, kişiliğimiz ve gölgemiz nispeten benzer olmalıdır.** Eğer kişiliğimiz egomuza hiç benzemiyorsa ve gölge yine çok farklıysa başımız büyük dertte demektir.

Tarih, aşırı dengesizliklere ve aynı derecede güçlü tepkilere maruz kalan bir sistemin, dengeyi yeniden sağlamak için nafile bir girişimde bulunduğu gidişatın ortaya çıkmasından başka bir şey değildi.

Artık bunların hepsini anlıyoruz. Meritokratların görev başında olmasıyla tüm bunları düzeltebilirdik ve hiçbir şey insan ırkının ilerleyişini durduramazdı. Ancak meritokrasiyi hayata geçirmek, geçmişin deli olmakla yetinen güçlerine karşı savaş açmak anlamına gelir.

Eğer bir İbrahimci, insan kurban etmeyi emreden bir Tanrı'ya tapacak kadar geri zekalıysa, böyle bir salağın mantık göstermesi nasıl beklenebilir? Protestan psikopat [Martin Luther](#), "*Akıl Şeytanın fahişesidir*" diye ilan etmişti. Eğer tavırları buysa, Protestanların mantıklı olmalarını nasıl sağlayabilirler ki? Karikatüristleri katletmek isteyen Müslümanlarla ya da Şabat günü elektrik düğmesine basmayı Tanrı'nın yasakladığını düşünen Yahudilerle nasıl rasyonel bir tartışma yürütebilirsiniz?

Bu insanlar her türlü kurtuluş umudunun ötesinde deliler, kurtarılmaları mümkün değil. Bunun tek nedeni, çok sayıda insanın beyinlerinin yıkanması ve kendileriyle aynı inançlara sahip olmaları yönünde terörize edilmesidir.

BU insanlığın trajedisidir. Bazılarımız artık hastalıklarımızın çaresini biliyor ama insanların büyük çoğunluğu deliliğe ve aptallığa saplanmış durumda ve onlara ışığı göstermeye kalkarsanız sizi öldürecekler. Özellikle barışın, sevginin, merhametin, şefkatin ve bağışlamanın Tanrısı olduğu varsayılan Tanrıları adına öldürecekler. Ne şaka ama!

İnsan ırkının akli başında kabul edilememesi şaşırtıcı değil mi? İnsanlığın en şaşırtıcı saçmalıklara inanma arzusu nefes kesicidir ve akıl sağlığıyla bağdaşmaz.

İbrahimistlerin rasyonel söylem yeteneğine sahip olduğunu düşünmüyoruz. En temel soru şudur. Bir Yahudi'nin, Hıristiyan'ın ya da Müslüman'ın, kendi Tanrısının varlığının çürütülmesi ya da Tanrısının hiçbir şekilde iyi olarak tanımlanamayacağına kanıtı olarak kabul edeceği bir şey var mıdır? Eğer böyle bir şey yoksa, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey onları hatalı olduklarına inandıramıyorsa, akıl dünyasını çok geride bırakmamış mıyızdır? İnsanlar, kendi çocuklarının kendi elleriyle kurban edilmesini emreden bir Tanrı'yı kabul ettiklerinde ve böyle bir Tanrı'da rahatsız edici, şaşırtıcı, hastalıklı ya da sapkın hiçbir şey bulmadıklarında, onlardan Gerçek Tanrı'ya dönmelerini nasıl bekleyebiliriz? "İnanç" akıldan daha önemli görüldüğünde, delilik kutsanmış ve akılları çürüten tütsülerle boğulmamış mıdır?

İbrahimizm, deliliği bir insanın sahip olabileceği en kutsal vasıf olarak ilan etmiştir. Tanrı emrediyorsa kendi çocuklarınızı öldürmek (ve diğer absürd eylemler) İbrahimciliğin özüdür, bu onların inançlarını temsil etmek için SEÇTİĞİ temel anlatı/motiftir. Hiç kimse onları İbrahim'in öyküsünü yazmaya, bunu kendilerine özgü bir sembol haline getirmeye zorlamadı. Tamamen kendilerinin yaptığı bir şeydi. İnançlarının doğası hakkında dünyanın anlamasını istedikleri temel mesaj buydu. Dünyadaki tüm halkların, inançlarının o kadar güçlü olduğunu, Tanrıları uğruna kendi çocuklarını katledeceklerini bilmelerini istediler; BİZDEN UZAK, SÖZDE TANRILARINA YAKIN OLSUNLAR.

Akli başında herhangi bir kişi, bu tür insanların hasta, kötü ve son derece tehlikeli olduğu sonucuna varmayı nasıl başaramaz? Ve bunu milyonlarca kez kanıtlamadılar mı? İnsanlık tarihi onların kan ve katliamlarıyla dolu değil mi? "Allah" emri verirse insan kurban etme fikrini savunan bu insanlar, karikatüristlerin katledilmesi emrini veren bu vahşiler, kendi konumlarını nasıl savunabilirler? Gerçeği söylemeye cesaret eden, özgürlüğü vaaz eden, Şeytan'a boyun eğmemeyi seçen kimseler bunu savunamaz !

Akli başında herhangi bir kişi neden Tanrı'ya, korkunç taleplerde ve korkunç tehditlerde bulunan, neredeyse tüm insanları cehenneme gönderen ve kendi Yaratılışının %99,999'unu yok etmek için soykırım niteliğinde bir doğa felaketleri yollayan bir Tanrı'ya - yani sözde sevgi dolu bir CANAVARA- tapınmak istesin ki? , şefkatli, merhametli, hata yapmayan ve kötülük yapmayan Tanrı bu mudur? Bu ÇILGINLIK !!!!!!!

## Kozmoloji

Jung, Schopenhauer'in, gerçek gerçekliğin, uzay ve zamanın dışında, önlenemez, ebediyen çabalayan bir İradeden oluştuğu ve uzay ve zamandaki her şeyin bu noumenal (*kendinde olan şey*) İradenin olağanüstü bir tezahürü olduğu yönündeki görüşünden oldukça etkilenmişti. (*Schopenhauer'in Hegel'e karşı büyük bir nefreti vardı; durum böyle olmasaydı İlluminati onu işe alırdı. Felsefesinin İlluminizm ile pek çok ortak noktası var. Wagner ve Nietzsche de Schopenhauer'in fikirlerinde hayran kalacak çok şey buldu.*)

Schopenhauer'in İradesini Jung'un kolektif bilinçdışıyla eşitlersek, o zaman bilinç, uzay ve zamanın ötesindeki noumenal gerçekliğe uzay ve zaman kategorilerini dayatan spesifik şey haline gelir; yani bilinç, fenomenal evreni karakterize eden bireyselleşmeden - ayrı şeylerin varlığından - sorumludur. Bilinç olmasaydı, bireyselleşme olmazdı, yalnızca uzay ve zamanın dışındaki kolektif bilinçdışı olurdu. Bu elbette Budist tipi bir bakış açısidir ve Schopenhauer gerçekten de Doğu felsefesi fikirlerine çok şey borçluydu ve bunları Kant'ın felsefesine dayatmaya devam etmişti.

Kant, Schopenhauer ve Budizm gibilerin savunduğu felsefe türünde uzay ve zaman zihnin yaratımlarıdır ve başka türlü var olamazlar, yani maddi dünya bilincin yarattığı bir yanılsamadır. Temel bilinçdışı birlikten ortaya çıkan bilinç, bireyleşme ilkesinin kaynağıdır. [Hegelci](#) terimlerle söylersek, altta yatan birliğin, çokluk (ayrı şeyler) yaratarak kendisine yabancılaşmayı seçtiğini, böylece [Hegel](#)'in parlak bir şekilde fark ettiği gibi çokluğa bağlı olan bilinci doğurduğunu söyleyebiliriz: ***Kolektif bilinçdışı, eğer ayrı bilinçler yaratma yeteneğine sahip olmasaydı asla bilinçli olamazdı.***

Tekrarlamak gerekirse, İrade, yani bilinçsiz kozmik zihin, bilinçli olabilmek için birlik yerine çokluk alanı yaratmakla yükümlüydü. İdealist filozoflara göre materyalizm aklın inşasıdır ve tamamen zihne bağlıdır: ***akıl yoksa, madde yoktur.*** Bu, akılı, maddenin yapısı olarak gören ve tamamen ona bağlı olan bilimsel materyalistlerin görüşünün tam tersidir: ***madde yoksa, akıl yoktur.***

Gerçek denklem şudur; zihin/akıl yoksa, madde yoktur; madde yoksa, bilinç yoktur, yani bilinçli olabilmek için aklın/zihnin maddeyi ortaya çıkarması gerekir, dolayısıyla madde, zihnin tam potansiyelinin ifadesi için vazgeçilmezdir. (*Bir tür tavuk/yumurta paradoksu gibi !*)

İlluminizm'e göre maddi ve manevi alanlar birlikte "tam matematik" in tezahürüdür. Maddi olmayan alan, sıfır ve sonsuzluğun hüküm sürdüğü yerdir ve maddi alan, sıfır ile sonsuz arasındaki tüm sayıların hüküm sürdüğü yerdir. "Her şey sayıdır" diyerek matematiğe büyük önem veren [Pisagor](#)'un kendisiydi. Sayıları arke yaptı: bu evrenin ilksel, temel unsuru oldu. Eğer sayıların büyüklüğü ve boyutluluğu varsa, o zaman onlar "şeylerdir"; sadece zihinsel yapılar olmaktan ziyade gerçek varoluşa sahip nesnelere. Eğer "bir" boyutsuz bir noktaysa, "iki" düz bir çizgidir, "üç" düzlemdeki bir şekildir ve "dört" üç boyutlu bir katıdır. "Bir" i nihai, bölünemez atom olarak tanımlarsak, iki atom bir çizgi, üç atom bir düzlem ve dördü de 3 boyutlu bir şekil oluşturur. Başka bir deyişle, modern atom teorisinden pek de farklı olmayan, tamamen sayısal ilişkilere dayanan bir şey elde ediyoruz.

Kimyanın temelini oluşturan Periyodik Tablo, "atom numarasına" yani her kimyasal elementin bir atomunun çekirdeğindeki proton sayısına göre düzenlenmiştir. Her atom protonlarla aynı sayıda elektrona sahiptir. Nötron sayısı proton sayısı ile yakından ilişkilidir. Protonlar ve nötronların her ikisi de üç kuarktan oluşan gruplara ayrıştırılabilir. Bir proton iki "yukarı" kuarktan ve bir "aşağı" kuarktan oluşur. Öte yandan bir nötron iki aşağı kuarktan ve bir yukarı kuarktan oluşur. Bu şaşırtıcı değil mi? Her şey özünde sadece bir dizi matematiksel ilişkiden ibarettir. Sayısal ilişkiler olmadan atomların fiziksel dünyası ve onların meydana getirdiği büyüklükteki nesnelere var olamaz. Pisagor'un esasen haklı olduğu kanıtlandı, ancak matematiğin hikayenin tamamı olmadığını kabul etmek gerekiyor.

Matematik düzenin, organizasyonun, mantığın ve dilin sağlayıcısı, kaynağıdır, ancak yaşamın, aklın ve İradenin kaynağı değildir. Aksine matematik zihinden kaynaklanır. Zihin gerçek arkedir, varoluşun temel özüdür, ancak zihin ve matematik şaşkırtıcı derecede yakından ilişkilidir çünkü zihin kendine düzen ve organizasyon uygulayana kadar yararlı hiçbir şey yapmaya başlayamaz. Zihin kendini her şeyden önce matematiksel olarak ifade etmelidir. Saf İrade, matematik olmasaydı, aralıksız kaos ve rastlantısallık olurdu; daha fazla hareket ve çabadan başka hiçbir şeye yol açmayan anlamsız bir hareket ve çaba olurdu. Böyle bir kozmos anlamsız ve amaçsız olacaktır.

Dolayısıyla, işlevsel ve anlamlı olarak arke, düzen ve organizasyon yaratma ve dolayısıyla kozmosu yaratma yönünde içsel bir dürtüye sahip matematiksel İradedir (*ancak İrade aynı zamanda mantığa, nedene ve matematiğe meydan okuyan irrasyonel, duygusal bir unsura da sahiptir*). [Walter Kaufmann](#), Nietzsche hakkındaki kitabında şöyle yazdı: “Nietzsche diyalektik bir monistti. Onun temel gücü olan güç iradesi, yalnızca Schopenhauer'in irrasyonel iradesine benzeyen Dionysosçu tutkulu çaba değildir, aynı zamanda Apolloncudur ve kendine biçim verme konusunda doğuştan gelen bir kapasiteye sahiptir. Dolayısıyla Dionysosçu olanın zaferi henüz tamamlanmamıştır ve güç iradesi Nietzsche'nin daha önceki iki düalist ilkesinin bir sentezidir.”

Bu, Hegel'inkine oldukça benzeyen bir konumdur.

Kısacası gerçeklik, **Apolloncu** olarak adlandırabileceğimiz (ve temelde matematiksel olan) bir düzenleyici prensip ile Yunan şarap ve sarhoşluk tanrısı onuruna **Dionysosçu** olarak adlandırabileceğimiz kaotik, irrasyonel, tutkulu ve duygusal bir çabadan oluşur. İki ilke, bir tez, antitez ve sentez sürecinde diyalektik olarak kullanılır ve bunların teleolojik hedefi, gücü tüm biçimleriyle, özellikle de bilgi gücü olduğu için bilgiyi en üst düzeye çıkarmaktır. Mantıksal sonucuna varıldığında, omega noktası, güç tek bir bilinçte, Tanrı'da kristalleşecektir. Dolayısıyla Nietzsche, Tanrı'yı öldürmek şöyle dursun, aslında Tanrı'ya hayat verecek kesin bir felsefe yaratmıştır ve dolayısıyla düşünceleri Hegel'in, dolayısıyla İlluminizm'inkilerle tamamen tutarlıdır.

Ancak kozmosu düşünmenin gerçekten harika bir yolu daha var: müzikal açıdan. Müzik işitsel matematiktir. Düzen ve organizasyonla doludur ama yine de insanları gözyaşlarına boğmaya yetecek kadar en yüksek duyguyu aktarabilir. Bu “matematiksel İrade”dir: eşzamanlı olarak düzenli ve duygusal, rasyonel ve irrasyonel, **Logos ve Eros**.

Schopenhauer müziği noumenal İrade'nin doğrudan olağanüstü bir kopyası olarak görüyordu. Müziği duymak, uzay ve zamanın dışındaki kozmik İrade'ye, varoluşun kökenlerine ve özüne mümkün olduğunca yaklaşmaktır.

Evreni, varoluşun kendisini, akla gelebilecek en yüce müziği besteleme ve icra etme sürecinden başka bir şey olmadığını, her notanın mutlak mükemmelliğe ulaştığını düşünün.

Evrenin amacının, mükemmel müzik için mükemmel kulaklar gerekli olduğundan, yalnızca Tanrı'nın duyabileceği, Kürelerin (yani alanların) Pisagor Müziği'nin tek seferlik bir yorumunu vermek olduğunu düşünün.

Evrenin en korkunç müzikal uyumsuzluk olarak başladığını düşünün. Her nota yanıltıcı; sarsıcı, gıcırdatıcı, cızırdayan. Hiçbir melodi, uyum ya da melodi yoktu. Kaos hüküm sürdü. Ancak bilinçsiz kozmik zihin matematiği öğrenmeye başladı ve bunu yaptıkça hoş notlar çıkarabildiğini fark etmeye başladı. Bu notları düzenlemeye, deneyler yapmaya, temel notaları düzenlemenin her türlü farklı yolunu denemeye koyuldu. Zamansız bir çağın ardından, eksiksiz müzik için gerekli araç olan eksiksiz matematiği yaratmıştı. Ancak zihninde oluşturduğu muhteşem senfoniyi çalacak enstrümanı yoktu. Böylece mükemmel performans için mükemmel enstrümanı (fiziksel evrenin kendisi) yarattı.

Yaratılış "Işık olsun!" ile başlamadı. bunun yerine, "Ses Olsun!" idi. Sicim teorisi – müzik notaları gibi fizik değilse nedir bu?

Mükemmel enstrümanı hazırlayan ilahi besteci, Zamanın Sonu'ndaki performansın provasını yaparken çağlar boyunca bu enstrümanı çaldı.

Ve sonra varoluşun en yüce anı geldi - İlahi İntiharla doruğa ulaşan İlahi Gösteri... Tanrı yok olurken son nota duyuldu !

Son Senfoni, tarihteki en büyük müzikal yenilik olan [Wagner'in Tristan Akoru](#) ile başlıyor; asla çözülmeyen bir akor - asla tatmin olmayan bir özlemin ifadesi. Senfoni görkemli, kusursuz ve son derece duygusal. Varoluşun, tüm tarihin tüm duygusallığını taşır. Her üzüntü, sevinç, umut, hayal, arzu bu müzikte ifade edilir. Sonsuzlukta dökülen tüm gözyaşları buraya yansıyor. Aşk, özlem, üzüntü, nefret, yıkım, iyilik, kötülük... kozmosun diyalektik gelişiminin tüm içeriği yakalanıyor. Bu müziği dinlemek, akla gelebilecek her duyguyu deneyimlemek, sonsuz sayıda tezahüre sahip olmak, Mutlak Gnosis'e, yani her şeyin bilgisine ulaşmaktır. Ama bu [Götterdämmerung](#), "Tanrıların Kıyameti", onların Alacakaranlığı, İlahi Alacakaranlıktır. Varoluş senfonisi sona yaklaşırken notalar patlamaya, işitsel ateşe dönüşmeye başlıyor. Bütün evreni ateşe veriyor.

Evren, en büyük, ölümcül kozmik yangında, alevler içinde ölüyor. Ve en sonunda, Tanrı mükemmel bir nota söylüyor: Mutlak yıkımın, topyekun felaketin ve kıyametin notası, **Armagedon Notası**. Bu, Kürelerin Müziği'nin mükemmel icrasının sonunda Tanrı'nın yaşamını mükemmel sona erdiren Son'un eşsiz notasıdır.

Bu performansı duymak için ne kadar ödersiniz? Hayatın anlamı bu değil mi? Sonsuz mükemmelliğin sadece bir anının tadını çıkarmak ?

Müzik, matematik, duygu, İrade, mantık, aşk ve kozmik diyalektik; işte varoluşun hikayesi ve ne hikaye ama !

Adını akıl, müzik, matematik, felsefe, bilim, astronomi, tıp ve şiir tanrısı Apollon'dan alan Pisagor, matematiğin kozmik önemini gören ilk insandı ve bu diğer dinlerden temel olarak tamamen farklı olan İlluminizm'in temel anlayışı olmayı sürdürüyor. Matematiksel temeli olmayan herhangi bir din, bir şaka ve zaman kaybidir; aptallar için dindir. İbrahimcilerin yaklaşık %99'u için tartışmasız doğru olan şey, onların matematiksel, bilimsel ve felsefi açıdan fevkalade cahil olduklarıdır. Dini bilgileri bile sıfıra yakın. Ne zaman İlluministler İbrahimistlerle (rahipler, papazlar, hahamlar ve imamlar dahil) dini tartışmalar yapsalar, bu insanların İlluministlerin kendileri için kurduğu "sapkınlık tuzaklarına" kolayca düştüklerini keşfederler. Papa'nın kendisinin bir kafir olduğunu ifşa edebileceğimizden hiç şüphemiz yok. Hiçbir İbrahimcinin gerçekte neye inandıkları konusunda en ufak bir fikri yoktur. İnançları mantıksız olduğu ve basit bir mantıkla yıkılabileceği için bu hiç de şaşırtıcı değil.

Düzen ve organizasyon söz konusu olduğunda Tanrı'nın "vahiyi" matematikselidir ve bizzat kozmosun dokusunda kodlanmıştır. Çölde ağızlarından köpükler saçan, "kutsal" kitapları sallayan sakallı deli peygamberlerin hakikatle hiçbir alakası yoktur. Sadece bir aptal, deli, dik dik bakan bir fanatiğin saçmalıklarında Tanrı'yı arayabilir. Yıldızlara bakın, Tanrı'nın eserini göreceksiniz. Ve ayrıca kendi içinize bakın, çünkü içinizdeki yıldızlar dış yıldızları yansıtır. Yukarıda nasılsa aşağıda da öyledir.

Yeni-Platoncu Plotinus, Psyche'nin (Ruh) ikili bir doğaya sahip olduğunu yazdı: bir kısmı birlik, diğer kısmı çoğulluk/Çokluk. İnsanlıkla ilgili olarak, birlik kısmı Jung'un kolektif bilinçdışına, çoğulluk kısmı ise insan ırkının bireysel üyelerinin bilinçlerine eşitlenebilir. Ya da birliğin Schopenhauer'in numenal İradesi, çoğulluğun ise insan ırkının, yani bilincin fenomenal iradesi olduğunu söyleyebiliriz.

Gerçekliğin doğası nedir? İşte bu O !. Kozmik bir İrade, bilinçsiz bir kozmik zihin, uzay ve zamanın dışında var olan bir birlik arkedir. Bilimsel olarak, Descartes'ın uzamı olmayan her maddeyi zihin olarak tanımladığını aklımızda tutarak, onu boyutsuz enerji veya cisimsiz madde olarak nitelendirebiliriz. Boyutsuz enerji boyutsal enerjiye, cisimsiz maddeyi cisimsel maddeye dönüştürme yeteneğine sahiptir. Boyutsal enerji, Descartes'ın uzamı olan madde olarak tanımladığı şeydir: madde. Zihin ve madde arasındaki fark, zihnin boyutsuz, maddenin ise boyutlu olmasıdır. Madde boyutlu zihindir; zihin boyutsuz bir maddedir. Her ikisi de enerjinin ifadesidir. Ancak enerji sonuçta zihnin bir ifadesidir. Bilinçdışı zihin varoluşun özüdür. Diğer her şeyin olmazsa olmazıdır.

Enerji, boyutsuzluk ile boyutsallık arasında, uzay ve zamanın dışındaki bir alan ile uzay ve zamanın içindeki bir alan arasında gidip gelirken matematiği öğrenir. Neden? Çünkü boyutları tanımlayan matematiktir. Sıfır boyutluluk uzay ve zamanda değildir. Sıfır sayısı boyutsuzdur. Sıfır varoluşun kaynağıdır. Sıfır Zihindir. Sıfır, kendi içinde olduğu şekliyle Tanrı'dır. Ancak sıfır tüm sayıları içerir çünkü sıfır birin sonsuza bölümdür. Sıfır sayısını her gördüğünüzde, onu "hiçlik" olarak değil, bir sayısının – yüce Monad – sınırsız tüm sayılara (sonsuza) bölünmesi olarak düşünmelisiniz. Sıfırı bu terimlerle anladığınızda, mutlak hiçlik koşulunun imkansız olduğunu görürsünüz çünkü "sıfır" bir şeyden başka bir şey değildir, yani pay bir ve sonsuzluğun paydasıdır.



Ters çevrilmiş sıfır sonsuzluktur, yani birin sifira bölümü sonsuza eşittir. Sıfırın içsel olarak kendini tersine çevirme eğilimi vardır çünkü herhangi bir şeyin gerçekleşmesinin tek yolu budur ve bunu yaptığında da sonsuzluk yaratır. Büyük Patlama (tüm bir evrenin yoktan yaratılması), aslında sıfırın kaçınılmaz olarak tersine çevrilmesi ve sonsuzluğun oluşmasıydı.

Boyutsuz bir nokta, boyutsuz bir evrene eşittir, bu da bilinçdışı zihin evrenine eşittir. Boyutluluk oluşturmak için, birbirine bağlı iki nokta tek boyutlu bir çizgi oluşturduğundan en az iki farklı noktaya ihtiyaç vardır. Boyutluluk, sıfır ve birden büyük sayıların çokluğunun bir sonucudur. Uzay ve zaman çoğulluğunun bir sonucudur. "Bir" "Çok" haline geldiği anda boyutsuzluktan boyutluluk ortaya çıkar.

Tüm süreç matematikselidir.

Maddenin bir yanılsama, zihnin bir kurgusu olduğunu düşünen idealistler yanıliyordu. Kant, bilinmeyen bir numenal evren ve bilinebilir bir fenomenal evrenin var olduğunu söylerken yanılmıştı. Sadece matematikle ilişkilendirilen boyutsuz bir evren ve boyutlu bir evren var.

Kant'ın yeni "Kopernik Devrimi" zihnimizin gerçekliği tanımladığını öne sürmekti. Algıladığımız tüm nesnelere zihnimizin yapılarına uyması gerektiğini savundu. Dolayısıyla nesnel gerçeklik yoktur, yalnızca öznel gerçeklik vardır.

Böylece yeni bir soru ortaya çıkıyor. Bilimin tüm matematiksel yasaları sadece zihnimizin kurguları mıdır? Matematiksel olarak düzenli bir dünya mı görüyoruz çünkü "gerçeklik" in yapılandırılmasından ziyade zihinlerimiz bu şekilde yapılandırılıyor mu?

Ancak mutlak bir kozmik aklın matematik aracılığıyla mutlak bir maddi kozmosa yol açtığı sonucuna varırsak, nesnel gerçeklik - gerçekten var olan gerçek bir maddi dünya - kurtarılır. Tüm bilinçli zihinler doğal olarak matematiği yansıtır çünkü matematik evreni tanımlar. Dolayısıyla öznel gerçekliği inşa eden matematiksel zihinler değil, öznel matematiksel zihinleri oluşturan nesnel matematiksel gerçekliktir.

Dolayısıyla [Kant](#), dehasına rağmen %100 hatalıydı. Bununla birlikte, özgürlüğün, Tanrı'nın, ruhların ve öbür dünyanın numenal gerçekliğin bir parçası olduğunu ve fenomenal dünyada kanıtlanamayacağını söylerken, İlluminizm'in öğrettiğine çok benzer bir şey söylüyordu: Maddi olmayan, boyutsuz alan, gerçek özgürlüğün olduğu yerdir. Tanrı, ruhlar ve ahiret bilimsel, boyutsal, maddi alanda bulunamaz.

Maddi dünya gerçekten var. Bu bir yanılsama, bir zihin yapısı, ayrıntılı bir zihinsel kurgu, bir simülasyon ya da buna benzer bir şey değil. Zihinler dış gerçekliğe uygundur (yukarıdaki nasılsa, aşağıdaki de öyledir); **zihinler gerçekliği uydurmazlar, ama matematikle şekillendirebilirler**. Nesnel gerçeklik matematikselidir ve çoğunlukla bilinçsiz düzeyde de olsa içindeki her şey matematikselidir.

Kant, fenomenal evreni destekleyen ve aklımızın ulaşamayacağı gizemli bir noumenal gerçekliğin varlığını savunurken, gerçekliğin temelde bilinemez olduğunu söylüyordu. Ancak Hegel'in parlak bir şekilde gösterdiği gibi hiçbir şey bilinemez değildir. Mutlak bilgiye ulaşabiliyoruz ve bu da büyük ölçüde matematik sayesinde oluyor.

Matematik evrenin temel dilidir. Sayılar ve temel toplama, çıkarma, bölme ve çarpma işlemleri evreni tanımlar. Mantık işlemlerine bağlıdır. "Bağlayıcı" mantık "ve", "veya", "eğer...o zaman...", "her ikisi de...ve...", "ya...veya..." gibi kelimeleri içerir.

[Leibniz](#), dört mantıksal denkleme dayanan bir tür cebirsel mantık ortaya koydu:

1)  $a = a$  (örneğin Hamlet, Hamlet'tir).

2) Eğer  $a, b$  ve  $b, c$  ise  $a, c$ 'dir; Bütün insanlar ölümlüdür, Hamlet bir insandır, dolayısıyla Hamlet ölümlüdür.

3)  $a = \text{değil}$  ( $a$  değil) ör. Hamlet ölümlüyse, o zaman Hamlet ölümsüz değildir.

4)  $a, b = \text{değil-}b, \text{değil-}a$ 'dır; Hamlet bir erkektir, ve eğer bir erkek değilseniz, o zaman Hamlet değilsiniz demektir.

Mantık ve matematik birbirine bağlıdır ve kozmik uygulanabilirliğe sahiptirler. Başka bir deyişle, dünyada mantığı ve matematiği bilmek, onu tüm evren için bilmek demektir.

## Jung ve Plotinus

Jung'un teorik çerçevesi [Plotinus](#)'a borçludur ve gerçekten de Jung, Plotinus'un kendi düşüncesi üzerindeki etkisini açıkça kabul etmiştir.

Plotinos'un planını tekrarlamakta yarar var. Psyche ikiye bölünmüştür. Kolektif bir üst kısmı ve parçalanmış bir alt kısmı vardır. Sadece üst kısmı kolektif bilinçdışıyla, alt kısmı ise bireysel bilinçle eşitlememiz gerekiyor. Eğer bilinç, kolektif bilinçdışını bütünleştirebiliyorsa, kolektif olanı özel olanla birleştirmiş demektir. Bir zihnin kolektif bilinçdışı aracılığıyla başka bir zihne bağlanma yeteneği, tüm psişik fenomenlerin temelidir. Bu tamamen zihinsel (metafizik) bir olaydır, dolayısıyla materyalist (fizik) biliminin teknikleriyle incelenemez.

Kolektif bilinçdışı  $r = 0$  alanına karşılık gelir. Bilinç, zihnin duyuşal bilgisini  $r > 0$  alanından alan kısmına karşılık gelir. Bilinç de  $r = 0$  alanında olmasına rağmen,  $r > 0$  alanı tarafından sağlanan uzay ve zaman bilgisine bağlı olduğundan kaçınılmaz olarak kendisini  $r > 0$  alanında olarak algılar. Bilinçli zihin bireyseldir ve bilinçdışı zihin kolektiftir ve bunlar kişisel bir bilinçdışıyla bağlantılıdır; **yani bireyselleştirilmiş bir bilinç, kolektif bilinçdışına uzanan bireyselleştirilmiş bir bilinçdışını üretebilir.** Kolektif bilinçdışına yalnızca kişisel bilinçdışımız aracılığıyla yaklaşabiliriz, dolayısıyla ilk görevimiz kendi bilinçdışı sorunlarımıza hakim olmaktır.

Plotinus'un planı aslında **Nous** adı verilen, anlık, sezgisel düşünmeye dayanan ve tüm Platonik Formları (Jung'un Arketipleri tüm niyet ve amaçlar açısından aynı şeylerdir) ve tüm varlıkların tüm temel benliklerini içeren daha ileri ve daha yüksek bir zihin düzeyi ekler. Bu bize Jung'un kolektif bilinçdışı kavramı hakkında olağanüstü yeni bir düşünme biçimi sunuyor.

Jung'un arketipleri, bilincimize semboller ve kişiselleştirilmiş görüntüler olarak giren soyut Platonik Formlardır. Kendilerini insan formunda bilincimize sunsalar bile gerçek varlıklar değildir. Örneğin Bilge Yaşlı Adam figürü, tüm insanlara aynı biçimde görünen, Bilge Yaşlı Adam olarak bilinen belirli bir ebedi varlık değil, genel bir figürdür. Bunun yerine, her birimiz Bilge Yaşlı Adam arketipine, Bilge Yaşlı Adam'ın nasıl görünmesi gerektiğine dair kendi versiyonumuzu dayatıyoruz, yani Bilge Yaşlı Adam imajını kendi zevkimize göre kişiselleştiriyoruz ve onu bize özgü bir temsil haline getiriyoruz.

Ancak Plotinus'un Nous'u şaşırtıcı yeni bir olasılık sunuyor. ***Nous'tan gelen GERÇEK ebedi varlıklar bilinçdışı zihinlerimize girebilirler. Bunlar arketip değil, gerçek diğer zihinlerdir ve bizimle konuşabilirler***, tıpkı iki meclisli çağın tanrıları gibi. Başka bir deyişle, ilk insanlık yalnızca arketipler tarafından değil, aynı zamanda daha yüksek varlıklar tarafından da yönlendirilmiş olabilir. İlerlememiz açıkça bağımsız, gerçek yüksek güçler, gerçek anlamda "tanrılar" tarafından şekillendirilmiş ve yönlendirilmiş olabilir.

Ve bu, "zihin atlama"ya, yani daha yüksek bir varlığın zihninin başka bir bedene yer değiştirmesine ve bu yeni bedeni kontrol etmeye başlamasına izin veren mekanizmadır; tıpkı İsa Mesih'in "ölümünden" sonra, mezarının başında bekleyen takipçilerinden birinin bedeninde hızla yeni bir bilinç oluşturması gibi.

Zihnin üzerinde yeterli hakimiyeti geliştirebilen insanlar aynı şekilde bilinçdışı yoluyla başkalarının zihinlerine girmeyi öğrenebilir ve onları bilinçli olarak kontrol etmeye başlayabilirler. En iyi medyumların bile sahip olduğu becerilerin çok ötesinde olağanüstü bir yetenek gerektirir. Illuminati'nin en yüksek derecesine sahip ustaları bu başarıya ulaşabilen az sayıdaki insan arasındadır. Her on yılda bir, Illuminati'nin yönetici konseyinin bir üyesi olan [Simon Magus](#)'un doğum gününde, (Normal bilincinin etkilenmesini önlemek için o sırada derin uykuda olan kişi) en umut verici birinci derece Illuminatus'un geçici zihinsel kontrolünü ele geçirerek tekniğin bir gösterimini sağlar. Seçilmek en büyük onur olarak kabul edilir.

Phoster'lar (Aydınlatıcılar) ve [Arkonlar](#) (Yöneticiler) da bu "kafa atlatma (yani zihin transferi)" tarzıyla diğer insanların kontrolünü ele geçirebilirler. Gücünü geliştirirsen bunu kendiniz de yapabilirsiniz. Ancak ilgili tekniklerde ustalaşırsanız pratikte Tanrı olursunuz.

Dolayısıyla, arketip görüntüleri bilinçdışı zihnin icatları (insan zihni tarafından belirli bir görünüm verilen evrenseller) olarak kabul edilebilse de, arketip zannettiğimiz varlıkların aslında gerçek, bizimle özgün bir şekilde iletişim kuran bağımsız varlıklar olduğu durumlar olabilir. Dolayısıyla [Julian Jaynes](#)'in tanımladığı tanrıların seslerinin sadece işitsel halüsinasyonlar olması gerekmez; insanlık tarihini doğrudan etkileyen gerçek "tanrıların" gerçek sesleri de olabilir. Phoster'ların ve arkonların bu tür mekanizmalar aracılığıyla, özellikle de peygamberler ve karizmatik liderler aracılığıyla insan zihnini etkilediği söyleniyor.

Jung'un hiçbir zaman bu çizgide bir plan önermemiş olması ilginçtir. Bu kadar büyük bir düşünürün gerekli tüm bilgilere sahip olması nedeniyle bunu dikkate almaması pek olası görünmüyor. Üstelik bu, reenkarnasyonun kesin mekanizmasından başka bir şey değildir, ancak reenkarnasyon normalde yetişkin bir yetişkinden ziyade yeni doğmuş bir bebek için geçerlidir.

Bir insan bebeği, neredeyse bir biyo-robot gibi, "arketipsel bir varlık" olarak (tamamen arketipler tarafından yönlendirilen anlamına gelir) başlar. Ölümsüz Benliğin onunla temasa geçtiği noktada uygun bir bilinç geliştirmeye başlar, yani bilinç biyolojik bir organizma olarak bebekle değil, Ölümsüz Benlikle bağlantılıdır. Rahatsız edici ama büyüleyici bir sonuç ise, eğer böyle bir temas gerçekleşmeseydi, o zaman bir insan, ruhu olmadan hayatta kalacaktı. Onlara gerçek bir ruh değil, arketipler rehberlik edecekti. Sanki gerçek bir şeyden ziyade simüle edilmiş bir ruhları, bir ruhun [simülarkı](#) varmış gibi olurdu. *Gölgelerin Kardeşliği*'nin uğursuz Golem bilimini mükemmelleştirmek için binlerce yıl boyunca üzerinde çalıştığı şey bu olgudur.

Matrix'te Mimar adına çalışan, Ajanlar da dahil olmak üzere "insan" programları arketipler gibidir. Kahin adı verilen karakter tam anlamıyla bir Jung arketipidir. Programlar canlı değil, özgür iradeleri yok, sadece alt programlarının onlara yapmalarını söylediği şeyleri yapıyorlar. Arketipler de programdır, ancak onlara kendi özgür irademize erişim sağlayarak onları deyim yerindeyse hayata geçirebiliriz. Ajan Smith, Matrix'ten ayrılır ve göbek bağı geliştirdiği Neo'dan özgür irade kazanır.

Budist insan anlayışı esasen arketipsel bir varlıktır. İnsanların bir ruhu olduğunu, yani temel bir Benliğin olduğunu düşünmüyorlar. İnsanlar geçici varlıklardır ve Ölümsüz Benlik gibi bir şey değil, yalnızca bazı arketipsel bileşenleri ölümden sonra hayatta kalır.

İbrahim'i dini öğretilerdeki yeniden dirilme düşüncesi saçmadır. Böyle bir fenomen yok. Ölü bir bedenin hayata geri dönmesinin tek yolu vardır, o da son derece nadir görülen "reenkarnasyonel diriliş" uygulamasıdır. Bu, birisinin son nefesini verip ölmesinden hemen sonra bir "kafa hoplaması"nın gerçekleşmesidir. Eğer çok güçlü bir zihin cesede girerse, onu kısa bir süre için yeniden canlandırabilir; genellikle birkaç dakikadan fazla sürmez. Böyle bir olay ancak çok istisnai durumlarda gerçekleşir.

Yalnızca maddi olmayan zihin, Ölümsüz Benlik ölümden sağ çıkabilir ve bir bedenden diğerine geçebilir. Reenkarnasyon ölümsüzlüğe giden tek araçtır. Diriliş, yalnızca gerizekalı İbrahincileri tatmin eden saf bir fantezidir.

Jung, ruh modeliyle tamamen tutarlı olmasına rağmen, reenkarnasyon konusunda hiçbir zaman net bir duruş sergilemedi. Reenkarnasyon hakkında yorum yaptığında, ihtiyatlı kalarak onu destekliyordu. Bununla birlikte, İlluminati'nin en büyük Büyük Üstatlarından biri olan Goethe'nin reenkarnasyon olduğuna inandığını ifade ettiği bildirildi. Üstelik dedesinin Goethe'nin piç oğlu olduğuna dair güçlü bir söylenti vardı. Goethe gibi, Jung'un büyükbabası - Profesör Doktor Carl Gustav Jung (Jung'a adını vermiştir) bir Illuminatus'tu. Jung'un Illuminati ile hatırı sayılır bir bağlantısı vardı ama katılmaya çok istekli olmasına ve onun bir dahi olduğundan kimsenin şüphe etmemesine rağmen hiçbir zaman topluluğa resmi olarak kabul edilmedi. Çok fazla başıboş, kendi sorunlarına fazla kapılmış ve akıl hastalığına fazlasıyla yatkın görülüyordu.

Jung, büyükbabasına, babasına (inancını kaybetmiş ama ne olursa olsun görevlerini yapmaya devam eden, hayat yolunda numara yaparak devam eden bir İsviçreli Protestan Evanjelist papaz) olduğundan çok daha büyük bir yakınlık duyuyordu; onu zayıf, düşük ve sahte biri olarak görüyordu. Jung, "ata mülkiyeti" adı verilen bir fikri tartıştı; bu, bir kişinin atalarının belirli kalıtsal özelliklerinin, kişinin hayatındaki belirli koşullar altında etkinleştirilebileceği ve ata ruhunun kişinin eylemlerini "devralmasına" yol açabileceği anlamına geliyordu.

Reenkarnasyon, Jung'un psişenin egonun doğumundan önce var olduğu ve egonun ölümünden sonra da varlığını sürdürdüğü yönündeki iddiasıyla güçlü bir şekilde ima edilmektedir. Egonun dağılmasından sonra psişe hala oradaysa, o zaman kesinlikle yeni bir hayatta yeni bir ego yaratma kapasitesine sahip olmalıdır.

*"Hayat bana her zaman kendi köksapıyla yaşayan bir bitki gibi gelmiştir. Yerin üstünde görünen kısmı sadece bir yaz sürer. Sonra sönüp gidiyor, geçici bir hayalet gibi... Yine de sonsuz akışın altında yaşayan ve ayakta kalan bir şeye dair duygumu hiçbir zaman kaybetmedim. Gördüğümüz şey geçip giden çiçektir. Köksap kalıcıdır."* --Jung

Benliği köksap, ego bilincini de onun çiçeği olarak düşünebiliriz. Bilinçdışı Benlik, ego bilincini oluşturarak Benliğin insan formunu almasına ve fiziksel gerçekliğe girmesine izin verir.

Jung, annesinin son derece psişik olduğuna ve onun yeteneklerini miras aldığına inanıyordu. Ölümüne yakın bir deneyim de dahil olmak üzere, hayatında anlattığı pek çok olağanüstü olaya bakılırsa, Jung'un psişik açıdan son derece yetenekli olduğu kesindir. Annesinin zihinsel bir çöküşü vardı ve Jung'un da psikotik dönemleri vardı. Şizofrenlerin zihinlerine dair parlak bir içgörüyü sahipti; onların aslında uyanamadıklarına ve kalıcı bir rüya halinde kaldıklarına inanıyordu. Uyanık durumdaki ego-bilinçleri devre dışı bırakılmıştı.

Jung rüyalarından büyülenmişti ve bunların bilinçli zihin ve bilginin ötesinde bir yerden gelen içeriklere sahip olduğuna inanıyordu.

*"Ya hiç rüya görmüyoruz ya da ilginç bir şekilde rüya görüyoruz. Kişinin de aynı şekilde uyanık olmayı öğrenmesi gerekiyor; ya hiç bir şey yok ya da ilginç bir şeyler var."* --Nietzsche

Tüm büyük insanlar gibi Jung da ortalama ve konformist olmaktan korkuyordu. *"Normal olmak başarısızların ideal amacıdır."* dedi.

Jung hayattaki misyonunu insanlık aracılığıyla Tanrı bilincini yaratmak olarak gördü. Bu bakımdan büyük Illuminatus Hegel'le pek çok ortak noktası vardı. Kutsal "Tanrı olma" projesi aslında Tanrı'yı gerçekten insani anlamda bilinçli kılmanın yolu olarak tanımlanabilir. En büyük ödül bu olmaz mıydı? – Tanrı olma çabamızla Tanrı'yı bizim aracılığımızla bilinçli hale getirmek. Kendimize ulaşırız ve en derinlerden Tanrı'nın kendisini ortaya çıkarırız. Biz Tanrıyız ve Tanrı da biziz. İnsan ırkı, benzersiz bir şekilde insan zihni aracılığıyla ifade edilen Gerçek Tanrı'yı yarattı. Böyle bir Tanrı'ya asla yabancılaşamayız. Onun aracılığıyla yeryüzünde cenneti yaratabilirdik. Biz bir Tanrılar Topluluğu, bir İlahi Toplum olurduk ve her birimiz tek, gerçek Tanrı olmanın ne demek olduğunu bildik.

Jung'un hayalini kapitalizmin hayaliyle karşılaştırın. Kapitalizm küresel uyuşturucu ticaretine benzeyen sinsi bir faaliyettir. Kapitalistlerin amacı insanları kendi ürün ve hizmetlerine bağımlı hale getirmektir. Daha çok satın almalarını, daha çok kullanmalarını sağlamak (tüketirmek), daha çok arkadaşlarına da almalarını söylemek (daha da tüketirmek), virüsü mümkün olduğu kadar geniş bir alana yaymak (epidemik).

Kapitalist patronlar satış ekiplerine ne söylüyor? *“Daha fazla satın almalarını sağlayın. Onları bağımlı hale getirin. Onları bağımlı yapın. Onları bağımlı yapın. Daha pahalı yükseltmeler, yeni sürümler, daha lüks modeller istemelerini sağlayın. Aksesuar satın almayı istemelerini sağlayın. Arkadaşları ve aileleri için daha fazla satın alma isteği uyandırın. Farklı renk ve dokuları istemelerini sağlayın. Satın almalarını sağlayın. Onları bağılı tutun. Herhangi bir taktiği kullanın. Onları baştan çıkarmaya, ayartmaya, tuzağa düşürmeye devam edin. Mümkün olan her hileyi, her dolandırıcılığı, her beyin yıkama taktiğini kullanın.”*

Amaç ne ? İnsanlığı yüceltmek için mi? Daha iyi bir dünya yaratmak için mi? İnsanları tanı yapmak için mi? Hayır, sadece satırın sonunda, piramidin tepesindeki adam banka hesabına birkaç sıfır daha ekleyebilsin diye. Kapitalizmin özü budur. Peki en son iPod, iPhone, iPad'e sahipsiniz, öyle mi? İyi küçük kapitalist oğlanlar ve kızlar, sizler Satın almaya devam edin. Adamı zengin etmeye devam edin.

Her gün Sosyal medyada mı takılıyorsunuz ? İyi küçük kapitalist oğlanlar ve kızlar. Mesela, Facebook'ta yada “X”de ne kadar çok oturum açarsanız, Zuckerberg'i, Musk'ı ve onların zengin, ayrıcalıklı Harvard ve Wall Street arkadaşlarını o kadar zengin edersiniz. Elbette Goldman Sachs'ın Facebook'un ana yatırımcılarından biri olduğunu ve Rupert Murdoch'un MySpace'in sahibi olduğunu biliyorsunuz. Ve sen yeni bir dünya istediğini mi iddia ediyorsun? Daha iyisini hayal edebilirsin.

Asla unutmayın – satın almaya devam edin. Sözüm ona önünüze yığıldıkları çöpleri süpürmeye devam ettiğiniz sürece sözde itibar, güç ve ihtişama sahip olacaksınız. Düşünmeyin yeter. Bir saniyeliğine bile düşünme. Kimse bunu sizden istemez. BU İnsanların satın almasını engeller. Bu onların planlarını bozar. Kim düşünen bir nüfus ister ki? Hiçbir şey kapitalizmin amaçları açısından bundan daha tehlikeli olamaz.

*“Yond' Cassius'un zayıf ve aç bir görünümü var. Çok fazla düşünüyor: Böyle adamlar tehlikelidir.”* -- Shakespeare

Zayıf ve aç mısın? Yoksa sana yutturdukları o saçmalıklardan dolayı için mi şişti ?

Kapitalizmde, eğer onu satın alacak kadar aptalsanız, birisinin onu satacak kadar akıllı olacağından emin olabilirsiniz. Sistem böyle işliyor. Kapitalizm zenginliğin enayilerden sömürücülere aktarılmasıyla ilgilidir.

# İki meclislilik

Eski iki meclisli zihin, bilinçdışı içeriğini, modern bilinçli zihinden çok daha kolay ve anlaşılır bir şekilde açığa çıkarabiliyordu. Bunun nedeni bilinçdışının aslında, açık emirler veren tanrıların sesi olarak, doğrudan iletişim kurmasıydı. Bilinçdışının hangi mesajı ilettiği konusunda hiçbir belirsizlik yoktu. İki meclisli zihinde bilinçdışı, beynin dil merkezlerini kontrol edebiliyordu. Egosal Bilinçli zihin dilin kontrolünü ele geçirip bilinçdışını dilsiz hale getirdiğinde bu imkansız hale geldi.

Modern bilinçten yoksun insanların olduğu bir dünya hayal etmekte zorlanıyorsanız, olağanüstü uyurgezerlik olgusunu düşünün. Bir uyurgezer, bilinçli bir farkındalığa sahip olmadan ayrıntılı eylemler gerçekleştirebilir ve hatta konuşmalar yapabilir. Bu, tamamen bilinçdışının kontrolü altında olan, iki meclisliliğe geri dönen bir kişi değilse nedir? Bir zamanlar tüm insanlık, tıpkı hayvanların hâlâ yaptığı gibi, bilinç sorunu yaşamadan ama yine de karmaşık ve muhteşem şekillerde işlev gösterebilme yeteneğiyle, dünyada uyurgezerlik yapıyordu.

İki meclisliliğin en çok ne zaman ortaya çıkması muhtemeldir? – tam olarak normal bilincimizi “kapattığımızda”, yani uyuduğumuzda. İki meclisli hipotez olmadan uyurgezerlik gibi bir şey nasıl mümkün olabilir? Uyurgezerlik, insanoğlunun içinde bilinçli kontrol olmadan çalışabilen akıllı bir otopilot bulunduğunu kesin olarak kanıtlıyor. Bu otomatik pilot çoğu zaman, hatta insanlar görünüşte bilinçli olsalar bile devrededir.

İnsanların hayatlarını çoğu zaman birer zombi gibi yaşarlar, alışveriş merkezlerinde yalpalayarak dolaşırlar, beyin ölümü gerçekleşen işlerde çalışırlar, yaşayan ölülerin diğer üyeleriyle düşük kaliteli ilişkiler kurarlar. Etrafımızda gördüğümüz kasvetli saçmalıklar nasıl HAYAT olarak tanımlanabilir? Bu sadece mekanik ve robotik bir süreç değil mi? Nietzsche gibi birini okumak, onun Süpermen'ini (Üst İnsanı) okumak, şaşırtıcı derecede yüksek bir gerçekliğe göz atmak demektir; bizim dünyamız hamamböceklerinkinden ne kadar üstünse, bizim dünyamızın da o kadar üstünde bir dünyadır. İğrenç bir “No Man” (Alt İnsan) olmayın. Bir Süpermen, Üst İnsan olun.

Şizofreni, geleneksel bilincin kapanmasının başka bir türüdür. Şizofreni, tıpkı iki meclisli çağın seslerinin yaptığı gibi, ona bir şeyler yapmasını emreden halüsinasyonlu seslere maruz kalır.

Peki bilincimizi başka ne “kapatır”? [HİPNOZ](#). Hipnotize edilmiş insanlar, uyurgezerler gibi, iki meclislidir. Onlar pasiftir; onları yönlendirmek için bir tanrının (hipnotistin) sesini bekliyorlar.

İlluminati her zaman arketipsel, iki meclisli zihni güvenli ve kontrollü bir şekilde harekete geçirmek için hipnozu kullanmanın yollarını arar. Ancak olağanüstü bir şey gözlemlendi: Bir İlluminatus'u hipnotize edilmek istese bile herhangi bir basit yolla hipnotize etmek neredeyse imkansızdır. Nedeni? İlluminati'nin çoğu baskın içedönüktür ve yüksek "[kortikal uyarılma](#)"ya sahiptirler. Bu tür insanların bilinçlerini kapatmak çok zordur. Hipnotize edilmesi en kolay insanlar itaatkâr dışadönüktür. Ve zaten sürü psikolojisine en çok kapılanlar da onlardır.

Dünyadaki çoğu insanın aslında itaatkar dışa dönük olduğu göz önüne alındığında, itaatkarlık ve dışadönüklüğün tüm insanların temeldeki iki meclisli zihniyle güçlü bir şekilde bağlantılı olduğu sonucunu çıkarmak kolaydır. İtaatkâr bir kişi, tıpkı iki meclisli insanların kendilerine ne yapacaklarını söylemesi için tanrıların sesini beklemesi gibi, kendisine emir verilmesini, hayatının kendisi için yönlendirilmesini bekleyen kişidir. Dışadönükler, düşük kortikal uyarılmaları ve kendileri dışındaki kaynaklardan uyarılma ihtiyaçları nedeniyle, bir anlamda, bir zamanlar içlerinde olan ama artık duyulmayan tanrıların sesini umutsuzca arıyorlardır.

Eski Dünya Düzeni'nin (EDD) tüm dünyayı kendi melodileriyle dans ettirmede bu kadar başarılı olmasının nedeninin, tanrıların kadim seslerinin yerini almış olmaları olduğunu ne kadar vurgulasak azdır. Kendi başlarına düşünme veya kendi hayatlarının sorumluluğunu üstlenme konusunda gerçek bir yetenekten yoksun olan çok sayıda itaatkâr insan, EDD'nin onlara emir vermesine ve onları kölelere ve uzaktan kumanda robotlara dönüştürmesine izin verdi.

Ezici bir çoğunlukla itaatkar bir dünyada yaşıyoruz (*çünkü itaatkarlar üremeye daha çok meyillidir zira onlara daha çok üremeleri emredildiğinden buna kolayca itaat ederler*), bu yüzden birkaç baskın kişi bu kadar çok güce sahip olabiliyordur. Dünya nüfusunun yalnızca %5'i baskındır. Baskın olanlar, emir almaya tahammül edemeyen ve hayatlarını başkaları tarafından kontrol edilmek yerine kontrol etmeye kararlı olanlardır. Onlar *"hareket ettirenler ve sarsanlardır"*, bir şeyler yapan insanlardır, izin beklemeyen insanlardır. Olayların gerçekleşmesini sağlıyorlar. Reaktif değil aktiftirler. Gündemi onlar belirliyor.

Dünya itaatkarlara bırakılsaydı, hâlâ mağaralarda yaşıyor olurduk.

İnsanlar bize yazıyor ve diyor ki, *"Madem bu kadar akıllı ve güçlüsünüz, neden EDD'yi yok edip bizi kurtarmıyorsunuz?"* Ve tüm itaatkârlar böyle konuşuyor; her zaman başkalarından bir şeyler yapmalarını, günü ve onları kurtarmalarını, onlara yolu göstermelerini bekliyorlar. Mesajımız bundan daha açık olamazdı. Biz sizin Mesihiniz değiliz – Mesih SİZSİNİZ. Kendini ancak sen kurtarabilirsin. Herkes kendinden sorumludur. Kendi varlığınızın sorumluluğunu almayı reddediyorsanız, neden başkası bunu sizin için yapsın (seni sömürmek dışında)? Soru çok basit: Hayatınızdaki önemli seçimleri siz mi yapmak istiyorsunuz yoksa bu seçimleri başka birisinin mi yapmasını istiyorsunuz (bu durumda bunlar sizin seçimleriniz değildir). Eğer ikincisi doğruysa, o zaman işe yaramazsınız, aşağılıksınız ve hiçbir çıkarınız da yok. O halde ağlayarak ve sızlanarak bize gelmeyin. Bu senin hayatın. Beğenmiyorsan değiştir. Eğer hayattan hoşlanmıyor ve hiçbir şey yapmıyorsanız o zaman zavallısınız ve kendinizden başka suçlayacak kimseniz yoktur. Eğer itaatkârsanız, o zaman karşı karşıya olduğunuz en büyük görev, itaatkarlığınızın üstesinden gelmektir.

Hiçbir Kurtarıcı gelmiyor. Kurtulmak istiyorsanız kendinizi kurtarın. Amerikalı devrimciler bunu yaptı, Fransızlar ve Ruslar da aynısını yaptı. Siz de bunu yapabilirsiniz, ancak yalnızca İktidara karşı çıkıp *"Artık yeter, hükmünüz sona erdi !"* demeye hazırsanız.



# Dünyanın Bilinçsiz Tarihi

Jung, eski zamanlarda insanların bilinçdışının içeriğini kendiliğinden dünyaya ve göklere yansıtarak muazzam bir maneviyat duygusu ve tanrıların (ya da daha doğrusu bilinçdışının arketiplerinin) doğrudan mevcudiyetini yarattığını düşünüyordu. Daha sonra, bilinçli ego gelişip daha sağlam hale geldikçe, bu yansıtmanın çoğunu geri çekti ve insanlık maneviyat duygusunu ve tanrılarla temasını kaybetmeye başladı, bu da günümüzün bilimsel materyalizmine ve materyalist tüketim kültürüne yol açtı.

Sürgün edilen tanrılar/arketipler yeni bir kılıkta yeniden ortaya çıktı: nevrozlar, takıntılar, sanrılar ve akıl hastalıkları olarak. Bu koşullar bize psişik sağlığımızdan fena halde saptığımızı söylüyor. Jung şunları yazdı: *"Tanrılar hastalıklara dönüştü; Zeus artık Olympus'u değil, solar pleksus'u yönetiyor ve doktorun muayene odası için ilginç örnekler üretiyor ya da farkında olmadan dünyaya psişik salgınlar salan politikacıların ve gazetecilerin beyinlerini rahatsız ediyor."*

Hayatın anlamını arayan bu kadar çok insanın neden terapiye gittiğini merak mı ediyorsunuz. Çünkü bilinçdışının içeriğine tamamen yabancılaşmışlardır.

Bir psikolog olan Jung neden [Gnostisizm](#) ve [simyaya](#) bu kadar ilgi duydu? Öncelikle Jung bu konularla arasında anında bir bağ hissetti. Gnostiklerle ilgili olarak Jung şunları söyledi: *"Sonunda beni anlayan bir arkadaş çevresi bulduğumu hissettim."*

Jung'un kolektif bilinçdışı teorisiyle ilgili olarak, Gnostisizm ve simya çok değerliydi çünkü görünüşte "ölü" düşünce sistemleri olarak, yüzyıllar boyunca Hıristiyanlığın ve diğer dinleri başına bela olan dogmatik ve sözde-rasyonalist savaflara maruz kalmamışlardı. Böylece Jung'a göre bunlar kolektif bilinçdışının özgün ve lekesiz bir yansımalarını temsil ediyordu, dolayısıyla onları bilinçdışı içerikleri yansıtan saf sistemler olarak inceleyebildi.

Gnostik Tanrı'yı, bilimsel bir materyalist gibi kendi bilincine takıntılı olan ve onun ötesinde daha derin bir şeyin yattığını inkar eden Ego arketipinin bir temsili olarak yorumladı. Öte yandan Abraxas, Benlik'ti, Gizli/Saklı Tanrıdır.

Antik Gnostik kozmoloji, pleroma (doluluk) ve histerema (eksiklik) adı verilen iki alanı tanımladı. Birincisi gerçek gerçekliktir, Abraxas'ın mükemmel alanıdır; ışığın, iyiliğin ve her şeyin gerçek formundaki diyarı, uzay ve zamanın dışında, mükemmel Formların Platonik dünyası gibi değişmez ve ölümsüz. İkincisi kusurludur, çarpıtılmıştır, aşağılıktır, hatta bir tür yanılsamadır. Bu, uzayın, zamanın, akışın ve faniliğin olağanüstü, bilimsel dünyasıdır; kendisini Gerçek Tanrı ve sahte Yaratıcı olarak hayal ederek aldatılmış Demiurge'nin alanıdır.

Jung, Gnostik pleromayı kolektif bilinçdışıyla, histeremayı ise dünyevi/fani bilinçle ve bilincin gözlemediği dünyayla özdeşleştirdi.

Bilim histeriyi araştırırken din, felsefe ve psikoloji pleromaya yönelir. Ego bilincine takıntılı olanlar pleromaya, dolayısıyla Tanrı'ya, ruha ve ahirete yabancılaşırlar.

Eğer "Tanrı'yı bulmak" istiyorsanız, materyalist bir bilim adamı gibi rasyonalist bilincinizin ötesini göremiyorsanız, yanlış aracı kullanıyorsunuz demektir. Ruhsal benliğinizle yeniden bağlantı kurmak için bilinçdışının korkusuz bir kaşifi olmalısınız.

İnsan ırkı Tanrı'ya, ruha ve ahiret hayatına eksik bilinçli zihni aracılığıyla değil, bilinçdışı aracılığıyla bağlıdır. Bu konuların bu kadar gizemli ve esrarengiz olmasının ve basit bilimsel incelemelere direnmelerinin nedeni budur. Bilinçdışının dili İngilizce, Almanca, Fransızca, İspanyolca ya da Çince değildir. Kodlanmış görüntüler ve sembollerdir. Ruhunuzu bulmak için bilinçaltınızın şifreli mesajlarının şifresini çözmeniz gerekir. Laboratuvar önlüğü giymek ve bilimsel deneyler yapmak sizi hiçbir yere götürmez.

Bilimsel materyalizmin büyüüne kapılanlar aldanmakta ve kendilerine çok büyük psikolojik sorunlar yaratmaktadırlar.

Aynı şekilde, "Tanrı"nın seçilmiş peygamberlerle iletişim kurması ve onların sözlerini insanlığın körü körüne itaat etmesi gereken kutsal kitaplara koyması şeklindeki "vahyedilmiş din" de gülünç ve saçmadır. Bu sahte dinlerin gerçek dinle hiçbir alakası yoktur. Gerçeğin gerçek mahiyeti hakkında hiçbir şey söylemezler ve her şeyi, fikirleri ve akılları tamamen tükenmiş olanların son çaresi olan korkunç "iman" kavramı altına gizlerler.

Bu nedenle, bize Tanrı ile nasıl karşılaşacağımızı sormak için yazan birçok insana göre, en kahraman ve korkusuz derin deniz dalgıçları gibi en derin bilinçdışı girintilerinize dalmalısınız. Göreviniz kendi bilinçdışınızın kilidini açmaktır.

*"Duyun Hadi: Hiçbir şeyle başlıyorum. Hiçbir şey dolgunlukla aynı değildir. Sonsuz durumda doluluk boşlukla aynıdır. Hiçlik hem boş hem de dolu. Hiçlik hakkında başka bir şey de söylenebilir, yani onun beyaz olduğu ya da siyah olduğu ya da var olduğu ya da var olmadığı. Sonsuz ve ezeli olanın hiçbir niteliği yoktur, çünkü o, bütün niteliklere sahiptir. Hiçlik ya da doluluk bizim tarafımızdan PLEROMA olarak adlandırılır." --Jung*

# Sezgi

*“On dokuzuncu yüzyılın sonunda, güçlü çağların şairlerinin ilham olarak adlandırdığı şeye dair farklı bir anlayışa sahip olan var mı? Değilse şimdi anlatacağım. Eğer kişinin içinde en ufak bir batıl inanç kalıntısı kalmış olsaydı, kişinin yalnızca enkarnasyon, yalnızca sözcü, yalnızca ezici güçlerin aracısı olduğu fikrini bir kenara bırakması pek mümkün olmazdı.” --Nietzsche*

İlham ve sezgi neredeyse eşanlamlı olacak kadar yakından bağlantılıdır. Her ikisi de bilinmeyen bir kaynaktan bilgi edinmekle ilgileniyor. İlham veren şair, ele geçirildiğini (possessed) hayal eder. Birisi ya da başka bir şey, kimliği belirsiz bir güç, o kadar parlak parlayan sözlerini yazıyor ki ! Benzer şekilde, en yüksek sezgiye sahip olanlar, tamamen ilgisiz görünen şeyler arasında tuhaf bağlantılar kurarlar ve daha sonra zamanla şaşırtıcı sezgilerinin doğru olduğu kanıtlarını. Bağlantıyı nasıl sağladıklarına dair hiçbir fikirleri yok. Bu sadece onlara "havadan gelmiştir". Hiçbir düşünme söz konusu değildi, a'dan z'ye giden zahmetli adımlar dizisi yoktu. Yanıtın tamamı, herhangi bir iskele/köprü olmaksızın, tek bir flaşta geldi. Çözüm geldiğinde anında ve tam oldu, ancak kişi sorun üzerinde on yıl önceden çalışmış ve yavaş yavaş hiçbir yere varamamış olabilir. Aniden devreye giren ve cevapları bu kadar dramatik ve başarılı bir şekilde ileten güç, mekanizma nedir? Sanki Tanrı, tüm bu zihinsel gerginliğe neyin sebep olduğuna bakmaya karar vermiş ve anında cevap vermeyi seçmiş gibidir.

Herhangi bir bilimsel materyalist sezgi ve ilhamı nasıl açıklayabilir? Hangi atom çarpışmaları, hiç yoktan ortaya çıkmış gibi görünen nefes kesici yanıtlar üretebilir?

Sezgisel bir kişiyse, başkalarını şaşkına çeviren bağlantıları zahmetsizce kurabilme konusunda kişisel deneyime sahip olacaksınız. Sezgiden ziyade duyulara dayalı bir kişilik tipine sahip insanlar, sezgisel zihinlerin ne kadar hızlı çalıştığını görünce şaşkına dönüyorlar. Sezgiler, muazzam bir zihinsel bulmacayı tamamlamak için yıldırım hızıyla bir bağlantıdan diğerine yarışır.

Ancak tüm bu entelektüel gücün bir bedeli vardır. Sezgisel kişiler çevrelerindeki dünyadaki fiziksel ayrıntıları zar zor fark ederler. Çoğu zaman beceriksizdirler, dikkatsizdirler, dikkatleri dağılmıştır, zira hayallerindeki ışıltılı şehirleri yaratmakla fazlasıyla meşguldürler. Bununla birlikte, sezgisellerin aşkın bir bilgi kaynağına - Tanrı'nın Zihninden başka hiçbir şeye - ayrıcalıklı erişime sahip olduklarına dair şüphe devam etmelidir.

Sezgisel insanlar için okullar kurarsak, duvarların ateşe dayanıklı olması gerekir çünkü içlerinden çok fazla zihinsel enerji fışkırır. Sezgilerle dolu düşünce kuruluşları, onlara yönelttiğiniz her şeyi çözebilir.

Sezgisel kişiler, tanrıların düşüncelerini insanlığa getirebilen alimler ve dehalardır. Düşünenler daha sonra ayrıntılar üzerinde çalışabilir ve bunları uygulayabilir. Duygu tipleri çatışan fikirlerin daha iyi olduğunu tespit edebilir. Algılama türleri, fiziksel uygulamanın tüm ayrıntılarında yardımcı olabilir.

İnsan ırkı, her psikolojik tipin kendi işlevini yerine getirdiği entegre bir bütün olarak çalışabilir. Böylece Herkes ne yapacağını bilir.

## Bir soru

Bize Şu soru gönderildi:

***Ltften bunu benim cahilce alevlendiğim bir kriz gibi algılamayın, çünkü o kadar çok düşündüm ki, hepimizin içinden geçtiği bu sınavla ilgili DERİN bir açıklamaya ihtiyaç duyuyorum. Bu farkındalığa bir saat otuz dakika boyunca daireler çizerek dolaştıktan sonra edindiğimi söylemeliyim.***

***Sonuçta Tanrı, bizim ne kadar sınandığımızdan çok daha fazla sınandığımız gerçeğini kabullenmenin inanılmaz derecede uzun bir zaman alacağını bilerek bizi buraya sınanmak üzere koydu. Daha sonra, Tanrı'nın bizi psikolojik beyin yıkama ve propagandayla boğulmamıza, zihinlerimizin sürekli olarak koŐullandırmasına izin verir. Bu sınav boyunca, Tanrı bazılarımızla zar zor iletişim kurarken, diğerleri yaşam konusunda yol kenarına düşer; çünkü yaşamın koşulları, olayları ve kapsamı, bireyin gerçekten de bu kadar yüksek bir düzeyde test edildiği bilgisini sağlamaya muktedir değildir. Herkes Gnosis'e ulaşamaz. Bu parametreleri akılda tutarak Tanrı tam olarak nasıl bir sonuç bekliyor? Test daha yüksek bir düzeyde adil olamaz mıydı? Binlerce yıl boyunca birden fazla hayat yaŐamanın daha yüksek anlam için çabalama fırsatları sunduğu sonucuna vardım. Ve son olarak, çaba boyunca korunan Şey bireyin doğası mıdır ve ilerleme bu Şekilde mi sağlanır?***

\*\*\*\*\*

***“Sonuçta Tanrı.... bizi.... buraya koydu...”***

Sence? Bu inancın temeli nedir? Neden burada olmayı seçtiğimizi söylemiyoruz?

***"Sınavdan geçirilme derecemize göre çok daha fazla teste tabi tutulduğumuz gerçeğini kabullenmenin inanılmaz derecede uzun bir zaman alacağını bilerek test edilmek...."***

Sence? Her din bir Şekilde imtihan edildiğimizi iddia eder. İnanılmaz uzun bir sre mi? Gerçekten mi? Tüm sonlu zamanlar sonsuzlukla karşılaştırıldığında hiçbir Şey değildir. Alternatifi düşünün. Tanrı toptan karşımıza çıkıyor ve Şöyle diyor: *“İŞte sınav... ve işte sınav kağıtlarınız. YetmiŐ yılın var, sonra cevaplarını toplayacağım.”* Bunun böyle yapılması gerektiğini mi düşünüyorsun? Sınandığımız “derece” nedir? Doğamıza uygun ölçüde ne eksik, ne fazla sınanıyoruz.

***"Daha sonra, Tanrı'nın bizi psikolojik beyin yıkama ve propagandayla boğulmamıza, zihinlerimizin sürekli olarak koŐullandırmasına izin verir."***

Tanrı, Demiurgos'un bizi "alçaltmasına" izin mi veriyor? Tanrının diyalektiğin ortaya çıkmasına izin verdiğini mi söylüyorsun? Bu konuda başka seçeneği yok. O, evrenin diyalektik evriminin bir parçasıdır ve bu bakımdan bizden hiçbir farkı yoktur. Diyalektiğe müdahale etmek, kozmosun temel işleyişine müdahale etmektir ve hiçbir rasyonel varlık, tam bir felakete davetiye çıkaracağı için bunu yapmaz.

Demiurge bize diyalektiğin kendi tarafını sunuyor. Kabul edip etmemek bizim tercihimiz. Bunun Tanrıyla ne alakası var? Kendi seçimlerini yapamıyor musun? Elinizi tutup size ne yapacağınızı söyleyecek birine mi ihtiyacınız var? Sen bir yetişkinsin, çocuk değil.

***“Bu sınav boyunca, Tanrı bazılarımızla zar zor iletişim kurarken, bazılarımız hayat konusunda yol kenarında kalıyor çünkü hayatın koşulları, olayları ve kapsamı, bireyin gerçekten böyle bir teste tabi tutulduğu bilgisini sağlamaya muktedir değil. Herkes Gnosis'e ulaşamaz.”***

"Zor iletişim kuruyor" derken neyi kast ediyorsunuz? Eğer dinliyorsanız, tıpkı Demiurgos'u duyabildiğiniz gibi onu da her zaman duyabilirsiniz. Hiç kimse Eski Dünya Düzeni'nde yaşamaya razı olanların başına silah dayayıp "Kötü olun, açgözlü piçler!" diyemez. Bunu kendileri için seçiyorlar çünkü sözde Tanrı'nın kulaklarındaki fısıltıların sesini seviyorlar. Aksini de seçebilirlerdi. Ama Yap(a)mazlar. Bu kimin suçu? Bu suç onlarındır, başka kimsenin değil.

Gnosis'e ulaşmak – Tanrı olmak – kesinlikle zordur. Neden kolay olsun ki? Bunun ne faydası olacak? Herşeyin bir gümüş tabakta size sunulmasıyla daha asil, daha yüksek, daha ahlaklı bir insan mı olacaksınız? Emek ve mücadeleden neden bu kadar korkuyorsunuz? Mesajınız şu alt metinle dolu: *“Ah, bunların hepsi çok adaletsiz, çok zor, çok zor. Zavallı küçük ben.”* Son çare olarak hiçbir şey adil değildir. Bir şeyi beğenmiyorsak onu değiştirebiliriz. Eğer bunu değiştirmesek suçlu biziz, başkası değil.

***“Bu parametreleri akılda tutarak Tanrı tam olarak nasıl bir sonuç bekliyor?”***

Neden kendinizi Tanrı'nın “beklentilerine” (ki o her ne ise) göre tanımlayıp duruyorsunuz? Göreviniz Tanrı olmaktır, onu sürekli tahmin etmek değil. Eğer Tanrının neye benzediğini yada beklentilerine bilmiyorsanız o zaman gerçek bir sorunuz var demektir. Ama bilmelisiniz çünkü Tanrı sizin içinizde ve hepimizin içindedir. Senin görevin Tanrı'ya itaat etmek değil; bu İbrahimcilerin inancıdır. Senin görevin tamamen farklı bir şeydir; senin görevin Tanrı olmanın ne anlama geldiğini çözmek ve sonra kendini o şey yapmaktır: o noktada sen Tanrı olacaksın.

Kuralları, beklentileri, emirleri ve Tanrı hakkında endişelenmeyi unutun. Bunların hepsi tamamen dikkat dağıtıcı ve ilgisiz şeyler. Tanrı'nın hayatınıza doğrudan müdahale etme olasılığı sıfırdır. Tanrı ne yapmanız gerektiğini söylemek için omzunuza dokunmayacak. Hiçbir Mesih/Mehdi/Kurtarıcı gelmiyor. Seni senden başka kimse kurtaramaz. Programa katılın.

***“Test daha yüksek bir düzeyde adil olamaz mı?”***

İşte yine "adalet" mevzuu. Peki, insanoğlunun maksimum kozmik potansiyeline ulaşmasını sağlayacak adil bir sınavın ne olduğunu düşünüyorsunuz? Uzun süre düşündükten sonra bunun tam olarak halihazırda sahip olduğumuz sistem olduğunu fark edeceksiniz. Hiçbir ayrıntı değiştirilmemelidir. Bu en uygun sistemdir.

***"Binlerce yıl boyunca birden fazla hayat yaşamamanın daha yüksek anlam için çabalama fırsatları sunduğu sonucuna vardım."***

Kesinlikle. Bu yaşam yolculuğunuzun sadece bir parçasıdır. Her yeni hayat, öğrenmek ve anlamak için yeni testler ve yeni fırsatlar sunar.

***"Ve son olarak, çaba boyunca korunan şey bireyin doğası mıdır ve ilerleme bu şekilde mi sağlanır?"***

Evet, kesinlikle öyle. Ölümlü benliğiniz her yaşamın sonunda yok olur ama ölümsüz benliğiniz ölümden asla etkilenmez. Öğrenilen dersleri özümser ve yeni meralara doğru ilerler.

***"Bu farkındalığa bir saat otuz dakika boyunca daireler çizerek dolaştıktan sonra edindiğimi söylemeliyim."***

Bir dahaki sefere neden bir buçuk yılını daireler çizerek geçirmiyorsun? Bir buçuk saatin ciddi bir bağlılık anlamına geldiğini düşünüyorsanız, test fikrinin sizi korkutmasına şaşmamalı.

Kahraman ol. Bir tanrı gibi düşün. Zayıflıklarınızın, korkularınızın ve sizi geride tutan her şeyin üstesinden gelin. Göreviniz güçlü olmak, dayanıklı olmak ve kendini gerçekleştirmektir. Bunları ancak etrafınızda gelip sizi kurtaracak birini aramayı bıraktığınızda başarmaya başlayacaksınız. Kişisel kurtuluşunuz sizin sorumluluğunuzdur. Neden başkasının olsun ki? Kendi hayatından sen sorumlu değil misin? Eğer değilseniz, bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmedi mi?

## Mimar

Önceki soruyu soran kişi gibi pek çok kişi, dünyanın neden bu şekilde olduğu konusunda anlamadıklarını ifade ediyor. Bunu yaparak gizli İbrahimi eğilimlerine ihanet ediyorlar. Onların şaşkınlıkları gerçekten de, kötülükten aciz olan mükemmel bir Tanrı'nın neden kusurlu bir dünya, kötü bir dünya yarattığıyla ilgilidir ki bu elbette mantıksal olarak imkansızdır. Ama eğer denklemden sonsuza dek mükemmel olan Tanrı'yı çıkarırsanız, o zaman hiçbir gizem kalmaz. Kozmos, her aşaması karşıtları var eden tez, antitez ve senteze dayalı bir diyalektiğin ortaya çıkışı olarak görüldüğünde, her şey tam anlamıyla anlam kazanır. Karanlık olmadan ışığa, kötülük olmadan iyiliğe, bencillik olmadan fedakarlığa, yalan olmadan gerçeğe, haksızlık olmadan hakka, adaletsiz olmadan adalete sahip olamazsınız. Bunların hepsi diyalektik olarak kaçınılmazdır.

**Dünyamızın temel sorunu onun kötü olması değil, onun kötü olmasına izin vermemizdir.**

Bu dünyayı cennete dönüştürmek için ihtiyacımız olan tüm diyalektik bilgiye sahibiz. Diyalektiğin sunduğu tüm dehşetlere ve kötülöklere katlandık ama şaşkırtıcı bir şekilde insanların büyük çoğunluğu hala tek bir şey öğrenmedi. Milyarlarca kişi Şeytan'a tapıyor ve onun Tanrı olduğunu düşünüyor; nasıl böylesine feci bir hata yapabildiler? Gezegenimiz paraya tapanlarla dolu. Onlar her türlü maneviyattan yoksundurlar. Maddiyata dayalı Ayrıcalık her yerde geçerlidir. Bu 21. yüzyıl ve hâlâ insanları "tebaaları" olarak adlandıran ve buna izin verilen hükümdarlarımız var. Hiçbir sorgulama yapmadan kendi oğlunu kurban etmeye hazırlanan bir peygambere -İbrahim'e- hürmet eden küresel dinlerimiz var.

Dünyanın aptallığı, insanların yanılgıları, çılgın fikirlere bağılılıkları, akli küçümsemeleri, materyalizmleri, ünlölere tapınmaları... bunlar çağımızın aşılması gereken dertleridir.

[Morpheus](#), Matrix'te iş adamlarından, öğretmenlerden, avukatlardan ve marangozlardan "sistemin" parçası ve "düşman" olarak söz ediyordu. Neo'ya şöyle dedi: *"Anlamalısın ki, bu insanların çoğu fişten çekilmeye hazır değil. Ve birçoğu o kadar hareketsiz ve sisteme o kadar umutsuzca bağımlı ki onu korumak için savaşıacaklar."*

Ve gerçekte de içinde bulunduğumuz durum tam olarak budur. Çoğu insan kendilerini sömüren bu sisteme bağılı ve çoğu da onu savunmak için öldürüyor. Bu sapkınlık değilse nedir?

Dünyanın daha iyi olabileceğini düşünüyorsanız, tanrısal güçlere sahip olsaydınız onu nasıl (yeniden/baştan) tasarlayacağınızı neden düşünmeyesiniz? Matrix üçlemesinde Mimar Neo'ya şunları söyledi: *"Tasarladığım ilk matris doğal olarak mükemmeldi. Kusursuz, muhteşem bir sanat eseri idi. Yalnızca anıtsal başarısızlığıyla eşdeğer bir zafer. Felaketinin kaçınılmazlığı, her insanın doğasında var olan kusurun bir sonucu olarak benim için artık çok açıktı, bu yüzden onu, doğanın değişken tuhafılıklarını daha doğru bir şekilde yansıtabilecek şekilde geçmişinize dayanarak yeniden tasarladım. Ancak başarısızlıktan dolayı bir kez daha hüsrana uğradım. O zamandan beri, daha az bir zihin veya belki de mükemmellik parametrelerine daha az bağılı bir zihin gerektirdiği için cevabın benden kaçtığını anladım. Böylece yanıt, başlangıçta insan ruhunun belirli yönlerini araştırmak için oluşturulan sezgisel bir program tarafından bulundu. Eğer ben matrisin babası olsaydım, o şüphesiz onun annesi olurdu [The Oracle'dan bahsediyor]... bir çözüm buldu; bu sayede tüm test deneklerinin neredeyse %99,9'u, kendilerine bir seçenek sunulduğu sürece programı kabul etti, seçimin yalnızca neredeyse bilinçsiz bir düzeyde farkında olsalar bile. Bu çözüm işe yarasa da, temelde kusurluydu ve bu nedenle, kontrol edilmediği takdirde sistemin kendisini tehdit edebilecekti, bu nedenle çelişkili sistemik anormallik oluşmaya başladı. Bu nedenle, programı reddedenler ve azınlık bir grup kontrol edilmezse, artan bir felaket olasılığı oluşturacaktır."*

[Ajan Smith](#), Morpheus'a şöyle dedi: *"İlk Matrix'in mükemmel bir insan dünyası olacak şekilde tasarlandığını biliyor muydunuz? Kimsenin acı çekmediği, herkesin mutlu olacağı bir yer. Bu bir felaketti. Kimse bu programı kabul etmedi. Tüm mahsuller yok oldu... Bazıları, mükemmel dünyanızı tanımlayacak programlama dilinden yoksun olduğumuza inanıyordu. Ama ben bir tür olarak insanın kendi gerçekliğini acı ve sefaletle tanımladığına inanıyorum... İnsanoğlu bu gezegenin bir hastalığıdır, kanseridir. Sen bir vebasın. Ve biz... tedavi biziz."*

Smith'in konuşması tüyler ürpertici... çünkü birçok yönden çok doğru. İşin kötüsü, biz bir tür yapay zeka değiliz, kendimizi sisteme bağlamaktan sorumluyuz ve dahası, istediğimiz zaman fişi çekip kendimizi özgürleştirebiliyoruz.

Matrix'in babası Mimar, ilk Matrix'i fazla mükemmel yapmak gibi çocukça bir hata yapmıştı... o yüzden her şeyi mükemmel yapmak için sallanabilecek sihirli bir değnek olduğu fikrine direnin. Çok uzun bir ön hazırlık süreci olmadan mükemmellik arzu edilir mi?

Schopenhauer'in yazdıklarını düşünün: "*Çalışmak, kaygılanmak, zahmet çekmek ve sıkıntı çekmek aslında neredeyse tüm insanların hayatları boyunca kaderidir. Peki her arzu ortaya çıktığı anda tatmin edilseydi, insanlar hayatlarını nasıl sürdürecektir, zamanı nasıl geçireceklerdi? Her şeyin kendi kendine yetiştiği, hindilerin hazır kavrulmuş olarak uçtuğu, aşıkların hiç vakit kaybetmeden birbirini bulduğu, hiç zorlanmadan birbirlerine tutundukları bir ütopya taşınan bu ırkı hayal edin: öyle bir yerde bazı insanlar can sıkıntısından ya ölür ya da intihar ederdi. Bazıları birbirleriyle savaşır birbirlerini öldürecek ve böylece kendilerine doğanın onlara verdiği acıdan daha fazlasını yaratacaklardı. Dolayısıyla böyle bir ırk için, sahip olduğu varoluşun dışında hiçbir aşama, hiçbir varoluş biçimi uygun değildir.*"

Bu korkunç derecede doğru değil mi? Mükemmel bir dünyanın yokluğundan yakınan tüm insanlar, belirli mükemmellik türlerinin insan ırkını yok edeceğini akılda tutmalıdır. **Yanlış inşa edilmiş bir cennet, cehennemden başka bir şey olamaz.**

Mimar - Yaratıcı - bile bu sorun karşısında şaşkınlığa uğradı ve tesadüfen işe yarayan bir çözüm buldu ve bu çözüm bile kusurlu kaldı.

Peki sen neyi farklı yapmayı seçerdin? Her şeyden önce unutmamanız gereken şey, sistemin

- a) evrim
- b) seçim ve
- c) zıt gerilimler

yaratıp bunları çözebilme yeteneğine sahip olması gerektiğidir.

Yeni Dünya Düzeni yaratıldığında, dünyadaki en sıkıcı insanların kendi fikirlerini dayattığı "günahlardan arınmış" bir bölgede, kısıtlamalar, kurallar ve emirler ile dolu, herkesin iki ayakkabılı ya da suratsız bir püriten olduğu çocuksu bir "cennet" olmayacak.

Hayır, Yeni Dünya Düzeni psikolojik açıdan sofistike olacaktır. İnsan Gölgesine hakkını verecektir. Kimliğin makul olduğu ölçüde ifade edilmesine izin verecektir. [Seks, uyuşturucu ve rock 'n' roll](#) yeni ve çok daha yüksek bir seviyeye taşınacak.

Akıllı Toplum, Gölge ve İd'in enerjisinden yararlanmakla ilgili olacak. Onların yıkıcı eğilimlerini yüceltmeye ve onları kendini ifade etmeye ve kişisel tatmine olanak tanıyan yaratıcı güçlere dönüştürmeye çalışacaktır. Tıpkı sporun savaşın yüceltilmesi, korkunç bir şeyi insanlığı korkutmak yerine ilham veren büyük bir insani mükemmellik ve başarı arenasına dönüştürmesi gibi, karanlık tarafımızın tüm yönleri de olumlu amaçlara kanalize edilecektir.



Ana akım dinin, özellikle İbrahimçiliğin, Gölge'yi ve İd'i en ham, en acımasız ve yıkıcı biçimleriyle serbest bırakmaktan başka bir şey yapmadığı tartışılmaz bir gerçektir. Bu tesadüfi ya da talihsiz bir durum değil. Bu dinlerin psikolojik yapısının kaçınılmaz bir sonucudur. Onlar Gölge Adamlarından başka bir şey değil; gölge oluşturucular ve büyütücüler. Şeytanla savaşmak yerine, Şeytan'ın en büyük eseri, insan ırkını sefalet ve acıya sürüklemek için kullandığı temel araç haline geldiler. Ana akım dinler bu dünyadaki kötülüğün başlıca nedenidir.

Kötülüğü ortadan kaldırmak, ibrahimi dinlerin ortadan kaldırılması anlamına gelir. Kötülük, diyalektik psikolojik gerilimlerle ayrılmaz bir şekilde bağlantılıdır, dolayısıyla Gölge'yi yok etmeye yönelik herhangi bir girişim, onu çok daha güçlü hale getirmek gibi kaçınılmaz bir sonuca sahiptir. Ana akım dinin bu kadar kötü bir şekilde yanlış gitmesinin nedeni de budur. Büyük dinler tamamen yanlış ve aptalca bir insan psikolojisi anlayışını benimsedikleri için psikolojik kargaşa yaratırlar. Örneğin;

- Tüm insanlar öyle yalan söyler ki, "*Yalan söylemeyeceksin*" diyen bir Emir çıkarmak, kesinlikle epik ölçekte yalan söylemeyi, özellikle de kendine yalan söylemeyi doğurur. Tam olarak gözlemlediğimiz şey bu değil mi?
- "*Öldürmeyeceksin*" sözü sonsuz savaflara, katliamlara ve öldürmelere yol açtı.
- "*Zina etmeyeceksin*" sözü bitmek bilmeyen gayri meşru ilişkilere, boşanmalara, mutsuzluklara yol açtı.
- "*Çalmayacaksın*" sözü, zenginlerin sonsuza kadar fakirlerden çaldığı, fakirlerin birbirlerinden çaldığı ve hırsızlığın kültürümüze yerleştiği, sonsuz derecede açgözlü bir toplum yarattı.
- "*Komşunun mal varlığına göz dikmeyeceksin*", insanların başka hiçbir şey yapmadığı, kişisel başarılarını tamamen komşularıyla nasıl eşleştigiğine göre ölçtüğü bir toplum yarattı.
- "*Komşunun karısına göz dikmeyeceksin*" bize, herkesin açıkça diğer erkeklerin karılarına şehvet duymaya şartlandığı, eğer bu eşler göz kamaştırıcı modeller, film yıldızları ve pop idolleriyse, şöhret kültürünü kazandırdı.
- "*Benden başka tanrın olmayacak*" sözü sonsuz tanrılara tapınmaya yol açmıştır.
- "*Hiçbir oyma resim yapmayacaksın*" sözü, ibadetimizi adadığımız ünlüler, politikacılar, toplumun seçkinleri, süper zenginler gibi sahte idollerden ve putlardan oluşan koca bir dünya yarattı.
- "*Rab'bin adını boş yere ağzına almayacaksın*" sözü küfür ve kafirlikten başka bir şey üretmedi.
- "*Annene ve babana hürmet et*" ifadesi bitmek bilmeyen aile içi tartışmalara ve ebeveyn otoritesine karşı isyanlara yol açtı.

Yani [On Emir](#)'in etkisi, amaçlananın tam tersi oldu. On Emir, yasaklaması gereken her şeyi yeniden yarattı ve daha da büyüttü; tıpkı [Amerikan İçki Yasağının](#) içkiyi, uyuşturucuyu ve gangsterliği teşvik etmekten başka bir şey yapmaması gibi. Tüm yasaklar her zaman kendi Gölgelelerini karşı tarafa çağırır, ancak her zamankinden çok daha yoğun bir şekilde belirir. Yasaklar Günahı Arttırır.

Bu nedenle, günahkarlığı ve kötülüğü azaltmak istiyorsanız, tüm kuralları, düzenlemeleri, yasaları, emirleri, tabuları ve yasakları ortadan kaldırmalısınız veya bunların kaçınılmaz gölge tepkilerinin ne olacağını tam olarak önceden bilmelisiniz ki, onları önceden tahmin edip yüceltebilirsiniz (Savaşın Spora yüceltilmesi gibi).

Bu roket bilimi ya da beyin ameliyatı değil. Bu, köklü psikolojik ilkelerin doğrudan uygulanmasıdır.

Eğer göreve dini açıdan değil psikolojik açıdan yaklaşırsak, savaşların ve nefretin olmadığı, herkes için adil ve adaletli, yepyeni, parlak bir dünyayı kolaylıkla tasarlayabiliriz. Ana akım din, sağlıklı psikolojiye yönelik şimdiye kadar tasarlanmış en kaba, en aptal yaklaşım olmuştur. Ancak olumsuz, hastalıklı, çarpık ve sapkın psikoloji konusunda usta olduğunu kanıtladı. Geleneksel din, endüstriyel ölçekte zihinsel hastalıkları, nefreti, savaşı, ikiyüzlülüğü, hoşgörüsüzlüğü, zalimliği, şefkat eksikliğini, bencilliği, açgözlülüğü, duygusuzluğu ve düpedüz kötülüğü yarattı. Gölge'yi o kadar büyüttü ki Şeytan(lar) neredeyse kelimenin tam anlamıyla aramızda dolaşiyor. Bu nedenle ana akım dinin Şeytan'ın işi olduğu sonucuna varmak gerekir; Şeytan dinleri kullanarak kendisini çoğalttı. Şeytan'ın burada tasvir edilen "Tanrı" olduğunu görmek için Eski Ahit'te anlatılan psikopat diktatörü okumak yeterlidir. Yaratık Gölge ile doludur ve İncil'deki iğrenç, korkunç hikayelerin açıkça gösterdiği gibi, gittiği her yere Gölge'yi de yanında getirir.

Eğer Şeytan'ı kovmak istiyorsanız ibrahimi dinleri de kovmalısınız.

Tek bir soru var: İnsan ırkı bu en basit gerçekleri anlayacak kadar akıllı mı, yoksa insanlık iflah olmaz derecede aptal mı ve bu kandırmacayı asla anlamayacak mı?

Aptal insan aynı şeyi defalarca yapıp farklı sonuç bekleyen kişidir. İbrahimciler rasyonel düşünceye sahip olsalardı Aydınlanmaya geçerlerdi ama değiller ve olmayacaklar.

Ana akım dini öldürmek, insanlığın uzun süredir tapındığı ve hürmet ettiği, insanların kimliklerini ve en büyük umutlarını bağladıkları eski tanrıları öldürmektir.

Nietzsche olayın önemini anlamıştı: *"Tanrı öldü. Tanrı ölü kalır. Ve onu öldürdük. Bütün katillerin katili olan bizler kendimizi nasıl teselli edeceğiz? Dünyanın şimdiye kadar sahip olduğu en kutsal ve en kudretli şey, bıçaklarımızın altında kan kaybından öldü; bu kanı üzerimizden kim silecek? Hangi suyla kendimizi arındırabiliriz? Hangi kefarete festivallerini, hangi kutsal oyunları icat etmemiz gerekecek? Bu amelin büyüklüğü bize çok büyük değil mi? Sırf buna layık görünmek için kendimiz mi tanrı olmalıyız? Bundan daha büyük bir olay hiçbir zaman olmamıştır ve bizden sonra kim doğarsa, bu eylem uğruna o, şimdiye kadarki tüm tarihlerden daha yüksek bir tarihin parçası olacaktır."*

İşte burada - kısaca her şey. Eski tanrıları öldürmeliyiz ve bunu ancak biz kendimiz onların yerine geçebilecek tanrılar olursak yapabiliriz. Dünyamıza hükmeden şeytanlardan kurtulmak için daha yüksek bir insanlık olmalıyız.

Abraxas, İlahi Toplum'da kendisine katılmamızı istiyor. Gerçek Tanrı dostumuz, müttefikimiz, gizli rehberimiz, akıl hocamızdır. İstedığı son şey ibadettir. İbadet doğuştan gelen bir kötülüktür ve hem Tanrı'ya hem de insanlığa hakarettir. Yalnızca Şeytan tapınılmayı ister ve yalnızca Şeytana tapanlar bunu ona sunar. Daha açık ne olabilir?

Peki tanrı olmaya ve ahlaktan ziyade psikolojiye dayalı bir Yeni Dünya Düzeni yaratmaya hazır mısınız? Bu, insanlığı ilahi evriminin bir sonraki aşamasına taşıyacak olan tüm zamanların en büyük devrimidir.

Tüm değerleri yeniden değerlendirin!!!

Daha yüksek bir tarihin, insanlık tarihinin ilahi döneminin, gerçek Altın Çağın parçası olun.

Bu görev için cesaretiniz, hırsınız, zekanız ve liyakatiniz var mı? Aklını yitirmiş İbrahimcilerin, tam bir güven, bağlılık ve inanç duydukları Şeytan uğruna sonuna kadar savaşıacaklarından emin olabilirsiniz.

Nietzsche'nin bahsettiği "Tanrı'nın ölümü" yanlıştır. Asıl Şeytanın ölümünden bahsetmeliydi.

Şimdiye kadar Karanlık Çağ'da, Şeytan Çağı'nda yaşadık ve şimdi Işığın alemine girme ihtimalimiz var. Bir sonraki adımı atabilecek tek grup Illuminati mi, yoksa doğru kalibrede başkaları da var mı?

## Video Taşlamaları

İncil'deki (ve diğer İbrahimi kutsal metinlerdeki) iyi bilinen öykülerle alay eden ve bu öykülerin "mesajını" rasyonel bir şekilde bozan bazı zekice ve komik videolar yapılır. Çoğu zaman Onları izlerken şüphesiz gülümseyecek ve başınızı sallarsınız. Ancak bu hikayeler o kadar gülünç ki en derin soruyu gündeme getiriyorlar: Neden milyarlarca insan, hatta bazı iyi eğitilmiş insanlar bile bu hikayelere tamamen inanıyorlar? İşte o zaman Yeni Dünya Düzeni'nin karşı karşıya olduğu zorluğun boyutunu anlıyorsunuz. Her türlü rasyonel söylemden bağımsız olan bir tür deliliğin üstesinden gelmemiz gerekiyor. İbrahimciliğin nasıl ortadan kaldırılacağı sorusu deliliğin nasıl tedavi edileceğiyle aynıdır.

Evet bunlar komik videolardır ama bizi ilgilendiren absürtlük değil, korku ve zulüm. Yehova'nın kozmik bir soytarı ve beceriksiz bir aptal olarak değil, bir seri katil ve psikopat bir manyak olarak görülmesini tercih ederiz.

Milyarlarca insanın, bir babaya kendi oğlunu kurban etmesini emreden bir Tanrı'ya inanması bizi asla şaşırtmaz; "testin" amacı, ne kadar kötü ya da düşünülemez olursa olsun hiçbir eylemin yapılamaz olmadığını göstermektir. Babanın sözde Tanrısına itaat etmek için yapmayacağı şey yoktur. Hangi akli başında, düzgün insan böylesine canavarca bir dine inanabilir?

Günümüzde birileri gerçekten insan kurban etmeye hazır olanların "gerçek inananlar" olduğunu söylese, o kişi bir psikopat olarak hapse atılırdı. Ancak dünyanın yarısı bu çılgın bakış açısını paylaşıyor ve Beyaz Saray ve Kongre bu dengesiz dinci tarikatçılarla dolu. O zaman insanlar dünyanın tamamen boka sardığını görünce neden şaşırıyorlar!? Milyarlarca insan, eğer "Tanrı" emrediyorsa, insan kurban etmenin ve öldürmenin haklı olduğunu düşünürse, kurtuluş nasıl mümkün olabilir?

## Tanrı Formülü

Jung'un Benlik dediği şey ve bazen de **imago Dei** - Tanrı'nın imgesi - büyük gizemin ve Tanrı olma arayışının anahtarıdır. Bu, HERHANGİ bir insanın daha yüksek düzeyde bir farkındalığa ve işlevselliğe ulaşmasının, Yüksek Benliği, bir Süper İnsan olmasının bir yoludur.

Filmlerde ve çizgi romanlarda gördüğünüz süper kahramanları unutun. Kendinizi daha özgün ve gerçekçi bir süper kahraman yapabilirsiniz. Kendinizi yaratabilirsiniz.

Benlik, gerçekte, uzayda ve zamanda var olmayan ve fani çürümeye ve ölüme maruz kalmayan ölümsüz Benliğimizdir. Sonsuz yaşamın garantörüdür ve ölümden korkmak için hiçbir nedenimiz yoktur. Ölüm, Ölümsüz Benliğimizle otomatik olarak yeniden bağlantı kurmamızı sağlar ve tıpkı Tibetli Budistlerin Ölüler Kitabı'nda tanımladıkları gibi, her zaman irfana/aydınlanmaya ulaşmak için bir fırsattır. Yaşamımızın sonunda irfana yaklaşırsak, ölümün kendisi, kalıcı olarak tanrısallık alemine geçmemizi sağlayan [Bifrost Köprüsü](#)'nü (gökkuşaklarının aşkın köprüsünü) sağlar. Başarısız olursak yeniden ölümlü bilincin alanına dalarız. Bu durumda, oldukça basit ve açık bir şekilde, nihai aydınlanma zamanımız henüz gelmemiştir.

Nasıl ki kişilik egonun kamusal maskesiye, ego da Ölümsüz Benliğin bilinçli, ölümlü maskesidir. Tıpkı kişiliğin gerçekten egomuzu yansıtmaması gibi, ego da gerçekten Ölümsüz Benliğimizi yansıtmaz. Tıpkı toplumdaki yüzümüzle aşırı özdeşleşip sahte ve gerçek dışı hale gelebildiğimiz gibi, egomuzla da aşırı özdeşleşebilir ve Ölümsüz Benliğimizin sahte bir temsilcisi haline gelebiliriz.

Ölümsüz Benliğimizin önemli bir sorunu var ve bunu çözmek bizim görevimiz ve fonksiyonumuzdur.

Plotinus'un bahsettiği bölünmüş Ruh'u düşünün: bir kısmı kolektif, bir kısmı bireysel ve benzersiz. Kolektif Ruhun karşılaştığı zorluk, içindeki hiçbir şeyin açıkça tanımlanmamış ve başka herhangi bir şeyden ayrılmış olmamasıdır. Kolektif Ruh, her şeyin birbirine bağlı olduğu bir birliktir ancak bu, kaçınılmaz olarak farklılaşma eksikliğine yol açar. Öte yandan bireysel ruh, insanın parmak izi gibi benzersizdir ve fiziksel olarak farklı ve iyi çeşitlenmiş bedenlerde bulunur. Zihinsel alan kolektif, fiziksel alan ise bireyin alanıdır. Zihinsel alandaki bir Benlik, fiziksel alanda yaşadığı bilinçli deneyimler nedeniyle benzersizleşir ve farklılaşır. Bu reenkarnasyon yaşamlarımız tuhaf bir kaza, ceza ya da yanılısına değildir; bunlar, kendi belirgin karakterine sahip olmayacak kadar her şeyle birbirine bağlı belirsiz bir varlığa değil, Ölümsüz Benliğimizi benzersiz bir Ölümsüz Benliğe dönüştürmek için GEREKLİDİR.

Budistler tarafından tasavvur edilen ölümden sonraki yaşam türü, her şeyi kapsayan **Aşkın Birlik** ile birliktir; yani Budist aktif olarak birey olmayı değil, kozmik bir kolektife dahil olmayı arar. Onlar için Bir'in parçası olmak güvenliği, korkunun sonunu, izolasyonun sonunu, tüm endişelerin, arzuların ve tüm acıların sonunu temsil eder. Ancak bunun için ödedikleri bedel, her türlü benlik duygusunun tamamen yok olmasıdır. Elbette Budistler aslında benlik kavramına inanmıyorlar. Anatman - "benlik yok" kavramına katılıyorlar. Bu nedenle görüşleri, bariz bir hata dışında mantıksal olarak tutarlıdır: Eğer benlik yoksa kozmos neden onlar için bu benlik yanılması yaratıyor? Hangi amaca hizmet ediliyor? Tarif edilemez Birlik neden bu garip ve şaşırtıcı çokluk yanılmasına yol açıyor? Açıkçası anlaşılmaz. İlluminizm bu sorunu mükemmel bir kolaylıkla çözüyor. Bir, Çok'a yol açar çünkü eğer bilince ulaşmak istiyorsa, belirsiz bir birlikten kendisine maksimum kendini ifade etme, maksimum gerçekleşme, tüm kozmik olasılıkların maksimum düzeyde gerçekleştirme olanağı sağlayan, iyi tanımlanmış farklı parçalardan oluşan bir koleksiyona dönüşmek istiyorsa bunu yapmalıdır.

Bu size şok edici gelebilir ama bu sözleri okurken harekete geçirdiğiniz **ego bilinci** gerçek siz değilsiniz. Ego bilincimiz her zaman uzay ve zamanın ölümlü zihniyetine kilitlenmiştir, ancak Gerçek Benliğimiz (yani **benlik bilincimiz**) uzay ve zamanın dışındaki ölümsüz varlığıyla tanımlanır. Deneyimlediğimiz her yaşam, Ölümsüz Benliğimize ekstra tanım, netlik, karakter ve benzersizlik getirir. Ölümlü yaşamlarımızın her biri Ölümsüz Benliğimize paha biçilmez bir katkıdır. Hayatı anlam ve amaçtan yoksun, tuhaf, rastlantısal bir süreç olarak gören insanlar bundan daha yanılıyor olamazlar. Burada ve şimdi ölümlü dünyadaki varlığımız kozmik plan için ve özellikle Ölümsüz Benliğimizin gelişimi için gereklidir.

*Ego bilincimiz* zihnimizin merkezi iken, *Benlik bilincimiz* de tam anlamıyla varlığımızın merkezidir. Jung, Benliği tüm psişenin merkezi ve bütünlüğü olarak tanımlıyor, ancak tanımı onun aklına hiç gelmemiş gibi görünen ya da kapsamlı bir şekilde açıklamak için yeterli bir teorik çerçeveye sahip olmadığı birçok mantıksal zorluğu ortaya çıkarıyor.

Jung'un Benlik anlayışındaki kusurları incelemek çok önemlidir çünkü bunu yaparak hepimizin Tanrı olmasının nasıl mümkün olduğunu ortaya çıkaracağız. Tanrı değil, Tanrı. Peki bu nasıl mümkün olabilir? Hepimiz nasıl Tanrı olabiliriz? Bu temel bir çelişki değil mi?

Jung, Benliğin "arketiplerin arketipi" olduğunu, diğer tüm arketipleri içeren ve etrafında güneşin etrafındaki gezegenler gibi yörüngede döndükleri arketip olduğunu ileri sürer. Ego, Benliğin varlığını kabul etmekte zorlanır çünkü bu, egonun kimliğine yönelik bir tehdidi temsil eder, bu da egonun gerçek bir mesele olmadığını, daha derin bir şeyin maskesi olduğunu ima eder.

Jung'un açıkladığı gibi Benlik, gücünü yalnızca kolektif bilinçdışıdan alır; yani bizim zihnimizden, kişisel bilinçdışımızdan ya da bize özgü herhangi bir şeyden değil. Benlik, kişisel doğamızın üstünde ve ötesinde, kişiler-arasıdır ve Jung'a göre bireysel deneyimlerimizden etkilenmez. Benlik, psişenin düzenleyici merkezini sağlar ve bireyselleşme sürecine rehberlik eder, bir anlamda Çekici olarak hareket eder, egoyu daha yüksek ve daha sağlıklı bir seviyeye çeker. Benlik aynı zamanda bireyselleşme sürecinin hedefidir (bilinçli olmaktan çok bilinçdışıdır) ve tüm potansiyelimizin gerçekleşmesini temsil eden aşkın güç ve görkemin sembollerini sağlar.

Bu semboller genellikle kişisel olmayan, geometrik, simetrik tasarımlardır ve büyük güzelliğe ve öneme sahiptir; örneğin çevre işareti veya Hindu "mandalası" ("Sihirli daire" anlamına gelen Sanskritçe). Benlik hiçbir zaman herhangi biri veya sıradan bir şey tarafından sembolize edilmez. Bazı insanlara Buda veya İsa Mesih gibi dini bir figür veya Hitler gibi bir Führer gibi görünebilir. Beyaz cüppeli bilge yaşlı bir adam veya kadın, bir kahin, bir rahip veya rahibe, Kozmik İnsan, altın bir çocuk (yeni bir başlangıcı temsil eden) olabilir. Bu, mitolojide yeniden doğabilen kutsal bir kuş olan Anka Kuşu da olabilir, başlangıçların ve sonların birbirine akan yılanı Ouroboros da olabilir. Altın İksir, Ölümsüzlük İksiri, Altın Çiçek, Felsefe Taşı ve hepsinden önemlisi Kutsal Kase ile temsil edilebilir.

Benlik yansıtıldığında, bu her zaman dışsal bir Tanrı ya da bir peygamber ya da karizmatik, mesihsel bir lider hakkındaki anlayışımıza yansıtılır. Hitler Almanya'da bu kadar çok güce sahipti çünkü ulus kolektif olarak Benliğini ona yansıttı. Ulusun ruhuyla, atan kalbiyle, yaşamıyla özdeşleşti. Almanlar onun için ölümüne savaşmaya hazırды çünkü o aslında, onlara göre, Tanrıydı.

Bilinçli ego, Benlik tarafından ele geçirildiğinde megalomaniye yol açar. Hitler, Benlik tarafından ele geçirilmişti ve ilginç bir şekilde bu, diğerlerinin Benliği bir tür bulaşıcı hastalık olarak ona yansıtılmalarına neden oldu. Bütün gruplar veya uluslar fanatik bir şekilde hareket ettiğinde bunun nedeni genellikle Benliğin yansıtılmasıdır. İbrahimi dinlerin tamamı Benliğin yansıtılmasıyla ilgilidir, bu dinlerin takipçilerine göre psikolojik olarak bu kadar güçlü ve inatçı olmasının nedeni budur. Yahudiler için Ağlama Duvarı, Menora ve Ahit Sandığı gibi semboller Benliği temsil edebilir. Müslümanlar için Hz. Muhammed, O kadar kutsal ki, onun hiçbir resminin gösterilmesine bile izin verilmiyor, bu da karikatüristlerin ölüm tehditlerine yol açıyor. Hıristiyanlar için İsa Mesih, Benliğin sembolüdür. İnsanların Mesih'le olan kişisel ilişkisi aslında kendi bilinçdışı Benlikleri iledir. Başkalarını manipüle etmek isteyen herkesin, tasarladığı manipülasyon sistemi ne olursa olsun, onların Benliğini yansıtılmalarını sağlama görevini başarması gerekir. Bu bir kez gerçekleştiğinde, insanlar kendilerini kontrol eden sisteme fanatik, mantıksız ve dengesiz bir bağlılık gösterirler çünkü sistem artık kimliklerini ifade etmektedir. "Davaya" ihanet etmek, kendilerine ihanet etmek olacaktır. Onları iyileştirmenin tek yolu, Benlik yansıtılmalarını çok daha sağlıklı bir şeye yönlendirmelerini sağlamak, hatta daha da iyisi, yansıtılmalarını tamamen geri çekmelerini sağlamaktır.

Dünyamızdaki sorunların çoğu Benliğin uygunsuz yansıtılmasından kaynaklanmaktadır. Kolektif bilinçdışının en derin düzeyiyle ilişkili olduğundan, psikolojik açıdan olağanüstü derecede güçlüdür. Tanrının gücünü kanalize eder. Ego, Benliğin varlığında tüm kontrolü kaybetme eğilimindedir ve dini duyguya yenik düşer. Hitler, Nazileri kasıtlı olarak yarı dini bir tarikata dönüştürdü. Son derece güçlü bir sembol olan gamalı haçı kullandılar ve karanlığın özel gücünü çağrıştıran, genellikle meşaleli kitlesel mitingler düzenlediler. İnsanlar her zaman karanlıkta, aydınlıkta olduğundan daha fazla dinsel eğilim gösterirler, bu nedenle en ciddi ayin ve törenlerin tümü, güneş ışığı yerine, geceleyin meşale ışığı altında yapılır. Hitler kendisini kasıtlı olarak şaman, başrahip, büyük lider, Mesih olarak tasvir etti. O, Almanya'nın kişileşmiş haliydi; Almanya tek bir büyük, yaşayan adama dönüşmüştü.

Alman halkı onun tarafından ele geçirilmiş, ilham almış, sarhoş olmuş ve onun için her şeyi yapmaya itilmişti. Almanlar gibi "zeki" bir halkın böyle bir dönüşümü ancak yarı dinsel mülkiyet açısından anlaşılabilir. Naziler aslında Gnostik özelliklere sahip dini bir tarikattı. Yahudileri, dünyanın acılarından sorumlu olan sahte tanrı Demiurge'nin Seçilmiş Halkı olarak tanımladılar. Dünya ancak Demiurge'nin hizmetkarlarının yok edilmesiyle kurtarılabilirdi ve Alman halkının ilahi kıvılcımı özgürleşecek ve 1000 yıllık bir cennete (Üçüncü Reich) yol açacaktı. SS, Cermen Şövalyeleri ve Tapınak Şövalyeleri örnek alınarak modellendi. [Himmler](#) Kutsal Kase'ye takıntılıydı. Önde gelen Nazilerin çoğu reenkarnasyona inanıyordu. Filozof [Martin Heidegger](#) gibi birinci sınıf bir deha Nazi olabiliyorsa, Nazizmin insanlar üzerinde tartışmasız inanılmaz bir gücü vardı. Kanıtlar hararetle tartışılrsa da Jung, Yahudi düşmanlığı ve bazı Nazi eğilimlerine sahip olmakla suçlandı.

Nazizm, eğer tüm "üstün ırk" saçmalıklarından vazgeçmiş olsaydı, ölüm kampları inşa etmek ve işletmek gibi o felaket yoluna hiç girmemiş olsaydı, eğer tam anlamıyla Gnostisizmi benimsemiş olsaydı ve İbrahimizm'in kötülüklerine karşı barışçıl bir kampanya yürütmüş olsaydı, kanıtladığı psikotik ideoloji yerine iyilik için büyük bir güç olabilirdi. Almanya gibi büyük bir millet, Heidegger, Nietzsche, Hegel, Weishaupt, Leibniz, Schopenhauer, Fichte, Schelling, Kant'ın felsefelerini, Goethe'nin kültürel değerlerini, Freud, Jung, Adler ve Wilhelm Reich ile birlikte modern dünyayı dönüştürebilir ve herkese örnek teşkil edebilirdi. Bunun yerine yabancı düşmanı, ırkçı ve militarist bir yola yöneldi. Tez olmaktan ziyade antitez haline geldi.

Ego, Benlik ile özdeşleşmek yerine, Benlik tarafından bastırılırsa, bu, egonun yok olmasına yol açabilir. Dünyadan tamamen uzaklaşır ve en uç durumlarda katatoni durumuna yol açar (mitolojide taşa dönüşmek, bir balina tarafından bütünüyle yutulmak veya görünmez olmak vb. olarak temsil edilir).

Jung, bilinçdışı, kişilerarası doğası nedeniyle Benliğin asla ego tarafından tam olarak bütünleştirilemeyeceğini ileri sürdü. Ego, Benlik ile birliğin peşinde koşar ama sonunda buna asla ulaşamayacağını bilir. Bunu kabul etmeli ve Öz'e ve onun üstün bilgeliğine saygı göstermeyi öğrenmelidir. Mitolojik olarak bu, bir kahramanın, bir uçurumun üzerinden atlamak, görünmez bir engeli aşmak, alevlerin ortasına kendini atmak gibi görünüşte çılgınca bir şey önerdiğinde bile, bazı mistik rehberlerin tavsiyelerine tam güven duyarak inanç sığraması yapmasıyla temsil edilir. Matrix'te Neo'ya gökdelenler arasında atlama sınavı verilir; başarısızlığın kesin sonucu kesin ölümdür. Bu, Benliğin yüksek gücüne teslim olmanın klasik bir senaryosudur. Eğer şüpheli kalırsanız kesinlikle başarısız olursunuz ve aslında Neo, dünyaya ve kendisine dair çok daha yüksek bir anlayış geliştirene kadar başarısız olur.

Jung, güneşe yakın uçmanın her zaman felaketle sonuçlanacağından, egonun her zaman Benliğe karşı dikkatli olmasını ve güvenli ve makul bir mesafeyi koruması gerektiğini öne sürüyor. [Icarus](#)'un hikayesi, egonun tanrısal Benlik haline geldiğini düşünme hatasına düşmesi durumunda neler olacağını bir simgesidir. Bilinçdışı asla mağlup edilemez veya kontrol edilemez, dolayısıyla her zaman tehlike taşır.

Peki Jung'un yaklaşımı İlluminizm'den nasıl farklılaşıyor? Anlaşmazlığın merkezi noktası, Jung'un Benliği tamamen “transpersonal” olarak tanımlamasında yatmaktadır. İlluminizm'de Benlik son derece kişiseldir; tüm varlığını tanımlayan Ölümsüz Benliktir. Bu sizin eşsiz, değişmez Formunuzdur. Gnosis, Benliğinizle tam ve bilinçli temasa geçmeyi içerir. Yani Jung'un söylediğinin aksine bilinçdışı yenilebilir ve kontrol altına alınabilir ve alınmalıdır. Aslında hayatın bütün amacı budur.

Jung'un transpersonal (kişilerarası) Benlik dediği şeye, biz tüm bireysel Benliklerden oluşan Kolektif Benlik adını veriyoruz.

Jung geleneksel olarak dindar bir kişi değildi ve dinin yerine psikolojiyi etkili bir şekilde yerleştirdi ve yaşamın tüm gizemlerini, ona göre yaklaşılabilen ancak asla nihai olarak kavranamayan bir tür numenal Tanrı olan Kolektif Benliğe yerleştirdi. Sonuçta “Tanrı” bilinemezdir. Jung'a göre bilinçdışı bilinçle tamamen köprülenemez ve bütünüyle bütünleştirilemez. İlluminizm'e göre ise bu kesinlikle mümkündür.

Şimdi meselenin can alıcı noktasına geliyoruz. Basitleştirmek adına tüm evrenin yalnızca on insandan oluştuğunu hayal edelim. Bunların her biri eşsiz bir Benliğin yansımasıdır, ancak her eşsiz Benlik aynı zamanda arketiplerin arketipi olan Kolektif Benliğin de bir yansımasıdır. Her insanın bir bilinci ve kişisel bilinçdışı vardır ve hepsi kolektif bir bilinçdışını paylaşır. Her birinin benzersiz bir Benliği vardır ve bu sayede Kolektif Benliğe ayrılmaz bir şekilde bağlanır. Jung, herkesin kendi kişisel bilinçdışını bilince ve hatta kolektif bilinçdışının pek çok unsuruna entegre edebileceğini, ancak kesinlikle diğer her şeye yol açan kolektif bilinçdışının en derin düzeyine entegre olamayacağını öne sürer. Bu, Tanrı diyebileceğimiz, arketiplerin arketipi olan Benliktir (ya da şimdi söyleyeceğimiz gibi Kolektif Benliktir).

Fakat eğer eşsiz Benlik ve dolayısıyla Kolektif Benlik bütünleşebilirse, o zaman ne olacak?

On insanımıza dönersek, her birinin kendi benzersiz Benliği ve bağlantılı Kolektif Benliği dışındaki her şeyi bilinçli olarak bütünleştirdiğini hayal edin. Ama sonra içlerinden biri son adımı atar ve eşsiz Benliği ve bunun aracılığıyla Kolektif Benliği de bütünleştirir. Bu kişi artık tüm kolektif bilinçdışını bilincine entegre etmiştir. Bu onun ruhunun bütün ve eksiksiz olduğu anlamına gelir. O, insanlığın tüm psişik mirası ve şimdiye kadar olup biten her şey dahil, bilincinde olunabilecek her şeyin bilincindedir.

Peki hikaye burada bitiyor mu, yoksa daha da inanılmaz bir değişime yol açabilir mi?

Jung'un kolektif bilinçdışı kavramı ancak tüm bireysel insan zihinlerinin onu beslemesi ve dolayısıyla ondan beslenmesi durumunda anlamlı olur. İnsan bilincinin ortaya çıkmasından önce, bunların hepsi bilinçdışı düzeyde yürütülüyordu; ama özellikle bilincin kendisi de bilinçdışının bir arketipi olduğuna göre, bilinç denkleme girdiğinde temel mekanizma neden değişsin ki? Aslında bilinç, eskisi gibi tamamen aynı süreçte yer alacaktı. Tüm zihinlerin tüm bilinçli düşünceleri kolektif bilinçdışına yüklenir (psişiklerin başkalarının zihinlerini okuyabilmesinin nedeni budur) ve ardından Rupert Sheldrake'in morfik rezonans olarak adlandırdığı sinerjik geri bildirim döngüsündeki tüm zihinlere indirilir.



Ancak bunların hepsi bilinçli olmaktan çok bilinçsizce oluyor; yani bilinçli düşüncelerim kolektif bilinçdışında depolanıyor, ancak evrensel olarak mevcut bilinçli düşünceler olarak değil (bu yüzden kolektif bilinçten ziyade kolektif bilinçdışıdır). Ve ben hariç, bir medyumdan başka hiç kimsenin bilinçli düşüncelerime bilinçli erişimi yoktur. Bununla birlikte, benim bilinçli düşüncelerim, herkesinki gibi kolektif bilinçdışı aracılığıyla tamamen mevcuttur; yani benim bilincim sizin bilinçdışınızın bir parçasıdır (kolektif bilinçdışı aracılığıyla) ve sizin bilinciniz de benim bilinçdışımın bir parçasıdır. Eğer kolektif bilinçdışı da dahil olmak üzere bilinçdışımın tam farkındalığına sahip olsaydım, sizin ve aslında herkesin bilinçli düşüncelerine tam erişime sahip olurum. Ve Tanrı'nın herkesin düşüncelerini bildiğini söylerken kastettiğimiz tam olarak bu değil mi? Bunu kolektif bilinçdışı aracılığıyla başarabilir.

Yani, on insanımızdan biri artık Tanrı statüsüne ulaştı. O, kozmik aklın tüm bilinçdışı içeriğini bilinçli hale getirmiştir. Kozmik zihin artık onun zihniyle aynıdır ve tamamen bilinçli bir seviyededir. Bu, Tanrı'nın anlamlı olan tek tanımıdır. Tanrı, evrendeki tüm bilgilerin bilinçli farkındalığına sahiptir ve bu, evrendeki herkesin tüm düşüncelerini içerir.

Ama şimdi ikinci bir kişinin de aynı başarıyı elde ettiğini, yani kolektif bilinçdışını bilinciyle tamamen bütünleştirdiğini hayal edin.

Bunu başaran ilk kişiyle karşılaştırıldığında nasıl bir konumdadır? Şimdi aynılar mı? Aynı kişi mi oldular? Bunun cevabı (aynı anda) evet ve hayır. Artık aynı bilgiye erişimleri olduğu sürece aynıdırlar. Ancak yine de aynı değerler çünkü şu anda buldukları yere olan yolculukları her durumda tamamen farklıydı. Aynı Kolektif Benliğe bağlı olmalarına rağmen her birinin farklı bir Benlik duygusu (bilinci) ve farklı bir gerçek Benliği vardır. Her birinin farklı bir kişiliği ve karakteri vardır ve ellerindeki tüm bilgilere farklı bir önem verirler. Her biri, mevcut anılara farklı bir önem verir. Kozmostaki TÜM anılar her biri için mevcut olmasına rağmen, her birinin bu anılarla çok farklı bir ilişkisi vardır. (A) kişisi için en önemli şey kendi anıları, (B) kişisi için ise en önemli olan onun anılarıdır.

Anılarınıza tam erişime sahip olduğumu hayal edin. Kendi anılarım benim için hala çok daha önemli olacaktır çünkü onlar BENİM anılarımdır. Dolayısıyla, iki kişinin aynı zihinsel içeriğe sahip olduğu ancak bu içerikleri görme, düşünme ve duygusal olarak etkileşimde bulunma yollarının tamamen farklı olduğu olağanüstü bir durumla karşı karşıyayız. Hepimiz her şeyi farklı, benzersiz bir şekilde hissediyoruz. Biz farklı düşünüyoruz. Farklı kişiliklerimiz, karakterlerimiz ve doğalarımız var. Yani zihinlerimiz birbirine bağlı olsa ve aynı bilgiyi paylaşsa da biz farklı kalıyoruz.

Görüyor musunuz? Her birimiz tam anlamıyla Tanrı olabiliriz, yani her şeyi biliyoruz. Yine de benzersiz bir şekilde kendimiz kalıyoruz. Bizler hem Tek Gerçek Tanrıyız hem de Birçokları arasında tekil Tanrıyız. Ve kesinlikle hiçbir çelişki yoktur.

Holografik prensip geçerlidir. Her parça Bütünün içindedir ve Bütün de her parçanın içindedir. Tanrı olmayı başaranlarımız, kozmik aklın tamamına erişebilir, ancak yine de her birimiz o kozmik aklın bir parçasıyız. Aynı anda hem bir parçayız, hem de bir bütünüz.

Harika ve mucizevi değil mi? Gerçekten Tanrı olabiliriz, ancak yine de benzersiz bir şekilde kendimiz olarak kalabiliriz ve etrafımız gerçekten Tanrı olan ama aynı zamanda benzersiz bir şekilde kendileri olan başkaları tarafından çevrelenebiliriz.

Bu İlluminati'nin müjdesidir. Başka hiçbir din tamamen anlamlı ve özgün bir şekilde nasıl hem Tanrı hem de kendiniz olabileceğinizi açıklamaz.

## Hiçbir Şeyin Tarif Edilemez Önemi

*"Kültür tarihinde sıfırın keşfi her zaman insan ırkının en büyük başarılarından biri olarak öne çıkacaktır." -- Tobias Danzig*

"Hiç" kavramı, boşluk, unutulmuşluk sizi korkutuyor mu? Öldüğünüzde bu duruma geçeceğinizi mi sanıyorsunuz? Tam da bu yöne doğru gidiyorsunuz, ama şimdi size neden HİÇBİR ŞEY'den daha harika bir şey olmadığını göstereceğiz.

En temel sorunun neden hiçbir şey olmayacağına bir şeyin var olduğu sorusu olduğu söylenir, ancak aslında bu soru zaten hiçbir şeyin bir şeyin zıt durumu, onun mükemmel antitezi olarak tanımlanmasını gerektirir. Ancak varoluşun her gerçeği bu basit tanımın yanlış olduğunu göstermektedir. Basitçe söylemek gerekirse, bir şeyin karşıtı olarak tanımlandığında "hiçbir şey" diye bir şey yoktur. Bu imkansız bir durumdur. Asla olamaz.

[Rig Veda](#) şöyle der: *"Tanrıların ilk çağlarında varlık, yokluktan doğmuştur."* Peki bu nasıl olabilir? Varoluş var olamaz. Her zaman mevcuttur. Enerji gibi (varoluşun özü olan) varoluş da ne yaratılabilir ne de yok edilebilir, yalnızca dönüştürülebilir. Rig Veda şöyle devam ediyor: *"O zamanlar ne yokluk ne de varlık vardı; ne uzay alemi ne de ötesindeki gökyüzü vardı. Ne nasıl karıştı? Ne Nerede?"*

Bu tür bir ifade "hiçbir şey" in anlaşılmasına ve tanımlanmasına işaret etmektedir. Yunan filozof [Lucretius](#), "Hiçbir şey yoktan var edilemez" demiştir. Bu doğru mu yoksa %100 yanlış mı? Ancak "hiçlik" tanımımızın amaca uygun olup olmadığına karar vermek mümkündür.

[Büyük Patlama teorisine](#) göre evren hiçlikten doğmuştur ve çoğu insan bunu sanki tartışmasız bir şeymiş gibi kabul eder, oysa aslında potansiyel olarak tüm zamanların en uçuk, saçma ifadesidir. Bütün bir evrenin "hiçliğin" ürünü olduğunu söylediğimizde ne demek istediğimizden kesinlikle emin olmalıyız?

Peki ya "hiçlik", bir şeyin zıttı olarak değil de onun önceki hali, bir şey dediğimiz şeyin kaçınılmaz öncüsü olarak tanımlanıyorsa? Eğer hiçbir şey gerçekten bir şeyin önceki durumu değilse, o zaman Büyük Patlama'nın neden "hiçlikten" bir evren yarattığına dair hiçbir gizem yoktur. Bir şey hiçlikten gelir, çünkü hiçbir şey bir şeyin tohumlarını içermez, yani hiçbir şey ve bir şey birbiriyle ilişkilidir ve ikincisi yalnızca birincinin dönüşümüdür ve tamamen farklı ve uyumsuz bir durum değildir.

Kesin ve net bir tanım üretmenin tek yolu olan matematiği kullanırsak ve "hiçlik"i sıfır sayısı olarak tanımlarsak, nihai soru şu olur: Sıfırın "fiziksel" anlamı nedir, yani fiziksel evrende herhangi bir gerçekliği var mı? Gerçekten var olabilen ama yine de "hiçbir şey" gibi görünen, fiziksel dünyayla etkileşime girebilen ancak fiziksel gibi görünmeyen bir "şey" için makul bir aday var mı? Cevap, bu kelimeleri okurken kullandığınız varlıkta, yani Bilincinizde/zihninizde yatıyor. Düşünürsünüz ama düşüncelerinize fiziksel olarak dokunulamaz, görülemez, duyulamaz, koklanamaz veya tadılamaz. Fiziksel duyularınız zihninize duyusal bilgiler sağlar, ancak zihniniz aynı duyuların erişiminin ötesindedir. Bilim, zihnin kendisini fiziksel incelemeye açık hale getirmesini boşuna talep ediyor, ancak duyularımızın fiziksel dünyasında mevcut değilse, bu nasıl mümkün olabilir? (Aynı şey elbette "ruh" için de geçerli.) [Descartes](#), zihni ünlü bir şekilde "genişletilmemiş", yani maddi dünyayla ilişkili olarak sıfır kapsama sahip olarak tanımladı. Bu, insanlık tarihinin en önemli tanımlarından biridir çünkü varoluşun merkezine sıfırı koyar.

Eğer "sıfır"ın fiziksel anlamı maddeden çok akıllı ise, kendisi de sıradan anlamda fiziksel olmadan fiziksel evrene katılabiliyorsa, o zaman her şey bir anda çözülür. Maddi evren, kozmik köken olan Sıfır'dan gelir ve kökeni, fiziksel bir uzantısı olmayan Kartezyen Saf Zihin'dir.

Filozof olduğu kadar parlak bir matematikçi olan Descartes, matematiksel fonksiyonların grafiklerini çizmemizi sağlayan Kartezyen koordinatlara ilişkin matematiksel yeniliğini, genişlememiş zihin ve genişletilmiş maddeye ilişkin dualistik felsefesiyle açıklanamaz bir şekilde bağdaştıramadı. Grafiklerinin ona göstermesi gereken şey, dualizmin HİÇBİR ŞEKİLDE olmadığıdır. Eğer "Bir Şey Fonksiyonu"nun grafiğini çizersek, orijinden, yani sıfırdan, yani "hiçbir şey"den başlayacaktır. "Hiçlik" in sadece "bir şeyin fonksiyonu" nun kökenindeki değeri olduğu anlaşıldığında (bir şeyin zıttı olarak tanımlandığında) "hiçlik" diye bir şeyin asla var olamayacağı da ortaya çıkar.

Kartezyen "uzamsız" -zihnin alanı- sıfır kökeninde bulunan "genişletilmiş" alanın (maddenin) yalnızca bir yönüdür. Başka bir açıdan bakarsak, genişleme alanı yalnızca "bir şey fonksiyonunun" değerini sıfırdan farklı değerlere çizdiğimizde oluşturulan şeydir.

Uzatma ve uzamama, sıfır üzerinden sorunsuz bir şekilde birbirinin içine ve dışına akar. Bunlar ayrı alanlar değildir (basitlik açısından sıklıkla bunları böyle ele alsak bile). Onlar kesinlikle, ayrılmaz ve ebediyen bağlantılıdır. "Bir şey fonksiyonu" sıfırdan farklı değerlere sahip olduğunda boyutsaldır: uzayda ve zamanda genişletilmiştir (madde). "Bir şeyin işlevi" sıfır değerine sahip olduğunda boyutsuzdur: genişletilmemiş (zihin), uzay ve zamanın dışında.

Böylece gerçeğin şaşırtıcı derecede güçlü bir tanımına, yine de iki ayrı ama bağlantılı bölgeye sahip olan tek bir matematiksel fonksiyon olarak ulaşıyoruz: sıfır ve sıfır olmayan, boyutsuz ve boyutlu, uzamsız ve uzamlı: zihin ve madde. Bu bir sadelik ve zarafet harikası değil mi ve tam da ilahi matematikten bekleyeceğimiz şey değil mi?

Artık idealizm ve materyalizm gibi ayrı felsefi okulların nerede yanlış yaptığını tam olarak belirtebiliriz. İdealistler "bir şey fonksiyonunun" hiçbir zaman sıfırdan farklı değerlere sahip olamayacağına inanırken, materyalistler "bir şey fonksiyonunun" hiçbir zaman sıfır değerine sahip olamayacağına inanıyorlardı.

Bilimsel materyalizm, var olan en önemli sayı olan sıfır – HİÇBİR ŞEY konusunda açıkça yanlıştır! Bilim, en hayati sayıyı ortadan kaldırdı. Fiziksel bir gerçekliğe sahip olmadığını ve uzay ve zamanın dışında yayılmamış, boyutsuz varoluş diye bir şeyin olmadığını ileri sürmüştür. Bilim, deterministik fiziğin klasik dünyası olan sıfırdan uzak değerlerdeki "bir şeyin fonksiyonunu" incelemekte çok başarılı oldu. Ancak görelilik teorisi ve özellikle kuantum mekaniği keşfedildiğinde bir şeylerin son derece yanlış olduğunu anlamalıydı. Kuantum mekaniği hayal edilemeyecek kadar küçük olanın (sıfıra son derece yakın değerlerdeki "bir şey fonksiyonu"nun) incelenmesidir ve kuantum mekaniğinin bu kadar kafa karıştırmacı olmasının nedeni, tamamen maddi alan yerine zihin alanının özelliklerini paylaşmaya başlamasıdır. Benzer şekilde, özel görelilik teorisi de ışığı kütlelessiz, boyutsuz ve ışığın kendi referans çerçevesinden (aslında zihnin sıfır alanıdır!) bakıldığında uzay ve zamanın dışında olarak tanımlar. Genel görelilik teorisi de mesafenin kaybolduğu ve zamanın durduğu, yani zihnin boyutsuz alanına girdiğimiz kara delik tekilliklerinin varlığına işaret ediyor. Tüm maddi evrenin ortaya çıktığı Büyük Patlama tekilliği de uzay ve zamanın dışındadır, yani doğası gereği maddi olmaktan ziyade tamamen zihinseldir. Büyük Patlama tekilliği kozmik köken olan Sıfır'dan başkası değildir.

En parlak bilim insanları kuantum mekaniğini görelilik teorisiyle uzlaştıramaz. Bu ikisini bir araya getirmek için tüm zamanların en karmaşık teorisi olan M (membrane;zar) teorisini ortaya attılar, ancak çabaları başarısızlığa mahkumdur. Neden? Çünkü M-teorisi açıkça "bir şey fonksiyonunun" sıfır değerine sahip olmasını dışlamaya devam ediyor, yani hâlâ zihnin varlığını kabul etmeyi reddediyor.

Her iki teori de "bir şeyin fonksiyonunun" sıfır değerine sahip olabileceğini kabul ettiğinde, kuantum fiziği görelilik teorisini kolaylıkla benimseyecektir. Bilimin sonunda her şeyin büyük, birleşik bir teorisini üretmesinden önce aşılması gereken son sorun budur.

Ancak bilim sıfırın varlığını kabul eder etmez Tanrı'nın, ruhların ve ölümden sonraki yaşamın "kabusuna", yani din ve metafiziğin alanına düşer. Hata yapmayın – Tanrı, ruhlar ve ölümden sonraki yaşam yalnızca "M-sayı" (Büyü, Gizem) – SIFIR nedeniyle var olur. Ancak M-teorisi M-sayısını benimsediğinde bilim, öne çıkan tüm sorunlarını çözecektir.

Bilimden korkmayın. Bundan korkmayın. Başarılarına rağmen en temel seviyede, yani sıfır seviyesinde hatalıdır. Bilim, Tanrı, ruhlar ve ahiret kavramlarını gülünç hale getirmedi. Daha doğrusu bilim, ilahi olanın alanını daha yeni yeni araştırmaya başlıyor ve bilim insanları henüz bu gerçeğin farkına varamadılar.

Bilim akli, yaşamı veya bilinci açıklayamaz. Neden? Çünkü bilim, var oldukları yer olan sıfıra sırtını dönmüştür. Sıfır, Tanrı'nın, ruhun ve ölümden sonraki yaşamın matematiksel garantörüdür. Gerçek din, herhangi bir gerçek veya kanıtla desteklenmeyen tuhaf bir inanç sistemi değildir. Gerçek din, M-sayısının - Sıfırın - gerçek varlığının mutlak ve kaçınılmaz sonucudur. Sıfır, insan zihnini rahatsız eden her şeyin cevabıdır. Tüm BÜYÜK soruların cevabıdır.

Daha acımasız ne olabilir? – "Hayat, evren ve her şey" sorusunun cevabı hiçbir şeydir. Bunu düşündüğünüzde, bu en açık ve aslında mümkün olan tek cevap haline gelmiyor mu? Sıfır - hiçbir şey - en büyük paradokstur, kozmik gizemin gizli cevabıdır. Fiziksel olarak hissedilemez. Görünmez. Orada değil gibi görünüyor ama yine de her yerde. Hiçbir gerçekliği yokmuş gibi görünür ama yine de tek gerçek ve ebedi gerçekliktir. İnsanın cevap arayışının bu kadar uzun ve boşuna olmasına şaşmamalı. Hiçbir şeyi bulmaktan daha zor ne olabilir? Eğer bilge bir adam, insanlığın gizeminin cevabını bilmeniz için size gidip hiçbir şey bulmamanızı emretseydi, nereden başlardın? Hiçbir fikrin olmazdı. İşte tam da bu yüzden cevap bu. Eğer başka bir cevap olsaydı hiç zorlanmadan bulurduk ve hayat anlamsızlaşırdı. Hiçbir şey anlamlı değil. Nous'un sürekli üzerinde düşündüğü Plotinus'un "Bir"i tarzında, hiçbir şey sonsuza kadar düşünebileceğimiz bir şey değildir. Onun gizemi karşısında sonsuza dek göz kamaştıracağız.

M-teorisinde doruğa ulaşan bilimsel materyalizm, a) orijini olmayan bir fiziksel koordinat sistemine sahip olabileceğiniz veya b) bir koordinat sistemindeki her değer, orijini dışında gerçek, fiziksel bir anlamı olabileceği iddiasına varır. Bunlar, özellikle matematik okuyazarı olduğu varsayılan kişiler için, savunulması zor ve saçma konumlardır.

Gerçekliğin koordinat eksenleri sıfırda kesişir ve bu kesişme noktasının gerçek dışı kabul edilmesi yerine HİPERGERÇEK, gerçekliğin özü, diğer her şeyin olmazsa olmazı olarak kabul edilmesi gerekir. Büyük Patlama sıfır başlangıç noktasında başladı. Uzay ve zamanın koordinat eksenleri orijinden itibaren büyüdü. Başka nereden gelebilirlerdi? Bundan daha kör edici derecede açık ne olabilir?

Sıfır ve onun ters ikizi olan sonsuzluk, gerçeği yöneten sayılardır ve bilimin anlaşılmaz bulduğu iki sayıdır.

Bilimin hikayenin tamamı olmadığından şüphelenen herkesin, bilimin kendisinin parçalandığını, "eksik" olduğunu kabul ettiği ve batan gemiyi kurtarmak için yeni bir faktöre ihtiyaç duyduğu alanları düşünmesi yeterlidir.

Sıfıra bölme gerçekleştiğinde bilim parçalanır ve bilim adamlarının sonlu olması gerektiğini düşündüğü miktarlarda sonsuz sonuçlara yol açar. Dolayısıyla bilim adamlarına korku ve şaşkınlık veren iki sayı olan sıfır ve sonsuzluk, Tanrı'nın, ruhların ve ahiretin var olabileceği TEK alanlardır. Din ve metafizik, sıfır ve sonsuzluğun incelenmesinden başka bir şey değildir. Böylece Tanrı'yı, ruhları ve ölümden sonraki yaşamı nerede bulacağımıza dair kesin bir matematiksel tanım sağlayabiliriz: bu bilimin kavrayışının ötesinde kalan alandır. Gizemli Köken, ilk Sıfır, başlangıç, Alfa'dır.

Kabala'da [Alef](#), diğer tüm noktaları içeren nokta olarak tanımlanır. Bu, Köken'in ve aslında Tanrı'nın mükemmel tanımıdır. Diğer tüm noktaları içeren nokta olan Alef, her şeyin başladığı yerdir.

Evren sıfırla başlar ve sıfırla biter. Sıfır, olabileceklerin sınırındır. Toplam enerji gibi kozmosun tüm miktarları sonuçta sıfıra veya sonsuza eşittir ve ara hiçbir şey yoktur. Varlık sıfır ve sonsuzlukla tanımlanır ve sıfır ve sonsuzlukla parantez içine alınır.

Bu, İbrahimi dinlerden farklı olarak uçuk, tanımsız, bilime ve matematiğe aykırı, tamamen inanca dayalı bir sistem değildir. Söylediğimiz tek bir şeye bile inanmak zorunda değilsiniz. Tek yapmanız gereken, ileri sürdüklerimizin matematiksel ve bilimsel doğruluğunu düşünmektir. Bu inançlar ya da metafizikle ilgili bir tartışma değil; bu saf matematik ve bilim meselesidir. Matematiği ve bilimi anlayan herkes ne söylediğimizi tam olarak görebilir ve İlluminizm'in kesin yolunu takip edebilir. Gericilik yok, meseleden kaçmak yok, demagoji ve jargonla insanları kandırmaya çalışmak yok, inanca başvurmak yok. Her şey herhangi bir gizem veya mistisizm olmaksızın herkesin görebileceği şekilde düzenlenmiştir.

İlluminizmin tamamı yalnızca iki sayının önemi etrafında döner: sıfır ve sonsuzluk. Eğer onlar gerçekse, o zaman, uzay ve zamanın dışında, uzamsız varoluşun gerçekleştiği ve "genişletilmiş" varoluşun kaynaklanabileceği bir alan da gerçektir. Eğer sıfır ve sonsuzluk, bilimsel materyalizmin ve M-kuramının ileri sürdüğü gibi gerçek değilse, o zaman uzay ve zaman dışında hiçbir alan yoktur, Tanrı yoktur, ruhlar yoktur, ölümden sonraki yaşam yoktur, ölümsüzlük yoktur ve "bir şey" in kelimenin tam anlamıyla yoktan var olması gerekir; Bu görüşe göre sıfır gerçek olmadığı için sıfırdan gelemez.

Peki kim haklı? Bilim adamları mı yoksa biz mi? Mantık, matematik ve bilim kimin yanında? Kim çılgın, sürdürülemez varsayımlarda bulundu? Varlığın mutlak yokluktan geldiğini mi kabul ediyorsunuz, yoksa maddenin aklın ürünü olduğunu ve akıldan kaynaklandığını, dolayısıyla bir şeyin yoktan gelmediğini, aksine "maddi bir şeyin" "zihinsel bir şeyden" geldiğini kabul mü ediyorsunuz?

İlluminizm'in sağladığı analiz, gerçekliğin doğasına dair son sözdür. Gidecek yer kalmadı. Bütün varoluş ve gerçeklik meselesi sıfır ve sonsuzluk etrafında dönüyor. Matematik, bilim, din, felsefe ve psikolojiyi tartışmak için mümkün olan tek birleşik ve kesin çerçeveyi sağladık. Diğer tüm sistemler, özellikle de İbrahimi dinlerin "vahyedilmiş" dinleri kusurlu ve gülünçtür. Tamamen insani aptallık ve cehaletten oluşan bu mide bulandırıcı dinlere abone olmak için kelimenin tam anlamıyla gerizekalı ve akıl hastası olmanız gerekir.

\*\*\*\*\*

*"Ben bir bakıma Tanrı ile hiçlik arasında bir aracıyım." --Descartes*

Sıfıra bölme bilimin son sınırırır. Bu eylemi nasıl gerçekleştireceğini bilene kadar bilim daha fazla ilerleme kaydedemez. Sıfıra bölme sorunludur çünkü iki alanı bir araya getirir: zihinsel ve fiziksel. Fiziksel bir miktarı sıfıra böldüğünüzde cevabınız fiziksel dünyaya değil zihinsel dünyaya aittir. Bu nedenle yanıtlar bilim insanları için hiçbir anlam ifade etmiyor ve denklemlerinin çöktüğünü düşünüyorlar. Yanlış olan denklemler değil, onların fiziksel yorumlarıdır. Bilim adamlarının geçmeleri gereken son bir köprüleri var. Tıpkı Einstein'ın şimdiye kadar eşdeğer kabul edilmeyen kütle ve enerjiyi birbirine bağlaması gibi, bilim adamlarının da artık zihin ve maddeyi birbirine bağlayan denklemleri bulmaları gerekiyor. Sıfıra bölme, boyutlu madde-enerjiyi boyutsuz zihin-enerjisine dönüştürür. Ancak bilim insanları bunun farkına vardıklarında Her Şeyin Büyük Birleşik Teorisini tamamlayabilirler.

Yaşamın en derin meselelerinin tümü, bilim adamlarının imkânsız saydığı sayının etrafında döner: Hiçbir şey. **Hiçbir şeyi** anladığınızda HER ŞEYİ anlarsınız!

Her şey tam olması gerektiği gibi değil mi? Varlığı ancak **hiçbir şeyi** anladığınızda anlarsınız. Hiçbir şey en büyük gizem ve nihai cevaptır.

Hepimiz hiçbir şeyin çocuklarıyız ve başka türlü de olamaz.

Bilim adamları sıfıra karşı çılgın savaşlarını sürdürmeyi bıraktıklarında bilim ve din en sonunda uzlaşacak. Yakında bir gün ışığı görecekler; Einstein'ın kanıtladığı gibi, ışık sıfır bölgesinin özüdür.

Zihin uzay ve zamanın dışında olduğundan mekansal veya zamansal olarak lokalize değildir. Bireysel değildir; aynı anda her yeredir. Zihin, bireyselleştirilmiş uzay, zaman ve madde alanıyla etkileşime girdiğinde ve bilgi girdisini zihinsel alandan ziyade fiziksel alandan aldığında bilinçte lokalize olmuş gibi görünmektedir. Ancak bunların hiçbiri yüce güç ve önemin iki sayısı olmadan mümkün olamazdı: **sıfır ve sonsuzluk**.

Her şeyi anlamak istiyorsanız sıfır ve sonsuzluğu düşünün.

Bu İlluminati'nin İncilidir.

*"Bir insan için belirleyici soru şudur: Sonsuz bir şeyle ilişkisi var mı, yok mu?" --Jung*

*"Doğada insan nedir? Sonsuza göre hiçbir şey, hiçbir şeye göre her şey, hiçlik ile sonsuzluk arasında bir ortalama." -- Pascal*

*"Sonsuzluğun olduğu yerde neşe de vardır. Sonlu olanda mutluluk yoktur." -- Chandogya Upanişad*

Dolayısıyla ölümden korkmaya hiç gerek yok. Siz sıfır yaşında bir çocuksunuz ve öldüğünüzde sıfır durumunuza, Gerçek Ölümsüz Benliğinize geri döneceksiniz. Ölüm kesinlikle seni hiçliğin samimi kucaklaşmasına, sıfırla üçüncü türden yakın bir karşılaşmaya getirir. Ancak gösterdiğimiz gibi, unutkanlık ve sonsuz boşluk olmaktan uzak, tüm evrenle bağlantı kurduğunuz ve sizden daha önce ölen tüm sevdiklerinizin Gerçek Ölümsüz Benlikleri ile iletişim kurabileceğiniz kozmik yaşamın ve anlamın kalbidir.

Ölüm korkusunun üstesinden gelmek için tek bir şey gerekiyor; göremediğiniz, duyamadığınız, koklayamadığınız, tadamadığınız veya dokunamadığınız bir şeyin, sıfırın, "hiçbir şeyin" görebildiğiniz her şeyin kaynağı olduğunu kabul etmeniz. Bu, duymak, koklamak, tatmak ve dokunmak ve "hiçlik"ten kaynaklanan Büyük Patlama evreninin tek makul açıklamasıdır. Öldüğünüzde, bu hiçlik diyarına geri dönersiniz. Aslında onu hiç bırakmazsınız. Ego-bilinciniz, ölümlü dünyadan duyusal bilgiler aldığı için ölümlü dünyaya ait olduğunu düşünerek kandırılır. Öldüğünüz anda, tüm bu duyusal girdiler anında ortadan kalkar ve ego-bilinciniz yok olur, ancak ego-bilinciniz tarafından sağlanan tüm bilgileri alan temel Benlik-Bilinciniz yok olmadı çünkü o, fiziksel alanda değil, zihin alanı içinde var oldu.

Ölüm, dehşet verici olmak yerine, sıfıra, var olan en harikulade ve mucizevi yere açılan bir kapıdan başka bir şey değildir.

Mısırlılar ve Tibetliler gibi İlluminati'nin de "diğer tarafta" ilgili gereken her şeyi anlatan bir "Ölümler Kitabı" var. Bu, İlluminati'nin ikinci en önemli kitabıdır (birincisi Gnosis Kitabıdır), fakat yalnızca inisiyelere yönelik olduğundan içeriğini açıklamayacağız.

Ancak Mısır ve Tibet kitapları size kendi araştırmanız için iyi bir başlangıç noktası sağlayacaktır.

## Monad'ın Gizemi

*"Hiçlik, varlık ve hiçliktir... Sınırlı aklımız bunu kavrayamaz, idrak edemez, çünkü o sonsuzluğu birleştirir."* -- Geronalı Azrail

Gösterdiğimiz gibi en önemli sayı sıfırdır. Sıfır boyutlu bir noktadır. Kaç sıfır, kaç boyutsuz nokta üst üste bindirilebilir? Cevap sonsuz bir sayıdır.

[Leibniz](#) ruhları **monadlar** olarak adlandırdı: enerji, maddi olmayan, bölünmez, uzanmaz, yok edilemez, nedensiz, boyutsuz noktalar. Evrende hiçbir yer kaplamayan ve zamandan bağımsız sonsuz sıfırlar (monadlar/ruhlar) vardır. Onlar saf akıldır, ancak bilinç geliştirebilecekleri zamana kadar bilinçsizdirler.

Beyin hücrelerinin beyni oluşturması gibi, tüm monadların birlikte tek bir Monad oluşturduğu söylenebilir. Monad Tanrıdır. Ancak bu basit bir İbrahimi Tanrı değildir. Bu, Holografik İlkenin Tanrısıdır. Nasıl yani? Her sıfır - monad - Monad'ın içinde mevcuttur, ancak sonuçta Monad'ın kendisi hala boyutsuz bir noktadır, bir Sıfırdır ve bu haliyle herhangi bir sıradan monadın içinde var olur. Yani monad Monad'ın bir parçasıdır ve Monad da monadın bir parçasıdır: her parça Bütün'ün içindedir ve Bütün de her parçanın içindedir. Bu tuhaf bir mistisizm değil. Bu saf matematiktir, sıfırın özelliklerinin mantıksal sonucudur. Yani, eğer yaşamın yüce gizemini anlamak istiyorsanız, işte buradasınız.

Kozmik Ruhta (Tanrı) sonsuz sayıda ruh ikamet eder ve yine de Kozmik Ruh aynı zamanda bu ruhların her birinde ikamet eder. Her bireysel ruh, ayrılmaz bir şekilde Tanrı'nın Ruhuna bağlıdır.



Tek fark, Leibniz'in "açıklık" dediği ama bizim şimdi bilinç diyeceğimiz özelliktedir. Tanrı monadların en açık olanıdır, ancak her belirsiz (bilinçsiz) monadın içinde olduğu için, her biri Tanrı kadar açık, yani kozmosun akla gelebilecek tüm bilgilerinin tamamen bilincinde olma kapasitesine sahiptir.

Varoluşun temel doğası budur: Monad ve monadlar, her biri Monad'ın kendisi kadar berrak hale gelene, bilinçdışı sürgün edilene ve her şey netleşene, her şey aydınlanana, her şey ışık olana kadar sürekli olarak birbirleriyle etkileşim halindedir. .

Bilimsel materyalizm boyutsuzluğun, sıfırın, monadın, Monad'ın varlığını inkar eder; dolayısıyla Tanrı'yı, ruhları ve ahireti de inkar eder. Peki matematik üzerine inşa edilen bilim nasıl olur da her şeyin kökenini reddedecek kadar aptal olabilir? – sıfır, matematiğin temeli; onsuz Batı bilimi ve matematiği yüzyıllar boyunca umutsuzca debelendi. Leibniz (ve Newton) tarafından icat edilen matematik, bilim ve matematiğin temel taşıdır ve tamamen iki nokta arasındaki mesafeyi... SIFIR'a indirgemekle ilgilidir. Sıfırın matematik ve bilim için büyük önemi göz önüne alındığında, bilim insanları ve matematikçiler için sıfırın fiziksel gerçekliğine karşı savaş açmak tarihteki en tuhaf bilmecelerden biridir, ve sıfırın gerçekliğini inkar etmeleri, aynı zamanda Tanrı'nın varlığını da inkar etmelerine neden oluyor.

En önemli sayıları inkar etme konusunda bilim adamlarının ve matematikçilerin bir biçime sahip olduklarını asla unutmayın. Yüzyıllar boyunca sadece sıfır karşısında şok ve dehşete düşmekle kalmadılar, aynı zamanda [hayali sayıya](#) ve son olarak sonsuzluğa karşı da aynı derecede dirençliyidiler. Artık bu sayıların matematiksel kullanımını kabul ediyorlar ama fiziksel anlamlarını inkar etmeye devam ediyorlar. Hala geçmeleri gereken son bir köprü var ve tekmeleyerek ve çılgın atarak sürüklenmeleri gerekecek; sıfırdan, sonsuzluktan ve [hayali \(sanal\) sayıdan](#) uzun zamandır duydukları tiksinti böyle. *(Hayali sayı özellikle çok büyük öneme sahiptir, çünkü üç hayali eksen ve üç gerçek eksenden oluşan 6 boyutlu bir evrende, tüm mesafelerin sıfır olduğu bir tekillik tanımlamak mümkündür.)*. Bilim adamlarının ve matematikçilerin aklına, bu sayıların en az gerçek olmak bir yana, en gerçek olduğu ve gerçekliği gerçekten tanımladığı hiç gelmemiştir. Elbette tuhaf ve şaşırtıcı rakamlar bunlar. Kozmik gizemin özü oldukları neden onlara söylenmiyor?

Sıfır ve sonsuzluk Tanrı'nın mülküdür. Sıfır ve sonsuzluk fizikçilerin en çok korktuğu iki sayıdır. Sıfır ve sonsuzluk, bilim ve dinin kafa kafaya çarpıştığı yerdir. Din, sıfırın "fiziksel" gerçekliğini kabul eder (yani sıfır aslında vardır, elbette fiziksel değil zihinseldir), bilim bunu kabul etmez. Kısaca varoluşun temel meselesi budur. [Shakespeare](#)'in Prenses Hamlet'inin hiçbir zaman tam olarak söylemediği gibi, *"Sıfır olmak ya da sıfır olmamak: bütün mesele bu."* Uzay ve zamanın dışında boyutsuz bir noktanın ötesine geçilecek hiçbir yer yoktur. Varoluşun en yüksek sınırınıdır. Eğer sıfır gerçekten varsa o zaman Tanrı, ruh ve öbür dünya da vardır. Değilse, o zaman yalnızca bilimsel materyalizmin ölümlü alanı vardır. Sıfır - hiçbir şey - her şeyin etrafında döndüğü evrendeki en büyük gizemdir. Sıfır varsa, Büyük Patlama kolaylıkla anlaşılır; sıfırdan "bir şey" gelir (madde zihinden ortaya çıkar ve gelişir). Eğer sıfır yoksa, evren mucizevi bir şekilde mutlak hiçlikten ortaya çıkar. Sizce hangisi daha makul?

İlluminati ve yalnızca İlluminati, varoluşun tüm gizemlerini, tüm temel soruları, din, bilim ve felsefeyle ilgili tüm eski tartışmaları tek bir matematiksel soruya indirgemeyi başardı: sıfırın gerçek varlığı var mı yoksa sıfır gerçekte asla ortaya çıkmayan matematiksel bir yapı mı? Sıfır – evet mi hayır mı? Kozmik soru bu. Geriye kalan her şey kaçak içkidir.

Hiçbir şeyin bize her şeyi sunmadığını kim düşünebilirdi? Hiçbir şey hayatın anahtarı değildir. Her şeyi tanımlar. Hiçbir şeyde HERŞEYİ bulamayız.

Hayatın bu kadar gizemli olmasına şaşmamalı. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyin çocuğu. En harika fikir de bu değil mi? Sıfır olmadan - hiçbir şey - varoluş imkansız olurdu.

Eğer evrenin gizemini tek bir yerde saklamak isteseydiniz burası neresi olurdu? Tek bir cevap olabilir. Kimsenin bulamayacağı bir yere saklarsın. Onu bulamıyorlar çünkü hiçbir şey ve hiçbir yer yok. Onu Sıfır Numaranın içine saklarsın.

Tanrı'nın, ruhların ve ahiretin bu kadar ele avuca sığmaz ve soyut olmasının nedeni, onların sıfırda, hiçlikte, varoluşun en gizli alanında ikamet etmeleridir. Sadece bilimin ulaşamayacağı şeyler var. Unutmayın, kanıtın yokluğu, yokluğun kanıtı değildir. Tanrı, Tanrı'nın gizeminin en büyük gizem olmasını sağlamak için kendisini nereye gizleyeceğini biliyordu. Hiçbir şeyin anlamının, hiçbir şeyin nasıl bir şeye dönüşmediğinin, bir şeyin nasıl hiçliğe döndüğünün gizemidir.

"Toprak toprağa ve toz toza döner...."

"Hiçbir şeyden geldin ve hiçbir şeye geri döneceksin. Ve o zaman sen Tanrı olacaksın."

Bu İlluminati'nin İncilidir.

## Ruh Kamerası

Başlangıçta 2009 ve ardından 2010'da çıkması beklenen bu roman, artık 2012'den önce yayınlanmayacak. 21 Aralık 2012, uygun bir şekilde uğursuz çıkış tarihi olarak kaleme alındı. Her zaman "kehanetlerin gerçekleşmesi" gözüyle bakılmalıdır. Sonuçta bu, İsa Mesih'in uzun bir yol kat etmesini sağladı!

Roman 2009 yılında bir "hayalet yazara" verildi, ancak çeşitli sorunlar ortaya çıktı ve şimdi bu kitap serisinden sorumlu üç İlluministten birine atandı. Bu nedenle bu serinin tamamlanmasını beklemek gerekiyor. Üstelik 2012 seçim yılında ABD'deki siyasi durumdan da etkilenecek.

"Soul Camera" (Ruh Kamerası), herhangi bir ilgili kişiyi İlluminati'nin irfanıyla altıncı Derece İlluminatus ile aynı teorik bilgi seviyesine getirmeyi amaçlayan mevcut iletişim projesinin doruk noktası olacak. Tarihte başka hiçbir gizli topluluk bu kadar çok benzersiz bilgiyi ücretsiz olarak kullanıma sunmamıştır.

İlluminati neden bu benzeri görülmemiş eylemi gerçekleştirmeyi seçti? Çünkü kozmik diyalektiğe en çok uyum sağlayan kişi olan İlluminati'nin Büyük Üstadı, İlluminati'nin diyalektikte en sonunda Yeni Dünya Düzeni'nin yolunu açacak çarpıcı yeni bir aşamayı sağlayabileceği anın geldiği sonucuna vardı; İnsanlığın tanrısallığa doğru ilerleyişinde metaforik kuantum sıçramasının vakti geldi !

Şimdiki Büyük Üstad, benzersiz bir dehaya sahip bir adam, İlluminati'nin açık ara en değerli üyesi ve zamanı gelince Ölümsüzler listesine katılacağı kesin.

Dünyanın dertleri ve çareleri aşağıda sıralanmıştır:

- 1) Ayrıcalıkların olduğu bir dünya, elitizm ve adaletsizliğin dünyasıdır. Meritokrasi tek çaredir.
- 2) "Açgözlülük iyidir" inancı olan kapitalizm, yalnızca mülkiyet sahibi sınıfa kar sağlamak amacıyla materyalizmin ve nesneleştirme hastalığıdır. Tedavisi yeni bir manevi, sanatsal, yaratıcı ve entelektüel paradigmadır.
- 3) İbrahimçilik bir akıl hastalığıdır. İlluminizm psikolojik tedavidir.
- 4) Doğu ile Batı arasındaki dini ayrım küresel ilerlemeyi engelledi. Doğu düşüncesiyle ortak bir aydınlanma ve reenkarnasyon dini olan, ancak en derin Batı düşüncesiyle dolu olan İlluminizm bir köprüdür.

İnsan ırkı uzun süre korkunç bir karanlık gölge altında yaşamak zorunda kaldı.

Tedavi biziz.

Bizler aydınlanmış olan İlluminati'yiz. Bizimki, yeterince yüksek ve asil kalibreye sahip tüm zihinlerin/bilinçlerin yüce hedefe, varoluşun zirvesine, Kutsal Kase'ye yönelik kozmik arayışın doruğuna ulaşmasını sağlayan ışığın, kozmik evrimin dinidir.

Tanrı olmak.

PROGRAMA BAŞLAYIN.

TANRI PROGRAMINA KATILIN !!!

## Düşen Ağacın Sesi mi Değil mi?

Ünlü bir felsefi bilmece şudur: "Ormanda bir ağaç düşerse ve onu göreceksin ve duyacaksın (yani algılayacaksın) kimse yoksa, ses çıkarır mı?"

[Parveen Kaler](#) şu cevabı verdi: "Hayır. Ses, bir organı titreştirerek bir his yaratan basınç salınımıyla oluşturulan mekanik bir dalgadır. Hem mekanik dalga hem de titreşen organ gereklidir. Bu senaryoda titreşen bir organın bulunmadığını varsayarsak hiçbir ses oluşmaz."

Güzel bir cevap ama Kaler gerekli olan üçüncü unsurdan bahsetmiyor; titreşen organın ürettiği hissi deneyimleyecek bir zihin; ses sinyallerini yorumlayan bir zihin. Basınç salınımına maruz kalan titreşen bir organ, kendi başına bir ses üretmez. Ses, nesnel bir fiziksel olay dizisinin neden olduğu öznel bir zihinsel deneyimdir.

[Alien filminin](#) reklam sloganını düşünün: "Uzayda çığlığınızı kimse duyamaz." Neden? Çünkü basınç salınımını iletecek hava veya ortam yok. Sadece bir boşluk var.

Dolayısıyla "ses" basit bir şey değil; karmaşık, bileşik bir kavramdır.

- Bir basınç dalgası yaratan tetikleyici bir olaya,
- basınç dalgasını iletecek bir ortama,
- basınç dalgasını alacak bir organa ve
- titreşen organdan gelen verileri yorumlayacak bir akla ihtiyaç vardır.

Dolayısıyla, şimdi gördüğümüz gibi, asıl soru zorlayıcı bir sorudur. Tam bir cevap sağlamak için birçok faktörün dikkate alınması gerekir. Dört elementten herhangi biri eksik olursa ses duyulmaz. Ve hepsinden önemlisi, eğer öznel bir zihin yoksa hiçbir ses duyulmayacaktır. Canlılar olmasaydı evren tamamen sessiz olurdu. Tek bir gürültü bile sonsuzluğu rahatsız edemez. Bu şaşırtıcı değil mi? Kürelerin Müziği asla duyulmayacaktı.

Sonuçta ses, fiziksel duyu organlarına bağlı bir zihnin deneyimlediği subjektif bir olgudur. Akıl yoksa, ses de yoktur. Evrendeki her ağaç bir anda devrilebilir ama eğer farkına varacak akıllar olmasaydı, bu doğal afet tam bir sessizlik içinde yaşanırdı. Sesin ilk iki bileşeni (tetikleyici olay (çöken ağaçlar) ve bunun sonucunda ortaya çıkan basınç dalgası) mevcut olacaktır, ancak titreşen organ (kulağın işleyişi) ve duyu verileri anlamlandıracak bir zihin mevcut olmayacaktır. Yani ses olmayacaktı. Bunu hayal etmenin bu kadar zor olmasının nedeni, kendimizi her zaman örtülü olarak resmin içine yerleştirmemiz, kulaklarımız ve aklımız olması ve dolayısıyla bir ses duyacağımızı anında "bilmemizdir". Peki sağır bir kişi herhangi bir şey duyabilir mi? Soru onlar için kökten farklı olacaktır. Sağır bir dünyada ne olursa olsun hiçbir ses duyulmazdı. Kaç ormanda ne kadar ağaç düşerse düşsün dünya hep sessiz kalacaktı. Eğer zihinler olmasaydı da bu böyle olurdu.

Gerçek ama gizli felsefi soru şudur: Kendinizi yakınında hayal etmeden, onu izlemeden ve duymadan bir ağacın devrildiğini hayal etmek mümkün mü? Kendinizi ağaca bakarken hayal etmeden bir ağacı hayal edebilir misiniz?

Aslında sorun yaratan yalnızca görüntü ve ses değil, tüm duyulardır. Eğer işiten, gören, tadan, dokunan, koklayan canlılar olmasaydı evrenin gerçekten var olduğunu söylemek mümkün olur muydu? Kim bilebilirdi? Kim görecekti? Kim bununla etkileşime girecekti? Hiçbir amaca hizmet etmeyen, anıtsal açıdan en saçma varlık olmaz mıydı? Akıllar farklı frekanslardaki ışığı farklı renkler olarak yorumluyorlar, ancak bu işlemi gerçekleştirecek akıllar olmasaydı evrende renkler olmazdı. Evrenin rengi olmadığı gibi görünmez de olurdu. Işık, güneşten dünyaya kadar geniş bir alanı geçerken, tamamen karanlıkta seyahat eder (*uzaydan çekilen herhangi bir dünya fotoğrafında görebileceğiniz gibi: gezegenin etrafındaki alan tamamen siyahtır*), yani ışık hiç de kendi başına "ışık" değildir. "Işık" bir şeyden yansıyor gözümüze ulaştığında görünür hale gelir, burada beyin devrelerimiz ve ardından öznel zihnimiz tarafından yorumlanır. (Astronot Güneş'e baktığında onun karanlıklarla çevrili olduğunu görür. Aslında "gördüğü" şey, Güneş'i oluşturan sayısız atomun yansıttığı ışıktır.) Işık başka şeyleri de aydınlatır ama kendisi aydınlanmaz. Ve eğer gören gözler olmasaydı hiçbir şeyin aydınlığı olmazdı.

Bilim belgeselerinde gördüğünüz Büyük Patlama'nın tüm dramatizasyonlarını düşünün. Bunların hepsi bilim kurgu ve aslında bilim fantezisi. Böyle bir şey olmadı. Sonuçta insan gözü elektromanyetik spektrumun yalnızca "görünür" kısmını görebilir. Gerisi görünmez. Eğer hiç insan gözü olmasaydı, aslında herhangi bir göz olmasaydı ve herhangi bir bilinçli, fiziksel gözlemci olmasaydı, o zaman Büyük Patlama, mutlak karanlıkta, görünmez bir şekilde meydana gelen bir olaydı. Sesi iletecek bir ortam (ve zaten hiçbir şeyi duyacak kulaklar) olmadığından, Büyük Patlama mutlak bir sessizlik içinde gerçekleşti. Ne kokusu vardı, ne tadı. Ve etrafta tenlerinin ısısını hissedecek kimse yoktu.

Yani Büyük Patlama bir Patlama değildi ve gözle de görülmüyordu. Bu bir patlama değildi. Bu sadece mutlak sessizlik ve karanlıkta yürütülen matematiksel denklemlerin muazzam bir şekilde ortaya çıkmasıydı. Bunun bir TV belgeseli açısından neden iyi olmadığını anlayabilirsiniz, ancak bilim adamları neden "Büyük Patlama" hakkındaki gerçeği söylemiyorlar – ya da olayın standart tasvirinin tamamen saçmalık olduğunu henüz anlamadılar. ?

Eğer tüm insanlar kör ve sağır olsaydı, Büyük Patlama'nın karanlıktan ve sessizlikten başka bir yerde meydana geldiği akıllarına gelir miydi? Yani, herhangi bir gözlemcinin olmadığı kör, sağır bir evrende, her şeyin tam olarak böyle geliştiğinden emin olabiliriz. Gözlemciler olmadan evren saf matematikten ibarettir. Görülecek bir görüntü ya da duyulacak bir ses yok. Koku veya tat yoktur. Hiçbir şeye dokunulmuyor veya hissedilmiyor. Denklemler, ekranı kapalı bir bilgisayarın mikroçiplerinde olduğu gibi ortaya çıkıyor. Büyük Patlama kozmosu, yaşam formları evrimleşene ve içinde buldukları kozmik denklemleri fiziksel olarak anlamlandırmaya başlayana kadar yüceltilmiş bir bilgisayardan başka bir şey değildi. Yaşamın tüm duyuları aslında fiziksel bedenlere bağlı zihinlerin matematiksel denklemleri nasıl yorumladığından başka bir şey değildir.

Big Bang'in yanlış tasviri, insan düşüncesi açısından büyük bir sorunu ortaya koymaktadır. Ne zaman aklımıza bir şey gelse, duyuları olan bir konuyu resme yerleştirmeden edemiyoruz. Bu otomatik bir refleks. Eğer biz orada olsaydık Büyük Patlama'nın nasıl olacağını hayal ediyoruz. Ama öyle değildik, öyleymiş gibi göstermenin ne anlamı var? Bir öznenin öznel olmayan bir şekilde düşünmesi, yani nesnelere hayal etmesi ama onları algılayacak öznenin olmaması mümkün müdür?

Katı bir bilimsel materyalizm sistemi olan evren, görünür olmak, ses çıkarmak, koku almak, tat almak, dokunma hissi yaratmak için hiçbir şeye ihtiyaç duymaz. Tüm bunları bir kenara bıraktığınızda evrenin ne kadar korkutucu derecede matematiksel olduğunu anlamaya başlarsınız. Öznel zihinler olmadan evren, karanlıkta sessizce işleyen bir dizi matematiksel ilişkiden ibarettir. Evren hiçbir şeye benzemiyor, hiçbir şeye benzemiyor, hiçbir şeye benzemiyor, bir şey gibi duyulmuyor, bir şey gibi kokmuyor, bir şey gibi tadı yok veya bir şey gibi hissetmiyor.

Bilimsel materyalizm, öznel (zihinsel varlıklar) değil, nesnel (fiziksel varlıklar) teoridir. Konular bilimsel materyalizmde gereksiz bir hipotezdir. Nesnel diğer nesnelere fiziğin nesnel yasalarına, amansız sebep-sonuç yasalarına göre etkileşime girer. Böyle bir sistem, nesnelin görünür ya da görünmez olmasını (deyim yerindeyse) daha az önemsemez. Görünürlük tek bir şeyi değiştirmez. Ne koku, ne tat, ne dokunma, ne de ses hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bunların hiçbiri, yalnızca nesnelere oluşan bir evren için herhangi bir fark yaratmayacaktır. Peki nasıl oluyor da öznel deneyimler, yani her gün, her zaman yaşadığımız deneyimler, nesnel tarafından üretiliyor? Bu nasıl mümkün olabilir? Amansız yasalara uyan, tamamen nesnel bir dünyada öznelin hiçbir anlamı yok, öyleyse neden böyle bir evrende öznel bir deneye ortaya çıksın ki? Bunun olası bir nedeni ya da mekanizması yoktur. Nesnel nasıl deneyimleyen öznel haline gelebilir? Yalnızca nesnel dünyasında bir özne, bir nesnel ile ilişkili olarak nerede ve nasıl var olabilir? Hiç bir anlamı yok.

Bilimsel materyalizm, [epifenomenalizmin](#) felsefi konumunu zımnen kabul eder. Vikipedi bir epifenomen'i "*birincil bir fenomenin yanında veya ona paralel olarak ortaya çıkan ikincil bir fenomen*" olarak tanımlıyor.

Ve Şöyle devam ediyor:

*"Bir epifenomen, birincil olgunun bir etkisi olabilir, ancak birincil bir olguyu etkileyemez. Zihin felsefesinde epifenomenalizm, zihinsel fenomenlerin epifenomen olduğu, yani fiziksel fenomenlerden kaynaklanabilecekleri ancak fiziksel fenomenlere neden olamayacakları görüşüdür. Güçlü epifenomenalizmde, zihinsel fenomen olan epifenomenler, diğer zihinsel fenomenlerden değil, yalnızca fiziksel fenomenlerden kaynaklanabilir. Zayıf epifenomenalizmde, zihinsel fenomen olan epifenomenler hem fiziksel fenomenlerden hem de diğer zihinsel fenomenlerden kaynaklanabilir, ancak zihinsel fenomenler herhangi bir fiziksel olgunun nedeni olamaz."*

*"Epifenomenalizmde fiziksel dünya zihinsel dünyadan bağımsız olarak işler; zihinsel dünya, fiziksel dünyadan (ve zayıf epifenomenalizmdeki diğer epifenomenlerden) etkilenen, fiziksel dünyaya paralel bir türev dünya olarak var olur, ancak fiziksel dünya üzerinde bir etkiye sahip olamaz."*

*"Epifenomenalizme göre, fiziksel dünyaya etki eden özgür irade bir yanılsamadır, çünkü fiziksel olgular yalnızca diğer fiziksel olgulardan kaynaklanabilir. Zayıf epifenomenalizmde, diğer zihinsel fenomenlere yönelik zihinsel disipline izin veren bazı zihinsel etkilere neden olacak özgür irade vardır."*

*"Zihinsel fenomenlerin varlığını kabul eden, ancak bunların psikolojideki gözlemlenebilir herhangi bir davranışın nedenleri olarak anlamlı bir şekilde incelenmesini kabul etmeyen psikolojideki davranışçılığın zayıf versiyonları, zihinsel fenomenleri ya epifenomen yada (başkalarında nesnel olarak gözlemlenebilir fiziksel davranışların incelenmesi için gereçsel araçlar olarak) dilsel özetler olarak görür.*

İşte budur !, özgür irade "sözüm ona" bir yanılsamadır. Zihinsel durumların fiziksel durumlar üzerinde hiçbir etkisi olamaz. Zihinsel durumlar, nesnel dünyaya yapılan anlamsız bir öznel "eklenti"den başka bir şey değildir. Peki, eğer bu kadar işe yaramazlarsa neden ilk etapta ortaya çıktılar? Eğer hiçbir etkisi yoksa, Darwinci doğal seçim neden onları seçti? Etkili olmayan bir şeyi diğerine tercih etmenin mekanizması ne olabilir? Farklı etkiler yaratamıyorlarsa farkı anlamamanın bir yolu nasıl olabilir? Hiçbiri bir anlam ifade etmiyor.

Nesnelerden oluşan bir dünya kısır ve anlamsızdır. Bilimsel materyalizm, özneliğin kozmosa nasıl girdiğine dair hiçbir açıklama sunamaz. O zaman Nesnelerden nasıl gelmiş olabilir?

Eğer öznel nesnelere gelmediyse, önceden var olan nesnelere sahip olmaları gerekir. Bu nedenle nesnelere öznelere gelmiş olması gerekir. İlluminizmin öğrettiği şey tam olarak budur.

Fiziksel nesnelere Büyük Patlama evreni zihinsel, öznel bir kozmostan geldi. Nesnelere yabancılaşmış öznelerdir. Nesnelere boyutlu, öznelere ise boyutsuzdur. Öznelere sıfır alanına, nesnelere ise sıfır olmayan alana aittir.

Bilimsel materyalizm özneliğin veya öznelere varlığını açıklayamaz ancak bunlar İlluminizmin özünü oluşturur. Öznelik olmadan dünyanın hiçbir anlamı veya amacı olamaz. Öznelik olmadan dünyanın gerçekten var olduğu söylenemez. Bunu kim deneyimleyebilir? Orada olduğunu kim bilebilirdi? Kainat, sürekli karanlık bir odada bulunan tuhaf bir makineden ibaret olurdu.

Bilim adamlarının özgür iradede yoksun, herhangi bir anlamlı akıl, bilinç ve öznelikten yoksun bir dünya tasavvur etmeyi seçmeleri hayret verici. Muhtemelen kendileri özgür iradeye, akla, bilince ve öznel deneyimlere sahip olduklarından hiçbir zaman ciddi bir şekilde şüphe duymazlar, ancak yine de bu şeylerin mantıksal olarak var olduğunu inkar etmeye çalışırlar. Gerçekten çok Tuhaf.

Öznelik dünyası; bilgi, bilgi işleme, yeni bilgi arayışı, bilgi ihtiyacı, bilgi aracılığıyla güce ulaşma dünyasıdır.

Bir bilgi evreninde yaşıyoruz. Bilgi onun varlık nedenidir. Görme, ses, tat, dokunma ve koku – bunlar nelerdir? Onlar bilgidir. Bilgiye ne gerek var? Bilgiyle beslenen nedir? – bir zihin, bir öznel. Bir nesne hiç bir şeyi umursamaz. Nesnelere arasında aşk nasıl mümkün olabilir? Yalnızca öznelere sevebilir. Eğer biyolojik otomatlardan başka bir şey değilsek nasıl aşık olabiliriz? Nasıl bu kadar seçici ve özel olarak aşık olabiliyoruz? Aşk, seks ve üreme için gerekli değildir. Nesnelendirilmiş, epifenomenal bir evrende hangi işleve hizmet ediyor?

Evren bir bilgi üreticisidir. Amacı bilgiyi maksimuma çıkarmak, bilgiyi deneyimlemek, bilgiyi değerlendirmektir. Evren eski bilgileri değil, bilginin maksimum kalitesini, deneyimin maksimum kalitesini istiyor. Ve optimal bilgi ve deneyime erişmenin maksimum yeteneğini temsil eden bilinç, Tanrı bilincidir. Hepimiz bu kesin bilince sahip olabiliriz. Evrenin sunabileceği en büyük deneyime sahip olabiliriz.

## Antropik Prensi

Antropik (Yunanca antropos, "insan"dan gelir); sıfat; İnsanlara veya insan yaşamının dönemine ait veya bunlarla ilgili.

Bilimde antropik prensip, doğa yasalarının yaşamı ve bilinci mümkün kılacak şekilde olduğunu, yani ister tesadüfen ister tasarımıla olsun, doğa yasalarının bilinçli yaşamın gelişimiyle tutarlı çok dar olasılıklar dizisine göre yapılandırıldığını belirtir. Doğa yasalarını bilinçli yaşamı yaratmayacak şekilde yapılandırmanın yolları son derece geniştir; peki nasıl oldu da bu kadar beklenmedik bir evrende olduk, bizim için bu kadar mükemmel bir şekilde tasarlanmış, o kadar zarif bir şekilde ince ayarlandı ki, ona "Evren" adı verildi. [Goldilocks](#) evreni".

Büyük İskoç filozof David Hume şöyle demişti: *"Bu sistem çökmeden önce, çok sayıda evren sonsuzluk boyunca başarısızlığa uğramış ve beceriksiz olmuş olabilir; çok fazla emek kaybedildi, pek çok sonuçsuz deneme yapıldı ve dünya yaratma sanatında sonsuz çağlar boyunca yavaş ama sürekli bir gelişme sağlandı."*

Bu, bilinçsiz bir evrenin, amacını - bilincin gelişebileceği bir evreni - yaratmanın kesin formülüne ulaşana kadar sürekli deney yapma girişimiyle tutarlı olacaktır.

[Brandon Carter](#) tarafından formüle edilen Güçlü Antropik İlke şöyle diyor: *"Evren (ve dolayısıyla onun bağlı olduğu temel parametreler), bir aşamada kendi içinde gözlemcilerin yaratılmasına izin verecek şekilde olmalıdır. Descartes'ın sözlerini başka sözcüklerle ifade edersek, cogito ergo mundus talis est ("Sanırım, öyleyse dünya [olduğu gibi])"*.

Bu iki şekilde yorumlanabilir. Birincisi, insanların varlığı, fizik sabitlerinin bir şekilde belirli değerlere sahip olacak şekilde sınırlandırıldığı anlamına gelir; çünkü eğer herhangi bir rastgele değer yerine bu belirli değerlere sahip olmasaydı, o zaman insanlık var olmazdı. İkincisi, kozmik bir Tasarımcının, insanlığın içinde gelişmesini sağlamak için evreni inanılmaz bir hassasiyetle özel olarak tasarlamış olması gerekir.

Fizikçi [John Wheeler](#) Katılımcı Antropik İlkeyi önerdi: *"Evreni var etmek için gözlemciler (observers) gereklidir."*



Yüzyıllar önce [Piskopos Berkeley](#) şunu açıklamıştı: "Olmak algılanmaktır." Başka bir deyişle, algılama yeteneğine sahip en az bir özne olmadan hiçbir nesne olamaz. (Aslında Berkeley, maddenin varlığını tamamen reddeden aşırı idealist bir filozoftu: Nesnelere bu nedenle gerçekte düşünce/fikirlerdi. Berkeley, yalnızca Yaraticımız ve yüce ve nihai özne olan Tanrı bizi algıladığı için özne olarak var olduğumuzu savundu. Yani, Berkeley'e göre özneler ve "nesnelere", Tanrı'nın zihnindeki fikirlerden başka bir şey değildir ve tamamıyla Tanrı tarafından desteklenmektedir. Eğer O, dünyayı algılamamayı seçseydi, hepimiz bir anda yok olurduk.)

[John Barrow](#) ve [Frank Tipler](#) Nihai Antropik İlkeyi önerdiler: "Akıllı bilgi işleme Evrende ortaya çıkmalıdır ve bir kez ortaya çıktığında asla yok olmayacaktır."

(Yazar [Martin Gardner](#) buna "Tamamen Saçma Antropik İlke" adını verdi.)

Fizikçi [Paul Davies](#) bir "yaşam ilkesini" şöyle tanımladı: "Evreni hayata ve zihne doğru evrimleşmeye zorlayan temel bir ilke var." (Bu Illuminizm'in konumudur - teleolojik, bilinçsiz kozmik zihne uygulanan diyalektik, kaçınılmaz olarak bilinci ve sonunda kozmik bilinci, diğer adıyla "Tanrı Bilincini" üretecektir.)

Antropik İlke, çeşitli biçimleriyle, bilinçli olmaya çalışan bilinçsiz bir zihin olarak kozmos kavramıyla tamamen tutarlıdır.

Bu durum, kozmosun neden akıllı yaşam için bu kadar iyi tasarlanmış olduğuna dair inandırıcı bir açıklama sunamayan bilimsel materyalistler için çok büyük sorunlar teşkil ediyor. Evreni şekillendiren fiziksel sabitler o kadar şaşırtıcı derecede hassastır ki, bu sabitlerde yapılacak en ufak bir değişiklik bile yaşamın imkansızlaşmasına neden olabilir.

Bilim adamlarının bu konuyu ele almak için buldukları tek yaklaşım **Çoklu Evren** kavramıdır. Bu, evrensel fiziksel sabitlerin akla gelebilecek her türlü permütasyon setinin mevcut olduğu sonsuz sayıda evrenden oluşur ve biz, sabitlerin belirli değerlerinin varoluşumuza izin verdiği belirli bir evrende yaşarız.

[Occam'ın Usturası](#) (ekonomi ilkesi ("Varlıklar zorunlu olmadıkça çoğalmamalıdır") açısından bakıldığında bu, soruna mantıksız bir yaklaşımdır. Herhangi bir kozmik aklın iş başında olma olasılığını dışlamak için, Çoklu Evren savunucuları "varlıkları" sonsuz ölçüde çoğalttılar; bu, Occam'ın Usturası'nın mümkün olan en bariz ihlalidir. Neden bu insanlar kozmik zeka kavramından o kadar tiksiniyorlar ki, onu inkar etmek için kelimenin tam anlamıyla sonsuz çabaya başvuruyorlar?

# Büyük Patlamanın İmkansızlığı

Büyük Patlama'nın başlangıçtaki tekilliğinin son derece olasılık dışı bir durum olduğu birçok bilim adamı tarafından vurgulanmıştır (Zira *harici bir gücü müdahalesi olmadan* başlangıçtaki "hiçliğin" simetrisinin bir şekilde kırılıp tekilliğe sebep olması mantık dışıdır). Aslında bilimsel materyalizm açısından Büyük Patlama'nın nasıl mümkün olduğunu anlamak aslında zordur. Bilim adamlarının "hiçlik" dediği şeyden sonsuz büyüklükte bir evrenin ortaya çıkması, olasılık açısından hiçbir anlam ifade etmez. Entropi, bir durumun ne kadar olası olduğunun bir ölçüsüdür. Mutlak hiçlik durumunda var olan fiziksel bir evren açısından (hiçlikten gelmiş olması gerektiği gibi), entropi biçimsel olarak sıfırdır: Bu sadece fiziksel bir evren için olası bir durum değildir.

Elbette fiziksel evren, fiziksel olmayan zihinsel bir evrenden ortaya çıkıyorsa böyle bir zorluk söz konusu değildir. Ancak şimdiye kadar hiçbir bilim adamı bu çözümü düşünmeyi seçmedi.

Bilim adamlarının uyanıp kahvenin kokusunu alma zamanı gelmedi mi? Kimse onlardan İbrahimçiliğin absürt Tanrısına inanmalarını ya da Doğu Karmasını kabul etmelerini istemiyor. İlluminizm bunları kesinlikle reddeder ama din, Tanrı, ruhlar ve ahiret konusunda hiçbir sıkıntı yaşamaz. İlluminizm gerçek bilimdir. Bilimsel materyalizmin yaptığı gibi kendisini öznel akla kapatmadı. Bilimsel materyalizm İbrahimçilik gibi dar görüşlü, fanatik bir ideolojidir.

\*\*\*\*\*

İlluminizm diğer tüm dinleri ve hatalı felsefeleri çürütebilir. Bilimsel materyalizmi çürütebilir. Ancak Hiçbiri İlluminizmi çürütemez. İlluminizm insan düşüncesinin zirvesi, insan dehasının ve sezgisel içgörüsünün doruk noktasıdır. Büyük "H" harfiyle yazılan Hakikat'tir. Onun ötesinde hiçbir şey yok.

Bir din sıfır ve sonsuzluğu, kökeni ve nihaiyi, hiçbir şeyi ve her şeyi açıkladığında gidecek başka yer kalmaz. İlluminizm oldukça basit bir şekilde dindeki son sözdür. İlluminizmin ele almadığı hiçbir soru yoktur. Eksik hiçbir şey yok. Tek bir inanç kırıntısına bile gerek yok. İman, insanın bilgidен yoksun kaldığında çaresizlik içinde başvurduğu şeydir. İnanıcı övecek hiçbir şey yok. İstenilen hiçbir özelliği yoktur. Bu, cahil ve saf olanları, eğitimsiz ve çaresizleri, aptal ve itaatkârları manipüle etmek ve kontrol etmek için alaycı bir formül. İman asla mide bulandırıcı ve iğrenç olmaktan başka bir şey değildir. Nietzsche bundan alaycı bir şekilde "kıçların köprüsü" olarak bahsetti.

"İnanç yoluyla meşrulaştırma" dini olan Protestanlık, kesinlikle tüm zamanların en kötü dini olma iddiasında bulunabilir. Akli başında hiçbir insan yanına yaklaşmaz. [Martin Luther](#)'in temel "içgörüsünü" asla unutmayın: "*Akıl Şeytanın fahişesidir.*" Bu durumda İlluminati Şeytanın fahişesidir ve bundan gurur duymaktadır. Ama biz aslında bu ifadeyi tersine çevirip aslında İnancın Şeytan'ın fahişesi olduğunu ilan ederiz. İnanç sizi doğrudan Şeytan'ın kollarına götürürken, bilgi size direnmeniz için cephanе verir.

İlluminizm, aklın önceliğini kabul ettiği ölçüde idealizmin bir dalıdır, ancak yine de maddi dünyanın gerçekliğini kabul eder.

Bazen insanlar bizden öğretilerimizin fiziksel kanıtlarını sunmamızı istiyorlar. Hayatı, akli, bilinci, Tanrı'yı ve ahireti fiziksel değil zihinsel olarak tanımladığımız göz önüne alındığında, fiziksel olmayanın fiziksel kanıtını sunacak konumda değiliz. Bu soruyu sormak bile saçma. Tanım gereği imkansızdır.

Bilim dini alana dair herhangi bir kanıt bulamıyor. Nasıl olabilir? Dini alan fiziksel olarak mevcut değildir (o metafizikte); maddi olarak gerçek değil, zihinsel olarak gerçektir. Bu, bilim adamlarına dini saçma ilan etme hakkını verir mi? Absürt olan tek şey, dinin dayandığı, aslında bilimin ve matematiğin de temeli olan sıfır sayısına karşı duyulan antipatidir.

Muazzam miktarda "zihinsel" kanıtımız var, ancak bu tür kanıtların tümüne şüpheciler tarafından karşı çıkılacaktır. Buna özne, uydurma, aldatmaca, yanılsama, hile diyorlardı. Bizim bu tür oyunlar oynamaya niyetimiz yok. Tüm "psşik" (zihinsel ve ruhsal...vb) olaylar bilim adamları tarafından reddedildi. Bu ihtimali düşünmeyi bile reddediyorlar. Bu tür olayların nasıl mümkün olabileceğine dair bilimsel bir mekanizma göremedikleri için onları görmezden geliyorlar ve "çılğın" ve "deli saçması" olarak görüyorlar.

Psşik fenomenlerin kesin mekanizmasının ne olduğunu göstermek için çok çaba harcadık. Bunların hepsi uzay ve zamanın dışındaki maddi olmayan  $r = 0$  alanı aracılığıyla gerçekleşir. Böyle bir alan, ilişkili parçacıkların çok büyük mesafelerle ayrılmış olmalarına rağmen anında etkileşime girebileceğini ortaya koyan bilimsel kuantum dolaşıklık olgusu ile doğrulanmıştır. Bilim insanları hâlâ bu şaşırtıcı keşfin sonuçlarıyla yüzleşemediler.

Sonuçta, varoluşta mümkün olan en karmaşık olgular (en yüksek bilinç düzeyleriyle ilişkili olanlar) öznedir ve öngörülemezdir çünkü özgür iradeyi ve duygusal ruh hallerini içerirler. Düzen üzerine yapılamazlar. Sanki bir bilim laboratuvarındaymış gibi tekrarlanamazlar. Bilimsel olarak incelenemezler.

Zihinsel güçler açısından, yalnızca İlluminati'nin en kıdemli üyeleri bilim adamlarını ikna edecek tutarlılık seviyesine ulaşabilmektedir. Ama onlar çarpışma testi mankenleri, gösteri yapan palyaçolar veya beyaz laboratuvar önlüklü tiplerin oyuncakları rolünü üstlenecek türden insanlar değiller. Bir medya sirkinin odağı olmak ya da kendilerini yok etmek için her şeyi yapacak olanların dikkatine sunmak gibi bir arzuları yok.

Görevimiz size  $r = 0$  alanının matematiksel, bilimsel ve felsefi temellerini göstermektir. Bu bilgiyle ne yapacağınız size kalmış. Eğer inanç sistemini bilgi sistemine tercih ediyorsanız bu sizin işiniz. İlluminizmin entelektüel temellerinden hiçbirini gizlemedik. Her bölümünü inceleyebilir ve doğru mu yanlış mı, makul mü yoksa fantastik mi olduğuna kendiniz karar verebilirsiniz. Hiçbir aşamada, eğer bizimle aynı fikirde olmazsanız, "Allah" sizi cezalandırır ve cehennemde sonsuz azapla cezalandırılırsınız demiyoruz. Bu tür iddialarda bulunan dinler saf ve basit kötülüklerdir. Kendilerini entelektüel olarak haklı çıkarmak için hiçbir girişimde bulunmazlar. Sadece "Tanrı öyle diyor" diye onlara inanmanızı istiyorlar. Bu kadar gülünç, utanç verici ve kötü dinleri ancak bir serser/moron kabul edebilir.

**Ek Not;** *Bazen İbrahimi dinlere inananların ahiretlerinin yanacağını söylüyoruz. Ama bu deyimde de anlayanın anlayacağı bir ironi vardır. İbrahimciler, Ahiretin Yanması terimini, cehennem de yanmak anlamında kullanır, ama bizler bu terimi aslında “bir fırsatın kaçırılması” anlamında kullanıyoruz. Örneklersek; uzun zamandır beklediğiniz bir müzik grubunun konserine (veya derbi maçına) bilet aldığınızı düşünün. Ama konser (yada maç) günü geldiğinde, şanssızlık bu ya, çok acil bir işiniz çıkıyor (yada belki saati karıştırıyor yada arabanız bozuluyor...vb) ve konsere gidemiyorsunuz. Bu durumda “biletiniz yanar”, değil mi ? .... Aynen bunun gibi, eğer yanlış inanç yada felsefi sisteme göre bir ahiret inancı bellerseniz, büyük ihtimalle cehennemde yanmazsınız (sonsuz narkoza düşer yada reenkarnasyon olursunuz; ki her iki durumda da hafızanız sıfırlanır), ama sizi belki cennette ve tanrısallığa götürecek bir fırsatı da kaçırmış olursunuz. Ancak hafızanızı kaybettiğiniz için ahiretinizin yandığını zaten fark edemeyeceksiniz, o nedenle üzülecek bir şey olmayacak, korkmayın ;) !*

İlluminati üyelerinin çoğu şüpheci kökenden geliyor. İlluminizmi gözlerimizle şahit olduğumuz hayret verici olaylardan dolayı değil, şahit olduklarımızın bize öğretilenlerle tam olarak örtüşmesi nedeniyle kabul ediyoruz. İlluminizm'i bu kadar ilgi çekici kılan ve üyeleri üzerinde inanılmaz derecede güçlü bir nüfuzla sahip olmasını sağlayan şey, teori ve kanıtların birleşimidir.

Hıristiyanlar dirilişe inanırlar çünkü eski bir kitapta söylentilere dayanarak yazan birisi, bir mezarın boş olduğunu ve eski haline hiç benzemeyen bir adamın müttefiklerine görünüp sonra göğe yükseldiğini söylemiştir. Bu şaşkıncı derecede ihtimal dışı diriliş iddiasının matematiksel, bilimsel ve felsefi temellerinin ne olduğunu açıklamaya yönelik hiçbir girişim yok. Sizden sadece "inancı", yani anlatılan hikayeyi koşulsuzca ve şüphe duymadan kabul etmeniz bekleniyor - ve eğer bunu yapmazsanız cehenneme gidirsiniz!!!

Hadi Ordan !!!

Bizim gördüklerimizi görmeseyiz bile artık dünyayı anlamlandırmak için aynı teorik modele erişebiliyorsunuz. Birçoğunuz, sunduğumuz çerçeveye tamamen tutarlı olan kişisel deneyimlerinizle ilgili olarak bize yazdınız. Birçoğunuzun tüm insanlığı bekleyen daha yüksek dünyayı görmüş olduğunuzla hiç şüphemiz yok. Ve kendi becerilerinizi ne kadar çok uygularsanız, bu aşkın gerçeklikte o kadar çok deneyim kazanacaksınız.

## Gölge II

Gölge, kendimizle ilgili sahip olduğumuz mükemmel imaj olan “ego idealimiz” tarafından kabul edilemez olduğu için bastırdığımız yönlerimizi koyduğumuz yerdir. Gölge, Jung'un yazdığı gibi, “bir insanın olmak istemeyeceği şeydir”. Genellikle karanlık, melun, kötü bir ikiz, bir ayna yansıması, kendimizin paralel dünya versiyonu olarak temsil edilir. Genellikle olumsuz ve kötü niteliklerle ilişkilendirilse de, aslında gölge olumlu da olabilir. Böyle olumlu bir gölge, karakterimizin pek çok yararlı ve yaratıcı yönünü ortadan kaldırmaya çalışan baskıcı toplumlarda yaratılır. İran gibi her türlü eğlenceyi bastırmaya çalışan, hatta “ahlak polisi” olan teokratik bir devlette, muhtemelen halk arasında olumlu gölgeler de çoktur.

Kalabalık içinde gölge hakimiyeti gerçekleştiğinde, linç çeteleri, etnik temizlik, [pogromlar](#), isyanlar, yağma vb. olgularla karşılaşırız. Gölge bulundurma özellikle bulaşıcı olabilir ve alkol, uyuşturucu, hoşgörüsüzlük, yabancı düşmanlığı, dini fanatizm ve demagogların ve kışkırtıcıların ateşli nefret söylemleriyle körüklenebilir. Gölge gasp etme, haksızca ele geçirme ve bu çete/mafya psikolojisinin özüdür. Çetecilik rasyonel değildir. Bu, bilinçsizce ve vahşice etrafı terörize etmektir.

"İçerideki" kalabalık sıklıkla kolektif gölgesini "dışarıdaki" kalabalığa yansıtır. Eski Dünya Düzeni gütmek istediği kitlelere baktığında onları hayvani ve iğrenç, pislikten başka bir şeymiş gibi muamele görmeye layık olmayan kişiler olarak görüyor. Ama aslında onların baktığı şey kendi ruhlarının kirli içeriğidir.

Gölgeyi bilince entegre etmemiz çok önemlidir, böylece onun canlılığından faydalanabilir ve onu kontrol altına alabiliriz. Karanlık yönümüzü olumlu, yaratıcı ve yapıcı bir şeye dönüştürmek için yüceltmeyi kullanabiliriz. Gölge entegrasyonu gölgemizi bilinçsizce negatif şekilde başkalarına yansıtmemizi engeller.

Basit gerçek şu ki, güçlü bir benlik duygusuna sahip olmayan ve kendilerini tanımlamak için daima başkalarına bakan, başka bir deyişle itaatkâr olan insanlar, sanki hala eski iki meclisli zihinleri kullanıyormuşçasına bilinçdışının içerikleri tarafından yönlendirilirler. Şaşırtıcı derecede yansıtma ve ele geçirmeye eğilimlidirler. Birinin "tebaası" olarak adlandırılmayı kabul edilebilir bulan herhangi bir insan - monarşinin tüm destekçilerinin yaptığı gibi - açıkça itaatkardır, dolayısıyla kolektif olarak kendi bilinçdışı içeriklerini (mana kişilikleri veya Benliklerini) "hükümdara" (ve/veya Putlaştırdıkları her hangi bir şeye) yansıtırlar.

İslam dininin tamamı aşâğılık kölelerden ibarettir. İslam kelimesi aslında "teslimiyet" anlamına gelir. Bütün Müslümanlar teslimiyetçidir, çünkü insanların sürekli merhamet dilendiği böylesine eğilip çöken bir dinden, kendini bilen her insan bıkaçaktır. Müslümanlar kolektif olarak bilinçdışı Benliklerini Muhammed ve Allah'a yansıtırlar. Müslümanlar Muhammed'e tapınmadıklarını iddia ediyorlar ki bu oldukça tuhaf, çünkü Hac yolculuğunun tüm amacı gayrimüslimlerin gözünde Muhammed'e putlara tapınmaktan başka bir şey değilmiş gibi görünüyor. Hac yeri olan Mekke, Muhammed'in doğduğu yerdir. Eğer Müslümanlar Muhammed'e ibadet etmiyorlarsa neden onun doğduğu yere kutsal bir yer muamelesi yapıyorlar? O sadece bir peygamber mi, yoksa İsa Mesih gibi bir "Tanrının Oğlu" mu, yoksa insan-tanrı mı? İslam'a dair hiçbir şeyin anlamı yok.

Yakın zamanda yapılan bir ankette Amerikalılar, İslam'da hayran oldukları hiçbir şeyin olmadığını söyledi. İşte Doğru cevap bu ! Ne İslam'ın, ne de Yahudiliğin ve Hıristiyanlığın dünyaya sunabileceği hiçbir şey yoktur. Bunlar bilinçdışının ve özellikle de negatif Gölgenin dinleridir. Onlar itaatkarların köle dinleridir, bu yüzden takipçileri kendilerini Tanrıların önünde küçük düşürmeye bu kadar heveslidirler. "İbadet" kavramı doğası gereği biatçı ve teslimiyetçidir. Gerçekten Hiçbir bilinçli kimse bir başkasına ibadet etmek istemez.

Bir metni İbrahimcilerin yaptığı gibi "kutsal" olarak ele alma fikri de şaşkırtıcı derecede itaatkârdır. Akli başında bir kişi için metinler kağıt üzerindeki kelimelerin toplamıdır ve yalnızca birisinin gücünü artırmasına izin verdiği ölçüde değerlidir. Eğer Allah 1400 yıl önceki tüm Arapların (veya insanların) Müslüman olmasını isteseydi, neden onları bir araya toplayıp onlara direkt kendisi söylemedi? Okuma yazma bilmeyen bir kabile üyesine, ezberlemek ve daha sonra çeşitli katiplere okumak zorunda olduğu (ve bu *Katiplerin doğru ve eksiksiz ezberledikleri varsayarak*) Kur'an'ı dikte etmesi için bir meleğin görünmesi de neyin nesi? (bu fazlasıyla dolambaçlı değil mi ?) Eğer "Tanrı" mesajını iletme istiyorsa, neden tüm gayrimüslimlerin saçma ve hatta gülünç bulacağı kadar tuhaf ve sakat bir yöntem seçti?

Psişik denge nedeniyle itaatkarların baskın bir gölgesi vardır, bu yüzden Gölge onları ele geçirdiğinde vahşice saldırgan bir şiddetle karşılık verirler. Bu insanlar Gölge tarafından yönetildiklerinde son derece tehlikelidirler.

Hiçbir şey (negatif) Gölge ideolojileriyle savaşmaktan daha önemli değildir. Dünyadaki savaşların ve çatışmaların çoğundan onlar sorumludur.

İnsanlık özünde hala iki meclislidir. Çoğu insan bilinçdışının sessiz sesi tarafından kontrol edilir. Çoğu insan rasyonel değildir ve çoğu zar zor bilinçlidir. Güçlü bir kimliğe sahip değiller, bu yüzden başkaları onlara kolayca bir kimlik empoze edebiliyor. Bilinçdışının içeriğini yansıtmaktan kendilerini alamazlar ve bunu yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yoktur.

Dünyamız insan bilinçdışının yalnızca devasa bir yansımasıdır. Tartışmaya açık bir şekilde, tüm fiziksel kozmos, bilinçsiz kozmik aklın sadece bir yansımasıdır. Kendi yansımasını görmek ve bilinçlenmek için bilinçdışını maddi dünyaya döker.

**Bilinçli bir varlık kendini aynada tanıyabilen varlıktır.** Bilinç kendine referansla ilgilidir. Ne olduğunuzu bilmek için ne olmadığınızı bilmeniz gerekir. Bilinci -akıl en yüksek biçimini-yaratmak için bilinçdışının çoğulluk yaratması gerekiyordu.

**Gnosis, bilinçli zihnin bilinçdışı üzerinde mükemmel bir hakimiyet elde ettiği ve tüm bilinçdışı içerikleri tamamen bütünleştirdiği andır.**

Kozmik diyalektiğin tüm amacı bilinçdışını bilince getirmektir. Ancak insan güçlü bir bilince sahip olana kadar bilinçdışının insafına kalacaktır.

Çoğu insan, bireyselleşmenin en temel düzeylerinde var olur. Bilinçli akıl yerine bilinçdışı dürtüler tarafından yönlendirilirler. Ve bilinçdışının manipülasyonuna son derece duyarlıdır, reklamcılık ve halkla ilişkilerin bu kadar başarılı olmasının nedeni budur.

Beyin yıkama ve zihin kontrolünden kurtulmak istiyorsanız, güçlü bir benlik algısına sahip olduğunuzdan ve bilinçdışı içeriklerinizi bütünleştirmede iyi olduğunuzdan emin olun. Tüm insanlar bunu başardığında, insanlık en sonunda özgür olacaktır.

# Ruh

Psyche (Ruh), eski Yunanlıların ruh için kullandıkları kelimedir. Jung bunu bilinçli ve bilinçsiz zihnin bütünlüğü olarak tanımladı.

Tıpkı maddeyi yöneten fizik yasaları olduğu gibi, Jung da zihni yöneten psişe yasalarının olduğunu savundu. Ve tıpkı maddi dünyada yapılar (atom altı parçacıklar, atomlar, moleküller, bileşikler vb.) olduğu gibi, en karmaşık olanın daha basit bileşenlerden oluştuğu psişik yapılar da vardır. Zihnin en yüksek ve en karmaşık ürünü olan bilinç, muazzam ve karmaşık bir psişik destek gerektirir. **Bilinç, kendi varoluşu hakkında benzersiz bir şekilde düşünme yeteneğine sahip psişik unsurdur.** Bunu ancak diğer bilinçlerin varlığında başarabilir: **Tek başına bir zihin asla bilinçli olamaz.** Bu nedenle İbrahimi Yaratici Tanrı imkansızdır. O yüzden uzay ve zamanın dışındaki bir alana kilitlenmiş tek kozmik akıl, bilince ulaşmak için uzay ve zamandaki bireysel şeylerin alanını, yani başka bilinçler, yaratmak zorundaydı.

Hiçbir Hindu Maya (İlizyon) perdesinin (perde burada metaforiktir) amacını açıklamadı ama biz bunu herhangi bir zorlukla karşılaşmadan yapabiliriz; bu, kozmosun bilinçli olabilmesinin tek yoludur. Tanrı'nın, Maya'nın kendi yansımasını görebileceği ve kim olduğunu bilebileceği bir ayna görevi görmesine ihtiyacı vardır. Tanrı, uzayın, zamanın ve bireysel şeylerin alanı olan Maya (İlizyon) olmadan eksiktir.

Bilinçdışı kozmik zihin, onlar aracılığıyla bilinçli olmak amacıyla birçok zihne girer. Başka bir deyişle, bilinçsiz Tek Zihin, Her biri bilinçli hale gelen ve daha sonra tekrar birleşerek Tek Zihin haline gelen Birçok Zihin haline gelir. Böylece Tek Zihin bilinçsiz bir zihin olarak başlar, ancak bilinçli olma yönünde içsel bir arzu ve dürtüyle başlar. Bunu "Çok" haline gelerek yapar. Sonunda Çokluk yeniden Bir olur. Böylece Bir, bireyselleşmenin fiziksel dünyasında Çokluk yoluyla bilinçsizlikten bilince geçmiştir. Kozmik döngü budur. Kozmik psişe bunu başarmak için programlanmıştır.

## Yakınlık ve Benzerlik Yasaları

Jung, insanların zihinsel olarak bitişiklik ve benzerlik gibi iki ilke tarafından yönlendirildiğine inanıyordu. Bu, bir şeyle fiziksel temas kurduğunuzda, o şeyin neye benzediğine bağlı olarak psişikinizde otomatik bir tepkiyi tetiklediği anlamına gelir. Örneğin, bir bebek, besleyici bir kadın figürüyle temasa geçtiğinde, onu kendi içindeki "anne" arketipiyle karşılaştırır ve eğer benzerlik yeterince yakınsa, o zaman bebek, kendisi olsun ya da olmasın, ona annesi olarak yanıt verecektir. Benzer şekilde, bir bebeğin fiziksel varlığı, emziren dışide annelik tepkisini tetikleyecektir.

Erkeğin anima arketipine benzer bir kadının fiziksel varlığı, erkeğin hemen ona karşı güçlü duygular beslemesine ve hatta belki de "ilk görüşte" aşık olmasına neden olacaktır. Benzer şekilde, bir kadına animus'unu andıran bir erkek, onun üzerinde derin bir etki bırakacaktır.

[Marilyn Monroe](#) ve oyun yazarı [Arthur Miller](#) bu kadar farklı olmalarına rağmen neden evlendiler? Monroe, Miller için Eros'un hayata geçirdiği bir anima figürüydü ve onun için bir anima figürü, yani Logos'un vücut bulmuş haliydi. Elbette anima/animus etkisi geçince ilişki dağıldı. *(ne yazık ki bu tarz dünyevi aşklar fanidir, zira fiziksel hormonlarla tetiklenmişlerdir)*

Unutmayın, her şey yakınlık ve benzerlikle ilgilidir. Bir kişi veya şeyle yaşadığınız herhangi bir fiziksel karşılaşma, psişenizde bir tepkiye yol açacaktır ve bu, yerleşik arketip programlarınız açısından o kişinin veya şeyin neye benzediğine bağlı olacaktır. Bir şey programlanmış arketiplerimizden birine yeterince benzemediğinde (yabancı, "Alien" olduğunda) her zaman tedirgin oluruz. Örneğin, genç bir vücuda ve yaşlı bir yüze sahip biriyle tanışırsak, farklı arketipsel tepkiler tetiklenir, bu da kafa karışıklığına ve tereddüte neden olur.

Bir kahraman figürüyle karşılaşırsanız, bu kendi kahraman arketipinizi tetikleyecektir, bu yüzden büyük bir kahramanı konu alan bir film izlerken kendimizi her zaman daha kahraman hissederiz ya da mesela; bir cesur kişi bütün bir grubun daha cesur davranmasını sağlayabilir.

Jung şunu yazdı: *"[Bir kişinin] içine doğduğu dünyanın biçimi, onun içinde zaten sanal bir görüntü olarak doğmuştur."* Başka bir deyişle, dünyaya içsel bir zihinsel simülasyon olarak programlanmış bir dünyayla geliyoruz ve gerçek dünyaya içsel arketipsel programlamamızın kurallarına göre tepki veriyoruz. Dış gerçeklik her zaman iç programımızla eşleştirilir. Başka birinin yerinde olsaydık neler deneyimleyeceğimizin simülasyonlarını bile çalıştırabiliriz. Empatinin temeli budur.

Jung konuyu şöyle açıklıyor: *"Dolayısıyla erkeğin doğasının tamamı, hem fiziksel hem de ruhsal olarak kadını varsayar. Sistemi, tıpkı suyun, ışığın, havanın, tuzun, karbonhidratın vs. olduğu oldukça belirli bir dünyaya hazırlandığı gibi, baştan itibaren kadına göre ayarlanmıştır. İçine doğduğu dünyanın biçimi zaten onun içinde doğmuştur; sanal görüntü olarak Aynı şekilde, ebeveynler, eş, çocuklar, doğum ve ölüm de onda sanal imgeler, psişik yetenekler olarak doğar. Bu a priori kategoriler doğası gereği kolektif bir karaktere sahiptir; bunlar genel olarak ebeveynlerin, eşlerin ve çocukların görüntüleridir ve bireysel kaderler değildir. Dolayısıyla bu görüntülerin sağlam içerikten yoksun, dolayısıyla bilinçsiz olduğunu düşünmeliyiz. Yalnızca bilinçdışı yeteneğe dokunan ve hayata hız veren ampirik gerçeklerle karşılaştıklarında sağlamlık, etki ve nihai bilinç kazanırlar. Bunlar bir bakıma atalarımızdan kalma tüm deneyimlerimizin kalıntılarıdır, ancak deneyimlerin kendisi değildirler."*

Şöyle devam etti: *"Dolayısıyla yakın ve uzak atalarımız için gerekli olan tüm bu faktörler, miras alınan organik sisteme gömülü olduğundan bizim için de önemli olacaktır."*

Jung'a göre insanı yaşam boyunca yönlendiren program, kolektif bilinçdışında kodlanmıştır ve dünyada karşılaşacağımız her duruma hitap eden bir dizi arketip biçiminde gelir. Her arketipsel program, karşılık gelen gerçek yaşam durumu ortaya çıktığında tetiklenir ve eğer izin verirsek, program bize durum boyunca rehberlik eder. Ancak bilinçdışımızı bastırırsak arketipleri de bastırırız ve onların bize yol gösterme yeteneklerini kaybederiz. Anne-bebek arketipik programı en kolay ve başarılı şekilde tetiklenen programdır.



Tüm insanlık için ortak olan herhangi bir durumun, onu yönetecek ilgili bir arketipi vardır. Küçük gruplara veya bireylere özgü durumlar böyle değildir, ancak bu durumlarda bile yeni gelişen arketipler gelişmeye başlayabilir ve zaman geçtikçe daha da incelikli hale gelebilir.

İdeal İnsan, kendi içsel arketipsel programından nasıl yararlanacağını tam olarak bilen kişidir.

## Eşzamanlılık

Jung eşzamanlılığı şu şekilde tanımladı: *"Aynı veya benzer anlama sahip, nedensel olarak ilgisiz iki veya daha fazla olayın zaman içindeki tesadüfü."*

Elbette uzay ve zaman dışındaki zihin alanında her şey aynı anda gerçekleşir ve birbiriyle bağlantılıdır. Başka bir deyişle eşzamanlılık, zihin alanının doğal işleyiş şeklidir. *"Nedensel olarak ilgisiz"* ifadesi zihinsel değil fiziksel dünyadaki nedenselliği ifade eder. Zihinsel alanda her şey birbiriyle bağlantılıdır ancak bazı bağlantılar diğerlerinden daha güçlü ve anlamlıdır.

Eşzamanlılık yalnızca iki alanı içeren bir süreklilik içinde mümkündür; uzay ve zamanda fiziksel olan, ve uzay ve zamanın dışında zihinsel olan.

Uzay ve zamanın dışındaki alan, tüm fenomenlerin altında yatan üniter gerçeklik olan **unus mundus**'tur (Latince "tek dünya" anlamına gelir). Jung, arketipleri unus mundus'un araçları olarak görüyordu. Fiziksel dünyadaki madde ve enerjinin davranışını belirleyen fizik yasalarını yönetmelerinin yanı sıra ruhu da organize ettiler. Fizikçi [Wolfgang Pauli](#), Jung'un zihin ile madde, fizik ile psikoloji ve hatta teoloji arasındaki "kayıp halkayı" bulduğunu düşünüyordu.

Arketipler;

- a) Platon'un Evrensel Formları,
  - b) Plotinus'un ek "özel" Evrensel Formları ve
  - c) Rupert Sheldrake'in morfik rezonans teorisi
- açısından ele alınmalıdır.

Arketiplerin, sinerjik bir geri bildirim döngüsündeki ayrıntılara bağlı, GELİŞEN evrensel olduğunu söyleyebiliriz. Karmaşık bir şeyi anlamaya çalışırken kafanızdaki düşünceleri düşünün. Düşünceleriniz belirsiz, bulanık ve eksik olarak başlar. Çalışmaya ve araştırmaya devam ettikçe, düşünceler daha "sağlam", daha sarsılmaz ve daha kesin hale gelir, çünkü onlara daha fazla bilgi ve veri beslenir ve siz üzerinde düşünmeye devam edersiniz. Nihayetinde söz konusu konuyu tam olarak kavramışsınız. Bilgiyi uygulayabilir ve başkalarına öğretebilirsiniz. Konuyla ilgili düşünceleriniz gelişmiştir ve eğer tam bir uzman olduysanız Omega (Son, Nihai) Noktasına ulaştıkları söylenebilir. Bilginiz tekrar tekrar uygulanabilecek bir tür zihinsel program haline gelir, yani bir prototiptir. Potansiyel olarak "evrenseldir"; doğru koşullar altında herkes ona erişebilir. İnsan davranışını yöneten arketipler söz konusu olduğunda, bunlar tüm insanların bağlı olduğu gerçek evrensel Formlardır. İnsanlığın başlangıcından bu yana tüm insanların deneyimlerini yansıtırlar. Bir insan deneyimi ne kadar genelse, o kadar arketipiktir.

İnsan deneyimi arketipleri besler ve arketipler giderek daha fazla gelişir. Biz modern insanlar, ilk insanların erişebildiği arketiplerden çok daha gelişmiş ve karmaşık arketiplerden faydalanıyoruz. Onlara göre arketipler ilkel, belirsiz ve hâlâ gelişmekteydi. Bizim için ise çok daha farklı ve gelişmişler. Evrim tamamen bununla ilgilidir.

Ancak modern bilinç oyunu değiştirdi ve arketiplerin etkinliğini azalttı. Arketipsel rehberlikten maksimum yararlananlar iki meclisli insanlardı. "Tanrılar" ve/veya "Cinler/Demonlar"- arketipler - kelimenin tam anlamıyla onlara yapmaları gereken her şeyi anlatırdı.

İnsan evriminin bir sonraki aşaması bilinçdışı arketipleri modern bilinçle bütünleştirmektir.

Fizik yasalarına gelince, bunlar maddenin davranışını yönetmek üzere evrimleşmiş arketiplerdir. Dolayısıyla iki tür arketip vardır: biri maddenin alanını yöneten ("madde" arketipleri) ve diğeri zihnin alanını yöneten ("zihin" arketipleri). Her ikisi de zihin alanında mevcut olduğundan, bu iki küme etkileşime girebilir. Dört farklı etkileşim türü mümkündür:

- a) Madde arketipleri diğer madde arketipleriyle etkileşime girebilir.
- b) Madde arketipleri zihin arketipleriyle etkileşime girebilir.
- c) Zihin arketipleri madde arketipleriyle etkileşime girebilir.
- d) Zihin arketipleri diğer zihin arketipleriyle etkileşime girebilir

Artık maddenin zihni nasıl etkileyebildiğini ve zihnin maddeyi nasıl etkileyebildiğini tam olarak görebiliyoruz. Her şey arketiplerle ilgili. Tek bir "malzeme" vardır; arketipler. Descartes'ın öne sürdüğü gibi akıl/madde ikiliği yoktur. Madde akıldan ayrı olsa da maddeyi yöneten arketipler, zihni yöneten arketiplerden ayrı değildir.

Kolunuzu kaldırma gibi basit bir görevi düşünün. Bu hareketi sadece düşünmek bile kolunuzun kalkmasına neden olmaz. Bunu aktif olarak istemelisiniz. Bu, "kolunu hareket ettirme" arketipini bilinçli olarak etkinleştirmeniz gerektiği anlamına gelir. Böylece zihinsel irade fiziksel eyleme dönüştürülür.

Eğer şu anda sağ kolunuzu kaldırırsanız, bu nasıl sizin irade ettiğiniz seçimden başka bir şeye bağlanabilir? Kolunuz kendiliğinden yukarı sıçramadı. Kolunuzun hareketine zihinsel olmayan bir neden-sonuç zinciri neden olmadı. Bunun gerçekleşmesi sizin tarafınızdan özel bir zihinsel seçim gerektirdi. Zihniniz fiziksel dünyada bir olayı tetikledi. Zihin kontrollü madde, dolayısıyla zihin, bilim yasalarının bir parçası olarak düşünülmelidir ve bu, yalnızca zihinsel ve fiziksel yasaların bir arada var olması ve etkileşime girmesi durumunda mümkündür.

Eşzamanlılık hiçbir zaman Jung'un iddia ettiği gibi nedensel değildir. Aksine, zihnin alanında her zaman nedenseldir. Eğer herhangi bir zihin, fiziksel dünyada oluşturabileceği anlamlı bir birleşimin farkındaysa, o zaman her zaman bunu yapacaktır; bu onun doğuştan gelen eğilimidir. Örneğin Jung, altın bok böceğiyle ilgili gördüğü rüyayı anlatan zor bir kadın hastanın örneğini veriyor. *"Aynı anda pencereye vurulduğunu duydu. Onu açtı ve vuruş yapan böceği yakaladı: bir bok böceği!"* Jung, iki olay arasında nedensel bir bağlantının nasıl olabileceğini göremiyordu, ancak tesadüf rastgele olamayacak kadar anlamlıydı. İkinci kısımda haklıydı, birinci kısımda ise haksızdı. Bu olayın tamamen tesadüf olması mümkün değil. Buna karşı olan ihtimaller çok büyük. Ancak olayların nedensel olarak ilgisiz olması da mümkün değildir.

Bu durumun gerçeği şuydu ki, Jung'un ya da hastanın ya da aslında her ikisinin zihni, bilinçaltı olarak yakındaki bok böceğinin varlığından haberdardı ve uygun bir arketipik zihinsel işlevi kullanarak onu çağırışlardı. Zihinsel alan uzay ve zamanın dışında olduğundan bu süreç uzay ve zaman içinde mümkün olmayacak şekilde ele alınabilmektedir. Uzay ve zamanda fiziksel sebep ve sonuç meydana gelmiyor. Aksine, uzay ve zamanın dışında zihinsel neden ve uzay ve zamanın içinde fiziksel sonuç meydana gelmektedir. Eşzamanlı olaylar, zihinsel alanın uzay ve zamanın ötesindeki varlığının doğrudan kanıtından başka bir şey değildir.

Bilim yasalarının yerini bilimin VE ruhun yasaları almalıdır. Ancak o zaman nihayet *Büyük Birleşik Her Şey Teorisine* ulaşabiliriz. Bilimin ve ruhun yasaları, madde ve zihin arketiplerinin etkileşiminin yasalarıdır.

Dolayısıyla insanlar fizik yasalarının nerede bulunduğunu sorduklarında artık cevaplarını alıyorlar: Bunlar zihin alanında arketipler olarak konumlanıyor. Maddi evrenle ilgili olarak bu alan aynı anda her yerdedir. Maddi evrendeki her parçacık, davranışını belirleyen ilgili arketiplerle bağlantılıdır. Parçacıklar bu şekilde ne yapacaklarını "bilir". Onlara ihtiyaç duydukları tüm bilgileri veren temel arketipik zihinlere sahiptirler. Bunların hiçbiri bilinç düzeyinde gerçekleşmez. Zihinsel aktivitenin büyük çoğunluğu bilinçsizdir. Bilinç buzdağının görünen kısmıdır, zihnin en yüksek ifadesidir.

Bilinci doğuran bilinçdışıdır. Bilincin temellerini sağlayan arketiplerin alanıdır. Bilinçdışı psişenin bu arketipsel altyapısı olmadan bilinç mümkün olmazdı. Arketipler bilinçsizce evrimleşmiştir, ancak yine de her zaman en yüksek kalitede zihinsel aktivite üretmeye çabaladıklarına şüphe olamaz - ve bilinç de tam olarak budur.

Her ne kadar arketiplerin, Jung'un şimdiye kadar tanımladığı her şeyden daha gelişmiş bir tanımını sunmuş olsak da, bu tür bir düşünce, yaklaşık 1750 yıl önce [Plotinus](#)'un [Ennead](#)'lerinde zaten örtük olarak mevcuttur. Jung şüphesiz bir dahiydi, ancak çoğu zaman birçok eski fikre - çoğu durumda ÇOK daha net olsa da - sadece daha net bir ifade veriyordu. Peki ama neden bilim insanları, Pauli'nin onurlu istisnası dışında, Jung'u bu kadar küçümsediler ve onu bir şarlatan olarak gördüler? Neden bu kadar dar görüşlülerdi?

Bilim dışı dönük bir düşünme etkinliğiyle, Jung içe dönük, sezgisel bir tipti. Bilim adamları her zaman dış gerçeklere, verilere ve kanıtlara bakarlar. Asla kendi içlerine bakmazlar ve bu nedenle Jung'un muhteşem eserini hiçbir zaman takdir etmediler. Pek çok bilim adamı felsefe, psikoloji ve din ile alay ediyor; bunun tek nedeni zihinsel yapılarının onları bu konuların gerektirdiği türden bir iç gözlem yapmaktan alıkoymasındır. Bilim insanları hiçbir zaman kendi iç zihinlerinde yaratıcı fantastik yolculuklara çıkmazlar. Her zaman dış dünyadaki verilere bağlı olduklarından emin olurlar. Böylece kendilerini en büyük dahilerin içsel görüşlerinden kopardılar.

İlluminati, bilim adamlarının aksine Jung'a derin bir saygı duyuyor ve herkesin onun fikirlerini detaylı bir şekilde incelemesi gerektiğini söyleyebiliriz. Biraz farklı koşullar göz önüne alındığında Jung, büyükbabası gibi kolayca İlluminati'ye katılabilir ve Büyük Üstadın en yüksek rolüne yükselebilirdi.

# Unus Mundus

"Tarihteki en güçlü fikirlerin tümü arketiplere dayanmaktadır." --Jung

Jung ve simyacılar unus mundus'u psikofiziksel; fiziksellik ve maneviyatın bulunduğu alan olarak nitelendirdiler. Unus mundus, her şeyin kendisinden ortaya çıktığı ve her şeyin kendisine geri döndüğü temeldeki birleşik gerçektir (Plotinus'un "Bir"i gibi).

Ancak Jung ve simyacılar yanılıyordu. Unus mundus'un fiziksel bir yönü yoktur. Daha ziyade, tamamen zihinseldir, ancak hem psişik hem de fiziksel davranışları yöneten TÜM yasaların burada yer alması nedeniyle aslında "tek bir dünyadır". Burası, Neo'nun Matrix'te geliştirdiği güçlerden pek farklı olmayan, insan zihninin maddi dünya üzerinde güç kazanabileceği ve şaşırtıcı dönüşümler yaratabileceği yerdir.

Jung, fiziksel ve zihinsel olanı, her şeyin altında yatan "üçüncü bir şey" olan gizemli bir birlik içinde birleştirmek istiyordu ama bu yapılamaz. Zihin ve madde her zaman ayrı kalır; zihin boyutsuzdur ve madde boyutludur. Akıl ve maddenin bir araya gelebilmesinin tek yolu onları yöneten kanunlardır. ***Dolayısıyla eğer bir zihin, maddeyi yöneten yasaları nasıl manipüle edeceğini biliyorsa, madde üzerinde güce sahiptir.*** Maddenin sırlarını öğrenen simyacı, maddeyle mistik bir şekilde bütünleşmemiştir ama onunla bir tanrı gibi istediğini yapabilir.

Arketiplerin yer aldığı unus mundus aracılığıyla, tüm özneler tüm nesnelere bağlantılıdır, gözlemci tüm fiziksel olaylarla bağlantılıdır ve bunlara (eşzamanlılık yoluyla) insani anlamlar getirebilir; yani zihinler, aksi takdirde var olmayacak olan maddeye anlam yükleyebilir. (tamamen bilimsel dünyada olduğu gibi).

Tabii ki, bu düzeyde bir zihinsel ustalığa ulaşan herkes "kıyamet" güçlerine ulaşmış demektir, ancak ne mutlu ki, yalnızca en bilge ve en akıllı başında olanlar bu aşamaya ulaşabilir (*yani bu güçlerin kötüye kullanılması konusunda endişe etmeye gerek yoktur*). Muazzam bir güce sahip olan Şeytan bile, "gücü" (kozmik denge olarak adlandırılabilir) istikrarsızlaştırmamanın ne kadar önemli olduğunu biliyor. Ne kadar çok güç kazanırsanız, bu gücü kullanırken o kadar dikkatli olursunuz; bu nedenle Phoster'lar, arkonlar ve Illuminati'nin en üst seviyesi, güçlerini çocukça, hileli bir şekilde kullanmazlar. Güçlerini bu şekilde kullanmak isteyen birinin bunları elde etmesine zaten asla izin verilmeyecektir.

Kozmosun kontrol güçleri homeostaziye, yani kozmosun kendi kendini düzenlemesini ve dengeli olmasını, sabit ve istikrarlı bir durumu sürdürmesini sağlamaya karardır. Yalnızca istikrarlı bir platformdan daha yüksek hedeflere ulaşılabilir.

Unus mundus, özne ve nesnenin burada zihinsel anlamda birleşebildiği ölçüde gerçek bir tek dünyadır. Madde aklın bir uzantısı haline gelir ve akıl evrendeki herhangi bir fiziksel nesneye dilediğini yapabilir.

Maddenin yasaları ruhun yasalarıyla yakından ilişkilidir. Bilinç, madde - fiziksel bedenler - aracılığıyla ortaya çıkar. Maddenin ve zihnin yasaları aynı hedefe ulaşmak için uyum içinde çalışır: bu hedef kozmik tanrısallıktır.

Unus mundus,  $r = 0$  alanından başkası değildir. Maddeyi kontrol eden fizik yasaları burada gelişti ve bilinçdışının bilince evrimini dikte eden psişe yasaları da burada gelişti: kozmik potansiyelin nihai ifadesi, maksimum gerçekleşme, varoluşun Omega Noktası.

Madde temelde psikoiddir (zihne benzer), çünkü onu kontrol eden zihinsel alandır. Kendini kontrol etmez. Akıl her şeyin kökenindedir.

Varlığın nihai seviyesinde özne ve nesne zihinsel olarak birleşir ve birini diğerinden ayırmak imkansızdır. Gerçek Tanrı hem fiziksel kozmos hem de bilinçli kozmik zihindir. O, [Hegelci Mutlak](#)'tır. Bu şekilde bakıldığında hepimiz Tanrı'nın bir parçasıyız, Tanrı'nın tüm ifadeleriyiz, hepimiz Tanrı'dan yaratılmışız; o halde hepimizin Tanrı olabilmemiz şaşırtıcı mı? Aslında bu, Tanrı olma durumu değil - çünkü biz zaten Tanrıyız - Tanrı olduğumuzun bilincine varma durumu, ama kendi benzersiz tarzımızla.

## Milgram Deneyi

İnsanlığın ne kadar itaatkar olduğunu anlamak istiyorsanız, 1960'ların meşhur "İtaatin Davranışsal Bir Çalışması" olan Milgram deneyini düşünmeniz yeterli. Psikolog [Stanley Milgram](#), insanların yüzde 65'inin, beyaz önlüklü saygın bir bilim adamı gibi uygun bir otorite figürü tarafından emredilmesi durumunda başka bir kişiye ölümcül elektrik şoku vermeye hazır olduğunu keşfetti.

Bu, iki meclisli insan zihniyetinin devreye girmesidir. İnsanlar, sanki bu konuda başka seçenekleri yokmuş gibi, "tanrılara" körü körüne itaat ediyorlar. Eski Dünya Düzeninin (EDD) zulmünün temeli budur. Onlar emreder, biz de itaat ederiz. Başka seçeneğimiz olduğunu düşünmüyoruz ama elbette her zaman var.

[Nürnberg Duruşmalarında](#) Nazilerin savunması, onların "sadece emirlere uydukları" yönündeydi. Yine iki meclisli zihniyeti görüyoruz. Kuralları koymak ve bunları desteklemek için birkaç tehditte bulunmak yalnızca birkaç baskın kişiye ihtiyaç duyar ve daha sonra milyonlarca, hatta milyarlarca kişi sorgusuz sualsiz itaat edecektir. Aslında birçoğu daha da ileri gidecek. Kuralları içselleştirecekler ve baştan beri bu kuralları kabul ettiklerine inanacaklar. Bunu bir ego savunma mekanizması olarak, hayatlarının kontrolünün kendilerinde olduğu fikrini korumak için yaparlar. Hayatını başkasının kurallarına göre yaşadığını kabul edecek kadar cesur olan biri, ilk etapta bu kurallara asla uymayacak kadar da cesur olacaktır.

Pek çok insan, kendilerine söyleneni yapmaktan başka seçeneği olmadığına inanıyor ve bunu ellerinden geldiğince rasyonelleştiriyor. Bu insanlar itaatkardır. Onlar korkaktırlar. Otoriteye karşı çıkmayı, "tanrılara" direnmeyi akıllarına getiremezler. Bu yüzden EDD her zaman kazanır.

EDD'nin devrilmesi için, çoğu şişman, sağlıksız, yıpranmış yaşlı adamlardan oluşan, doğası gereği tamamen yanıltıcı ve sahte psikolojide olan otoritelerinin olduğu gibi görülmesi gerekiyor. Bir illüzyon yarattılar. Artık yanılısamayı kabullenmediğinizde özgürsünüz. Eğer tüm dünya bu illüzyondan kurtulsaydı, EDD'nin saltanatı sona erecekti.

Asla dışsal bir "Tanrı"ya boyun eğmeyin. Tanrı içseldir, kendi özündedir.

Asla bir hükümdarın, bir ünlünün, süper zenginlerin önünde eğilmeyin. Asla paraya boyun eğmeyin.

Asla kimseye ve hiçbir şeye boyun eğmeyin.

Ve kimse boyun eğmediğinde zalimlerin gücü ortadan kalkar.

## Hayali arkadaşlar

Milgram deneyinde çocukların %65'inin hayali arkadaşları olduğu rapor edilmiştir; bu oran, Milgram deneyinde insanları "emir aldığı için öldüren" kişilerle aynı orandır.

Hayali arkadaş nedir? Bilinçli zihin üzerinde öyle bir etkiye sahip olan bilinçdışı içeriktir ki sanki başka bir kişi gerçekmiş gibi görünür. Hayali arkadaşın, canı sıkılmış ve yalnız, bir heyecan arayan çocuğun yardımına koşan bir arketip olduğunu söyleyebiliriz. Tıpkı Jung'un hayali ruhani danışmanı Philemon'u gerçek bir kişi olarak görmesi gibi, çocuklar da hayali arkadaşlarını gerçek olarak görürler.

Yaşayan kişi açısından gerçekmiş gibi görünen bu bilinçdışı içerikler, arketiplerin ve iki meclisliliğin varlığına dair son derece ikna edici delillerdir. Çocukken bilinçdışından bir "arkadaş" yaratabilen birinin yetişkinlikte bu kapasitesini kaybetmesi pek mümkün değildir. Ancak hayali arkadaşın yerini daha yetişkin karakterler alıyor: örneğin hayali tanrılar. *(Ayrıca hayaletler, ruhlar, uzaylılar ve cinler/demonlar, meleklerle karşılaştıklarını bildiren birçok kişi, hayali arkadaşlarını yetişkinlerin kaygılarını yansıtacak şekilde güncelliyor olabilir.)* Birçok insan için Tanrı, çocuklukta izin verilen hayali arkadaşlarından başka bir şey olmayabilir. Bu hayaller, Dini beyin yıkamanın ardından çok daha büyük ve daha önemli bir şeye dönüşebilir. Din, pek çok bilgisiz insan için tam da hayali bir arkadaş işlevi görmüyor mu? "Melekler" hayali dostlar ve koruyucular değil mi?

Bilimsel materyalizm hayali arkadaşları nasıl açıklayabilir? Hiçbir ipucu yok.

Eğer hayali arkadaşlar düşmanca davranırsa, belki de şizofrenlere eziyet eden sert seslere dönüşebilirler.

Hayali arkadaşların insanlık için şaşırtıcı bir önemi olabilir. Kesinlikle olması gerektiği gibi ama ciddiye alınırlarsa, ama bu nadirendir, Jung'un Philemon'la yaptığı gibi, insanların bilinçdışıyla sohbet edebildiği ölçüde, bir tür gerçek, bilinçli varoluş üstlenmesine izin verilen bilinçdışı içeriklerden oldukça etkilenmeye yönelik insan eğilimini gösterirler.

Böyle bir mekanizmanın varlığı nefes kesicidir ve şaşırtıcı olasılıklar sunarken aynı zamanda büyük tehlikeler de sunmaktadır. Milgram'ın "katilleri" bilinçli iradelerini ve ahlaklarını büyük ölçüde başka bir kişiye - bir otorite figürüne - teslim etmiş kişilerdir ve bunu yapmalarının nedeni, bilinçaltından gelen güçlü "seslere" boyun eğme konusunda içsel bir eğilime sahip olmalarıdır. Julian Jaynes bunu, iki meclisli aklın merkezi özelliği olarak tanımladı.

Çağdaş insanlığın ana itici gücü bilinç değil, iki meclislilik olabilir ve bu, insan ırkına ve içinde yaşadığımız dünyaya dair anlayışımızda bir devrim oluşturur.

## Korku Cazibesi

**Kurtadamlar** neden bu kadar büyüleyici? Çünkü Onlar bizim hayvani yönümüzü temsil ediyorlar.

**Vampirler** neden bu kadar büyüleyici? Çünkü Gölgemiz tarafından baştan çıkarılmayı, dayanılmaz iki ayakkabılı kişiliğimizden uzaklaştırılmayı temsil ediyorlar.

[The Invasion of the Body Snatchers](#) ve [The Stepford Wives](#) filmleri neden bu kadar büyüleyici? Bunlar, grup kişiliğine uymaya zorlanma ve kamunun kabul ettiği maskeyi takma zorunluluğunu temsil ediyor.

**Zombiler** neden bu kadar büyüleyici? Bunlar, ego bilincinin hikayenin tamamı olmadığı hissini temsil eder: Yüksek Benliğimizi bularak elektrikleseydik kim olabileceğimize kıyasla biz "ölümsüz"üz.

**Uzaylılar** neden bu kadar çekici? Bilinçdışımızın gizemli, bilinmeyen içeriğini, Ötekiliğin vücut bulmuş halini temsil ediyorlar.

[Film noir](#) ve [femme fatale](#) neden erkekler için bu kadar büyüleyici? Animayla ilişkili tehlikeyi ve heyecanı temsil ediyorlar.

Neden "piç", "kötü çocuk" erkekler kadınlar için bu kadar büyüleyici? Karanlık ve tehlikeli animus'u temsil ediyorlar.

**Görünmez Adam** neden bu kadar büyüleyici? O, tespit edilemeyerek ahlaki kınamadan kaçınma yeteneğimizi temsil ediyor.

# Büyük Yanılsama

Birleşik Krallık'ta popüler bir illüzyonist olan [Derren Brown](#), rutininin çoğunu bilinçsiz ipuçlarının uzman manipülasyonuna dayandırıyor. Temelde, hedefin ne düşünmesini ve yapmasını istediğini gösteren işaretlerle hedefin duyuşal ortamını tohumluyor. Bunların hiçbirini en incelikli ve bilinçaltı yollardan başka bir şekilde yapılmaz. Hedefin aklına ne yapıldığına dair hiçbir fikri yoktur.

Bilinçdışı bilgiyi emer ve Brown hedeften bir şey yapmasını istediğinde hedef zaten bilinçsizce Brown'un arzu ettiği şekilde hareket etmeye hazırlanır. Ne yapacağını tam olarak biliyor çünkü bilinçaltınızın başka hiçbir şeyi düşünmemesini sağladı. Bilinçli zihninize özgür bir seçim sunuluyormuş gibi görünebilir, ancak bilinçdışı zihninize böyle bir seçenek sunulmamıştır. Peki bilinçli zihniniz "özgürce" ne yapmayı seçiyor? Basit: En az direnç gösteren yolu takip eder ve bilinçdışının ona yapmasını söylediği şeyi yapar.

Brown, hiçbir seçeneğin olmamasını sağlarken, bir yandan da seçim yanılsamasını sağlama konusunda bir dahidir. Ve bunu düşündüğünüzde, herhangi bir bilinçli seçimin kapsamına ne girer? Bilinçdışından ne ölçüde etkilendiğini nasıl bileceğiz? Çoğu zaman bilinçdışımızın zaten karar verdiği şeyi mi yapmayı seçiyoruz? Bilincimiz, bilinçdışının kuklası olduğunu kabul etme arzusuna sahip değildir; bu nedenle, veriyor gibi görünen tüm kararları olaydan sonra rasyonelleştirir ve bu kararların kendisine ait olduğunu iddia eder. Aslında bilinçli zihin çoğu zaman bilinçdışının aracısından başka bir şey değildir ve Brown gibi bir illüzyonist üzerinde çalıştığınızda bilinçdışının karar verme süreçlerimizde ne kadar güçlü olduğunu görürsünüz. Eğer bilinçli zihnin bir şeyi yapmak için kendi nedenleri yoksa, o zaman bilinçdışının "nedenlerini" kabul edip sonra bunları kendisininmiş gibi anlamlandırmaya çalışmaktan başka seçeneği yoktur.

Brown'ın programında, önünde duran ve bir numaraya katılmayı bekleyen bilinçli kişiden ziyade, uyurgezer, otomatik pilotlu insan aslında hitap ettiği kişidir. Reklamcılar da aynı oyunu oynuyor. Bilinçli "sizi" görmezden gelirler ve doğrudan bilinçdışınıza, tüm gizli arzularınıza hitap ederler.

Bilinç, çoğu zaman gereksiz olmasına rağmen her zaman sorumlu ve kararları kendisi alıyormuş gibi görünmesi açısından dikkat çekicidir. Bilincinizin, kontrolü bilinçdışı etkilere bıraktığı her seferde kapandığı bir durumu hayal edin. Kendinizi, her bilinç dönemi arasında uzun boşlukların olduğu, aralıklı bir bilinç kabusunun içinde keşfedersiniz. Bir uyurgezerin her birkaç saniyede bir, bir veya iki saniyelikliğine bilincine vardığını ve ardından otomatik pilota geri döndüğünü düşünün. Bu durumda düzgün bir şekilde çalışamazsınız. Bu nedenle bilincimiz bilinçdışıyla uyum içinde olmayı öğrenmek zorunda kaldı. Her şeyden önce, post-rasyonalizasyon sanatını, yani bilinçdışının bir karar almasına izin vermeyi ve olaydan sonra neden bu kararı bilinçdışının değil de kendisinin aldığını kendi kendine açıklamayı öğrenmek zorunda kaldı.



İnsanların ağladıkları için üzdüklerine ve tam tersi olmadığına dair pek çok kanıt var; yani ağlama, ağlamadan önceki üzüntüden ziyade üzüntüden önce gelir. Bu, bilinçdışının gözyaşlarına neden olduğunu, bunun da kişiyi üzdüğünü ve bilinçli zihnin üzüntüye neden olan bir şeyi bulmasını gerektirdiğini ima eder. Bilinçli zihnin ürettiği bahanelerin, üzüntünün asıl nedeni ile hiçbir ilgisi olmayabilir. Nasıl bilebilirsin? Tek umursadığınız şey üzgün olmanız ve üzüntünüz için makul bir nedene ihtiyaç duymanızdır. Üzüntünüzün gerçek sebebini keşfetmek için oturup bilinçaltınızı araştırmayacaksınız. Sahte bir “kişilik çözümü” kısa vadede her zaman yeterlidir. Uzun vadede sorununuzu doğru şekilde çözmezseniz üzüntünüz çok daha kötüleşecek ve depresyona dönüşecektir. Sezgisel kişilerin üzüntülerinin bilinçdışı nedenini belirleme olasılıkları çok daha yüksektir.

İnsanlar neden bu kadar mükemmel hikaye anlatıcıları ve hikayelere bu kadar dalmış durumdalar? Neden tüm kültürümüz hikâyelerin, “anlatının” etrafında dönüyor? Bunun nedeni, bilinçdışımızın bize yaptırdığı şeyleri açıklamak için sürekli olarak kendimize hikayeler anlatmamızdır. Bizler kablolu hikaye yaratıklarıyız. Bizi akli başında tutan şey budur. Sorun şu ki hikayeler gerçek değil. Ve daha da büyük sorun, genellikle hikayeleri gerçeğe tercih etmemizdir. İbrahimizm'e tamamen inanılıyor çünkü insanlar onu ilgi çekici bir hikaye olarak görüyorlar ve bu, beyin yıkama yoluyla onların içine yerleşmiş durumda. Beyin yıkamanın üstesinden gelmek için insanların çok daha ilgi çekici bir hikaye duyması gerekecektir.

## Evcil Hayvan Testi

Evcil hayvanınız var mı? Eğer bir köpeğiniz varsa muhtemelen dışa dönük birisiniz. Eğer içe dönük biriyseniz de muhtemelen bir kediniz vardır. Araştırmalar kedi sahiplerinin köpek sahiplerinden daha akıllı olduklarını gösteriyor.

Hiç evcil hayvanınız yoksa muhtemelen [INTJ veya INTP](#) olacaksınız. Bunlar genellikle dünyadaki en zeki insanlardır. Aynı zamanda en ateist, şüpheci, alaycı ve agnostik olanlardır.

*Çeviri Notu; Kültürümüzde de “Yalnızlık Allaha mahsustur” diye bir deyiş vardır. Sanırım ne kadar yalnız olabilmeyi, kimseye ve hiç bir şeye muhtaç ve ihtiyaç kalmadan, yani kendi kendimize yetebilmeyi başarabiliyorsak, o kadar yükselebiliyoruzdur. Ve hiç bir şeye muhtaç ve ihtiyacı olmayan Allah/Tanrı dolayısıyla en yüksek olandır.*

# IQ (Zeka Katsayısı)

IQ ne yazık ki yanlış anlaşılan bir kavramdır. Jung kişilik teorisi ile ilgili olarak düşünme işlevine ve bunun ne kadar etkili olduğuna odaklanır. Ancak bunu bile pek iyi yapamıyor. Düşünme, içinde gerçekleştiği ortamın türünden kökten etkilenir. Bilgisayar ve teknoloji dünyasında yetişen bir kişi, bu teknolojiyle ilgili deneyimi olmayan birinden farklı bir düşünce tarzına sahip olacaktır. Dolayısıyla teknolojik bir ortam için tasarlanmış bir IQ testi, teknolojik olmayan bir ortamda yetişenlerin IQ'sunu doğru bir şekilde ölçmekte otomatik olarak başarısız olacaktır. IQ'yu doğru bir şekilde ölçmek için kültürel ve çevresel bağlam kritik öneme sahiptir. Dahası, içe dönük düşünceye karşı dışa dönük düşünceye ne dersiniz? Bunlar, IQ testinin nasıl tasarlandığına bağlı olarak farklı türde sonuçlar üretebilir. Üstelik sezgi veya algılama, düşünme IQ'sunu nasıl besliyor? Hiçbir zeka testi, iyimser bir yaklaşımla "IQ" olarak adlandırılan şeye hangi bileşenlerin dahil olduğunu açık bir şekilde ayırt edemez, dolayısıyla neredeyse anlamsızdır.

İhtiyacımız olan şey, IQ'ya tamamen farklı bir yaklaşım, insanların gerçek güçlü ve zayıf yönlerini gösteren bir yaklaşım. Hiç kimse aşağıdaki alanların TÜMÜNDE yüksek IQ'ya sahip olmayacaktır:

- IQ'yu Düşünmek
- IQ'yu algılamak
- Sezgi IQ'su
- Hissetme IQ'su (diğer adıyla EQ – duygusal zeka)
- Kültürel/Çevresel IQ (IQ'nuz alışılmadık durumlara nasıl uyum sağlar)
- Dışadönüklük IQ'su
- İçedönüklük IQ'su
- Yargılama IQ'su
- Kavrayış IQ'su
- Hakimiyet IQ'su
- Teslimiyet IQ'su
- Empati IQ'su
- Sempatik IQ'su

Eğer herkesin tüm bu farklı bileşenlere ayrılmış bir IQ'su olsaydı, kim oldukları, güçlü ve zayıf yönlerinin neler olduğu, hangi alanları geliştirmeleri gerektiği konusunda çok daha iyi bir fikre sahip olacaklardı.

IQ ve psikometrik testler konusunda gerçekçi olmamızın zamanı gelmedi mi? Bunu düzgün bir şekilde yapalım. Toplumdaki herkes için bu tür bilgilere sahip olduğumuzda, insanların güçlü yönleriyle oynayan ve zayıf yönlerinden kaçınan, onları mutsuz, tereddütlü ve işe yaramaz olmaktan çok mutlu, kendinden emin ve üretken kılan bir Akıllı Toplum tasarlamaya başlayabiliriz. Yuvarlak mandallar kare deliklerde asla iyi performans göstermez. İnsanlar iyi oldukları şeye aykırı bir şey yaptıklarında asla mutlu olmazlar. İnsanlar kendi kişisel alanlarında olduklarında, kendilerine doğal gelen şeyleri kolayca ve akıcı bir şekilde yaptıklarında, gerçekten üstün olabildikleri ve başkalarının saygısını ve hayranlığını kazanabildiklerinde gelişirler.

Herkes zayıf yönleri üzerinde çalışmakla ilgilenmeli ancak zayıf yönlerini hedef alan işlerde bulunmamalıdır, aksi takdirde kesinlikle başarısız olurlar.

Akıllı Topluma kolayca ulaşılabilir. Yapmamız gereken tek şey, tüm insanların şekilsiz bir kütle olarak ele alınması gerektiği fikrinden vazgeçmek. Dünyadaki hiçbir eğitim sistemi kimsenin psikolojik profilini önemsemez. Ne olursa olsun birey dikkate alınmıyor. Okul müfredatının hiçbir kısmı bunu umursamıyor. Böylece her öğrencinin benzersiz bireyselliği skandal bir şekilde göz ardı ediliyor. Önemli olan mümkün olduğu kadar çok insanı mümkün olduğunca kolaya kaçarak ve ucuza işlemek. Onlara temel bir eğitimden başka bir şey verilmiyor. Okullar ve hatta üniversiteler, hattın sonunda farklılaşmamış topakları sıkı sosis makineleridir.

Herkese, potansiyellerini en üst düzeye çıkarmak için açıkça tasarlanmış, kişiye özel bir eğitim vermeye başlamamızın zamanı gelmedi mi?

## Maymun Dini?

ABD'deki Duke Üniversitesi'nde yapılan bir araştırma, erkek al yanaklı maymunların maymun "tanrılarına" ve maymun pornosuna bakmayı sevdiğini ortaya çıkardı. Maymunlara iki ekran arasında seçim yapmaları teklif edildi: Eğer birine bakarlarsa meyve suyu alıyorlardı, diğerine bakarlarsa hiçbir şey alamıyorlardı. Bu nedenle, meyve suyunun büyük hayranları olarak, iki özel durum dışında her zaman ilk ekrana baktılar. Bunlardan biri "porno"ydu - dişi maymunların baştan çıkarıcı kalçalarına bakmak - ve ikincisi ve en çok arzu edileni "ibadet"ti (al yanaklı din!) - al yanaklı sürünün baskın üyelerinin, yani al yanaklıların portrelerine bakmaktı. Yani bir tür alfa erkek tapınıcılığı !. Sıradan maymunlar için bunlar, taklit etmek veya tapınmak istedikleri ünlüler, "idollerdi".

Burada zaten iki meclisliliğin ışıltısını görebiliyoruz. Eğer bu maymunlar halüsinasyonlu sesleri duyabilseydi ve halüsinasyonlu görüntüleri görebilseydi, baskın erkekleri duyacaklarından ve göreceklelerinden emin olabilirsiniz.

İnsanların şöhret kültürüne olan takıntısının altında yatan şeyin bu zorlu bağlantı olduğu söyleniyor. Ünlüler baskındır, alfalardır, insan idolleri, tanrılarıdır. Kaynakların çoğuna, en ateşli ortaklara, her şeyin en iyisine sahipler. Herkes onlara itaat eder. İnsanlar masalarındaki kırıntıları, dışlananları, fanatikleri, ayrıcalıkları ve etraflarına saçılan zenginliğin bir kısmını temizlemek için onlarla birlikte olmak istiyorlar.

Şöhret altın bir bilettir, tüm alanların iyi yaşamına geçişini sağlayan bir giriştir. Şimdiye kadar sahip olduğunuz her iştahı aşırı şımartmanıza olanak tanır.

İnsanlar paparazzilerin patlayan flaşlarını gördüklerinde dizleri zayıflıyor ve yıldız tozu serpilmiş ilahi olanların yakınlarda olduğunu biliyorlar. İnsanlar eleştirel yetilerini kapatırlar. İdollerini etrafında yanılıcı bir "[hale etkisi](#)" gözlerini kamaştırır.

Yani, eğer ünlülerin büyük bir hayranıysanız, aynaya bakın ve içinizdeki maymunun size baktığını görmeye çalışın... hala evrimleşmemişsiniz!!!

Ünlüler şaka gibidir. "Alfa" gibi görünürler ama aslında alfa falan değiller. Çoğu aptal, yüzeysel aktörler, başkalarını oynuyorlar, maske takıyorlar. Genellikle onları süperstarlığa taşıyan şey, oynadıkları sempatik bir karakterdir. İnsanlar arketipi sever ve sonra ünlünün arketipi paylaştığını varsayarlar. Ama paylaşım falan yoktur. Bunlar, üzerine ilahi imgeler yansıttığımız ve sonra onlara tapındığımız boş tuvallerdir.

Bunun yerine kendimize tapmaya başlamamızın, hayran olduğumuz tanrılara dönüşmemizin zamanı gelmedi mi?

## Psişe Laboratuvarı

Küresel bir psikolojik laboratuvarda yaşıyoruz. [Psy operasyonları](#) her yerde sürüyor. Reklam sektörü, reklamını yaptıkları ürünlere aşık olmanızı sağlayacak uygulamalı psikolojiden başka bir şey değildir. Kapitalizm, "marka" yönetimine ve sizi satın almaya yönelik sinsi numaralara adanmış bir psikolojidir; Bir ürünün fiyatının belirlenmesi bile psikolojiktir, dolayısıyla bu kadar çok şeyin fiyatı 0,99'dur. 7,99, 8,00'dan çok daha ucuz gibi görünüyor.

- Din psikolojidir; amaç sizi dinin teşvik ettiği inanç sistemine göre kontrol etmektir.
- Siyaset sizin oyununuzu ve desteğinizi almayı amaçlayan bir psikolojidir.
- Eğitim psikolojidir; seçkinlere uygun ve onları ayakta tutan eğitim paradigmasını benimsemenizi sağlar.
- TV programları sizi izlemeye, Hollywood filmleri ise sinemaya bilet almaya ikna etmeye çalışıyor.
- Ünlüler psikolojiyi kendilerine tapınmamız, onlara daha fazla para vermemiz, onları daha ünlü ve güçlü yapmamız için kullanıyor.
- Gazeteler, dergiler, oyunlar, radyo programları, şarkılar...

...hepsi sizi psikolojik olarak baştan çıkarmaya çalışıyor ve kitaptaki her numarayı uyguluyorlar.

Herkes için içinde. Herkes psikolojiyi kullanıyor. Zihin manipülatörleri bizi büyüler, kandırır, baştan çıkarır, dikkatimizi dağıtır, kontrol eder, yanlış yönlendirir. Onlar zihnin sihirbazlarıdır. En iyi "büyüyü" kullananlar en zengin, en güçlü ve en başarılı olur.

Ticaretin psikolojik püf noktalarını herkesin bilmesi kritik önem taşıyor. Püf noktalarını ve eksilerini öğrendikten sonra onlara karşı direnç ve bağımsızlık kazanırsınız ve bu, sizi manipüle etmek isteyenlerin en kötü kabusudur.

Tartışmasız, psikoloji en önemli konu çünkü dünyamıza en çok gömülü olan konu. Akla gelebilecek her aktivitenin psikolojiyle bir ilişkisi vardır. Dolayısıyla psikolojinin okulda nadiren öğretilmesi gizemli bir şey değil mi? Neden? Bunun nedeni, güç sahibi olanların neler olup bittiğini bilmenizi istememeleri, sizi nasıl kontrol ettiklerini bilmemeniz olabilir mi?

Bir tavsiye; psikoloji çalışın. Kendinizi bir uzman haline getirin. O zaman kimse sizi kontrol edemez.

# İtaat

*“Biz toplumun ipleri tarafından kontrol edilen kuklalarız.” --Stanley Milgram*

Çoğu insan kendisi hakkında yanılığın içindedir. Nazi Almanyası'nda olsalardı gayretli Naziler olmalarının imkansız olduğunu düşünüyorlar, ancak neredeyse kesinlikle öyle olacaktı. Asla SS ölüm kampı muhafızları olamayacaklarını düşünüyorlar ama bunu kolaylıkla yapabilirlerdi. Yüzlerce erkek, kadın ve çocuğu zehirlemek için [Zyklon-B](#) topaklarını asla duşlara atamayacaklarını düşünüyorlar ama atabilirlerdi.

Eğer bunları yapabilecek kapasitede olduğunuzu düşünmüyorsanız, hiçbir zaman gölgenize bakıp onun gücünü görmemişsiniz demektir. Paradoksal olarak, bu şeyleri gerçekten yapma olasılığınız çok daha yüksektir. Bunu yapabileceğini bilen kişi, rasyonel olarak kendine meydan okuyabilir ve kendini bundan vazgeçirebilir. İnkâr eden kişi, koşullar ortaya çıkarsa, acımasız totaliter rejimlerde olduğu gibi, toplu katliam yapan biri haline gelecektir.

Orijinal Milgram deneyinde yer alan kişilerden biri şunları söyledi: *"Az önce kendi kendime şunu söyledim: Bunu oynayacağım ve çok yakında buradan çıkacağız. Bu işi bitireceğim. Ne olacağı umurumda değil. Karar verdikten sonra kararınızı vermiş olursunuz. Eve gitmek istiyorum. Buradan çıkıp bir yere bira içip eve gitmek istiyorum. Bilirsiniz işte?"*

Ahlaki düşüncenin tamamen yokluğuna dikkat edin. Kişinin asıl meşguliyeti, görevi tamamlamak ve ardından rahatlamak için oradan çıkmaktır. Felsefe yok, karşıdaki insanı dikkate almak, deneyi ya da deneyi yapan bilim adamını sorgulamak yok. Sadece emirlere uyuyor, sonra işi bitince bir bira alıyor.

En azından, Bu kişiye dürüstlüğü ve açık sözlülüğü nedeniyle tebrik etmek gerekir çünkü çoğu insanın aynı durumda nasıl düşüneceğini ve davranacağını göstermiştir. Onlar sadece KENDİLERİNİ düşünüyorlar.

Deneyde "elektriğe kapılan" adamı öldürdüğünü düşünüp düşünmediği sorulduğunda, *"Evet. hareket etmeyi bıraktığımda..."*, demişti.

Eğer birisi sırf bir deneye katılması istenerek bunu yapabiliyorsa, belirli bir grup insandan nefret etmek için beyinleri yıkandığında, onlara istedikleri her şeyi yapma izni verildiğinde ve bunu yapmamaları halinde cezayla tehdit edildiklerinde, bu kişilerin neler yapabileceğini hayal edin. Ne olacağı konusunda herhangi bir şüphe olabilir mi?

Nüfusun üçte ikisi "öldürme" emirlerine uyacaktır. Ortalama üç insan gördüğünüzde, bunlardan ikisinin bir ölüm kampında çalışabilecek ve kolayca adam öldürebilecek kapasitede olduğunu unutmayın. Totaliter bir devlete işte bu kadar yakınız. EDD'nin dünyayı bu kadar kolay kontrol edebilmesinin nedeni budur.

İnsanlar kendilerinden oynamaları istenen rollere kolaylıkla uyum sağlarlar ve hızla diğerlerinin oynadığı role de uyum sağlarlar. İtaat üzerine yapılan başka bir deneyde, sahte bir ilaç kullanan sahte bir doktor, 22 hemşireden 21'ini telefonla bir hastaya sahte ilacın öngörülen maksimum güvenli dozunun iki katını vermeye ikna etmeyi başardı. Bu, telefonla verilen talimatların kabul edilmesine yönelik yasağa rağmen gerçekleşti. Hemşireler robotik bir şekilde uygun "otorite" figürüne itaat etmişlerdi. İlacın dozunu ve meşruiyetini kontrol etmediler. Bu çok korkutucu değil mi?

İnsanların emirlere körü körüne uyma konusunda şaşkıncı bir eğilimi var. Kendi başlarına düşünmeyi reddediyorlar.

Başka bir deneyde Milgram ve meslektaşları, New York metrosundaki insanlardan herhangi bir sebep göstermeden kibarca koltuklarını boşaltmalarını istedi. İnsanların yarısından fazlası buna uymuştu.

Ancak kuralları ve emirleri sorgulayan insanlar son derece rahatsız görülür. Neden? Çünkü toplumsal gelenekleri bozuyorlardır. İnsanlar kurallara uymamaktan nefret eder. Özellikle otoriteye itaatsizlikten nefret ederler. Kolay bir yaşam için her şeylerini verirler. İtaatsizlik nedeniyle cezalandırılmamak ve acı çekmemek için herşeyi yaparlar. Kurallar kurallardır.

İnsanlar doğal olarak kurallara uyuyorlar. Doğal olarak sorumlulara saygı duyuyorlar. Açık kurallar olmasa bile örtülü kurallar, örtülü otorite figürleri vardır ve bunlara açık otoriteler kadar titizlikle uyulur.

Son zamanlarda, polis gibi davranan bir dolandırıcı, birkaç fast food restoranını aradı ve yöneticileri, çalıntı mallar için personelini müşterilerin önünde tamamen soyarak aramaları ve restoranın etrafında çıplak koşmaları için ikna etmeyi başardı. Yöneticilerden biri, *"Bunu yapmak istemedim ama sanki o beni zorluyormuş gibiydi"* dedi. Başka bir deyişle, telefondaki ikna edici, kendinden emin, baskın bir ses, birinin çirkin şeyler yapmasına kolayca neden olabilir. Bu, bizzat Tanrı'nın sesi de olabilirdi.

İtaatkar insanlar, tanrıların sesinin esaretinde olan eski iki meclisli insanlardan biraz daha fazlasıdır. Hipnozcuların kolaylıkla "etki altına" koyabilecekleri kişiler de aynı kişilerdir.

Şaşkıncı bir şekilde, eğer insanların yanına giderseniz ve onlara uygun bir şekilde emredici bir ses tonuyla bir şeyler yapmalarını emrederseniz ve bir otorite figürü görünümündeyseniz, büyük çoğunluk size itaat edecektir. En iyi dolandırıcıların üniformaya bile ihtiyacı yoktur; kendi doğal otoritelerini kullanırlar.

Unutmayın; insanların üçte ikisi o kadar itaatkar ki, kontrollü bir ortamda bir otorite figürü tarafından emredilirse öldürecekler. Bu insanlar yürüyen bir barut fıçısı. İntihara meyilli Müslüman manyak lejyonları, efendilerine kendilerini öldürme emri verdiklerinde itaat etmeye programlanmış robotlardır. Müslümanlar özellikle itaatkardır ve onların dinleri aslında Müslümanların Allah'ın iradesine teslim olmaya ne kadar istekli olduklarına göre kendini tanımlar.

İbrahim kendi oğlunu kurban etmeye hazırdı, itaat etme konusundaki gayreti o kadar yüksekti ki, her Müslüman İbrahim'in dengesiz örneğini takip etmeye istekliydi. Hiçbiri, “*Hey, belki de sırf Tanrı öyle diyor diye kendi çocuğumu öldürmek istememeliyim*” demiyor. Neden benden bu kadar şaşkırtıcı derecede kötü bir şey yapmamı istesin ki? Bu Şeytanın emredebileceği bir şey gibi durmuyor mu? Ama hayır, Müslümanlar özgür düşünceden acizdir.

Birleşik Krallık'taki en şaşkırtıcı ve inanılmaz eğilimlerden biri, birçok siyah Britanyalının Hıristiyanlıktan İslam'a geçmesidir (ve *tabii ki birçok siyah Amerikalı da benzerini çoktan yapmıştır*). Aklı başında biri neden bir köle dininden daha da köle bir dine geçsin ki? Ancak tabii ki itaatkar insanlar köleliğe, otoriterliğe, dogmatizme ve kendi hayatlarının sorumluluğunu almaktan kaçınmalarına izin veren her türlü sisteme son derece çekici gelirler. Ve ırkçılık da önemli bir faktör. Pek çok siyah Yahudi-Hıristiyanlığı “beyaz adamın” dini olarak görüyor, dolayısıyla oradan defolup gitmek istiyorlar. Nedense Egzotik Doğu dinlerini denemeye istekli değiller, bu yüzden beyaz olmayan ve hatta beyaz karşıtı olarak görülen İslam'a razı oluyorlar. Böylece yağmurdan kaçarken doluya tutuluyorlar.

İlluminati, Müslümanlar gibi köleliğe gönüllü olan tüm insanlardan öğreniyor. Nasıl bir insan “Teslimiyet” denilen bir dinin mensubu olmak ister? Kendinizi efendinizin damgasıyla damgalatabilirsiniz. İslam'a ilgi duyan tüm siyah insanların, İslam'ın otoriter büyümeden kurtulması gerekiyor. Elbette Yahudi-Hıristiyanlıktan mümkün olduğu kadar uzaklaşın, ama Tanrı aşkına, doğrudan İslami ölüm tarikatının ölümcül kucağına atılmak için Aklınızı, mantığınızı, hayal gücünüzü, yaratıcılığınızı kaybetmiş olamazsınız. Geçmişle, kölelik ve teslimiyetle kesinlikle hiçbir ilgisi olmayan, amaçlarınıza hizmet eden yeni bir din yaratın. Psikopat beyaz efendilerin kölesi olmak korkunçsa, kozmik zorba Allah'ın kölesi olmak daha da kötüdür.

Panzehir nedir? – [Friedrich Nietzsche](#)'nin felsefesi ve Üstün-İnsan hakkındaki müjdesi. Ve daha da önemlisi İlluminati'nin felsefesi ve Tanrı olmanın müjdesi ! Çünkü Tanrı hiç kimseye boyun eğmez ve hiçbir insan da boyun eğmemelidir.

Bilinç, iki meclisli köle zihniyetinin panzehiridir, ancak çoğu insan şu anda bile hâlâ zar zor bilinçlidir. Hala eski tanrıların baştan çıkarıcı fısıltılarını duyuyorlar. Artık kendilerinin Tanrı olabilmeleri için bilinçli olarak tanrıların sesini kullanmalı ve bütünleştirmelidirler.

İşte bilgelik buradadır. İşte işinize yarayacak hayati bir içgörü. Bütün insanlar gerçek anlamda bilinçli değildir. Gerçek anlamda iki meclisli de değiller. Daha ziyade, iki tür zihin arasındaki “kayıp halka”dırlar, ancak eksik değildirlere; ve insan ırkının çoğunluğunu oluştururlar. Dünya nüfusunun %65'i “iki meclisli+”, yani üstte zayıf bir bilinç katmanının empoze edildiği iki meclislidir. Son derece kolay telkin edilebilirler, kolaylıkla hipnotize edilebilirler ve kandırılabilirler, kolayca emredilebilirler; mesihlere, diktatörlere, führerlere, zorbalara, güçlü adamlara, peygamberlere, hükümdarlara, ünlülere, süper zenginlere, büyük patronlara vb. karşı oldukça çekicidirler. Onlara ne yapmaları gerektiğinin söylenmesini istiyorlar çünkü bu durumda zor seçimleri kendileri yapmak zorunda kalmıyorlar ve zaten bilinçleri ve akılları yeterince gelişmediğinden bunu yapabilecek donanıma da sahip değiller.

Şu anda içinde yaşadığımız dünya türü, az sayıdaki egemenler ile etkin bir şekilde yönetilmeyi arzulayan çok sayıda itaatkar arasındaki ölümcül bir kucaklaşmadır. Eğer büyük çoğunluk onlara izin vermekten memnun olmasaydı, egemenler asla başarılı olamazlardı.

Dünyanın %5'i baskın türlerdir. Jung ve Myers-Briggs'in kişilik sınıflandırmalarındaki en büyük kusur, tahakküm/boyun eğme eksenini göz ardı etmeleridir. Hiçbir yanılısamaya kapılmayın, bu aslında dünyamızın tanımlayıcı gücüdür. Dünya, egemen olan ile boyun eğen arasındaki güç ilişkileri nedeniyle bu haldedir.

Eski Dünya Düzeni ve İlluminati'nin her ikisi de hakimiyetle meşguldür ama zıt anlamda. EDD zenginlik, güç ve tüm dünyevi zaferlerin peşinde koşan baskın dışadönüklerdir. Kapitalizm (sermayenin büyük çoğunluğunun egemen azınlığın kontrolüne dayalı bir sistem) onların mükemmel ekonomik sistemidir. Monarşi veya oligarşi onların tercih ettiği yönetim şeklidir, ancak kılık değiştirmiş bir oligarşi ve plütokrasiden, yani zengin, egemen seçkinlerin yönetimi olan "demokrasiden" son derece memnundurlar. İbrahimçilik onlar için mükemmel bir dini sistemdir çünkü onlar sadece Tanrı'nın/Yehova'nın/Allah'ın/Muhammed'in/Musa'nın/Mesih'in dünyevi örtüsünü devralırlar. Papa kendisini "Mesih'in vekili" olarak adlandırır, bu da kendisinin Mesih'in yeryüzündeki vekili veya temsilcisi olduğu anlamına gelir, dolayısıyla ona meydan okumak Tanrı'ya meydan okumaktır. Benzer şekilde, "ilahi hak" tarafından yönetilen krallar ve onlara karşı çıkmak sadece ihanet değil, aynı zamanda en yüksek sapkınlıktır. Bizim dünyamızda Eski Dünya Düzeni (EDD) uyulması gereken dünyevi tanrılarıdır. EDD başkaları üzerinde güç sahibi olma arzusundadır ve tamamen materyalisttirler.

İlluminati ise bunun tam tersidir. İlluminati, kendini kozmik güce, idealizme, maneviyata ve nihai bilgiye adanmış baskın içedönüklerdir. EDD dış dünyaya bakarken, İlluminati hermetik simya ilkesi aracılığıyla dış dünyanın cevaplarını bulmak için iç dünyaya bakar. EDD başkalarına hükmetmek isterken, İlluminati ise kendilerine hükmetmek istiyor. İlluminati, Tanrı olabilmek için kendi kendine hakim olmayı, kendini aşmayı ve tam bir bireyleşmeyi arar. İlluminati sonsuza kadar kozmik tanrılar olmayı, EDD ise ölümlü, dünyevi tanrılar olmayı hedefliyor.

Bu gerçek Dünya Savaşı'dır. Bir tarafta baskın dışa dönükler, diğer tarafta baskın içe dönükler var. Baskın dışadönükler, iki meclisli+ türden itaatkar kitlelere hitap etme konusunda çok daha üstündür. Bu nedenle İlluminati, insanların daha bilinçli, daha rasyonel, daha baskın ve daha az itaatkâr olmalarına yardımcı olmaya karardır. EDD ise tersine, insanların mümkün olduğu kadar itaatkâr olmasını istiyor ve itaatkârların sayısını artırmaya devam etmek istiyor. SANA TOKAT ATILDIĞINDA DİĞER YANAĞI DÖN, itaatkarlığın mutlak özüdür ve itaatkarların karşılık vermek yerine daha da fazla boyun eğeceklerini bilen egemen efendilerin kulakları için müziktir.

İlluminati herkesin Tanrı olmasını istiyor çünkü bu otomatik olarak EDD'nin ve tüm zorbaların sonu anlamına geliyor.

Yüzde 5'i baskın, yüzde 65'i itaatkârsa, halkın yüzde 30'u ne oluyordur ? İki meclisli+ değiller ve baskın da değiller. Onlar dünyanın geleceğinin anahtarlarıdır. Şu anda pek çok kişi EDD ile işbirliği yapmayı seçiyor çünkü bu onlara rahat ve kolay bir yaşam sunuyor, ancak ruhsal olarak tatminsizler ve daha fazlasını arıyorlar.



İnsanlar tüketiciliğin ve materyalizmin sunmadığı ve sunamayacağı ANLAM istiyorlar. Bunlar şüphecilerin, sorgulayanların, agnostiklerin, özgür düşünenlerin, ateistlerin, Budistlerin, deneyselcilerin, hippilerin, alternatiflerin, radikallerin, protestocuların, aktivistlerin ve yaratıcıların ittifakıdır; ancak kendilerini gerçekten adayabilecekleri hiçbir şey bulamadılar.

Ve böylece yolumuza gelebilirler. Eğer bunu yaparlarsa zaferimiz garantidir. İtaatkarlar, kim zirvede olursa olsun aynı hızda olacaklar, böylece göz ardı edilebilecekler, tıpkı Dante'nin hakkında yazdığı [Ignavi](#) gibi, önlerine konulan pankartı takip edecekler.

Sosyal Medya, anlamsızca zaman öldüren itaatkarların devasa bir arenasıdır. Mesela Facebook'ta neredeyse hiçbir şey yoktur. Başkalarına yönelik, kişilik takıntılı, sahte ve özüne kadar özgün değil. Perde arkasında burayı yöneten Siyonistler giderek zenginleşiyor. Goldman Sachs şimdi bunu finanse ediyor. Bir altın madeni gördüklerinde, Yahudi olmayanları kontrol etmenin ve onların dikkatlerini dağıtıp sakinleştirmenin bir yolu olduğunu anlarlar. Facebook'ta hiç kimse bir Devrim organize etmekle meşgul değildir. Çözülmesi gereken çok fazla sarhoş parti, siber uzayın entelektüel boşluğuna gönderilecek çok fazla önemsiz gönderi, gerçekleştirilmesi gereken çok fazla İdol analizi vardır. Twitter'a gelince, Yüce Tanrım, dünya nereye gidiyor? Seri girdilerin milyonlarca kelimesini sürekli bir akış halinde ve bu minik zihinlerinin aynı anda kendiliğinden yanması küresel bir zihinsel patlamaya neden olur mu? Pek çok ünlünün ticari ürünler hakkında tweet atmaları için para aldığını, yani tweetlerine "rastgele ve masum bir şekilde" lezzetli bir koladan ne kadar keyif aldıklarını falan eklemek için para ödendiğini biliyor muydunuz? Bu Tamamen alaycılık ve sömürünün bir başka uygulaması.

Bu dünyamızın acı gerçeğidir. Bunlar acı gerçeklerdir. Bazıları söylediklerimizden dehşete düşebilir ama durum bu. Dünyayı değiştirmek isteyen herkesin çözmesi gereken denklem budur.

EDD her şeyi kontrol ettiği için ihtimaller büyük oranda bize karşı ama bizim vizyonumuz, yaratıcılığımız ve zekamız onlarınkinden çok daha üstün ve bu da nihai zaferimizi garanti ediyor. Biz diyalektiğin ifadesiyiz. Tüm düşünen insanların hayalini kurduğu daha yüksek insanlığı - Tanrılar Topluluğu'nu, İlahi Toplum'u - yalnızca biz sağlayabiliriz.

Peki sen kimin tarafındasın?

İşte bazı tavsiyeler. Zaman değerlidir. Kısıtlı ömrünüzü Tamamen bilinçli veya rasyonel olmayan insanlara harcamayın. Bir İbrahimci ya da kapitalistle hiçbir zaman değerli bir etkileşime sahip olmayacaksınız, o yüzden onları görmezden gelin. İbrahimistler tam anlamıyla insan sayılamazlar. Aksine, akıllarını ve bilinçlerini doğru seviyeye geliştirebilirlerse insan olabilecek potansiyel insanlardırlar.

Bilinçdışı içeriklerini bütünleştirmek ve bütün, bireyselleşmiş insanlar olmak isteyen bilinçli, rasyonel insanları arayın. Doğru insanlarla takılırsanız yaşam kaliteniz milyon kat artacaktır.

# İki Meclisli+ İnsanlar nasıl fark edilir?

Eski iki meclisli insanlardan biraz daha fazlası olan bu insanlar doğrudan tespit edilebilir. Tipik olarak sergiledikleri özelliklerden bazıları şunlardır:

- 1) İtaatkar
- 2) Dışa dönük duyum türleri
- 3) Dışa dönük duygu türleri
- 4) Başkalarına yönelik
- 5) Geleneğe yönelik
- 6) Yoksul ve/veya kötü eğitilmiş
- 7) Kur'an'ı, İncil'i veya Tevrat'ı otorite olarak kabul edenler (kendi görüşlerini oluşturamayanlar)
- 8) İnanç onlar için çok önemlidir; inançla çelişiyorsa bilgiyi reddederler
- 9) Dogmatizmi ve otoriterliği desteklerler  
(Dışa dönük düşünürlerin ve dışa dönük sezgisellerin iki meclisli olması pek olası değildir.)

Bilinçli insanlar ise genellikle:

- 1) Baskın veya kısmen baskın
- 2) Düşünen tipleri
- 3) Sezgisel tipler
- 4) İçe yönelik
- 5) Özerk
- 6) İyi eğitilmiş
- 7) İçe dönük ve içe dönük olma olasılığı daha yüksektir
- 8) Şüpheli, alaycı, agnostik
- 9) Özgür düşünürler
- 10) Bilimi veya felsefeyi otorite olarak kabul eder ve kendi duruşunu formüle edebilirler,
- 11) Bilgi onlar için çok önemlidir; bilgiyle çelişiyorsa inancı reddederler
- 12) Dogmatik değildirler ve anti-otoriterdirler

Peki bilinciniz açık mı yoksa iki meclisli+ mısınız?

Dünyanın iki meclisli+ insanlar için eski dinlerden ziyade, bilinçli insanlar için yeni dinlere ihtiyacı var. Bilinçli insanlar için yeni bir din, sakallı peygamberlere, kutsal metinlere, rahiplere, papazlara, hahamlara, imamlara, papalara, peygamberlere, Mesihlere ihtiyaç duymaz; kilise, tapınak, cami veya sinagog yok; inanç ya da kölece itaat çağrısı yok; ne kadar kararlı olduğunuzu kanıtlamak için insan kurban etme çağrısı yok.

Bilinçli insanlar için yeni bir din bilgi ve kişisel gelişim üzerine olmalıdır.

İlluminizmi matematiksel, bilimsel, felsefi, dini ve psikolojik olarak haklı çıkarmak için çok çaba harcadık. İlluminizm'in yapısının üzerinde durduğu entelektüel sütunların çoğunu ortaya koyduk ve önümüzdeki zamanlarda daha fazlası da gelecek. Söylediklerimizin hiçbirine inanmanıza gerek yok. Biz yanılmaz olduğumuzu iddia etmiyoruz. Aslında doğası çelişkileri, paradoksları, tutarsızlıkları ve antitezleri ortaya çıkarmak olan diyalektik bir süreci açıkça destekliyoruz. Bu tür şeylerden paniğe kapılmak şöyle dursun, bunları bekler ve onlardan keyif alırız. Onlarla İlluminizmi daha da sağlamlaştıracak yeni sentezler yaratabiliriz. Hiçbir yeni bilimsel bulgu İlluminizm'e zarar vermedi. Aslında durum tam tersi oldu. Tüm yeni bilimsel keşifler İlluminizm'le tamamen tutarlıydı ve İlluminizm'in ne kadar şaşırtıcı derecede güçlü olduğunu kanıtladı.

Binlerce yıl boyunca İlluminizm insanlığın en iyi beyinlerinin ilgisini çekti ve hiçbiri onu eksik bulmadı.

Hiçbir zaman herkesin sistemimizin tamamını kabul etmesini talep etmeyiz. Bazı kısımlarını beğenip bazılarını reddedebilirsiniz. Bu bizim için sorun değil. Sizi cehenneme mahkum etmeyeceğiz! Ancak diğer dinler de bunu yapabilir.

Eğer iyi bilgilendirilmiş, beyni yıkanmamış insanların, sunulan binlerce din arasından hangi dini tercih edeceklerini özgürce seçmelerine izin verilse, İlluminizm'i seçeceklerinden hiç şüphemiz yok. Neden? Öncelikle mantıksal inceleme altında çökmeyen tek şey odur. Ve bunun nedeni basit. İlluminizm başlangıçtan beri matematiğe dayanıyordu ve matematik dillerin en saf, en kesin ve en mantıklısıdır. Bu evrenin temelidir, dolayısıyla matematiksel olmayan her din doğası gereği yanlıştır. Bir "meleğin" mağaradaki sakallı bir peygambere "vahyettiği" bir din saçmadır ve bu saçmalığa ancak iki meclisli+ insanlar kanabilir.

Organize din, özellikle İbrahimizm, manevi ölümdür. Artık geçmişin zincirlerinden ve geleneklerinden kurtulmuş yeni dinlerin zamanı geldi. Artık kitlelerin eğilmesi yok. Artık rahip ve haham yok. Artık pasiflik ve "Tanrı"ya teslimiyet yok. Artık İslamcı cinayete meyilli manyaklar yok. Bu insanlar o kadar çılgın ki, Muhammed'in karikatürlerini yayınlayan bir dergi çalışanlarını katlettiler. Nasıl bir Tanrı birkaç karikatüre karşı misilleme olarak toplu katliam ister? O "Tanrı" mı yoksa çılgın bir psikopat mı? Artık Batılı hükümetlerin İslam'ı tehlikeli bir akıl hastalığı olarak ilan etmesinin zamanı gelmedi mi? İnsanlar karikatür gibi önemsiz bir şey yüzünden cinayet planlamaya başladıklarında, tuhaf ve sapkın dini inançların ve Tanrı'nın doğasına ilişkin müstehcen ve kabul edilemez bir "görünüm" neden olduğu ciddi bir psikiyatrik bozuklukla karşı karşıya olduğunuzu bilirsiniz. Elbette, kendisine itaatini göstermek için kendi öz çocuklarınızı kurban etmeye hazır olmanızı talep eden türden bir Tanrı, birisi onunla dalga geçip ona deli dediğinde muhtemelen delirirdi. Peki ne tür insanlar bu kadar nefret dolu, psikotik bir Tanrı'ya inanmayı seçer? Onlar sadece kendi nefretlerini ve psikozlarını yansıtıyorlar ve hastalıklı dinleri tarafından aktif olarak bunu yapmaya teşvik ediliyorlar. Hiçbir mantıklı hükümet ölümcül bir hastalığın bir ulusa yayılmasına izin vermez. Karantina uygulayıp hastalığı ortadan kaldırmaları gerekirdi. İslam'ın ölümcül, bulaşıcı bir virüs olduğu gerçeğiyle yüzleşmenin zamanı gelmedi mi? Merhametli ve şefkatli bir Allah'a inandıklarını gülünç bir şekilde iddia eden, İslam'ın barıştan ibaret olduğunu iddia eden pek çok Müslüman, tüm hayatlarını cinayet ve intihar planları yaparak geçiriyor.

İslam, hiçbir uygar toplumda yeri olmayan katliamcı bir ölüm kültürüdür. Modern dünyayla ve hiçbir insan hakkı kavramıyla hiçbir şekilde bağdaşmadığını defalarca kanıtlıyor. Aslında, "Melek Cebrail'in okuma yazma bilmeyen bir kabile üyesine rüyalar aracılığıyla sihirli bir şekilde yazdığı eski bir kitap olan Kuran'ın tüm insan haklarını yok saydığını iddia ediyor. Günümüzde ise Akıl hastaneleri bu tür "vizyonlara" sahip insanlarla dolu.

İbrahimizm, Gölge'ye olan organize ibadettir. Sağlıklı din, Benliğin arayışıyla ilgilidir.

Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslam gittikleri her yere karanlık ve dehşet saçan Gölge dinlerdir. Yahudiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar, bilinçdışının kirli içeriğini tüm dünyaya yayan Gölge insanlarıdır.

İbrahimistler **Falsus Deus**'a (Sahte Tanrı) taparlar ve sahte peygamberler tarafından yönlendirilirler. Nihayet ne zaman gerçeğin ışığını görecekler?

Yahudiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar iki meclislidir. Onların eski dinleri iki meclislidir ve sesleri duyan iki meclisli peygamberler tarafından yaratılmıştır.

O zamandan beri Rönesans'ı, Aydınlanma'yı, Bilimsel ve Psikolojik Devrimleri yaşadık. Dünya ilerledi ama bu insanlar ilerleyemedi. Dünyanın şu anda sahip olduğu inanılmaz bilgilerin hiçbirine sahip olmadığı zamanlarda formüle edilen modası geçmiş eski fikirleri fanatik bir şekilde desteklemeye devam ediyorlar; yani bu dinler, tüm modern bilgilerin faydasız ve herhangi bir önemden yoksun olduğunu iddia ediyor. Yeni bilgilere uyum sağlamak için inançlarını değiştirmeyi reddettiler. Eğer bilgi kutsal metinlerle çelişiyorsa (ki her zaman olduğu gibi), kutsal metinler değil bilgi reddedilir. Bu insanlar çoktan çürütülmüş olan şeylere inanmaya devam ediyorlar. Bu delilik değilse nedir?

Tüm değerleri yeniden değerlendirin!

## İslam ve İki Meclislilik

Müslümanları modern anlamda bilinçli insanlar olarak düşünmek yanlış olur. Onlar modern olamazlar. Çünkü Onlar aslında iki meclisli insanlardır ve daima kafalarındaki sesleri dinlerler, ve ilkel insanlar gibi bu seslere bilinçsizce itaat ederler. BU Duydukları sesler Muhammed'in, Cebrail'in, Kuran'ın ve Allah'ın sesleridir. Unutmayın, Müslümanlar gecenin geç saatleri de dahil olmak üzere her gün beş vakit namaz kılarlar ve Kur'an'ı Arapça olarak ezberlerler. Bu, kendi başlarına düşünmek için pek zamanları olmadıkları anlamına gelir. Kendilerine ait herhangi bir düşünceye sahip olmaları gerekmez. Bir Müslümanla rasyonel bir konuşma yapmayı asla bekleyemezsiniz çünkü aslında onlarla değil, Muhammed'in ve Kuran'ın ezberiyle konuşuyor olursunuz.

Müslümanlar geleneğe yöneliktir ve sese yöneliktir. Beyinleri yıkanmış ve zihinleri oldukça korkunç derecede kontrol edilmiştir. Muhtemelen İslam şimdiye kadar tasarlanmış en başarılı beyin yıkama sistemidir, yalnızca akıl ve mantıkla durdurulabilecek ölümcül bir mem virüsüdür, ancak akıl ve mantık ilkel toplumlarda hiçbir işleve hizmet etmedikleri için İslami toplumlarda asla bulunmaz. Özgür düşünenlere Kuran'ın hiçbir faydası yoktur. Kuran'ın tüm mesajı teslim olmanız gerektiğidir. Bu kadar. Başka hiçbir şey yok. Sadece itaatkarlar İslam'ı çekici bulur. Bu, itaatkarların en yüce dinidir. Tüm kişisel sorumluluktan vazgeçip onu Muhammed'e ve sözde Melek Cebrail'e teslim ediyorsunuz.

Martin Luther ve Protestanlar gibi Müslümanlar akli Şeytanın fahişesi olarak görüyorlar. Düşünmek kafir olmaktır. Kur'an'ı sorgulamak cehennem ateşine davetiye çıkarmaktır. Yani bunu asla yap(a)mazlar. Sonsuza kadar geçmişte takılıp kalırlar. Geri kalanımız evrimleşirken, onlar ilkel balçığa geriliyorlar. Ve kimsenin bu konuda Yahudiler gibi devasa bir duvar inşa etmekten ve Müslümanları da bu duvarın bir tarafına, insan ırkının geri kalanına müdahale etmeden sonsuza kadar seslerini duyabilecekleri bir yere yerleştirmekten başka yapabileceği bir şey yok. Büyük, aydın bir Müslüman Reformcunun ortaya çıkacağını ancak ümit edebiliriz. Ne yazık ki böyle bir kişi, muhtemelen "seslerin" kontrolü altında hareket eden biri tarafından anında suikaste uğrayacaktır. İnsanlığın durumuyla ilgili trajik olan şey, bir kez kontrolden çıktığında aklın onu yeniden dengeye getirmek için kullanılamamasıdır. Aksine, yeni fikirlerin ortaya çıkması için bir felaket, bir devrim, bir doğal afet, bir salgın ya da mevcut düzenin buna benzer bir yıkımı gerekiyor.

Müslümanlar Muhammed'den veya "Peygamber"den söz ettiklerinde "Selam olsun O'na" (alayhi s-salām) derler. İki dakikalık bir televizyon röportajında bir Müslümanın bunu on kez söylediğini dinlediyseniz, bir insanla değil programlanmış bir robotla karşı karşıya olduğunuza anında ikna olursunuz. Bilinçli, akılcı hiçbir insan bu saçmalığa, Muhammed'e sanki Allah'mış gibi tapınarak alçalmakta ne kadar iyi olduğunu göstermek için tasarlanmış gülünç bir sevgiye boyun eğmez (Muhammed'e Tanrı gibi davranmak elbette küfür ve sapkınlıktır, ama yine de tüm Müslümanlar tartışmasız bir şekilde bunu yapar; söyledikleri ile eylemleri tamamen farklıdır; Muhammed'e Hıristiyanların İsa'ya yaptığı gibi ibadet ederler; onlardan herhangi bir mantık veya tutarlılık beklemezin).

Müslümanlar, İslam'ın en ağır kısıtlamalarına ne kadar fanatik bir şekilde bağlı kalırlarsa, İslam toplumunda o kadar güç kazanırlar ve "gerçek" Müslüman olarak daha fazla saygı görürler. Bu nedenle İslam, en tehlikeli, dengesiz fanatiklerin ve manyakların otomatik olarak zirveye çıkmasını sağlayan bir makinedir (*İslam Öğretisi kötüye kullanılmaya çok elverişlidir ve bir mıkna'tis gibi sorunlu ve ruh hastası tipleri kendisine çeker*): sakallı kaçıklar, kafirlerden (dinsizlerden) nefret eden insanlar, neredeyse her şeyin haram (yasak) olduğunu düşünenler, kafirlerden nefret edenler. kadınların burka giymesini talep ediyor ve kızların okula gitmesine izin verilmemesi konusunda ısrar ediyorlar. Gölgesi en uzun olan Müslümanlar İslam'a yön verirler. Son derece ayrıcalıklı bir aileden gelen son derece zengin, Batılılaşmış bir Müslüman olan [Usame bin Ladin](#)'nin gölgesini tüm dünyaya nasıl düşürdüğüne bakın. Bu, Batı'nın cazibesine o kadar kapılan, Batı'ya o kadar aşık, Amerika'ya o kadar hayranlık duyan bir adamdı ki, iyi bir Müslüman olabilmek için tüm bu duygularını bastırmak ve onları kendi gölgesine bırakmak zorunda kaldı, ve daha sonra bunları Amerika'ya yansıttı. Amerika, kendi iç mücadelesinin dış sembolü haline geldi ve kendisindeki "İslami olmayan" kısmın kökünü kazımak için ona saldırmak zorunda kaldı.

Pek çok Avrupa ülkesinde İslami çeteler savunmasız genç beyaz kızları seks için "[kandırıyor](#)", onlara uyuşturucu ve alkol pompalıyor ve onları İslamcı erkekler arasında dağıtıyor. Müslüman bir erkeğin evlenene kadar Müslüman bir kadınla seks yapması düşünülemezken, konu beyaz kâfir "çöp" söz konusu olduğunda her şeye izin veriliyor. Her türlü bozulma onların başına gelebilir çünkü zaten hepsi cehenneme gidecek. Müslüman erkeklerin az giyimli beyaz kadınlara karşı patolojik bir küçümsemesi var. Birçok İslamcı terörist komplosu, "beyaz fahişelerin" (*yani gece dışarı çıkan sıradan beyaz kızların*) gece boyunca dans ederken bulunacağı gece kulüplerini hedef aldı. Onlar İslami saldırıların "meşru hedefleridir".

Pakistan'da peygambere hakaret etmek, küfür etmek ve idam cezasını hak etmektir. Tanınmış bir Pakistanlı politikacı olan Pencap Valisi, küfür yasalarına karşı konuşmaya cesaret ettiği için kendi koruması tarafından öldürüldü. Bu manyakların aydınlanmayı vaaz eden herkesi nasıl katlettiklerini görüyor musun? Bu insanlar mümkün olan en büyük karartmanın pençesinde. Bütün medeni milletler onlarla her türlü teması kesmeli ve onların mağaralara, en ilkel vahşete geri dönmelerine izin vermelidirler ki, gittikleri yer de burasıdır.

*"Gençleri insanlara ateş açmaları ve öldürmeleri için eğitiyoruz ama komutanları müstehcen olduğu için uçaklarına 'sik' yazmalarına izin vermiyoruz!" -- [Apocalypse Now](#)'da Albay Kurtz*

Müslümanlar gençleri insanları öldürmeleri için eğitiyorlar ama küfür olduğu için onların ifade özgürlüğünü tolere etmelerine izin vermiyorlar. Sürekli aynı konular tekrarlanıyor. Eğer Allah, küfür yasalarına karşı gelen birinin öldürülmesinden memnunsaydı, o zaman Allah'ın Şeytan olduğundan kim şüphe edebilir? Müslümanlar neden bu kadar açık bir şeye karşı bu kadar kör?

İslam diyalektik bir din değildir. Hayatın nihai gerçeğinin 1400 yıl önce bir mağarada ortaya çıktığına inanıyor, dolayısıyla Kuran'ın söylediklerini körü körüne yapmaktan başka yapacak bir şeyleri yok. Bundan bir milyon yıl sonra Müslümanlar hâlâ mecazi olarak Muhammed'in zamanındaki Arap çölünde sıkışıp kalacaklar. Onları, zaten ölü olması gibi basit bir nedenden dolayı ölmeye mahkum bir din. İçinde yaşam yok. Hareket edemez, değişemez, büyüyemez, gelişemez, yeni buluşlara kucak açamaz. İlerlemenin tüm yolları kapatılmıştır.

İslam'ın kendisini ıslah etmesi için akla ihtiyacı vardır, ancak İslam akli küçümser ve akıllı olan herkesi öldürür, dolayısıyla İslam ıslah edilemez. Bu klasik bir [Madde 22](#) kitlenmesidir. Hayatın büyük bir kısmı Joseph Heller'ın bu parlak görüşüyle özetleniyor.

Akıllı bir dünya, zorluklardan çıkış yolunu bulabilen dünyadır. Aptal bir dünya, dini sebeplerle akla sırtını dönen, ve hep aynı hataları yapan dünyadır. Bilin bakalım hangi dünyada yaşıyoruz?

Müslümanların medeniyetten kopması bir trajedidir. Bu, insan potansiyelinin çok büyük bir israfıdır: Onlara bir şans verilse herkes kadar katkıda bulunabilirler, ancak bu şans asla gelmeyecek çünkü İslam'ın kendisi bunu imkansız kılıyor. İslam dini, İslam halkını küçümsemektedir. Öyle olmasaydı onları özgürlük ve onurdan mahrum bırakmazdı. Beyni yıkanmış, istediğini düşünmekten alıkonulmuş hiçbir kişi, hiçbir zaman tam bir insan olamaz ve insanlık durumuna anlamlı bir şekilde katılamaz.

Hiçbir din, takipçilerinin beyinlerini yıkamak, onları zorlamak, tehdit etmek veya korkutmak zorunda olmamalıdır. İslam başka bir şey yapmıyor. Eğer kendilerine söyleneni yapmazlarsa, onları daima cehennem ateşiyle tehdit ediyor.

İşte TÜM dinlere bir meydan okuma. Eğer mesajınız bu kadar sağlıklı, olumlu ve muhteşemse, bu konuda kendi kararını verecek kadar olgunlaştığında aklı başında her insan bundan etkilenecektir. O halde herkes, kendisi için hangi dinin olduğuna karar verecek yaşa gelene kadar herhangi bir dine mensup olmaktan özgür olsun. Hiçbir çocuğa herhangi bir dine uyması konusunda baskı yapılmasına izin vermeyin. Çocuklara tüm dinler öğretilsin, aynı zamanda agnostisizm, ateizm ve psikolojik dinler (Jung'unki gibi) de öğretilsin. Neden herhangi bir din bunu adaletsiz bulsun ki? Eğer söyledikleri kadar iyilerse, o zaman kesinlikle insanlara seçim şansı vermekten korkacak hiçbir şeyleri yoktur.

Hiç kimsenin 18 yaşına gelene kadar herhangi bir dine mensup olmasına izin verilmemeli. Bu, temel kanunu olmalı. İtiraz eden herhangi bir din yasa dışı ilan edilmeli ve hiçbir devlet desteği, kabulü, yardımı, parası verilmemeli veya ülkenin herhangi bir yerinde ibadet yeri kurmasına izin verilmemelidir.

Elbette bu asla çıkarılmayacak bir yasa. Dünyanın beyin yıkayıcıları ve zihin kontrolcülere, ana kontrol araçlarının ellerinden alınmasına asla izin vermezler. Yahudiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar, boğulana kadar zehirlerini çocuklarının boğazlarına dökmeye devam etmelerine izin vermek için öldüreceklerdir. Çocukların beyinlerinin yıkanmasına izin verilmeseydi, bu dinler tek bir nesil içinde tamamen yok olacaktı. Sadece bir nesle kendi seçimini yapma özgürlüğü tanınsaydı zaten çöktürülürlerdi.

Özgürlüğü ve seçimi destekleyen herkes, çocukların dini beyin yıkamadan ve sünnet yoluyla dini sakatlamalardan korunması için kampanya yapmalıdır. Bir yetişkin sünnet olmayı seçerse bu onun hakkıdır. Ancak hiç kimsenin bir çocuğu rızası olmadan sakatlama hakkı yoktur. Bu ceza gerektiren bir suç olmalı. Neden değil? Yetişkin bir adam bunu başka bir yetişkin erkeğe zorla yaparsa hapse atılırdı. Bunu çaresiz bir çocuğa yaparsa toplumun direği muamelesi görüyor. Tanrı adına çocuklara saldırmanın sorun olmadığı bir dünyada nasıl yaşayabiliyoruz? Çünkü EDD için Çocuğun hiçbir hakkı yoktur. Eğer Tanrı emrederse anne ve babasının onu öldürmesine izin verilir.

## Çoklu Kişilik Bozukluğu (ÇKB)

Eğer bir ego-bilinci bilinçdışıdan çıkıp bir insana bilinçli kimliğini verebiliyorsa, başkalarının da bunu yapabilmesi mümkün müdür? Çoklu kişilik bozukluğu durumunda olan da tam olarak budur. Tetikleyici her zaman ağır bir travmadır; genellikle çocuk istismarı, tecavüz, cinayete tanık olmak ya da korkunç bir kazaya karışmak. Alternatif kimliklerin yaratılması, kişinin travmasını bölümlere ayırmasına olanak tanır. Onu kendi gölgelerine gömmek yerine, ilk ego-bilinçlerinde tamamen geride bırakırlar ve ilki hakkında hiçbir şey bilmeyen, dolayısıyla travma hakkında hiçbir şey hatırlamayan yeni bir ego-bilinç yaratırlar. Mekanizma kurulduktan sonra herhangi bir şekilde tehdit altında olduklarını hissettiklerinde başka kimlikler üretmeye başlayabilirler. Her ego bilinci tamamen farklı bir [Myers-Briggs kişilik tipine](#) sahip olabilir, tamamen farklı şeyler bilebilir ve tamamen farklı anılara sahip olabilir. Farklı ego-bilinçleri arasında her türlü farklı ilişki mevcut olabilir. Kimisi birbirini tanıyıp işbirliği yapabilir, kimisi kavga edebilir. Bazıları baskın, bazıları pasif olabilir. Bazıları erkek, bazıları kadın olabilir. Bazıları kişilik odaklı, gölge odaklı veya anima/animus odaklı olabilir. Psişenin tüm unsurları karışmış ve birbirleriyle yanlış ilişkiler içindedir. ÇKB'dan mustarip biriyle karşılaştıysanız, bunun ne kadar üzücü ve aynı zamanda ne kadar dikkat çekici ve büyüleyici bir durum olduğunun farkında olacaksınız.

Çoklu Kişilik Bozukluğu, normal, sağlıklı ruhu inşa etmeye yönelik arketipsel programın aşırı travmatik deneyimler nedeniyle korkunç derecede ters gitmesi sonucu ortaya çıkan durumdur.

Herhangi bir bilimsel materyalistin bu düzensizliği açıklaması mümkün değildir. Çünkü bırakın çoklu bilinçleri, tek bir bilinci bile açıklayamıyorlar. Ancak Jung'un teorisinin parametreleri dahilinde kolayca açıklanabilir.

Çoklu Kişilik Bozukluğu Jung'un haklı olduğunun ya da en azından doğru yolda olduğunun neredeyse kanıtıdır. Beyindeki çeşitli deterministik bilimsel güçlere maruz kalan atomlar nasıl on ayrı kişiliği meydana getirebildi? Atomlar herhangi bir anda hangi kişiliğin sorumlu olduğunu nasıl bilecek? Birinden diğerine geçişin gerçekleştiğini nasıl bileceklerdi? Gerçek şu ki, ÇKB'nin atomlar ve atomik kuvvetlerle hiçbir ilgisi yoktur ve tamamen kolektif bilinçdışının "atomları", yani arketipler ile ilgilidir. Tıpkı fiziksel hastalıkların (atomların bir araya gelmesindeki bozukluklar) olabileceği gibi, zihinsel hastalıklar da (arketip bozuklukları) olabilir.

## Spagirik Sanat

Spagirik – sıfat – “simyaya ait veya simyayla ilgili; simya” – simyacı [Paracelsus](#) tarafından icat edildi. Bir simyacı, spagyric sanatının uygulayıcısı olan bir spagyristtir.

Spagyric iki kelimedenden oluşur: "Spao" - parçalamak, parçalamak, yırtıp açmak, ayırmak, uzatmak ve "ageiro" bir araya getirmek, birleştirmek, bir araya getirmek. Yani lanticedeki “solve et coagula” - Çözülme ve Birleştirme'dir.



Jung, psikolojik yaklaşımını Freud'un psikanalizinden ayırmak için analitik psikoloji olarak adlandırdı. Yaklaşımını saf bir bilimden ziyade simya sanatı olarak değerlendirdi ve bu nedenle tekniklerine spagirik sıfatını uyguladı.

Simyacıların Latince “**solve et coagula**” (çözünme ve pıhtılaşma, ya da ayır ve bir araya getir) prensibi de aynı fikri ifade eder. Jung'un dediği gibi, “*Simyacı sanatının özünü bir yandan ayırma ve analizde, diğer yandan sentez ve birleştirmede gördü.*”

Jung'un psikolojik tekniği farklılaşmayı ve ardından bütünleşmeyi içerir; analiz ve ardından sentez.

Spagirik sanatı ve spagirik bilimi, analiz ve sentezi güçlü bir şekilde teşvik ediyoruz. Spagirik yaklaşım, tam anlamıyla diyalektikten başka bir şey değildir.

## Potemkin Köyleri

Persona, altta yatan farklı bir gerçekliği gizlemek için tasarlanmış bir dış görünüştür.

18. yüzyılda Rusya'da [Büyük Katerina](#)'nın eşi [Prens Potemkin](#), sorumlusu olduğu Kırım'ın müreffeh ve hakkı olduğunu iddia etmeye hevesliydi. Ne yazık ki gerçek oldukça farklıydı. Endişelenmeyin; görünüşler aldatıcı olabilir. Böylece, Potemkin köylerinin inşa edilmesini emretti. Bunlar, binalarının gösterişli cepheleri olan ama hiçbir özü/içeriği olmayan sahte köylerdi. Uzaktan bakıldığında Hollywood sahne dekorları gibi harika görünüyordular. Bir şölen yaptılar ve İmparatoriçe'yi başarıyla kandırdılar.

Dünyamız metaforik Potemkin köyleriyle dolu; insanları kandırmak ve sahtekarlara avantaj sağlamak için tasarlanmış sahte yapılar. [Bernard Madoff](#) bir mali (ekonomik) Potemkin Köyü inşa etti. Uzaktan harika görünüyordu ama özüne kadar kokuşmuştu. 2007'nin küresel ekonomisi bir Potemkin ekonomisiydi: Tamamen sahte, tamamen çöküşün eşiğinde ama dışarıdan parlak ve etkileyici.

İktidardaki herkes şu ya da bu şekilde bir [Potemkin Köyü](#)'nün arkasına saklanıyor. [WikiLeaks](#), iktidardakilerin Potemkin gerçekliğini ortaya çıkarma konusunda mükemmel olduğunu kanıtladı. [Dorian Gray](#)'in resmi gibi tüm çirkinlikler gizlenmiş, sadece Potemkin'in cephesi sergileniyor. New Orleans felaketi, Amerika'nın dışarıdan parlak görünen ama çirkin gerçeklerle dolu bir dağını gizleyen bir Potemkin ülkesi olduğunu ortaya çıkardı.

“Potemkin Sayıları” sahte sayılardır. Şu ya da bu argümanı desteklemek için uydurulur, sahteleştirilir, icat edilir, manipüle edilir, çarpıtılırlar. “*Yalanlar, kahrolası yalanlar ve istatistikler*”, istatistiklerin genellikle Potemkin Sayıları olduğunu, tamamen inanılmaz olduğunu ve insanları kandırmak için tasarlandığını özetliyor. Yanlış veya hayali hesaplamalara dayanırlar. Bunlar özenle seçilmiş, seçici olarak çarpıtılmış ve yanlış varsayımlar üzerine inşa edilmiş olabilirler. Öyle ya da böyle, aldatıcı bir pozisyona sahte destek sağlamak için bilerek kullanılıyorlar.

Taktığımız maske kendi Potemkin Persona'mızdır, başkalarını kandırmak için tasarlanmış sahte benliğimizdir.

Sosyal Medya, herkes için en iyi şovu sunan küçük Potemkinlerle dolu çevrimiçi bir Potemkin Dünyasıdır. Peki cephenin arkasında ne var? Asıl soru bu değil mi?

## Eros ve Thanatos

Freud, her birimizin içinde temel bir çatışmanın sürdüğünü öne sürdü: Yaşam gücü ile ölüm dürtüsü arasındaki mücadele. Yunan mitolojisinden alıntı yaparak onu [Eros](#) (aşk/hayat) ve [Thanatos](#) (ölüm) terimleriyle tanımladı. Yaşam içgüdü olan Eros, sağlıklı insanlarda baskındır ve bizi sevgi dolu, kalıcı ilişkiler kurma ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirme arzusuyla doldurur. Ölüm dürtüsü Thanatos, yaşama yenik düştüğümüzde, yalanlardan, yıkımlardan, sahtelikten, adaletsizlikten, zulümden vs. bıktığımızda devreye giriyor. Dürtü içe doğru çevrildiğinde kendimizi yok etmeye mahkum oluruz; dışa doğru saldırganlığa, şiddete, savaşa ve nefrete yol açar.

Güya tamamen aşkla ilgili olan din, bunun yerine Thanatos'u çağırma konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip gibi görünüyor. Sevgi ve barışın, diğer yanağını çevirmenin, komşunu kendin gibi sevmenin müjdesi olan Hıristiyanlık, diğer ideolojilerden daha fazla insan öldürdü. Sevgi dolu, şefkatli ve merhametli bir Allah'ın, barışın ve teslimiyetin dini olan İslam, kendisini küresel bir mezbaha ve ölüm tarikatına dönüştürmüştür. Onlar Aramızda yürüyen ve Yaşayan Thanatos'tur.

Şiddetin ve belanın asıl NEDENİ olduklarını bu dinler nasıl anlayamıyorlar? Onlar olmasaydı dünyanın çok daha iyi olacağını göremiyorlar mı? Dünyanın ana akım dinleri Potemkin dinleridir. Öldürücü kalpleri gizleyen sözde yardımsever dış görünüşleri var. Dünyamızdan ne kadar çabuk giderlerse o kadar iyi.

*“İnsanlığın en kötü hastalıkları hastalıklarla mücadeleden doğmuştur.” --Nietzsche*

# Jung ve İki Meclislilik

[Julian Jaynes](#)'in iki meclisli (Bicameral) zihin hipoteziyle ilgili olarak egonun, Benliğe itaat eden yönetici, yani Tanrı'ya itaat eden insan olduğunu söyleyebiliriz. *Ego bilinci* sol yarıkürede, *Benlik bilinci* ise sağ yarıkürede yaşar. Ego bilinçlidir, Benlik/Öz ise bilinçsizdir. Benliği büyük bir içsel gizem, daha yüksek bir varlık olarak deneyimliyoruz ve bu, en yüksek varlık hakkındaki duygumuzu destekliyor: Tanrı ! Benlik bizim tanrısallıkla olan bağlantımızdır. Ancak Benlik hayali değildir; bu gerçektir. Bu, Tanrı'nın Kozmik Zihniyle olan gerçek bağlantımızdır. Ego, Benliğin en iyi yaratımıdır, onun fiziksel dünyadaki temsilcisidir. Her uykuya daldığımızda, egomuz kendisini Benliğin tuhaf alanında, en derin şeylerin gerçekleşebileceği rüya dünyasında bulur. Ego ve Benlik arasındaki iletişimin çoğu rüyalarda gerçekleşir.

Her uyandığımızda egomuz ilk doğduğu bilinçdışından yeniden ortaya çıkmak zorundadır. İki meclisli insanlık günlerinde, ego şimdiki haline gelmeden önce, tüm yaşamlarımız doğrudan Benlik ve Tanrı tarafından yönetilen bir rüya halinde yürütülüyordu. Jung ve Jaynes'in teorileri mükemmel bir şekilde birleşiyor.

Modern dünyadaki görevimiz, insanlığı etkileyen ruh kaybını tersine çevirmek, kutsal, mukaddes ve esrarengiz olanın yokluğunu ele almaktır. Beynimizin sol ve sağ yarıkürelerini bütünleştirmeliyiz, böylece bilinç ile bilinçdışını, ego ile Benliği, insan ile Tanrı'yı bütünleştirmeliyiz. Ve böylece şu anda yaşadığımız Çorak Topraklar yerine İlahi Toplumu yaratacağız.

Gerçek dinin özü budur; çarpmıha çivilenmiş bir Yahudi marangozun ya da yanan bir çalıyla konuşan birinin ya da bir mağarada bir melekle karşılaşan birinin hikayesini bizi ilgilendirmiyor.

Jung, giderek artan insan lejyonlarının yaşamı oldukça anlamsız ve tatminsiz bulunduğunu fark etti. Sürekli olarak aletlerle ve önemsiz şeylerle dikkatlerini dağıtmak zorundalar. Şöyle yazdı: *"Hayatın sorularına yetersiz veya yanlış cevaplarla yetinen insanların nevrotik hale geldiklerini sık sık gördüm. Mevki, evlilik, itibar, dışsal başarı veya para ararlar ve aradıklarını elde ettiklerinde bile mutsuz ve nevrotik kalırlar. Bu tür insanlar genellikle çok dar bir manevi ufukla sınırlı kalırlar. Yaşamlarının yeterli içeriği, yeterli anlamı yoktur. Daha geniş kişiliklere dönüşmeleri sağlanırsa nevroz genellikle ortadan kalkar. Bu nedenle gelişme fikri benim için her zaman en büyük öneme sahiptir."*

İbrahimci metinlerin (Tevrat, İncil ve Kur'an) hepsi doğası gereği iki meclislidir. Tevrat'ta Musa sürekli olarak "Rab'bin sesini" duymaktadır; Hıristiyan İncillerinde, İsa sonsuza dek "Rabbim olan babamın sesini" duymaktadır ve Kur'an, kelimenin tam anlamıyla "Melek Cebrail" tarafından Muhammed adında okuma yazma bilmeyen bir adama yazdırılmaktadır.

Bilinçli herhangi bir kişi bu hikayeleri gülünç, bazen komik derecede aptalca ve sıklıkla da korkunç derecede psikopatça bulur. Ancak iki meclisli+ insanlar (yani antik tarihin iki meclisli insanlarından çok az daha bilinçli olanlar) bu tuhaf metinlerden her zamanki kadar etkileniyorlar. Tanrıların kendileriyle konuştuğunu duymak istiyorlar ve bu kitapların da sunduğu şey bu.

Çoğu insan kendi başına düşünmek istemez veya aklını ve zekasını kullanmak zorunda kalmaz. Sadece yetkili birisinin onlara itaat etmelerini emretmesini duymak istiyorlar ve buna uymaktan fazlasıyla mutlu olacaklar. Yahudi olmayan birinin Yahudilerin Tanrısına (Yahveh) tapınmasında, Yahudi olmayan birinin kendisini Tanrının Oğlu (İsa Mesih) diyen bir Yahudiye tapınmasında, sakallı bir peygambere (Muhammed) tapan herhangi birinde iki meclisliliğin derecesini bir düşünün. Allah'ın elçisi (Melek Cebrail) aracılığıyla insanlıkla iletişim kurmasına aracı olduğunu iddia eden kişi kendisini nasıl inandırabilirdi ?. Hiçbir bilinçli ve rasyonel insan bu çöplerin hiçbirine inanmaz. Bunlar iki meclisli+ insanlar için iki meclisli dinlerdir. Ne yazık ki insanlığın üçte ikisi iki meclisli+.

## İbrahim'in Tanrısının Şeytan Çıkarılması

Yahudiler, Müslümanlar ve Hıristiyanlar Şeytan tarafından ele geçirildiler, bu yüzden şimdi onların kovulmaları gerekiyor. Şeytanın onlardan kovulması (Exorcism) gerekir. Milyarlarca kandırılmış ruhu arındırmak için küresel bir şeytan çıkarma (Exorcism) ritüeli yaratabilir miyiz?

Aklınızı çalıştırın. İbrahimcileri içlerindeki Şeytan'dan kurtaracak kutsal ayin nasıl olurdu?

Jung, Yahudiler hakkında şunları söyledi: *"Tarihte binlerce yıl boyunca 'Tanrı'nın seçilmiş halkı' olarak dolaşan bir kabilenin, oldukça özel bir psikolojik tuhafılık nedeniyle böyle bir fikre kapılmadığına gerçekten inanacak mıyız?"* Jung elbette haklı. Şeytan'ın ilk ele geçirdiği Yahudiler oldu ve onlar onun en sadık hizmetkarları olarak kaldılar. Onlara kolaylıkla lanetli denilebilir. Yahudilerin insanlığın geri kalanına karşı, kendilerinin "seçilmiş" oldukları yönündeki bu gülünç yapmacıklığa son verme veya alternatif olarak kendilerini seçenin Tanrı değil Şeytan olduğunu ve Tevrat'ın Şeytan'ın dualarının bir koleksiyonu olduğunu itiraf etme sorumluluğu vardır. Onlar İnsanlığa karşı suçludur.

Bir Yahudi olan Freud, Yahudiler hakkında şunları yazmıştı: *"Hiç şüphe yok ki, kendilerini özellikle yüksek görüyorlar, kendilerini diğer insanlardan daha seçkin, daha yüksek standartta, daha üstün görüyorlar... Bu davranışın nedenini biliyoruz. ve onların gizli hazinesinin ne olduğunu. Kendilerini gerçekten Tanrı'nın seçilmiş halkı olarak görüyorlar."*

İşte böyle ! Direkt içeriden bir tespit !

## Kolektif Ruh

Arketipler bireysel insanlara uygulanabildiği gibi gruplara, toplumlara, kurumlara, şirketlere ve uluslara da uygulanabilir. Ancak bireylerde olduğu gibi, her şeyin sorunsuzca yürütmesine izin vermesi gereken arketipsel programlamanın çoğu kirlenmiş ve yozlaşmıştır. Çoğu kurum halkın yararına değil, onların çıkarlarına karşı çalışır. Herkesin kendi melodisine göre dans etmesini sağlayan özel ilgi grupları ortaya çıktı. Eski Dünya Düzeni halkın genel iradesine göre değil, kendi özel iradesine göre işler. Arketipler yalnızca tüm insanların çıkarlarına hizmet edildiğinde düzgün çalışır.

# Tanrı Çekeri

Dinamik sistemlerde Çekici yada Çeker (Attractor), sistem kendi haline bırakıldığında dinamiği belli bir faz durumuna yakınsayan farklı bir modeldir. Bir anlamda Örüntü/desen, dinamik sistemi kendisine doğru çekiyor, dolayısıyla adı da buradan geliyor. [Kaos teorisi](#), en ünlü ve tanınmış kaotik sistemi sağlayan hava durumuyla birlikte "[garip Çekerler/çekiciler](#)" olarak adlandırılan şeyleri içerir. Sınırlı bir kaotik sistem uzun vadeli karakteristik bir model oluşturduğunda, ancak basit bir yörünge, rota veya tek, sabit bir nokta oluşturmadığında garip bir çekeri ortaya çıkar.

Bir Çeker ve bir Garip Çeker arasında fark şudur; bir Çekerin bir sistemin sonunda yerleştiği belirli bir durumu temsil ederken, Garip Çekici, bir sistemin hiçbir zaman kesin ve öngörülebilir bir şekilde yerleşmeden takip ettiği karmaşık bir yörüngeyi temsil eder. Sistemin izleyeceği yol bilinmesine rağmen, bu düzen boyunca izlenecek yol kesin olarak bilinmemektedir. Desenin kaotik bir şekilde tekrarlanmaya devam ettiği dinamik bir denge yaratılır. Sistem içindeki varlıklar, garip çekerin etrafında asla aynı yolu izlemezler.

Kaotik sistemler, başlangıç koşullarına hassas bağımlılığa sahip olan sistemlerdir; yani küçük değişiklikler, sistemin tamamen farklı bir şekilde gelişmesiyle birlikte radikal biçimde farklı sonuçlara yol açabilir.

Garip çekerlerin bir özelliği, eğer sistem karakteristik çekici modelinin dışında başlangıç değerlerine sahipse, sistem yine de çekerin içine çekilir ve daha sonra çekiciden kaçamaz (böylece çekici neredeyse bir kara deliğe benzer). Bu, tüm olası başlangıç koşulları için geçerli değildir. Daha ziyade, sistemlerin her zaman çekerin üzerinde birleştiği, "çekim havzası" olarak bilinen özel bir bölge vardır. Sistemin çekere ulaşana kadar izlediği yörüngeye "geçici" denir. Havzanın içindeki her şey çekerin içine çekilirken, dışarıdaki her şey itilir ve sonsuzluk değerine doğru yönelir.

Bir ruhun Tanrı'ya yaklaşması garip bir çeker olarak değerlendirilebilir. Çekim havzasında bulunan ruhlar, tanrısallığın tuhaf çekeri tarafından emilirler ve çekerin karmaşık modeli etrafında kaotik bir şekilde kendi yollarını çizerler, asla aynı yolu tekrarlamazlar. Her reenkarne yaşam yeni bir gidişatı, yeni bir fırsatı temsil eder. Garip çekerden çıkmanın tek yolu Mutlak Tanrı kaynağının saf irfana, mutlak saf tekilliğe, yani nihai mutlak aydınlanmaya ulaşmaktır, o noktada Tanrı olursunuz.

Peki ya çekim havzasının dışındaki ruhlar? Bunlar lanetlilerin ruhları. İlahi vasfın garip çekiciliğine kapılmak ve Tanrı'ya yaklaşmak yerine, itilirler, saparlar ve Tanrı'dan sonsuzca uzağa itilirler. Ama aslında kendilerini bir başka ve zıt tuhaf çekerin çekim havzasında bulurlar: *Şeytan Çekeri* !. Karanlık Lord'un karartısı etrafında kaotik bir yörüngeye girerler. Onların irfan sahibi olma ihtimalleri yoktur. Kalıcı olarak tuzağa düşürülürler. Ancak zamanın sonunda tüm fiziksel evren zihinsel kökenlerine geri döndüğünde kurtuluşa ulaşabileceklerdir.

İbrahim'in dinleri gibi Eski Dünya Düzeni de Şeytani Garip Çekici'ye aittir.

İlluminizm, ilahi garip çekerin, Abraxas Çekerinin dinidir. İlahi olanın çekim havzasında mısınız? Sizi Abraxas Çekerinin etrafında gezdirecek bir rotada mısınız? Eğer öyleyse irfan sizin için mümkündür. Aksi takdirde, irfan sahibi olma ihtimaliniz yoktur.

Kaotik sistemlerin diğer değişkenlere bağlı değişkenleri içerdiğini unutmayın. Bir değişkeni (x) bilmek için ilgili diğer değişkenlerin (y ve z) değerlerini bilmeniz gerekir. Ancak x'i bilene kadar bunları bilemezsiniz; ayrıca y ve z'yi bilene kadar x'i ve x'i bilene kadar diğer değişkenleri bilemezsiniz... ve bu böyle sonsuza kadar devam eder. Bu karşılıklı bağlantı ve bağımlılık kaotik çözümlere yol açmaktadır. Değişkenler birbirini aralıksız ama karakteristik bir dansla takip ederek, hiçbir çözümün tam olarak tekrarlanmadığı ama çok yaklaşabildiği garip bir "çeker" yaratır. Bu nedenle, hava hiçbir zaman aynı olmasa da kendine özgü düzenleri vardır ve kısa sürelerde hava durumunu oldukça iyi tahmin edebiliriz. Uzun vadeli hava tahminlerini tahmin etmek ise giderek zorlaşır ve doğrulukları azalır. Nasıl ki Hava durumunu simüle edebilecek tek "bilgisayar" hava durumunun kendisi ise; Aynı şekilde evreni ancak "evren" simüle edebilir. İnsan eliyle yapılmış hiçbir bilgisayar bu işi yapamaz.

Kaotik sistemlerin dikkat çekici özelliği, öngörülemeyen davranışlarının tamamen öngörülebilir, deterministik yasalardan kaynaklanmasıdır. Eğer atmosferdeki tüm atomların konumlarını ve hareketlerini kesin olarak belirlemek mümkün olsaydı, hava durumu mükemmel bir şekilde tahmin edilebilirdi, ancak başlangıç koşullarındaki en ufak belirsizlikler bile birikir ve olağanüstü derecede farklı potansiyel sonuçlara yol açar. Bir kelebeğin sadece kanat çırpmasının dünyanın diğer ucunda bir kasırga yaratmaya yetecek kadar başlangıç koşullarını değiştirebildiği "[kelebek etkisi](#)" budur.

Kelebek etkisine insani açıdan bakarsak, birkaçımızın bireysel olarak gerçekleştirdiği birkaç eylemin, tarihin insani "atmosferini" değiştirmeye ve Eski Dünya Düzenini yerle bir edecek fırtınaya yol açmaya yeterli olabileceğini söyleyebiliriz. Bu nedenle, eylemlerinizin yaratabileceği etkiyi asla küçümsemeyin. Her birimiz birer kelebek olup her şeyi değiştirebiliriz.

[Heisenberg'in belirsizlik ilkesi](#) ve sonsuz uzun irrasyonel sayıların varlığı sayesinde, herhangi bir dinamik sistemin kesin başlangıç koşullarını bilmek imkansızdır; bu, kozmik "havanın" doğası gereği tahmin edilemez olduğu anlamına gelir. Tanrı bile geleceği tahmin edemez. Geleceği bildiği fikri komiktir. Çünkü Evrenin matematiksel doğası bunu imkansız kılıyor.

Garip çekerler dinamik yapılardır ama aynı zamanda içlerindeki değişkenler sürekli değişse de genel biçim ve modelin asla değişmemesi anlamında statiktirler. Desenin/örüntünün devam etmesi gerçeği, garip çekerin davranışlarının deterministik olmasa da istatistiksel açıdan tahmin edilebilir olduğu anlamına gelir. Çekicinin herhangi bir küçük bölgesi ile ilgili olarak, kuantum mekaniğinde kullanılan aynı türden olasılıksal metodoloji kullanılarak, sistemi orada bulma olasılığı ifade edilebilir. Belirli bir durumu herhangi bir doğrulukla biliyorsak, kaotik belirsizlik sistemi boğmadan önce sonraki birkaç durumu da doğru bir şekilde tahmin edebiliriz.

# Jung Psikolojisi Özeti

Ego, özdeşleştiğimiz bilinçtir. Biz olduğumuzu sanıyoruz. Egomuzun gerçekte ne düşündüğünü başkalarından saklamak istediğimizde bilerek bir maske (persona) takarız. Tüm insanların bir kişiliği vardır, dolayısıyla tüm insanlar sahtedir, yapmacıktır, asılsızdır ve açıkça dünyayı aldatmaktadır. Bu asla unutulmaması gereken basit bir gerçektir. Hepimiz bu işin içindeyiz. Kimse muaf değil. Eğer böyle olmasaydın, zaten insan olmazdın. Şiddetli otistikler, kişiliği (personası) çok az olan veya hiç olmayan az sayıdaki kişi arasındadır ve aynı zamanda derinden tehlikeye girmiş bir egoya sahiptirler. Yalan söyleyemezler, sevemezler, empati kuramazlar, oyunculuk yapamazlar, geleceği hayal edemezler. Aynı şeyler bebekler için de söylenebildiğinden, pek çok açıdan bebeklik döneminin ötesine zar zor ilerlemiş durumdadır.

Ortalama bir insanın toplum içinde herhangi bir şekilde dürüst olduğu fikri gülünç ve saçmadır. Kimse "dürüst" olmayı göze alamaz. Eğer herkese onlar hakkında gerçekte ne düşündüğümüzü söyleseydik, toplum tarafından dışlanırdık. 17. yüzyıl Fransa'sında [La Rochefoucauld](#), konuyla ilgili ve endişe verici birkaç gözlemlerde bulundu:

- 1) "İnsanlar birbirlerini kabul etmeseydi sosyal yaşam uzun sürmezdi."
- 2) "Kendimizi başkalarından gizlemeye o kadar alıştık ki sonunda kendimizden bile gizlenmeye başladık."
- 3) "Bazen başkalarından olduğumuz kadar kendimizden de farklıyız."
- 4) "Bazı kılık değiştirmiş aldatmacalar, gerçeği o kadar mükemmel bir şekilde taklit eder ki, buna kanmamak bir muhakeme hatası olur."
- 5) "Zayıf olan samimi olamaz."
- 6) "İtalyan şairin kadınların erdemi hakkında söylediği şey, yani bunun çoğunlukla sadece erdemli görünme sanatı olduğu, tüm erdemlerimize uygulanabilir."

Fransız aristokrat La Rochefoucauld, konu kişiliğe gelince uzmandı. Herkesin sürekli numara yaptığı bir toplumda yaşıyordu (bugünkü durumdan çok da farklı değil!). Sosyal Medya, geleneksel sosyal ağımızı yazılımına dökülmesidir. Hayatın gerçeğini arayan hiç kimse orada vakit kaybetmez. Aksine, İnsanların ne kadar sahtekar olduklarını incelemek isteseydiniz, tüm zamanınızı orada geçirirdiniz. Çoğu insan, zamanının çoğunu sahte kişiliğine göre yaşayarak ve bir avantaj elde etmek için başkalarını kandırmaya çalışarak geçirir.

Bilinçsizce kendi hayatımıza ve ayrıca başkalarının hayatlarına zarar veren, reddettiğimiz parçamız (gölge) tarafından rahatsız ediliyoruz. Karşı cinsle ilişkimizi yöneten ruh imgemiz, anima/animus tarafından farklı ve ilham verici bir şekilde aklımıza takılıp kalırız. Aşık olmak çok güçlü ve coşkulu bir deneyimdir (bağımlılık yaratabilir), çünkü ruhumuzla temasa geçtiğimizi hissederiz. Bu sözde "Aşkla" Tamamlandığımızı, bir bütün olduğumuzu hayal ederiz.

Daha da derin bir başka özlemimiz daha var - ruhumuzun merkezinde yer alan, bilincimizden kişisel bilinçdışı ve kolektif bilinçdışının tüm yarıçapı ile ayrılan gerçek **Benliğimize** - kozmostaki en büyük mesafeye, ve ayrıca hiç mesafesi olmayana. Hayatın gizemi budur.

**Ego – sıradan benliğimiz.**  
**Persona – sahte benliğimiz.**  
**Gölge – bizim kötü benliğimiz.**  
**Anima/Animus – kayıp benliğimiz.**  
**Benlik – Gerçek Benliğimiz, Yüksek Benliğimiz, Doğru Benliğimiz.**

Egonun gizli arzusu, en derin özlemi, kendisini simyasal olarak Benliğe dönüştürmek, bir zamanlar onun içinde sadece potansiyel olan her şeyin yüce gerçekleşmesine dönüşmektir. Sahte benliğimizin üstesinden gelmeli, kötü benliğimizle yüzleşmeli, kayıp benliğimizi bulmalı ve sonunda sıradan benliğimizi, son tahlilde Tanrı'dan başkası olmayan Gerçek Benliğimize dönüştürmeliyiz.

Ölümlülükten ölümsüzlüğe, sıradan olandan tanrısal olana, insandan Tanrıya yolculuk yapmak varlığımızın özüdür. Bu yolculuğu yapmak bizim teleolojimiz, amacımız ve kaderimizdir. Yolculuğumuzda iyi bir şekilde ilerlerken kendimizi mutlu hissederiz, ancak bocaladığımızda ve başarısız olduğumuzda kaybolmuş, amaçsız, yolsuz, depresif ve endişeli oluruz.

Senaryo bizim için çok önceden örnek olarak yazılmıştır, ancak çoğumuz repliklerimizi okuyamayan kötü oyuncularız. Sadece bir kişi hayatımızın kahramanı olabilir; kendimiz. Eğer başkalarını (ünlüler ve idolleri) kahraman yaparsak başarısız olmuşuzdur. Hiçbir zaman olmamız gereken kişi olmayacağız. Kendimizdeki en kutsal şeyleri başkalarına yansıttık. Halbuki Bu şöhret kültürü cehenneme giden yoldur.

Hayatımızı başkalarının ışığında geçirirsek sonsuza kadar mutsuz oluruz. Kendi ışığımızı üretmemiz, kendi ihtişamımızı bulmamız gerekiyor. Eğer hayatınız senaryoya uymuyorsa hayatınızı değiştirin. Kahraman programınızı etkinleştirmeniz GEREKİR. Bunu yaptığınızda, tutkuyla, enerjile ve her zaman olmak istediğiniz kişi olduğunuza dair inançla dolacaksınız. Ve sonunda sizi Felsefe Taşı'nın kendisine, yani Tanrı programınızı etkinleştirmenin kutsal gizemine götürecektir.

## **Adi Metalin Altına Dönüştürülmesi**

Simyacılar zihin ve maddenin gizemli birlikteliğine **unus mundus** – *Tek Dünya* adını verdiler. Simyanın en büyük mücadelesi, herhangi bir fiziksel maddeyi başka bir maddeye dönüştürebilecek kadar madde üzerinde zihinsel kontrol elde etmekten başka bir şey değildi; **Simyanın özü dönüşümdür.**

Simya, Roma Katolik dönüşüm doktrininin gerçek ifadesiydi. Bir simyacı unus mundus'a ulaştığında, dönüşümün ustası haline geldi. Katolik dönüşümü rahibin Efkaristiya ekmeğini ve şarabını Mesih'in "gerçek" bedenine ve kanına dönüştürmesiyle sınırlıyken (ekmeğin ve şarabın dış formunu korurken), simyacının görevi kendisini bir Tanrı'ya dönüştürmektir. Bu dönüşüm her şeyi dönüştürebilir ve eski halden ve maddeden hiçbir iz bırakmaz. Kurşun fiziksel olarak en yüksek kalitede gerçek altına dönüştürülecek ve simyacının kendisi de saf altının ruhsal eşdeğeri olacaktır. Simya, ilkel kimyayla ilgili olmaktan çok, fiziksel gerçekliğin zihinsel kontrolünün akla gelebilecek en yüksek biçimiyle ilgiliydi.



# Logos Mythos'a karşı

Dünyamız, biri rasyonel ve yüksek düzeyde soyut düşünceye dayanan (matematik, bilim, felsefe, mantık ve gerçek alanı) ve diğeri duygusal ve hikayeler tarafından yönlendirilen iki düşünce yaklaşımı tarafından belirlenir. Bu hikayeler; mitler, efsaneler, fanteziler, peri masalları, halk masalları, tekerlemeler, masallar, benzetmeler ve kurgular olabilir.

Jung ilk durumda Logos'tan, ikinci durumda ise Mythos'tan söz etmiştir.

**Logos** eleştirel, şüpheci, rasyonel ve mantıklıdır. **Mythos** eleştirel değildir, saftır, mantıksızdır ve duygusaldır. Bu iki ilke arası ilişki sıklıkla "bilime karşı mistisizme", "akla karşı hayal gücüne" veya "bilinçli düşünceye karşı bilinçdışı" olarak nitelendirilir.

İbrahimi dinler Logos'tan ziyade Mythos'a dayanır. Hollywood, Logos üzerindeki Mythos'tur. Eğlence sektörü Logos'dan ziyade Mythos'tur. Kapitalizm Logos üzerindeki Mythos'tur. Reklam, Logos'dan ziyade Mythos'tur. Politika, Logos üzerindeki Mythos'tur. Dünyanın tüm kültürü Logos yerine Mythos'tur, yani bilinçdışı içeriklerin yönlendirdiği bir dünyada yaşıyoruz.

Bilim, matematik, felsefe, mühendislik ve teknoloji Logos'un yönettiği alanlardır ve bunlar özellikle kadınlar arasında pek popüler değildir. Dünyanın en büyük soyut düşünürlerinin büyük çoğunluğu, ve neredeyse tamamı erkekti.

Jung, **Logos**'u rasyonelliğin eril ilkesi olarak görüyordu. Onun dişil karşılığını **Eros** olarak tanımladı ve bunu kadın psikolojisinin temel itici gücü olarak gördü.

Animus bir kadına ait Logos figürüdür. Anima ise bir erkeğe ait Eros figürüdür.

Kadınlar sevgiyi, uyumu, anlaşmayı, uzlaşmayı, birlikteliği, yakınlığı, akrabalığı ararlar. Öte yandan dünyanın en soyut düşünürleri bekar erkekler olma eğilimindeydi: kibirli, mesafeli, yalnız, baskın, saldırgan, küçümseyen ve başkalarına karşı küçümseyici, bilgi ve güce yönelik tek amaçlı bir tutkuyla - söndürülemez bir şehvetle - hareket eden. Nietzsche buna mükemmel bir örnektir. Erken yaşta bir dahiydi, bekar kaldı, kadınlarla hiç şansı yoktu ve fikirleri onu yalnızca en iyi beyinlerin seyrek havayı soluyabildiği bir atmosfere saplantılı bir şekilde sürükledikçe giderek yalnızlaştı. Sonundaysa çıldırdı.

Jung şöyle yazmıştı: *"Eğer bir adam diğerlerinden daha fazlasını biliyorsa yalnızlaşır."* Ortalama insanların her zaman istisnai insanlardan daha fazla arkadaşı vardır. Sonuçta bir dahi başka bir dahiden başka kiminle konuşabilir ve etrafında dengine göre çok az kişi olacaktır.

Nietzsche'nin kendisi için seçtiği hayat tarzını yaşayan bir kadını hayal etmek neredeyse imkansızdır. En yüksek dahileri karakterize eden şey, kendilerini normallikten ayırma, aşırı miktarda yalnızlık içinde zaman geçirme ve dünya onlardan tamamen uzak durduğunda yola devam etme konusundaki olağanüstü yetenekleri gibi görünüyor. Herkes tarafından neredeyse görmezden gelinmesine rağmen Nietzsche'nin eserinin önemi konusunda hiçbir şüphesi yoktu.

Ancak o delirdiğinde - ve büyük bir peygamber ve işkence görmüş bir deha olarak, gururlu zihnini sonunda çatlatacak kadar entelektüel yüksekliklere ulaşmış bir Mythos onun etrafında yükselmeye başladığında - dünya insan ırkının şimdiye kadar ürettiği büyük beyinlerinden birine dikkat etmeye başladı.

Beynin sağ yarıküresinden ziyade sol yarıküresinin, yani bilinçdışı üzerindeki bilincin hakim olduğu bir dünyada yaşadığımız sıklıkla söylenir. Ancak Mythos (ve tabii ki iki meclislilik) aracılığıyla bilinçdışı dünyanın işleyişinde merkezi bir rol oynar. İnsan ırkı 21. yüzyılda maneviyatını kökten kaybetti, ancak Mythos'un (hikâyelerin) her zamankinden daha fazla esareti altında. Hikayelere fazlasıyla doymuş durumdayız. Kesinlikle her yerdeler. 6000 yıl önceki insan ırkıyla aramızdaki farkı düşünün. Kitapları, televizyonları, radyoları, filmleri, reklamları, oyunları, iPod'ları, internetleri, video oyunları, çizgi romanları, gazeteleri veya dergileri yoktu. Sahip oldukları tek şey birkaç ilkel sanatçı, bazı ilkel şarkılar ve birkaç sözlü hikaye anlatıcısıydı.

Modern problem kesinlikle hikaye eksikliğinden kaynaklanmıyor. Sorun şu ki, hikayeler bizi manevi kılmak için değil, bizi kontrol etmek ve sömürmek, korkutmak ve manipüle etmek, eğilmemizi, diz çökmemizi, boyun eğmemiz, bir şeyler satın almamızı, düzene saygı duymamızı, egemen seçkin paradigmaya uymamızı sağlamak için tasarlandı.

Bizi ruhsal yanımız ve yüksek benliğimizle yeniden temasa geçirmeye dayanan yepyeni bir Mythos'a ihtiyacımız var.

## Güneş Sisteminde Yolculuk

*"İnancın iyi olasılıklarına değil, 'Işığın söndüğü, gizemin ortadan kaybolduğu' söyleyen birçok kişiye sesleniyorum. Tanrı'nın öldüğünü düşünen kişilerle konuşuyorum, çünkü bunların çoğunun çıkış yolu yok. Diyanet Bakanı da bu insanlardan çok azına 'Sadece inanmalısınız' denmesiyle yardım edilebileceğinin farkında." --Jung*

Özbenlik'le karşılaşmak Tanrı'yı keşfetmekle aynıdır. Ego ile Tanrı'nın arketipsel imgesi arasında ortaya çıkan diyalog son derece dönüştürücüdür. Bireyin dünya görüşünü kalıcı olarak değiştirir ve anlam, canlılık ve tatmin dolu yeni bir yaşam tarzını mümkün kılar. Benliğin en gerçek haliyle karşılaşmak, Tanrı'yı doğrudan içinizde, kendi ruhunuzun özünde, kendi merkezinizde deneyimlemektir.

Kolektif bilinçdışının dönüştürücü enerjilerinin bilince sızmasına izin verildiğinde, bilinçte çok büyük bir değişime ve genişlemeye yol açarlar. Kontrolsüz bir şekilde gerçekleştiğinde deliliğe neden olabilir, ancak özenli bir aydınlanma yönteminin parçası olarak yapıldığında, eski ego bilincinin yapabileceğinden çok daha ileri bir seviyede işleyen *Yüksek Benliğin* edinilmesine yol açabilir.

Kolektif bilinçdışı tarihteki en dikkat çekici fikirlerden biridir. Kolektif bilinçdışının, insanlığın insan öncesi atalarının anı izlerini içerdiği söyleniyor. Ama bundan çok daha geriye gidiyor. Büyük Patlama'ya kadar uzanıyor ve daha da ileri giderek, "Yaratılış"tan önceki mekansız ve zamansız döneme kadar uzanıyor. (*hatta [akaşa kayıtlarının](#) bir versiyonu bile denebilir*)

Jung, kolektif bilinçdışını dış dünyayla karşı karşıya getirir. Onlar birbirine zıttır. Biri bağlantılı, birbirine bağlı ve uzay ve zamanın dışındadır. Diğeri ise uzay ve zamanda bireyselleşmiş, ayrılmıştır. Gözlemleyen **ego-bilinci** görünüşte çitin dış tarafında oturuyor çünkü duysal bilgiyi buradan alıyor. **Personayı** dış dünyada kendi aracısı olarak hareket etmek ve orada bulduğu diğer kişilerle ilgilenmek için kullanır. Onun kendi kişisel bilinçdışı vardır; **Gölge**. Daha sonra kişisel bilinçdışı ile kolektif bilinçdışı arasındaki köprü olan **anima/animus** (ruh imgesi) vardır. Ruh imgesi aracılığıyla, tüm diyarların en gizemlisine, yalnızca insanlık için değil tüm varoluş için ortak olan derin **kolektif bilinçdışına** doğru büyük yolculuğumuza başlayabiliriz.

Ego bilincin merkezidir, ancak gerçekte kim olduğumuz değildir ve bu yanılgıyı aşmak en büyük zorluklarımızdan biridir.

Ego dikkat çekicidir çünkü bu sayede kendimizi bilinçdışının kolektif zihninden ayırabiliriz. Kolektif açıdan her şey birbiriyle bağlantılıdır; dış tarafta her şey ayrıdır. Hindu terimlerine göre Brahman kolektif tarafta, Atman ise dış taraftadır. Atman'ın Brahman'a katılabilmesi için kolektif bilinçdışı aracılığıyla Ölümsüz Benliğine giden yolu bulması gerekir.

Ego, diğerlerinden ayrı bir kimliğe sahip olmamızı sağlar, dolayısıyla çok büyük önem taşır. Psikolojik yönlerimizi yapılandıran ve kendimizi ve dış dünyadaki eylemlerimizi anlamlandırmamızı sağlayan zihinsel bileşendir. Bize benzersiz olma duygumuzu verir.

Ancak egoda eksik olan bir şeyler var. Derin bir anlam sağlamakta başarısız olur. Tipik bir hikaye, otuzlu ve kırklı yaşlarını kariyer basamaklarını tırmanmaya odaklanarak geçiren genel müdürün hikyesidir.

Elli yaşına geldiğinde aniden karşı konulmaz bir "Ya şimdi?" sorusu belirir. Hayatının büyük kısmını küçük, kasvetli bir alana adadığı için pişmanlık duyuyordur. Neden bunu yaptı? Neden daha dolu, daha geniş yaşamadı? Neden büyük soruların cevabını bulamadı? Şimdi hayatının ikinci evresiyle karşı karşıyadır ve başıboş, kararsız ve yönsüzdür. Kendini kaybetmiştir. Önceki yaşamında yaptığı ve onu şimdiki umutsuzluğa sürükleyen seçimleri sorguluyor. O kadar çok şeyi olduğu gibi kabul etti ki. Hayatını başkaları için yaşadı. Yaşam seçimleri kendisine ait değildi. Kendisi çarkın üzerindeydi. En hızlı farelerden biriydi ama yine de bu sadece bir fare yarışıydı; Bu yarış kim kazanmak ister ki? "Başarılı" olmak istiyordu ama şimdi bunun ne anlama geldiğini bilmiyor. Bu ona mutluluk getirmedi.

Benlik, gerçek anlamın bulunduğu yerdir. Daha yüksek, aşkın bir düzene aittir. Hem bilinci hem de kişisel ve kolektif bilinçdışını kapsar. Güneş nasıl güneş sisteminin merkeziyse, o da ruhun merkezidir. Arketipler, gezegenler gibi onun yörüngesinde dönen, onun tarafından düzen ve organizasyon verilen, enerjisiyle hayata geçirilen psikolojik bileşenlerdir. O olmadan çökecek olan tüm sistemi birleştirir.

Eğer Dünya Gezegeni ego-bilinciyse, o zaman hayal ürünü olarak Mars'ın gölge, Venüs'ün anima, Jüpiter'in animus, Merkür'ün kişilik ve güneşin de Öz olduğunu söyleyebiliriz. Satürn, Uranüs, Neptün ve Plüton mana kişilikleridir. Psişik yolculuğumuz her gezegeni ziyaret etmek, onun sırrını keşfetmek ve bilgiyi dünyaya geri getirmektir. Sonunda, tüm gezegenleri anladığımızda, Güneş'e doğru gidebiliriz ve onun tarafından tüketilmek yerine onun ışığının bir parçası olabiliriz.

Benlik, yani güneş hayatımızın amacıdır çünkü hayatımızın başladığı yerdir. Dünya bilincimizin bulunduğu yerdir ama Hakikat, ölümsüz benliğimizin var olduğu yer değildir.

Benlik, ruhlarımızdaki "Tanrı Noktası" olarak adlandırılabilir. Manevi anlayışımız buradan türemiştir. "Tanrı"nın bize doğuştan bağlı olduğunu söyleyebiliriz. Ateistlerin bile aşkınlık düşüncesi vardır ama gerçek gerçeklik olarak ego bilincine o kadar kilitlenmişlerdir ki kendilerini kendi ruhlarından koparmışlardır.

Jung şöyle dedi: *"Benlik, tıpkı bilinçdışı gibi, egonun kendisinden evrildiği a priori bir varoluştur. Bu, tabiri caizse, egonun bilinçsiz bir ön-yapılandırmasıdır."*

Aslında Benlik, uzay ve zamanın dışındaki ölümsüz varlığımızdır - bazılarının söylediği gibi ruhumuzdur - ve ego da onun ölümlü dünyadaki geçici temsilcisidir. Beden öldüğünde ego kesinlikle yok olacaktır, ancak *Benlik Bilinci* devam edecek ve reenkarnasyon dediğimiz süreçte çok geçmeden yeni bir bedende yeni bir ego bilinci yaratacaktır.

[TS Eliot](#)'un dediği gibi, "Sonum benim başlangıcımdır."

*"Ruh, eğer ölümsüzse, biz doğmadan önce de vardı. Bozulmaz olan, yeniden üretilemez olmalıdır. Felsefenin kulak verebileceği tek ölümsüzlük ruh göçüdür."* -- [David Hume](#)

*"Bir insan, önceki yaşamından hatırladığı şeyleri doğru şekilde kullanarak, kendini sürekli gizemlerde mükemmelleştirerek gerçekten mükemmel hale gelir."* -- [Platon](#)

## Din: İki Meclisliliğe Karşı Bilinç

İbrahimi dinler [iki meclisli](#) dinlerdir. Bunlar, ilahi düzenle doğrudan iletişim kurabilen eski sakallı bir peygamber tarafından "kutsal" bir kitap aracılığıyla iletildiği söylenen "kafanın içindeki sesler" ve nihayetinde "Tanrı'nın sesi" ile ilgilidir. Dünya nüfusunun %65'i yetersiz eğitilidir ve düşünce tarzları hâlâ önemli ölçüde iki meclislidir. Doğru dürüst bilinçli değiller. Bu insanlar İbrahimsizliği son derece çekici buluyor çünkü bu onları iki meclisli atalarıyla yeniden temasa geçiriyor.

Hıristiyan Fundamentalistler, Ortodoks Yahudiler ve tüm Müslümanlar esasen iki meclislidir. Onları modern anlamda insan olarak tanımlamak zordur. Bunlar insan evriminin daha önceki bir aşamasına geri dönüşlerdir.

Yeni [Pentekostalist](#) Hıristiyan hareketine bakın. Bu, insanların "Kutsal Ruh" tarafından ele geçirilmek ve ne dediklerini bilmeden farklı dillerde konuşmak istedikleri saf iki meclislilik. Bildikleri kadarıyla toplu katliamları ve insanlığın bildiği en büyük sapkınlıkları itiraf ediyor olabilirler, ancak iki meclisli insanlar içerikle değil yalnızca biçimle ilgilenirler. Deli gibi anlamsız sözler söylemek, ele geçirildiğinin (Possession) kanıtını göstermektir; eğer bir şey varsa, ne söylendiği kimin umurunda? *(Not; Elbetteki bu aslında sahte bir "possession"dur, Gerçek bir yüksek ruhun "possession"u çok daha huzurlu ve ince (subtle) olur, böyle delirerek yada kriz geçirerek olmaz. Bu sahte "possession"lar kişinin ya kendi içsel krizi yada beyin hastalığıdır.)*

Bilinçli bir kişi ne söylendiğini bilmek ister, ancak iki meclisli bir kişi bunu istemez.

Bilim ve ateizm ileri bilincin ürünleridir, ancak bilim adamları ve ateistler iki meclislilikten o kadar uzaklaştılar ki, bunların hiçbirini tek gerçek olarak gördükleri bilim yasalarıyla ilişkilendiremedikleri için özgür iradeyi, benliği, akli ve hatta bilinci reddettiler..

İlluminizm, bilince adanmış, ancak iki meclisli unsurları kontrollü ve mantıklı bir şekilde bütünleştirmeyi amaçlayan bir dindir.

Son Dünya Savaşı, Nihai Özgürlük Savaşı olacak ve bilinçlilik ile iki meclislilik arasında bir savaş olacak. İnsanlık, kendisini İbrahimi dinlerde görülen en ilkel iki meclislilikten arındırıncaya ve iki meclisliliği, bireyselleşme ve aşkın işlevin kapsamlı kullanımı yoluyla kolektif bilinçdışının Jungcu keşfine dönüştürene kadar ilerleyemez.

Siz Nerede duruyorsunuz? Bilincin tarafında mı, yoksa iki meclisliliğin mi? "Tanrıların" kuklası mısınız, yoksa onları bilincinizle bütünleştirmeye çalışan efendileri misiniz?

Dünyadaki en zor zorluk herkesi tam bilinçli hale getirmektir. Milgram deneylerinin şok edici bir şekilde ortaya çıkardığı gibi, iki meclisliliğin insan zihni üzerinde muazzam bir gücü var. Milgram, insanların ölümcül derecede itaatkar olduğunu daha iyi kanıtlayamazdı; insan ırkının üçte ikisi hâlâ iki meclisli geçmişlerine takılıp kalmış durumda ve otorite figürlerinin onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesini arzuluyor.

Aptal, yetersiz eğitilmiş, itaatkar insanlar -İbrahizm ve kapitalizmin top yemi- özgür bir dünyanın önündeki son engeldir. Bilinçlendikleri zaman artık elitlerin ve eski dinlerin kölesi olmayacaklar. İnsanlık ilk kez gerçekten özgür olacak. Mutlak insan özgürlüğü, insan diyalektiğinin sonunu - "tarihin sonu" ya da daha doğrusu "eski" tarihi - işaret eder ve böylece insanlık, tanrısallığa doğru ilerleyişinin yeni bir tarihine başlayabilir.

Her yeni dinin bilinç testini geçmesi gerekir. Gnostisizm, Neo-Platonizm, Hermetizm ve Simyadan oluşan Batı ezoterik geleneği, mümkün olan en yüksek bilinç düzeyinin, yani Tanrı bilincinin arayışından başka bir şey değildir. Yalnızca, en yüksek biçimini İlluminizm'de alan bu gelenek, bilimsel, matematiksel, felsefi, dini ve psikolojik olarak bilincin zirvesi olan Tanrı'yı bulmaya çalışmıştır. Diğer tüm dinler sahtedir, kötüdür, sapıktır, aptaldır, iki meclislidir, aldattıcıdır ve beyhudedir.

Bize kolektif bilinçdışı olarak görünen şeyin Tanrı bilincinden başka bir şey olmadığı yeterince vurgulanamaz. Dahası, kolektif bilinçdışına hakim olabilir ve onu bilince entegre edebilirsek o zaman biz de Tanrı oluruz.

Jung, Hristiyanların Kutsal Komünyon ritüeli üzerine düşünerek şunları yazdı: *“Yavaş yavaş bu komünyonun benim için ölümcül bir deneyim olduğunu anlamaya başladım. Boş olduğu ortaya çıkmıştı; dahası, tam bir kayıp olduğu ortaya çıktı. Bir daha bu törene katılamayacağımı biliyordum. ‘Bu kesinlikle din değil’ diye düşündüm. ‘Tanrının yokluğudur; kilise gitmemem gereken bir yer. Orada olan hayat değil, ölümdür.”*

Jung'un söylediği her şey doğrudur. Bütün ana akım dinlerin içi boştur. Bunlar tam bir kayıp. Onlar anti-spiritüeldirler ve vadesi-geçmiş kurallara uymakla daha çok ilgilenirler. Bunlar kesinlikle din değil, kendi kendini sürdüren beyin yıkama ve kitlesel zihin kontrolü sistemleridir. Tanrı hiçbir kilisede, sinagogda ya da camide bulunmaz. Bunlar ölüm yerleridir.

*“Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz bir Tanrı var çünkü insanlar onu unuttu. Ona ismiyle hitap ediyoruz: ABRAXAS.”* --Jung

Gerçekte biz Abraxas'ın bilincinde ykanıyoruz. Zihinlerimiz Kozmik Zihnin bir parçasıdır. Tanrı Çekeri tarafından sürekli olarak ileriye ve yukarıya çekiliyoruz. Yeterince gelişmiş bir bilince sahip olanlar için, zihinsel bir çeker ışını onları yakalar ve amansız bir şekilde tanrısalığa doğru çeker.

Bizimki harikalarla dolu bir evrendir ve hiçbir şey ona Yahudi, Hristiyan ve Müslümanların bilinç karşıtı dinleri kadar hakaret olamaz. Onların Hepsi cehalete ve şeytana tapanlardır. Bunlar insanlığa bir lanettir, bizi geride tutan bir ağırlıktır.

Kurtuluş Günü, İlahi Gün, bu şeytani dinlerin yok olduğu gündür.

Tanrı ile Benlik arasındaki fark hakkında yorum yapan Jung şunları yazdı: *“Tanrı, ruhu ve onun arketiplerini kendisi yarattı. İnsanların kibirle “vekil” (Ersatz) dediği şey onun yaratımıdır. Tanrı'nın sureti olan ve Tanrı'nın kendi adına 'numinous' olan şeyle ilgileniyoruz. Sorun, beni eleştirenlerin “benlik” arketipinin esrarengiz karakterini deneyimlememelerinden kaynaklanıyor. Bu deneyim sayesinde aslında sanki ilahi bir gücün etkisinde olduğumuzu hissediyoruz. Elbette sembollerimiz Tanrı değil: örneğin mandala, kendisini belirli bir ruhta gösteren bir arketip sayesinde, yalnızca aşkın bir deneyimi tanımlamaya yönelik bir insan girişimidir. Benliğin bir şekilde Tanrı'ya eşdeğer olduğunu söyleyebilirim. Teolojik bir zihin için böyle bir iddia kuşkusuz rahatsız edici olmalıdır, çünkü sanki Tanrı'nın yerine başka bir şey getirilmiş gibi gelir. Ancak bir psikolog için bu yorum aynı derecede saçma görünüyor ve kimsenin böyle bir aptallık yapabileceğine inanmıyor. O bunları şöyle anlıyor: (Bir psikolog olarak) ‘Tanrı'dan bahsettiğimde, psikolojik bir imajdan bahsediyorum. Benzer şekilde, 'benlik' insan bütünlüğünün psikolojik bir imgesidir ve aynı zamanda aşkın bir şeye aittir çünkü tarif edilemez ve anlaşılmazdır. Her ikisinin de aynı simgelerle ya da birbirinden ayırt edilemeyecek kadar benzer simgelerle ifade edildiğini gözlemliyoruz. ...”*

“...Psikoloji bu imgeleri ancak deneyimlerimize girdiği ölçüde ele alır ve bunların yaşam bağlamındaki oluşumu ve davranışları karşılaştırmalı yöntemlerle incelenebilir. Bunun Tanrı ile hiçbir ilgisi yoktur. Akli başında bir adam nasıl olur da Tanrı'nın yerini alabileceğini ya da ona herhangi bir şey yapabileceğini düşünebilirdi? Tanrı'nın yerine bir şey yaratma niyetinde olduğumdan şüphelenilecek kadar deli değilim. Herhangi bir insan nasıl Tanrı'nın yerini alabilir? Kaybolan bir düğmeyi hayal gücümle bile değiştiremiyorum ve kendime yeni, gerçek bir düğme satın almak zorunda kalıyorum. Yapabileceğim en iyi şey ilahi bir görüntüye sahip olmaktır ve aynada gördüğüm görüntünün benim gerçek, yaşayan benliğim olduğunu söyleyecek kadar aptal değilim.” (13 Ocak 1948 tarihli mektup.)

Jung, Benliğin doğrudan Tanrı ile eşitlenmemesi gerektiğini, bunun yerine Tanrı'nın psikolojik bir imgesi - imago Dei - olduğunu söylediğinde, alışılmadık bir şekilde cesaretini ve inançlarının gücünü kaybetmiş gibi görünüyor.

Jung'un kolektif bilinçdışı kavramı işlevsel olarak Plotinus'un kutsal üçlüsüyle aynıdır: Bir, Nous (Akıl) ve Psyche (Ruh) (daha yüksek, kolektif kısım); Plotinus'un Psyche'sinin alt, parçalanmış kısmı ise Jung'un kişiliğine, ego-bilincine ve gölge (kişisel bilinçdışı) karşılık gelir.

Nihai gerçekliğin zihinsel olduğunu kabul eden kimse, “psikolojik imge” ile gerçekliğin kendisi arasında hiçbir ayırım yapmaz. Birisi Tanrı'yla bedenlen/fiziken karşılaşırsa, bu yine de tamamen zihnin aracılık ettiği, dolayısıyla psikolojik bir karşılaşma olmaz mıydı? Hiçbir insan kendi zihninden veya genel olarak zihninden kaçamayacağına göre, Tanrı'nın psikolojik olmayan deneyimi diye bir şey nasıl olabilir? Gerçeklik zihindir. Gerçeklik psikolojiktir. Başka nasıl bir şey olabilir?

Jung'un sorunu, oldukça şaşırtıcı bir şekilde, zihni nihai gerçeklik olarak kabul etmemesiydi. *"Psşik olmayan bir doğaya sahip gibi görünen bir şeyin içine gömülü psşik yalanların"* olduğuna inanmak için yeterli nedenlerin olduğunu öne sürdü. Ek olarak şunları yazdı: *"Mikrofizik ve derinlik psikolojisinin arka planı psşik olduğu kadar fizikseldir ve bu nedenle ikisi de değil, daha ziyade üçüncü bir şey, özünde aşkın olduğundan en fazla ipuçlarıyla kavranabilecek tarafsız bir doğadır."*

Burası Jung'un bilimsel ve matematiksel yetenek eksikliğinin onu ölümcül bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığı noktaydı. Nihai gerçeklik matematiksel olarak yalnızca iki sayıyla ifade edilir: sıfır ve sonsuzluk. Varoluşun en büyük gizemlerinin tümü bu iki sayı tarafından ele geçirilmiştir.

Sıfır, hiçlik, köken, Alef, alfa noktası Birdir, her şeyin kaynağıdır. Bir, Monad'dır. Her şeyin tek bir başlangıç noktasından bahsetmek, Bir ve Sıfır rakamlarını (dijital hesaplamanın temelini oluşturan ikili sistem) birleştirmektir. Bir/Sıfır (1/0) Pisagor Monadıdır. Boyutsuzdur. Bu ZİHİN'dir. Aklın ötesinde hiçbir şey yoktur, “üçüncü şey” yoktur. Görünen o ki Jung, bu üçüncü "boyut"un Tanrı'nın yetki alanına girdiğini, dolayısıyla psikolojik bir Tanrı anlayışının Tanrı'nın son gizemlerine asla nüfuz edemeyeceğini düşünüyordu. Aslında Plotinus'un, Bir'in sonsuza dek bilinemez ve düşünülemez olduğu ve Nous'un düşüncenin en uzak noktasını temsil ettiği yönündeki görüşünü kabul etti.

Ancak Jung bu konuda tamamen yanılıyordu, tıpkı Plotinus gibi. Eğer Hegel'in çalışkan bir öğrencisi olsaydı Jung bu hatayı asla yapmazdı. **Rasyonel olan her şey gerçektir ve gerçek olan her şey rasyoneldir**, dolayısıyla her şey nihai rasyonel zihin tarafından anlaşılabilir: Mutlak Zihin, Hegelci diyalektiğin doruk noktası. Mutlak Zihin, her şeyi, özellikle de Jung'un kolektif bilinçdışını tam ve rasyonel olarak kavrayan şeydir. Bu gerçekliğin son düzeyidir; onun dışında hiçbir şey yoktur. Hiçbir şey boyutsuz varlığın ötesinde olamaz. Boyutlu ve boyutsuz bir varoluşa sahip olabilirsiniz ama üçüncü tür bir varoluşa sahip olamazsınız. Boyutsal olan boyutsuzdan yayılır ve ona geri döner. Bu kozmik hikayenin sonudur.

Hegelci Mutlak Zihin, Abraxas'ın Zihni, şimdiye kadar anlatılan en büyük hikayenin sonundaki kozmik noktadır. Ve o Mutlak Zihnin eşsiz bir parçası olmak bizim ilahi kaderimizdir.

## “Dördüncü Duvar”

Tiyatro oyunlarındaki sahnede seyirci ile oyuncular arasında durduğu söylenen görünmez duvara “[Dördüncü Duvar](#)” denir. Eğer seyirciler bağırırmaya başlarsa ve oyuncular da karşılık verirse oyunun hermetik dünyasının yanılması ortadan kalkacaktı. Hiç kimse onların inançsızlığını askıya alamaz.

Toplumumuzun büyük bir kısmı Dördüncü Duvar'a dayanıyor ve yönetici elitlerin görevinin çoğu bu duvarı mümkün olduğu kadar güçlendirmektir. Bunu kendi etraflarında bir iktidar “güç alanı” oluşturmak gibi stratejilerle yapıyorlar. Kendilerini kişisel asistanlar, halkla ilişkiler danışmanları, temsilciler, yöneticiler, korumalar vb. ile çevreliyorlar; hepsi de sıradan insanları kendilerinden uzak tutmak için tasarlanmıştır. Hükümdarlar ve başkanlar gibi insanlar polis ve askerlerle, muazzam bir ihtişam ve törenle çevrilidir. Sıradan vatandaşın onlara ulaşması neredeyse imkansızdır.

Sanki bir sahne oyununun içindeler ve yapım müdürüne dördüncü duvarı mümkün olduğunca aşılmaz hale getirme görevi verilmiş gibi.

İmparatorun Yeni Giysileri'nin ünlü hikayesi (*yani meşhur [Kral Çıplak masalı](#)*), dördüncü duvarın ne kadar saçma olabileceği ve insanların, duvarı yıkmak anlamına geleceği için kendi gözlerinin tanıklığına inanmayı nasıl gerçekten reddedebilecekleri ile ilgilidir. Küçük bir çocuğun imparatorun çırılçıplak olduğunu yüksek sesle bağırarak duvarı yıkması gerekir. Ve o küçük çocuk, Güçlülerin etraflarında inşa ettiği sihirli güç alanı olan duvarı tek başına delmeyi başarmıştır.

Çıplak imparator örneğinde olduğu gibi, dördüncü duvar, halkın güçlülerle birlikte duvarı mümkün olduğu kadar sağlam tutmak için işbirliği yapması durumunda en iyi şekilde çalışır.

Çıplak imparatoru gördüklerinde kalabalığın gülmesini engelleyen şey neydi? Bunun bir kısmı kibirdi. İmparatorun enfes kıyafetlerinin benzersiz kumaşının, aptal veya makamına uygun olmayan kişiler tarafından görülemeyeceği önceden kendilerine söylenmişti. Diğer bir kısım da, tıpkı seyircinin oyunun kutsallığını korumak için oyuncularla yaptığı gibi, onların da güçlülerle kendilerini korumak için aktif olarak komplo kurmalarıydı.



Britanya Kraliçesi, ve ondan sonraki ardılı olan Britanya Kralı yeteneksiz birer hiç kimselerdir, (belki turizm geliri getirmek dışında) İngiliz ulusuna hiçbir dünyevi faydaları yoktur ve modern bir ulusun devlet başkanı olmaya kesinlikle uygun değildir, ancak on milyonlarca İngiliz Kraliyetin etrafında en mükemmel dördüncü duvarı inşa etmek için onlarla komplo kurmaktadır. Sıradan bir insanın Krala yaklaşmasına ve ona bir şey söylemesine izin verilmiyor. Ve sözüm ona Britanya'nın, gücün halkın elinde olduğu bir demokrasi olması gerekiyordu. Ne şaka ama.

Tiyatro oyunlarının iyiliği için dördüncü duvar korunmalı ama sözde elitler söz konusu olduğunda dördüncü duvarın hiç olmaması gerekiyor. Bu, üzerimize büyü yapmak için tasarlanmış sihirli bir duvar ve şaşırtıcı derecede başarılı, dolayısıyla şaşırtıcı derecede tehlikelidir.

## Silah Kanunu

Kongre üyesi [Gabrielle Giffords](#)'a yönelik suikast girişimi Amerika'da öfkeye neden oldu. Solcular, sağcılar, böyle bir olayın kaçınılmaz olduğu zehirli bir nefret ortamı yaratmakla suçluyor. Özellikle Çay Partisi'ni ve onun şu ünlü miting çığılığını haykıran sevgili [Sarah Palin](#)'i kınıyorlar: "Geri çekilmeyin. Tekrar yüklenin!"

Aslında bu olayın siyasetle hiçbir alakası yok. Katil [Jared Loughner](#)'ın devlet üniversitesindeki sınıf arkadaşı olan Lynda Sorenson'un geçen yaz gönderdiği e-postalardan alınan şu alıntılarını düşünün:

1 Haziran (2010), dersin 1. günü:

*"Bir gün geçti... Bugün işleri aksatan bir öğrencimiz var. Uyuşturucu kullandığından (bir kişinin tahmin ettiği gibi) ya da rahatsız olup olmadığından henüz emin değilim. Beni biraz korkutuyor. Öğretmen onu dışarı atmaya çalıştı ama o gitmeyi reddetti...Umarım çok yakında sınıftan çıkar ve otomatik silahla geri gelmez."*

10 Haziran:

*"Sınıfta ciddi rahatsız bir öğrencimiz olduğu için ders sıkıcı değil ve Okul yönetimi kötü bir şey olmadan önce ondan nasıl kurtulabileceklerini bulmaya çalışıyorlar ama öte yandan kötü bir şey olana kadar da çok geç olabilir. Onun için yapabileceğim hiç bir şey yok. Söylemeye gerek yok, kapının yanında oturuyorum."*

14 Haziran:

*"Sınıfta beni çok korkutan, akli dengesi yerinde olmayan bir insan var. Sınıfa otomatik silahla girdikten sonra haberlerde fotoğrafını gördüğünüz insanlardan biri. Röportaj yapılan herkesin 'Evet, matematik dersimdeydi ve gerçekten tuhaftı' diyeceği biri. Çantam elimde, kapının yanında oturuyorum. Bir gece haberlerde görürseniz, bilin ki, hızla dışarı çıktım..."*

Bayan Sorenson korkunç derecede ileri görüşlüymüş ve tahmininde yalnız değildi. Bir öğretmen de Loughner'ın silahla ortalığı karıştırabileceği görüşünü dile getirdi. Açıkçası, öğretmen ve öğrenci son derece sezgiseldir. İşaretleri tam olarak okuyorlar. Ancak bazıları onu saatli bir bomba olarak düşünürken, diğerleri onun yaptığını yapabilmesi karşısında şok oldular (*bunlar muhtemelen "hava durumunu" okuyamayan sansasyonel ve duygusal tiplerdi*). Hiçbiri siyasi görüşlerinden bahsetmedi ama görünüşe göre Katil komplo teorilerinin hayranıydı ve 11 Eylül'den sağcı Bush hükümetinin sorumlu olduğuna inanıyordu (*o halde neden bir Cumhuriyetçiye saldırmadı ki?*).

Loughner, üniversitenin anti-sosyal davranışlarını gerekçe göstererek psikolojik değerlendirmeye tabi tutulmasını gerektirmesi nedeniyle birkaç ay sonra dersten uzaklaştırıldı. Loughner böyle bir değerlendirmeye girmede ve derse dönmedi. Bu olay kolaylıkla misilleme olarak bir okul katliamını hızlandırabilirdi. Bunun yerine Loughner farklı türde bir katliam gerçekleştirilmeyi seçti.

Siyasi saçmalığı bırakalım. Buradaki asıl mesele akıl hastası bir kişinin ölümcül bir silaha sahip olmasına izin vermenin "hikmetidir". Akıl hastası olan insanların silahlara kolayca ulaşmasını sağlarsanız katliamlar olur. Bunda hiçbir gizem yok. Bu kaçınılmazdır.

Sınırdaki çılgınların çoğu, "yabancılara" karşı meşruiyet kisvesi altında çılgın patlamalarını gerçekleştirebilecekleri orduya gönderiliyor.

Amerikan ordusunun Irak'ta işini yaptığını gösteren meşhur WikiLeaks videosuna bir göz atın.

"Güzel vuruş"!??? Bunu söyleyen askerin yanında yaşamak ister miydiniz? Kendinizi güvende hissediyor muydunuz? Şunu asla unutmayın; Irak'taki Amerikalılar bir işgal ordusuydu ve doğal olarak pek çok Iraklı onları ülkelerinden kovmak istiyordu. İşgalci orduyu ülkenizden çıkarmak için savaşmaz mıydınız? Gerçek "kötü" adamlar kimler; işgalciler mi yoksa direnişçiler mi?

Loughner cinayetlerini siyasi bir mesele haline getirmek saçmalık. Neredeyse hiçbir siyasi boyutu yok. Siyasi olsaydı Loughner Kongre üyesine suikast düzenler ve kaçmaya çalışırdı. Ama kaçmaya hiç niyeti yoktu; tamamen ölmeyi bekliyordu. Ve "siyasi" bir kişi kesinlikle yakındaki herkesi vurmaya başlamaz. Ölenler arasında iki kadın ve yetmişli yaşlarında bir adam vardı. Hepsinden kötüsü, Loughner 9 yaşında bir kızı da öldürdü. Küçük bir kızın Loughner'a siyasi zarar vermekle nasıl bir bağlantısı olabilir?

Hayır, bu genel olarak toplumdan nefret eden, zihinsel rahatsızlığı olan bir insandı. Giffords'la kişisel bir sorunu vardı; onu takıntı yapmış ve odak noktası haline getirmişti ama öfkesi aslında herkese karşıydı.

Amerikalıların yasal silah taşıma hakkı var. Teşhis konmamış akıl hastası Amerikalılar da aynısını yapıyor. Sonuçlar? Katliam garantilidir. Katliam istemiyorsanız, insanlara silah vermeyin ya da birine silah vermeden önce psikiyatrik değerlendirmeyi zorunlu bir adım haline getirin. Ve elbette değerlendirmenin periyodik olarak tekrarlanması gerekecektir. Tartışmanın konusu bu olmalı. Diğer her şey önemsizdir.

*Çeviri Notu; Aslında Bireysel Silahlanmadaki asıl problem şudur; Suçlular ve kanunsuzlar zaten yasa dışı yollarla kolayca silah temin edebilirken, "normal" vatandaşlar yasalar çerçevesiyle silah edinebiliyordur. Buna göre; Eğer bireysel silahlanma yasaklanırsa normal vatandaşlar silahsız kalır ve dolayısıyla yasadışı yollarla silah elde eden suçlulara karşı savunmasız kalırlar. O nedenle, bireysel silahlanma yasağının gerçekten işe yaraması için, yasal yada yasadışı fark etmeksizin tüm silah temininin önüne geçilmesi gerekmektedir. Eğer yasadışı silahlanma engellenemiyorsa, Yasal Bireysel Silahlanmayı engellemek suç oranını düşürmeyeceği gibi, daha da arttırabilir. ... Ayrıca psikolojisi bozuk kişilerin silahlanmasını önlemek için de sadece psikiyatrik değerlendirmenin zorunlu olması yetmeyebilir, zira temin belirtildiği gibi yasa dışı yollarla silah temin edilmesine engel olunamıyorsa, herkes eninde sonunda bir şekilde silah temin edebilecektir.*

Olanların sorumlusu ne Sarah Palin, ne Çay Partisi ne de sağcı şok sporcuları. İfade özgürlüğünü savunan bir toplumda hararetli tartışmaların yanlış bir yanı yoktur. Akıl hastalarının tepeden tırnağa silahlı olarak ortalıkta dolaşmasında ise pek çok yanlış vardır.

[Obama](#)'nın siyasi retoriğin reddedilmesi yönündeki talebi, beceriksiz başkanlığı nedeniyle kesinlikle ve haklı olarak kendi yoluna gidecek olan eleştiriden kaçmaya çalışan bir adamın kendi kendine hizmet eden bir rezaletidir. Obama Kişiliğinin (yani Maskenin) bir Başkanıdır. Yüzeysel olarak Kibar ve saygılıyken... alttan alta tamamen sahte ve düzmece, görünüş uğruna büyük sorunları halının altına süpürmeye çalışan "Kişiliğin/Maskenin" şekillendirdiği bir siyasi söyleme ihtiyacımız yok.

Jared Loughner'a kitlesel katliam yapma olanağını veren de tam olarak Ona karşı gösterilen sözde kibar yaklaşımdı. Onun hakkında bu kadar güçlü şüpheleri olan ve onun psikolojik olarak değerlendirilmesini isteyen devlet üniversitesi neden bu talebi uygulama becerisine sahip değildi? Eğer böyle olsaydı katliam önlenebilirdi ve şu anda altı kişi ölmüş olmayacaktı.

Ve Jared Loughner'ın kendisi de fena halde hayal kırıklığına uğradı. Eğer psikolojik iyiliğe yönelik bir sistemde büyümüş olsaydı, asla intihara meyilli çılgın bir katil olmazdı. **Akıl hastası katilleri yaratan, akıl hastası toplumumuzdur.** Bozulmuş toplumumuzdan çıkış yolu olarak ne zaman psikolojiye başvuracağız?

9 yaşındaki Christina Green, 11 Eylül 2001'de doğmuş, dikkat çekici bir küçük kızdı. Zaten toplumun aktif bir üyesiydi ve Kongre üyesini görmeye giderek takdire şayan bir şekilde siyasete ilgi duyuyordu. Babası onun konuşma yapmada iyi olduğunu ve kendisinin de kolaylıkla politikacı olabileceğine inandığını söyledi.

Obama onun hakkında bir konuşma yaptı ve gözünden bir damla yaş sildi, ama tam bir ikiye bölme, değil mi? Bir İbrahimci olarak kendisi ve dindaşları, eğer Tanrı emrederse çocukları öldürmenin kesinlikle sorun olmayacağını düşünüyor olmalı. Loughner'ın sadece Tanrı'nın kendisine bu insanları vurmasını emrettiğini ve bu durumda kendisinin İbrahim'le aynı konumda olduğunu söylemesi gerekiyor, o halde hangi İbrahimci onu suçlu bulabilirdi?

En güçlü ülkenin Devlet Başkanının, Yahudi-Hıristiyanlığın ve İslam'ın psikopat kurucusu İbrahim'i reddederek insan kurban etmeyi açıkça kınamayı reddettiği bir dünyada nasıl yaşayabiliyoruz? Bu sadece bir retorik değil. Eğer çocuklara tuhaf, psikolojik açıdan sapkın "İncil" hikâyeleri öğretilirse, pek çoğunun, özellikle İslam'ın ölüm kültüründe gördüğümüz gibi, son derece tehlikeli fikirler besleyen yetişkinler haline geleceğinden kesinlikle emin olabiliriz. Seri katillerin en popüler okuma materyali Vahiy Kitabı'dır.

Pek çok kişi Jared Loughner'ın silah sahibi olma hakkını ve Loughner'ın isteği dışında psikolojik değerlendirmeye tabi tutulmama hakkını destekledi. Ve Bakın ne oldu ! Christina'nın yaşam hakkını; çılgın, yabancılaştırmış bir silahlı adam tarafından öldürülmeme hakkını kim korudu? Herhangi bir şey yapılacak mı? Cevabı zaten biliyorsunuz. Hiçbir şey olmayacak !

## Kan İftirası

Sarah Palin, Arizona'daki silahlı saldırılarda kendisinin bir miktar suçluluk taşıdığını öne süren kişiler tarafından "kan iftirasının" kurbanı olduğunu söylediği için azarlandı. Tarihsel olarak, "kan iftirası" ifadesi, Orta Çağ'da Hıristiyanlar tarafından, Yahudilerin Hıristiyan çocuklarını kaçırıp onları insan kurban etme ve [Hamursuz Bayramı](#)'nda kanlarını mayasız ekmekte kullanma alışkanlığında oldukları yönünde sık sık yapılan suçlamayı ifade eder.

Bazı liberal ve Yahudi yanlı yorumcular, Orta Çağ'daki kan iftirasını "hasta" bir Hıristiyan fantezisi olarak tanımladılar. Bu insanlar Yahudilik hakkında hiçbir şey bilmiyor mu? Yahudiliğin kurucu babası İbrahim, elinde hançerle oğlunu kurban etmeye hazır bir şekilde oğlunun başında durmamış mıydı? Öyleyse, Yahudilerin Tanrılarını onurlandırmak için çocuklarını kurban etmeye çalışmasına neden biraz olsun şaşırınsınlar ki? Bu onların dinlerinin merkezidir. Bu herhangi bir iftira değil. Bu aslında bir gerçek. İbrahim'in insan kurban etmeyi savunduğunu söylemek iftira mıdır? Lanet İncil'i okusanıza !!!

(Elbette Palin ve Obama gibi ana akım Hıristiyanlar da İbrahimisttir, dolayısıyla onların da üzerinde duracak ayakları yoktur.)

\*\*\*\*\*

Kurban denilince, klasik gelenekteki gibi, bir canlıyı öldürerek "Tanrılarını" memnun etmek ve/veya Tanrılardan kutsama dileme olarak anlaşılır. Ama aslında bu eski moda kurban ritüeli hikayeleri, insanları asıl gerçek kurban ritüellerini fark etmemeleri için uydurulmuş şehir efsaneleridir. Çağımızda bu kurban ritüelleri aslında İbrahimi dinlerde çok daha başka, sinsi ve kansız bir şekilde hala uygulanmaktadır. Kurban edilen ise; sistemin işlemleri uğruna çocukların iradesidir.

Tüm İbrahimi dinlerin ortak özelliklerinden biri kendi çocuklarının küçüklükten beyinlerini yıkamak ve kendi çarpık ezberlerini empoze ederek ve iradelerini körelterek "sistemleri" için çalışacak robotlar üretmektir. O nedenle İbrahimi dinler "eğitime" çok önem verirler; çünkü başka türlü sistemlerine yakıt olacak robotlar elde edemezler.

Yani İbrahimi dinleri kendi çocuklarının iradelerini kurban ederek, sözde Tanrılarının dini sistemlerini sürdürmeye çalışıyorlardır. İbrahimciler gerçekten çocuklarını sevselerdi, onları malları olarak görmezler, küçüklükten bedenlerini (sünnet gibi) ve beyinlerini (ezberlerle) damgalamazlardı.

Çoğu insan bir yada bir çok çocuğun öldürülmesine, yetişkinlerin ölmesinden daha fazla duygusal tepki gösterirken, çocukların iradelerinin köreltilerek ruhsal olarak öldürülmesine neden tepki göstermezler ? Çocuklar hayvan yada robot gibi yaşasın , canlı gibi görünsün, sorun yok, ama iradeleri, bireysellikleri ölmüş mü, bu hiç kimselerin umrunda değil mi ? İşte gene bir başka toplum iki yüzlülüğü; herşey dekor olsun, yüzeysel olsun, zira içerik kimsenin umrunda değil !

Benzer şekilde, “çocuk kurbanları”gibi, toplumumuz “çocuk tecavüzlerine” de ses çıkarmaz, hatta oldukça normalleştirebilir de ! Kurban etmek nasıl ki sadece kan akıtmak ve öldürmekle olmuyorsa, Tecavüzler de sadece cinsel anlamda da değildir; hatta zihinsel ve manevi tecavüzler, fiziksel tecavüzlerden çok daha derin ve yıkıcı olabilmektedir. Ki global olarak bu kadar sorunlu toplumlara sahip olmamızın temel nedeni bu olabilir. Bu dünyada Zihinsel tecavüzleri normalleştiren Hasta toplumlardan neredeyse kaçış yoktur.

Bir keresinde, çocukların istismar edilip edilmedinin tespiti için pedagoglar bir çalışma yapmaya karar vermişler. Yalnız elbette ki, çocuğa istismar edilip edilmediği direkt sorulamayacağı için, bunu öğrenmek için dolaylı yollardan fikir sahibi olabilmeye yönelik sorular hazırlanmış. Sorulardan biri ve en kilit olanı şöyleydi; “Bir yetişkin sana zorla ve sen istemediğin halde bir şey yaptırıyor yada seni onunla oyun oynamaya zorluyor mu ?”... Ne enteresan, değil mi ? Şimdi, yaşınız kaç olursa olsun, bir düşünün; *biri size zorla ve istemediğiniz halde bir şey yaptırıyor yada onunla bir şey yapmaya zorluyor mu ?*... Aile aktiviteleri, zoraki akraba ziyaretlerini, zoraki eğitim müfredatları..vb düşünün...

İbrahimi dinlerin ağır etkisi altında olan toplumumuz, çocukların iradeleri kurban edilerek bir *çoban kültürü*, ve çocukların zihinsel tecavüzünü normalleştirerek bir zihinsel tecavüz kültürü etkisindedir. Kısaca ana akım dinci toplumlar hasta toplumlardır.

## Askeri-Endüstriyel-Kongre Kompleksi

“Hepsi büyük bir sahiplik sınıfı.” – [George Carlin](#)

“...Savunma Bakanlığı, üst düzey askeri müteahhitler, onların lobicileri ve kongre personeli arasındaki kötü şöhretli 'döner kapı' dönmeye devam edecek, ve Askeri-Endüstriyel-Kongre kompleksinin ayrı bileşenleri arasındaki bakış açısı ortaklığını güçlendirecek ve 'Demir Üçgen'in bağlarını sıkılaştıracaktır.” -- [Rupert Cornwell](#)

Amerika'nın dünyanın geri kalanının toplamından daha büyük bir askeri bütçesi var. Amerika neden savaşa bu kadar çok para harcıyor? Önemli bir gücün saldırısına uğrama ihtimali yok gibi. Kanada, Meksika veya Rusya'nın işgal etmesi muhtemel mi? Amerika iki okyanus tarafından korunmaktadır. Geleneksel saldırılara karşı neredeyse yenilmezdir. Amerika, askeri harcamalarını 2 numaralı büyük askeri harcama yapan Çin ile aynı seviyeye düşürürse, yılda 560 milyar dolar tasarruf etmiş olacak. Bu paranın tümü eğitime ve Amerika'yı dünyadaki en akıllı ulus yapmaya yatırılabilir.

Peki bütçe dağılımına kim karar veriyor? Elbette "mülkiyet/patronlar sınıfı". Savaş endüstrisinden servet kazanıyorlar ve gerekirse daha fazla kazanç için orduyu halka karşı bile kullanacaklar. İstedikleri son şey, artık hiçbir pisliliği kabul etmeyen eğitilmiş bir nüfustur.

Amerika, yabancı ülkeleri işgal eden ve yüzbinlerce erkek, kadın ve çocuğu öldüren "kahraman" askerlerini karşılamak için her zaman *eve dönüş geçit törenleri* düzenliyor. İnsanların arkaları onlara dönük olarak, tam bir sessizlikle karşılanmaları gerekmez mi?

Aklı başında hiç kimse Irak ya da Afganistan'daki savaşı desteklemiyor. Amerika silahlı kuvvetlerini derhal oralardan geri çekmelidir. Ama elbette bu tür şeylere askeri-endüstriyel-kongre kompleksi karar veriyor ve bir milim bile hareket etmiyorlar.

Sonuç olarak önemli olan daha fazla kar ve güç, insanlık kimin umrunda. Bir önceki bölümde de açıkladığı gibi, Dünyada zehirli kültürlerin etkisi altındaki hasta toplumlar çoğunlukta.

## Ayrıcalık ve Liyakat

Birleşik Krallık'ta nüfusun yüzde yedisi özel okullara gidiyor ve ülkedeki en iyi işlerin tümü onlara ayrılmış durumda. Yirmi yıl önce Birleşik Krallık'taki pop yıldızlarının %1'i özel eğitim görüyordu. Şimdi %60. Sonradan görmelerin bile ayrıcalıklıların arenası haline geldiğinde dünyanın gerçekten berbat olduğunu anlarsınız. İngiltere artık tarihinin en ayrıcalıklı başbakanlarından birine sahip. Ayrıcalıklılar her şeyi ele geçiriyor. Yatırımlarının karşılığını almak istiyorlar. İngiltere başbakanının eğitim gördüğü Eton Koleji'nin yıllık ücretleri İngiltere ortalama maaşından daha yüksektir!

Özel okula gitmeyen bizler, bize karşı hileli bir dünyayla karşı karşıyayız. Buna uymak, ayrıcalıklıların bizi ayaklar altına almasına izin vermek, bizi piyasadan düşürmek için tarihteki en büyük aptal olmamız gerekir. Sosyal bağlantılar ya da nüfuz sahibi kişilerin ağları olmadan büyüyenlerimizin hayatta hiçbir şansı yok. Tek şansımız kahraman arketipimizi harekete geçirmek ve hakkımız olanı almak. Illuminatus [Maximilien Robespierre](#) 1792'de şunları söyledi: *"Hangi vicdansızlıklar gayretinizi zincire vuracak?... Ulusların onuru, özgür ve erdemli olmaktan, tiranları devirmekten ve alçalmış insanların intikamını almaktan ibarettir. Ulusal Konvansiyonun görkemi, karakterin gücünü sergilemekten ve akıl ve felsefenin yüce ilkeleri adına kendi çıkarlarına hizmet eden önyargıları feda etmekten ibarettir."*

Yeterince akıllı ya da yetenekli olmadığımız için değil, sadece ebeveynlerimiz yeterince zengin olmadığı için ayrıcalıklılarla aynı fırsatlardan mahrum bırakılanlarımız, eğer kendimize ikinci sınıf vatandaş olmaya devam edersek alçalmış oluruz. Bir yanda zengin olarak doğanlar, diğer yanda zengin olmayanlardan oluşan iki katmanlı bir toplum inşa eden araç olan ayrıcalık hastalığına katlanılamaz. Zenginlerin daha iyi fırsatlara sahip olma hakkı yoktur. Sisteme hile karıştırmaya hakları yok. Eğer fırsat eşitliği sağlamazlarsa Robespierre'in yaptığı gibi onları yerle bir edeceğiz. Hangi sıfatla olursa olsun ayrıcalık kabul edilemez ve bu hiçbir ayrıcalığa sahip olmayan hepimize hakarettir.

Meritokrasiye engel olanların bir kenara itilmesi gerekiyor.

Ayrıcalık, özel hanedan zenginliğinin bir ürünüdür. Ayrıcalık, zengin ebeveynlerin servetlerini çocuklarına aktarma ve yoksul ebeveynlerin çocuklarına sağlanamayan avantajları kendi çocukları için satın alma yada gasp etme "hakkı"dır, ki bu çoğumuz için geçerlidir.

Özel zenginliğin, ona erişimi olmayanların şansını yok etmesine asla izin verilmemesi gerektiğini söylüyoruz. Fırsat eşitliğini savunan hiçbir toplumun ayrıcalığa tahammül etmesinin kabul edilemez olduğunu söylüyoruz. Ayrıcalık ve özel zenginlik, fırsat eşitliği ve meritokrasi ile bağdaşmaz. Meritokratik bir dünya ya da ayrıcalıklı bir dünya seçebilirsiniz; ama ikisine de sahip olamazsınız. Herkese şu soru sorulmalı: Meritokrasiden yana mısınız yoksa karşı mısınız? Meritokrasiye karşı olduğunuzu söylersen kendi ağzından kendini mahkum etmiş olursun ve tüm meritokratlar sana karşı birleşip üstün yeteneklerini seni yok etmek için kullanırlar. Eğer meritokrasiden yana olduğunuzu söylüyorsanız, o zaman hanedana ait özel servetin ve zengin ebeveynlerin avantaj satın alma yeteneğinin topluma doğası gereği meritokratik olmayan güçler getirdiği için kabul edilemez olduğu görüşünü otomatik olarak kabul etmelisiniz.

HİÇBİR EBEVEYNİN, BAŞKALARININ ÇOCUKLARININ HAKKINI GASP EDEREK, ÇOCUKLARINA DAHA İYİ BİR EĞİTİM SATIN ALMA HAKKI YOKTUR. Bunu yaparak diğer çocukları eşit fırsatlardan mahrum bırakıyorlar ve kimse kimseye başkalarını sabote etme hakkını verilmemeli. Hiçbir *Herkesin Yasası ve Herkes İçin Yasa*, toplumun zengin üyelerinin toplumun yoksul üyelerine eşit şans vermesini engellemesine asla izin veremez. Zenginleri fakirlere karşı destekleyen hükümet ise bir plütokrasi, bir oligarşi ve bir tiranlıktır ve devrilmesi gerekir.... Zengin aileler, diğer aileleri sömürerek kendi çocuklarına gelecek yaratmaları aptalcadır. O zengin çocukları tüm ömür boyunca fanusta mı yaşayacaklar, hiç mi sokağa çıkmayacak, yani ailelerinin fakirlikte perişan ettiği halka karşılaşmayacak. Çocuklarınıza iyi bir gelecek istiyorsanız, onların yaşayacağı çevreyi de iyileştirmeniz gerekmez mi ?

Meritokrasi çok basittir. Herkese aynı şansın verilmesi gerektiğini ve en yetenekli olanın zirveye çıkıp en iyi işleri alması gerektiğini belirtiyor. Alacağınız işi yalnızca yetenek belirleyecektir; ebeveynlerinizin kimliği, servetleri veya sosyal bağlantıları değil. Anne babanızın kim olduğuna göre değil, kim olduğunuza göre yargılanacaksınız.

Çocukların ebeveynlerinin uzantıları (yada malı) olduğu ve tüm kaderlerinin ebeveynlerine bağlı olduğu fikri lanetlidir. Toplum ve hükümet, bir çocuğun yaşamının ebeveynlerinin yaşamdaki ilerleyişinin insafına kalması ihtimalini ortadan kaldıracak şekilde açıkça yapılandırılmalıdır.

Bir ebeveyn Yahudi olmak istiyorsa bu onun meselesidir. Sanki küçük bir zorbaymış gibi bunu çocuğuna dayatmaya hiç hakkı yok. Çocuklar ebeveynlerinin kuklaları değildir. Onlar kendi başlarına insanlardır ve bu şekilde muamele görmeleri gerekir. Beyinleri yıkanmış ebeveynlerin onlara dayatmaya çalıştığı beyin yıkamadan korunmaları gerekir.

Bu bir temel özgürlük sorunudur. Tüm çocukların, ebeveynlerinin bakış açılarını ve inançlarını benimsemeye zorlanmadan, kendi tarzlarında gelişme hakları olmalıdır. Uygulamalarına izin verilen beyin yıkama etkisi açısından dinlerin cinayetten paçayı sıyırmasına izin verildi. Ebeveynlerin beyinlerini yıkıyorlar ve sonra ebeveynler beyin yıkamayı sonsuza kadar çocuklarına aktarıyorlar.

Özgürlüğün en büyük üç düşmanı;

- a) ana akım din
- b) aileler (aile baskısı) ve
- c) ayrıcalıklı zengin ailelerdir.

Bunlar, Eski Dünya Düzeni ideolojisinin üç kutsal putudur ve yeni bir dünya isteyen herkes, eski, başarısız yöntemlerin bu putlarına saldırıp yok etmelidir.

Tarih, dinin, ailenin ve ayrıcalıkların nevroz ve psikoz için zehirli bir üreme alanı olduğunu kanıtladı. Ebeveynler, çocuklarını nasıl yetiştireceklerini herkesten daha iyi "bildiklerini" zannederler. Gerçekten mi? Hepsi psikolojik dahi mi? Ebeveynlik nitelikleri nerede? Çocuklarına çok büyük psikolojik zararlar vermediklerinden nasıl emin olabilirler? Ve eğer emin olamıyorlarsa, çocuklarına istedikleri gibi davranma "hakları" konusunda daha az kibirli olmaları gerekmez mi? Dünyanın durumu, ebeveynlerin çocuklarını düzgün bir şekilde yetiştirme konusunda felaket derecede beceriksiz olduklarından başka bir şeyi kanıtlıyor mu? Dünya berbat durumda. Bu kimin suçu? Ebeveynleri, hükümetleri ve dinleri değilse kimi suçlayabiliriz?

Tüm değerleri yeniden değerlendirin!

Ya özgürlükten yanasınız ya da ona karşısınız. Eğer bunu destekliyorsanız, çocukları tamamen ebeveynlerinin insafına bırakan ve onları sadece birer eşya haline getiren köle benzeri bağı kaldırılmasını desteklemelisiniz. Bir zamanlar bir kocanın karısına tecavüz etmesi son derece kabul edilebilir bir şey olarak kabul ediliyordu; çünkü kadın onun malıydı ve istediği zaman seks yapmak, karısının isteyip istemediğine bakılmaksızın onun mutlak hakkıydı. Kadınlar bir zamanlar kocalarının fiziksel mülkü olarak görülüyordu. Eğer bir kadın sevgiliyle ilişki yaşıyor ve kaçırıyorsa, o zaman sevgili hırsızlık suçundan sorumlu olurdu! Bu saçma yasaların yıkılması yüzyıllar aldı. Artık odağın eşlerden çocuklara çevrilmesi gerekiyor. Çocuklara ebeveynlerinin mutlak koruması sağlanmalıdır. Şeytana tapan bir Yahudi, Hıristiyan ya da Müslümanın neden çocuklarına Şeytana tapınmayı empoze etme hakkı tartışmasız olsun ki?



Doğduğundan itibaren beyninin yıkanmasına kimse itiraz etmezse bir çocuk nasıl özgür olabilir? Ebeveyn öğretisi özgürlükle nasıl bağdaşabilir? Bu kritik konu neden hiçbir siyasetçi tarafından kesinlikle tartışılmıyor?

Özgürlük diyalektiği, hiçbir çocuğun beyni yıkanmadığında ve hiçbir çocuk ebeveynlerinin kusurları nedeniyle cezalandırılmadığında belirlenmiş sonuna ulaşır. Başkalarının müdahalesi olmadan kendi doğanıza, karakterinize ve kişiliğinize göre gelişmenize izin verildiğinde özgürsünüz. Yeterince yetenekliyseniz, hiçbir şeyin sizi seçtiğiniz alanda zirveye ulaşmaktan alıkoyamayacağını bildiğiniz zaman özgürsünüz.

Özgürlüğün doğru tanımı budur ve trajik gerçek şu ki tek bir insan hiçbir zaman gerçek anlamda özgür olmamıştır. Hiçbimiz gerçek özgürlüğü tatmadık. Hepimiz beyin yıkamaya ve ebeveynlerimizin göreceli zenginliklerinin kaprislerine maruz kaldık. Kaderimiz hiçbir zaman bizim elimizde olmadı. Ayrıcalık ilkesine göre işleyen bir toplumda göreceli değerlerimiz her zaman önemsiz olmuştur; *önemli olan ne bildiğiniz değil, kimi tanıdığınızdır*. Artık üzerimize düşen görevi yapıp gelecek nesillerin özgür kalmasına izin vermenin zamanı gelmedi mi? Beyin yıkama mekanizmalarını, ayrıcalık ağlarını, toplumun üst kademelerine kimin girip kimin çıkamayacağına karar veren bekçi ağlarını parçalamamızın zamanı gelmedi mi?

Liyakat ve yetenekler tek başına toplumu şekillendiren merkezi kriter olmalıdır. Liyakat ancak beyni yıkanmamış vatandaşlardan oluşan, hiçbir ayrıcalığın bulunmadığı ve herkese eşit fırsat verildiği özgür bir toplumda adil bir şekilde tesis edilebilir. Özgürlük Topluluğu'nu, Liyakat Topluluğu'nu, Fırsat Eşitliği Topluluğu'nu kurmamızın zamanı gelmedi mi?

Unutmayın, böyle bir toplumun üç rakibi ana akım din, zenginler ve ailedir; yani dokunulmaz üç sözde “kutsal” !

İnsanlığın en büyük mücadelesi, bugüne kadar en kutsal olan, en kınanmayan, eleştiriden ve her türlü kınamadan en çok korunan, meşruiyeti bir kez bile sorgulanmayan, “hakları” hiçbir zaman sorgulanmayan üçlünün üstesinden gelmektir. Bu yüzden bu üçlü, özgürlüğe giden yoldaki en büyük engel, en son ve en yüksek engel, aşılması en zor engeldir. Gerçekte bu, kutsal olmayan (unholy) üçlüdür.

İnsanlık, ancak hiçbir zaman şüphe etmeye cesaret edemediği o üçlü unsurla en sonunda yüzleştğinde, tanrısallık için yeterince olgun olduğunu kanıtlayabilir. Din, zenginlik ve aile üçlüsü, eğer hepimiz kahraman olacaksak öldürülmesi gereken büyük canavarlardır.

Freud ve Jung, bir çocuğun ebeveynlerinden kurtulmak ve dünyada kendi yolunu çizmek zorunda kaldığı o derin anı analiz etmek için çok zaman harcadılar. Analiz etmedikleri şey, ebeveynlerin çocuklarına gerçekten kopmalarını önlemek için onlara dökmelerine izin verilen zehirdi. İmanlı bir Yahudi'nin ebeveynlerinin inançlarından kaçmatığı ya da kendi evinde ebeveynlerinin sinagogunu yeniden inşa etmediği ve daha sonra kendisinin de aynı çılgın inançları kendi çocuklarına bulaştırmadığı söylenebilir mi?

Bir Yahudi olan Freud, [Oedipus kompleksi](#) kavramını ortaya attı; annenle cinsel ilişki yaşamak için babanı öldürmek ! Yalnızca şımarık, annesine takıntılı bir Yahudi bu kadar saçma bir şeyi düşünebilirdi.

Gerçek şu ki, birçok çocuk ebeveynlerinden yalnızca hayali ve kısıtlı alanda bir özgürlük elde ediyor. Hala aynı inanç sistemlerine ve kültürel değerlere bağlılar. Hala tuzağa düşmüş durumdadır. Onlar ebeveynlerinin inançlarını alan, sonra onları da kendi çocuklarına yayan ve böylece kitlesel beyin yıkama ve zihin kontrolü dinlerinin şafağına geri dönen bir virüs gibidirler.

Özgür olmak, bu kadim ve ölümcül zehirden kurtulmak demektir. Bir ebeveynin görevi, potansiyellerini en üst düzeye çıkarabilecek ve kahraman olabilecek özgür çocukları sevgiyle yetiştirmektir. Çocuklarını katı bir şekilde kendi imajlarına göre şekillendirmek asla ebeveynlerin işi değildir (*ki böylece bir ebeveyn narsist ve bencil bir şekilde çocuklarındaki kendi yansımasına bakabilir*). Bu, çocukları kendi içlerinde birer amaç /proje olarak görmek yerine, ebeveyn onayına bakılmaksızın olmak istedikleri her şey olmakta özgür olan bir amaca ulaşmak için bir araç olarak ele almaktır.

Özgür olmak, kontrol edilmemek demektir. Özgür bir toplum, herhangi birinin kontrolünün desteklenmesini engelleyen bir toplumdur. Özgür bir toplum, çocukların kendi benzersiz karakter ve yeteneklerine göre mümkün olan her şeyi yapabilmelerine olanak sağlamak için her şeyi yapan toplumdur.

İskoç kahramanı William Wallace – “bkz. [Cesur Yürek](#)” – 700 yıl önce özgürlük için ölümüne savaş verdi. Eğer bugün hayatta olsaydı hala savaşıyor olurdu. Bütün özgürlük ve demokrasi söylemlerine rağmen sundukları özgürlükler kandırmaca ve aptallıktan başka bir şey değil. Ana akım dinler, zenginler ve ebeveynlerimiz tarafından yönlendirilen enayiller olmakta “özgürüz”.

*"Yaptıklarımın yanlış olduğunu biliyorum ama kendimi normal kuralların geçerli olmadığına ikna ettim."* -- Tiger Woods

Eski Dünya Düzeni'nin sloganı *"Normal kurallar bizim için geçerli değil"* olmalıdır. Geri kalanımız için bir kural (dezavantajımıza) ve onlar için farklı kurallar dizisidir (onların avantajına); Yani herşey Çifte Standarttır. Sistem böyle çalışmıyor mu? Neden buna katlanıyoruz? İki katmanlı bir toplumda ikinci sınıf vatandaş, efendilerimizin kölesi mi olacağız?

Bir seçeneğimiz var. Her an durabiliriz. Onların tüm değerlerini, yasalarını reddedebiliriz. Ayrıcalıkların %7'sii, ayrıcalıklı olmayanların %93'ü artık onlara itaat etmediğinde ne yapacak?

Hangi taraftasın?

Ebeveynlerinin serveti üzerinde mutlak hakka sahip olduklarını ve bunu önlemenin kendilerinin ve ebeveynlerinin özgürlüğünü ihlal etmek anlamına geleceğini söyleyen tüm miras savunucuları, kendilerine çok basit bir soru sormalıdır: Ebeveyn **borcundan** bahsediyor olsaydık ne olurdu? Ne derdiniz ?

Anne babanız, sizin, çocuklarınızın ve çocuklarınızın çocuklarının borçlarını (artı faizini) sonsuza kadar ödemeye devam etmek zorunda kalmalarını sağlamak için, size borçlarını yükleme “özgürlüğü”, “hakkını” talep eder mi? O zaman hemen bağıyor ve borcun borçluyla birlikte öldüğünü söylüyorsunuz; Yada reddi miras yapardınız !. Öyleyse neden varlıklar da olmasın, sizi ikiyüzlüler? Anne babanız ölüm cezasına çarptırıldıysa ancak ceza infaz edilemeden öldüyse, hiç işlemediğiniz suçlardan dolayı onların cezasını mı devralacaksınız? Bunun delilik olduğunu söyleyebilirsiniz. Ebeveynlerin suçu çocuklara yüklenmiyor; Peki neden onların yaptığı sıkı çalışmadan ve emekten çocukları yararlanıyor? Ailenin suçlarının cezası miras kalmıyor ama emeğinin kazancı miras kalıyor; bu çok saçma, değil mi ? Onların suçları sizi ilgilendirmiyor ama emekleri ?. Ebeveynlerinin sağladığı tüm faydaları miras almak isteyenler ama yükümlülüklerin hiçbirini istemeyenler, Eski Dünya Düzeni'nin asırlık oyununu oynuyorlardır. Yani her şey daima lehimize olmalı ve hiçbir şey bizim aleyhimize olmamalıdır. Hakkaniyetin, adaletin ve mantığın canı cehenneme. İşimize geldiğinde mirası destekleriz, uymadığında da kınarız. Bir tarafımız her duruma müsait. Peki, siz hayal etmeye devam edin. Yalnız Oyun bitti. Tek yönlü bahsiniz bitti. Artık buna kanmıyoruz.

CEO'lar, hissedarlara ve vergi mükelleflerine milyarlarca dolara mal olan felaket performansları nedeniyle kovulduğunda, hissedarlara ve vergi mükelleflerine borcunu ödemek zorunda mı kalacaklar, yoksa içinde muazzam bir "Altın Elveda" yazan büyük bir çanta taşıyarak başka bir işe mi yönelecekler? Bunun cevabını hepimiz biliyoruz. Meritokratik bir Cumhuriyet'te bu rahat düzenlemeler yasa dışı olurdu. Yıkıcı derecede beceriksiz olan üst düzey yöneticiler tüm servetlerini kaybederdi. Daha adil ve daha mantıklı ne olabilir? Başarısızlığı ödüllendirirseniz daha fazlasını elde edersiniz. Kanunlarda yer alması gereken en basit kural, dikkatsiz başarısızlığın (kötü şansın aksine) cezalandırılması, başarının ise (salt şanstın ziyade sıkı çalışmaya dayalı) ödüllendirilmesi gerektiğidir.

## Yeni Mafya – Bankalar

Bir ülkenin yasal parasının tamamı o ülkenin bankalarından geçer. Bankacılık ağı ekonominin dolaşım sistemidir ve ekonomiyi oluşturan her şirkete ve her kişiye can damarını (parayı) aktarır, bu nedenle ekonominin sağlığı pervasız şarlatanlar tarafından değil, en iyi mali "hekimler" tarafından izlenmeli ve geliştirilmelidir. Bu süreci denetleyen üst düzey bankacılar özel kuruluşlar tarafından istihdam ediliyor, seçilemiyor ve kamuya karşı sorumlu değiller. Yani ekonominin sağlığı “özel” ellerde. Aklı başında herhangi bir ulus, ekonomik sağlığının kendi kontrolü dışında olmasına izin vermeli midir? Bireylerin aşırı açgözlülüğünden kaynaklanan yükseliş ve düşüş döngüleri yaşarsak bu sürpriz olur mu? Ülkenin ekonomik kaderini, başkalarının parasıyla büyük riskler almaya teşvik edilenlerin ellerine bırakırsanız ne beklersiniz?

Bankacılar ekonomide dolaşan paradan sorumlu oldukları için, bu kadar önemli bir işi yapmanın “ücreti” olarak bu paranın çoğunu kendi ceplerine aktarabilirler. İstedikleri hemen hemen her ücreti belirleyebilirler. Onları kim durduracak? Kimsenin onları geri dizginlemeye yetkisi yok.

Para akışına en yakın kişiler olarak kendilerine kıyak geçebilirler (bal tutan parmağını yalar). Fahiş ücretler talep edebilir, kendilerine nefes kesen mali paketler ve devasa ikramiyeler verebilir, kendileri için altın tokalaşmaları, altın kelepçeleri, altın vedaları, devasa gider hesaplarını, emeklilik katkı paylarını ve yan faydaları garanti eden muazzam sözleşmeler yazabilirler. Onları kim durduracak?

Ve eğer biri itiraz ederse, o zaman ülkeyi terk edeceğini ve kendilerine daha fazla saygı ve daha az müdahaleyle davranılacağı başka bir yere gideceklerini söylüyorlar. Özel kurumlar ve özel çalışanlar olarak onları durduracak hiçbir şey yok.

Halkın kafasına silah dayayıp, *“Eğer bize istediğimizi yapmazsanız ülkeyi terk ederiz, bankacılık sisteminizi, ekonominizi mahvederiz !”* diyorlar.

Başka bir deyişle, bunun mafya koruma şantajından, tehditle para sızdırılmasından farkı yoktur. Borcunu ödemezsen hayatını mahvederler.

Neden bu insanlar diğer gangster patronları gibi hapiste değiller? Çünkü Onlar yasallaştırılmış gangsterler. Bizi ayakta tutarken maske taksalar iyi olur. "En iyi" bankacılar, koruma şantajlarını uygulama konusunda en iyi olanlardır. En büyük ikramiyeleri alıyorlar ve dolayısıyla en fazla güce sahipler.

Elbette sorunu çözmeyin kolay bir yolu var. Bir ulus kendi bankalarından sorumlu olmalıdır. Her bankacı devlet memuru olmalıdır. Bankaların patronlarının hepsi tıpkı generaller, amiraller gibi kamu görevlisi olmalıdır. Akli başında hiç kimse bir ülkenin ordusunun özel ellerde olmasına izin vermez; öyleyse özel bankacılık sistemine neden tolerans gösteriliyor? Ordu, ulusu düşman dış güçlerden korur. Bankacılık sistemi özel kişilerin çıkarlarını gözetmek değil, ekonomiyi korumak ve geliştirmekle ilgili olmalıdır.

Bankalar özel kontrolden (Semitistlerden/Siyonistlerden ve Masonlardan) alındıktan sonra, kapitalizmin mantıklı bir biçimi uygulanabilir.

Biz komünist değiliz. Kapitalizmin ortadan kaldırılmasını savunmuyoruz. Ama şu anda sahip olduğumuzdan kökten farklı bir kapitalizm biçiminin gerekli olduğundan kim şüphe edebilir?

Koruma raketini sonlandırın. “Evrenin efendilerinin” korkutma ve tehditlerine son verin. Yasallaştırılmış gangsterleri, soyguncu baronları ve haraççıları ortadan kaldırın. Bunu yapmazsak asla özgür olamayız.

Kendinize, neden hiçbir büyük Batı ekonomisindeki ana akım siyasi partinin bankaların kamu mülkiyeti için kampanya yapmadığını sormalısınız. Neden? Çünkü tüm siyasi partiler ve liderler zenginlerin mülkiyetindedir ve zenginler tarafından zenginlerin çıkarı için yönetilirler. Zengin şirketlerin lobicileri hükümetlere ne yapmaları, ne düşünceleri, neyin kabul edilebilir neyin kabul edilemez olduğunu söyler. Ulusal politikayı seçmenler değil, lobiciler, şirketler ve süper zenginler belirliyor.

Mesela; Büyük bir düzenleme hatası Kredi Çöküşüne katkıda bulundu. Zenginler düzenleyici kontrolün çok daha gevşek olmasını talep etmişti ve tam olarak istediklerini elde ettiler. Günümüzde hâlâ etkin bir düzenleme ve denetim bulunmamaktadır. Hiçbir ders alınmadı.

Dünyamız şirketler ve onların süper zengin sahipleri tarafından yönetiliyor. Politikacılar ceplerinde. Demokratik hükümetler halk tarafından değil, özel şirketler ve özel kişiler tarafından yönetilir.

Gerçek insan gücünü uygulamamızın zamanı gelmedi mi?

## Ahlaki tehlike

Ahlaki tehlike, bireylerin veya kurumların eylemlerinin sonuçlarına katlanmaktan korunduğu veya izole edildiği, dolayısıyla özellikle riskli davranışları yüksek oranda ödüllendiriliyorsa pervasız eylemlerde bulunma konusunda daha az endişe duydukları bir duruma uygulanan etikettir. Bu ayrıcalıklara sahip olmayan Diğerleri ise kendilerinin yapmadığı eylemlerden sorumlu tutuluyor.

Küresel mali kriz ahlaki tehlikenin mükemmel bir örneğiydi. Bankacılar patlama sırasında inanılmaz riskler alarak bir servet kazandılar. İşler kötü gittiğinde faturayı onlar değil, vergi mükellefleri tahsil etti. Daha sonra ikramiye sezonu geldiğinde, zor durumdaki vergi mükelleflerinin sağladığı para, başarısız olan bankacıları cömertçe ödüllendirmek için kullanıldı. [Madde-22](#)'i hatırlayın. Bankacılar patlama sırasında kazandılar ve çöküş sırasında da kazanmaya devam ettiler. Vergi mükellefleri patlama sırasında hiçbir şey alamadılar ve çöküş sırasında faturayı aldılar. UYANIN ARTIK ! ENAYİLER!!!!

Yüksek sesle ve net olarak verilen mesaj, ne olursa olsun özel bankacılık sisteminden vergi mükelleflerinin sorumlu olacağı, aksi takdirde tüm ekonominin çökeceğiydi. Dolayısıyla, finansal sistemi yöneten özel kişiler artık her zaman refaha kavuşacaklarını ve kendi felaketlerinin sonuçlarından her zaman korunacaklarını biliyorlar. Palyaçolar, enayiler, saftirikler yani vergi mükellefleri her zaman pisliklerini telafi etmek için orada olacaklar.

Kapitalizm aslında 2008'de öldü. Teknik olarak iflas etmişti. Bankacılık sistemi iflas etmişti. Daha sonra onu yeniden canlandırmak için sosyalizmin tuhaf bir biçimi kullanıldı. "Tuhaf" çünkü insanlar bankalardan (bankaların gerçek sahipleri) sorumlu hale geldi, ancak bankalar tamamen özel şahısların kontrolünde kaldı. Normal sosyalizmde bankalar (halk adına hareket eden) hükümetin açık kontrolüne geçirdi. Bunun yerine, hükümet bankalara vergi mükelleflerinin muazzam miktarda parasını verdi, sonra onların aynen eskisi gibi devam etmelerine izin verdi ve hâlâ kendilerine büyük ikramiyeler ödemeye devam etti. İflas eden kuruluşlardaki insanlara nasıl multi-milyon dolarlık ikramiyeler veriliyor? Bu ÇILGINLIK!!!! Ama bu sizin için kapitalizmdir.

Bankaları kamu mülkiyetine alacak ve kamu yararına işletecek hükümetleri halkın seçmesinin zamanı gelmedi mi? Gerçeğine sahip olmak varken neden bankalarla ilgili sahte sosyalizm var? Akli başında kim ekonomiden sorumlu olanın özel kişilerin değil toplumun olmasını istemez ki? Paranızdan sorumlu olmasını isteyeceğiniz en son kişiler, Eski Dünya Düzeni'nin çekirdeğini oluşturan kutsal olmayan ittifak olan Siyonistler ve Masonlardır.

Vergi mükelleflerinin bir kuruş bile geri almadan ve paranın bankalar tarafından nasıl harcılandığı konusunda hiçbir söz sahibi olmadan bankaları kurtarmalarını kim ayarladı? Tahmin ettiniz: Eski Dünya Düzeni. Eski Dünya Düzeni "sisteminin" iş başında nasıl bir şey olduğunu bilmek isteseydiniz, Kredi Krizinin doruğa çıktığı sırada gözlerinizin önünde geliştiğini görmüşsünüzdür. EDD'nin mali güçleri lüks bir ofiste konforlu bir masanın etrafında oturdular ve aptalların (vergi mükelleflerinin) paralarının alınmasını sağladılar. Eğer haydutlar gibi maske takıp ve yolun ortasında durup kafanıza silah dayayıp "ya *Paran yada canın!*" diye bağırсалardı bu kadar pervasız olamazlardı.

EDD'nin beyin yıkama taktiklerindeki becerisine hayran olunmalı. "Sosyalizm" kelimesini (bu, üretim araçlarının çoğuna veya tamamına halkın sahip olması anlamına gelen daha kötü bir şey değildir) kelimesini o kadar zehirli hale getirdiler ki, dünyanın hiçbir yerinde hükümetlerin bankacılık sistemini yönetmesine sıcak bakılmadı ve bunun yerine bankacılık sistemini Açgözlülükleri ve umursamazlıkları dünyayı ekonomik çöküşün eşiğine getiren beceriksiz özel kişiler havale ettiler. Hükümetler, her konuda başarısız olan bu insanların tüm bu muhteşem pisliklerden kurtarmak yerine, ne yapacaklarına karar vermelerine izin verdi ve ardından borçlarını ödemek için onlara (halk adına) büyük bir çek yazdı.

Hiç dolandırıldığınızı hissettiniz mi?

18. yüzyılda serbest piyasa kapitalizmini kuran İskoçyalı [Adam Smith](#), bugün hakim olandan çok daha mantıklı bir piyasa anlayışına sahipti. Piyasaların ancak piyasadaki tüm tarafların güç, zenginlik, bilgi ve piyasa bilgisi açısından yaklaşık olarak eşit olması durumunda düzgün çalışacağını biliyordu. Günümüzde ise eşitlik gibi bir şey yok. Karteller sisteme hile karıştırıyor. Bilgiye diğerlerine göre çok daha hızlı erişiyorlar. Çok daha güçlü bilgisayarları var. Yüksek maaşlı analistlerden oluşan ekipleri var. İnanılmaz derecede gelişmiş otomatik ticaret yazılımları var. Adil bir pazar fikri tümüyle yok edildi. Halbuki Serbest piyasa kapitalizmi öyle bir şey değildir. Şimdi ki düzen ise Süper zenginlerin yararına hileli piyasa kapitalizmidir.

Tıpkı komünizmin yirmi yıl önce başarısız olduğu gibi, kapitalizm de 2008'de zaten başarısız olmuştu. [Berlin Duvarı](#) yıkıldığında nasıl Sovyetler Birliği iflas ettiyse, [Lehman Brothers](#) yıkıldığında da kapitalist bankacılık sistemi iflas etti. Eski Dünya Düzeni onları kurtarmak için sosyalizme, yani halka yöneldi. Halk, daha doğrusu halk tarafından seçilen siyasi liderleri hiçbir soru sormadan bunu yaptı.

Yani kapitalizm mantıksal olarak olması gerektiği gibi ölmedi, tamamen yerilen sosyalizm ideolojisi tarafından kurtarıldı. Ancak buna hiçbir zaman resmi olarak sosyalist müdahale adı verilmedi. Daha ziyade bankacılık sisteminin çöküşünü önlemek için "devlet desteği" olarak tanımlandı.

Kendinizi aldatılmış hissetmiyor musunuz? Paranız kapitalizmi kurtarmak için kullanıldı ve siz bundan hiçbir şey elde edemediniz; hatta zamanla giderek daha da yoksullaştınız, ve torunlarınız daha da yoksullaşacak. Felakete neden olan zengin pislikler eskisi gibi, her zamanki gibi zengin ve ayrıcalıklı olarak yollarına devam ettiler ve eskisi gibi aynı saçma ikramiyeleri aldılar.

Bu sihirsel bir kandırmaca değilse nedir? Halkın uyanması için ne gerekiyor? Kapitalizmin gözümüzün önünde ölmesi bile bizi uykumuzdan uyandırmadı. Yahudi-Hıristiyan dirilişinin gerçekleştiğini kendi gözlerimizle gördük. Bir ceset -kapitalizm- ölümden geri getirildi, ve onu bir zombi gibi kullanıyorlar.

Ve işte artık yeni bir küresel ekonomik sistemimiz var: ölümsüz kapitalizm, yada zombi kapitalizmi !. Elde edilecek kâr olduğunda buna kapitalizm diyoruz ve kâr süper zenginlere dağıtılıyor. Kayıplar artmaya başlayınca sosyalizm diyoruz ve borçlar halka dağıtılıyor.

Zenginlere bu kadar yararlı, halka bu kadar düşman bir sistem daha önce olmamıştır. Bu, tüm zamanların en büyük mali dolandırıcılığıdır. Feci şekilde kanırılıyor; şu anda sahip olduğumuz sistem bu ve kimse şikayet etmiyor. İnsanlar haklı bir öfkeyle ayağa kalkmadılar (zira cahillikleri istismar ediliyor). Bunun yerine siyasi liderlerimiz aracılığıyla tüm zengin kapitalist spekülörlerin sigortalanması konusunda anlaştık.

Artık nihai ahlaki tehlike sistemine sahibiz. Zenginler kesin kazandı. Hiç endişe duymadan burunlarını altın para çukuruna sokabilirler. İstedikleri riski alabilirler. Bir şeyler ters giderse ne olacağını biliyorlar; faturayı halk ödüyor. Yani her zamankinden daha kötü olacaklar. Kumarhane bankacılığı her zamankinden daha büyük ve "daha verimli" olacak.

Kendinize şu basit soruyu sorun: Halkın bankacılık sistemini yönetmeye uygun olmadığına kim karar verdi? Görevin yalnızca özel, süper zengin kişilere, özellikle de Siyonistlere ve Masonlara bırakılması gerektiğine kim karar verdi? Bunlar neredeyse ekonomiyi mahvedecek kadar beceriksiz olan aynı insanlar değil miydi? Akli başında kim onların bir kez daha denemesine izin verir ki? Sistemi değiştirmek elimizde.

Bizden daha fazla kan emmeden önce ölümsüz kapitalist vampirin kalbine bir kazık koymamızın, veya zombi kapitalistin beynine sıkmanın zamanı gelmedi mi?

Meritokratik bir Cumhuriyet'te bu saçmalık en sonunda sona erecekti. Bankalar, halk adına ve halka karşı sorumlu, en yüksek yeteneğe sahip kişiler tarafından yönetilecek. Herhangi bir türden özel banka olmayacak. Süper zenginlerin egemenliği sonsuza dek sona erecek. Meritokrasinin zamanı gelmedi mi?

Birleşik Krallık'ta son derece zengin bir adam, bankacılık sektöründeki aşırı ikramiyeye ödemeleri nedeniyle halkın hoşnutsuzluğuna ilişkin olarak, halkın "bu durumu aşması" ve "yoluna devam etmesi" gerektiğini söyledi. Nedenmiş ? Neden değişiklik olsun diye bir şeyler yapmayalım?

Bir diğerk son derece zengin adam, İngiltere'deki Barclays Bank'ın Amerikalı patronu [Bob Diamond](#) ise şöyle konuştu: "Açıkçası en büyük sorun, suçlama oyununun bir kısmını nasıl arkamızda bıraktığımızdır. Bankalar açısından bir pişmanlık ve özür dönemi yaşandı, o dönemin artık bitmesi gerekiyor" dedi.

Öyle mi düşünüyorsun Bob? Daha başlamadı bile. Hiçbir özür olmadı. Kimse yaptıklarından utanmıyor. Herhangi bir pişmanlık dile getirilmedi. Hiçbir şey değişmedi. Tek bir şey bile...

## Gnosis'in Gücü

Gnosis, İlluminizm gibi yabancıнын, Ötekinin geleneğine ait bir kültürel sistemdir. İlluminizm gibi radikaldir, düzen karşıtıdır, yaratıcıdır. Eski ayrıcalık ağlarına dayanmaz. Meritokratiktir.

Teizm ile sıklıkla karıştırılan Gnostisizm kesinlikle inanca dayalı değil, tamamen saf mantığa, farkındalığa ve mantıkla elde edilen bilgi ve idrake dayanır. Teistler tanrının varlığına inanırlar (yada inanmak isterler), Gnostikler ise Tanrının var olduğunu kesinlikle bilirler; çünkü bunu idrak edebilecek akıllarını ve mantıklarını kullanırlar; ve Akıl/Mantık varsa bir amaç da vardır ve bu amaç da evrimleşerek Tanrı olmaktır; bu perspektife göre Tanrının yokluğu imkansızdır.

Çoğu kişi için bu "ispat" yeterli gelmeyebilir. Tanrı gibi bilinmez, yabancı ve aşırı karmaşık bir varlığı nasıl basitçe evrimleşen "akıl" ve "mantıkla" tanımlayabiliriz ki ? bu düpedüz kolaya kaçmak mıdır ?... Eğer İbrahimi ana akım dini ezberimize göre düşünürsek Tanrı ezelden beri en mükemmeldir ! İbrahimi dinlerde Tanrı "sabit bir mükemmellik" halindedir; asla değişmez, evrimleşmez, gelişmez... Zaten mükemmelliğın doruğında olan bir varlık neden "değişsin" yada "evrimleşsin" ki ? ... Bu görüş, bu kitap serilerinde bir çok kez açıklanan, r=0 saf zihinsel alandayken geçerlidir, ama boyutlu (uzay-zamanlı) r>0 fiziksel alanına geçiş yaptığımızda "evrim"ın alanına girmiş oluruz. Zaman boyutu varsa evrim, değişim ve gelişim mutlaka vardır. Zaman varsa, amaç ve kader de vardır. Peki ama bu amacı ve kaderi kim ve nasıl belirliyordur ?

Ve gerçekten Tanrı olmak mümkün müdür? Bilinçdışı zihin "Tanrı kapısı", "Cennet kapısı"ndan başka bir şey değil midir?

İşte sizlere, Pisagor İlluminati'si olarak bilinen eski ve tartışmalı gizli topluluğun, her insanın tanrısalığa erişmesinin nasıl mümkün olduğuna dair olağanüstü açıklamasını sunmaya çalıştık. Aşılması gereken iki büyük engel var; biri bilinç eksikliğiyle ilgili, diğeri ise tam tersi olan fani bilinçle aşırı özdeşleşme sorunuyla ilgili. Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslam gibi İbrahimi dinlerin takipçileri "iki meclislidir", yani itaatkârdırlar, rasyonellik konusunda çok az anlayışa sahiptirler ve bilinçdışından çıkan "seslere" itaat ederler. Ateist bilimsel materyalistler ise aşırı derecede rasyoneldirler ve dünyaya bağlı ego-bilinçleri dışında herhangi bir şeyin varlığını inkar ederler, hatta çoğu kişi bundan da şüphe duyar. Hayatın tüm gizemlerini tanımlayan sıfır ve sonsuzluk rakamlarının en gizemli alanından kendilerini koparmışlardır.



Tanrı Programı, bilimsel materyalizmin tüm iddialarını yapıbozuma uğratarak, hayat, akıl, bilinç, Allah/Tanrı, ruh ve ahiret gibi en önemli konularla ilgili olarak bu iddiaların neden yanlış olduğunu göstermektedir. Aynı şekilde, İbrahimiğin "vahyedilmiş" dinlerinin de insan ırkının bilinç öncesi zihninde kök saldığı ve bir tür akıl hastalığı ve akılcılık nefreti oluşturduğu gösterilmektedir. Bu ana akım dinler Tanrı kılığındaki Şeytana tapmanın bir tezahürü olmuştur.

Kainatı doğuran kozmik olayı şekillendirebilmek ve yönlendirebilmek için Big Bang'den önce Big Bang yasalarının nerede saklandığını yeniden düşünmeye çalışın ! Maddi evrenin nasıl ve neden ortaya çıktığını ve "hayat, evren ve her şey" şeklindeki nihai sorunun kesin cevabının ne olduğunu ortaya koymadık mı ?

Bu, Jung'un psişe teorisinin izinin nasıl Yeni-Platoncu Plotinos'un fikirlerine kadar uzanabileceğini gösteriyor ve Jung'un kolektif bilinçdışı kavramının neden insanın tanrılaştırılmasının anahtarı olduğunu gösteriyor.

Tanrı Programı aynı zamanda dünyanın en kutsal *kutsal kasesinin* gerçek doğasını da ortaya koymaktadır.

Bu, gerçekliğin benzersiz ve nefes kesici bir görünümünü sunan tarihteki en devrimci kitap olabilir. Eğer en derin sorularınızın cevaplarını bu Tanrı Programında bulamazsanız, onları hiçbir yerde bulamazsınız.

İnancı bilgiye, propagandayı gerçeklere tercih eden, at gözlüklü, mantıksız bir İbrahimiyseniz, "Allah" kurtarsın !. İnançlarınız her bakımdan yanlıştır. AŞın bunu !

Bu, dünyanın en eski gizli topluluğu olan Pisagor İlluminati'nin bir kitabıdır. İlluminati'nin dini, Gnostisizmin matematiksel, bilimsel ve felsefi bir versiyonu olan Aydınlanma'dır. Bu dünyanın tek rasyonel ve gerçek dinidir.

\*\*\*\*

Kutsal kitap yok. Peygamber yok. Emir yok. Bunun yerine: psikoloji, sağlık, pozitiflik, kendini gerçekleştirme, kendini yükseltme, yaratıcılık, sanat, kültür, bilim, matematik, felsefe...var. Yeni bir dünya için yeni bir şafak, gerçek bir dünya var.

**Meritokrasi.**  
**Tanrı Programı.**  
**Hareket.**  
**Gerçek Dünya Düzeni.**  
**Geleceğin Formülü !**

# Çözüm

Size dünyanın en değerli armağanını verdik: Tanrı Programını. Tek yapmanız gereken onu çalıştırmak ve kişisel mükemmelliğe ulaşacaksınız. Tanrıların Topluluğuna, İlahi Topluma katılacaksınız.

Ancak yalnızca kahramanlar bu programı çalıştırmaya cesaret edebilir.

*"Ne kadar yükseğe uçarsak, uçamayanlara o kadar küçük görünürüz." --Nietzsche*

Uçabilme yeteneğine sahip misin, yoksa diğerleri gibi yerde mi kalacaksın... sürüden kurtulup, içinde bulunduğun kişi olamayacak kadar korkak mısın?

Kutsal Kase nedir? Ne olmayı seçersen O'sundur!

# Sonsöz

Mutlak Tanrı bilinci yaratmak ve farkına varmak için  $r>0$  boyutlu fiziksel alemini yarattı; yani yaşadığımız bu uzay-zamanı ! Bu alemde ki amacımız daha en başında bilincimizin farkına varmaktır. Bu farkındalığın gelişmesi ve daha sonra en başta doğduğu  $r=0$  saf zihinsel alandaki kozmik kolektif bilinçdışına katılması bizlerin kozmik amacıdır. Bu amacı başaranlar ebediyetin ve hikmet/irfanın özünü kavrayacaktır.

Bilinci kavramak, yani Gnosisi başarmak aynı anda basit ve zorlu, ve ayrıca bıçak sırtı bir süreçtir. Süreç boyunca aşama aşama küçük de olsa gelişim kaydetmek kolaydır ama bu gelişimi sürdürmek ve muhafaza etmek zordur. Üstelik sürecin yavaşlığı azmimizi ve umutlarımızı köreltebilir, ve kazanımlarımızı israf edebilir.

Tanrı programını uygulayan bir çok kişinin gelişim için radikal uygulamalarda yolunu kaybedebildiği bilinmelidir. Bir çokları motivasyonlarını sürdürmek ve sözüm ona gelişimlerini hızlandırmak için “Gerçeklik çarpıtma” yada “hakikati yeniden şekillendirme” gibi yollara başvurmuştur. Her ne kadar bu metodlar doğru kullanıldığında gerçekten faydalı olsalarda, yanlış uygulamalarda kişiyi geri dönüşü olmayan girdaplara sürükleyebilir. Bu metodlar elbetteki zihne yeni perspektifler kazandırıp ufuk genişletme ve yeni çözümler üretmekte harikadırlar; ancak kötüye kullanıldıklarında kişiyi boş hayallere saplantılı ve gerçeklerden kopmuş bir psikoz fazına saplar. Kişi kendi küçük zihin dünyasında istediği kadar renkli rüyalar görebilir, ama sonuçta bu hayaller zihin dünyasından dışarıya yansıyamaz, ve olaki yansıyabilse bile sonuç iğreti ve zorlama olur. Üstelik daha da kötüsü, eğer kişi hayallerine körü körüne takıntılı olduğunda, sırf bu mesnetsiz hayallerini gerçekleştirme uğruna var olan düzeni iyice sabote edip, kaosun belirsizliğinden medet umabilir. Zira onlara göre kaos arttıkça olasılıklar da artacak ve ne kadar “olasılık” artarsa, onlara göre gerçekliği yeniden şekillendirme olanağı da artacaktır.

Sırf kendi dar ve/veya dünyevi hayal ve heveslerini gerçekleştirme uğruna kaosu körükleyerek huzuru ve barışı sabote etmeye yönelik bir hakikat şekillendirme, Gnosis'in ve dolayısıyla İlluminati'nin tarzı değildir. Kaos'u kullanarak düzen sağlamak akıllıca olabilir, ama sırf hayallerini gerçekleştirmek için kaosu kullanarak düzeni bozmak deliliktir. O düzen yozlaşmış bir düzen bile olsa, düzeni iyileştirmek ve düzeltmek kaosun işi değil, evrimin ve diyalektik sürecin görevi olmalıdır. Ancak bu şekilde düzenin yerine daha iyi bir düzen gelişebilir. Aksi takdirde çığ ve kontrolsüz kaos düzeni daha da düzensizleştirmekten başka bir işe yaramaz.

İlluminati Gnosisi kullanarak ince (subtle) bir kaos kontrolü yöntemi uygulamaktadır. Bir önceki bölümlerde irdelendiği gibi, Eski Dünya Düzeninin temel yöntemi olan algı yönetimi ve cehaleti istismar etmeye gerek yok. Burada mühim olan değişkenleri iyice kavramak, sahadaki başka bir domino taşı olmadan (yani kendinizi başkalarının piyonu, oyuncağı yapmadan), Kelebek etkisini doğru zamanda doğru yerde uygulamaktır. Kaos yaratmaya gerek yok, zira gerçekten bakarsanız o zaten size belirecektir. Gerçek sihir budur !